

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O -
R E S , C O E L E S T E S , M A R I N I
E T I N F E R N I , G R A E C E E T
latine editi in vsum pue-
rorum.



L I P S I A E

A N N O

M. D. LXXIX.

B S B
MÜNCHEN

7 IV 30/69

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ διός.

D E O R V M
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

Λ Τόν με ὦ Ζεῦ. δεῖνα
γὰρ ἤδη πέπονθα.
ζούς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχέω
βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ
τον καυκάσου ὅλον ὑπὲρ κε-
φαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ὀμ-
οκρίδικα γυπῶν μὴ μένον
κείρεσθαι τὸ πτερ, ἀλλὰ καὶ
τὰς ὀφθαλμοὺς ἔξορύττειν,
αἷθ' ὦν τοιῷδ' ἡμῖν ζῶα
ἀνθρώπους ἐπλάσας, καὶ
τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς
γυναικας ἐδημιόεργησας;
ἂν μὲ γὰρ εἰς ἔξηπάτητας
εἰς τῇ διανομῇ τῇ κρέων,
ὅς αἱ πικρὰ κακαλυμμένα
μοι παρεθίς, καὶ τὴν ἀμείνω
τῇ μοιρῶν σταυρῶ φυλάτ-
των, τί καὶ λέγεις; Πρὸς
ἐκὼν ἱκανῶς ἤδη τὴν δι-
κὴν ἐπ' ἐτίκα, τοσούτον
χρόνον τῷ καυκάσῳ προση-
λωμένος, τὸν κάκιστον ὄρ-
νέων ὑπολάμβανον αἰτὸν πρὸς
φῶν

SOLVE ME Iu-
piter, graviora enim
iam passus sum. I u-
p i t. Solvam te, ais,
quem oportebat gravio-
res pedicas habentem,
& Caucasum totum su-
per caput incumbentem,
a x v i. vulturibus non
solum corrodi epar, sed
& oculis carere effos-
sis, eo quod talia no-
bis animalia, homines
videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti,
& mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsum
decepsisti, in distributione
carnium ossa pinguedi-
ne obducta mihi appo-
nens, & meliorem par-
tium tibi ipsi servans,
quid attinet dicere? I p r.
Igitur sufficientem iam
pœnam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam avium
perditam aquilam nutri-
ens

ens hepate. I v p. Ne
minimū quidem hoc eo-
rum, quæ te oportet pa-
ti. P κ ο. Atqui non
sine mercede solves Iu-
piter, sed tibi significabo
valde necessarium. I v p.
Blandiendo decipis me
Promethæu. P κ ο. Et
quid plus habeo? Non
enim ignoras rursus, vbi
Caucasus est, neque in-
digebis vinculis, si quo
modo versutias agens
deprehendar. I v p i.
Dic prius quamnam mer-
cedem persolves necessa-
riam nobis existentem?
P κ ο. Si dixerō, ad
quem locum vadis nunc,
fide dignus ero tibi & de
reliquis vaticinans. I v p.
Quomodo enim non.
P κ ο. Ad Thetin, coi-
turus cum ipsa. I v p.
Hoc quidem nosti. Quid
igitur postea: videris e-
nim verum quiddam di-
cere. P κ ο. Nihil ὅ Iu-
piter rei habeas cum Ne-
rine hac: si enim ipsa
gravidæ reddetur ex te,
fortis sit faciet tibi,
qualia fecit Saturno.
I v p. καὶ καὶ, expul-
surum me regno. P κ ο.
viam

φων τὸ ἥπατι. Ζ. εἰς πολ-
λοσημέριον τῦτο, ὧν σὶ δεῖ
παθεῖν. Προ. καὶ μὴ ἐκ
ἐμὲ τί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
σοι μὲν ὅσα πάντ' ἀναγκά-
ον. Ζ. κατασεφίζη με ὦ
Προμηθεῦ; Προ. καὶ τί πλε-
ον ἔξω; ἔ γ' ἀγνοήσεις αὐ-
τίς ἐνθα ὁ καὶ κάσβε ἔστι,
ἡ δ' ὑπερῶς διασμών, μὴ
τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
εἰπέ πρότερον, ὅν τινα μι-
δὸν ὑπετίσεις ἀναγκάον
ἡμῶν ὄντα. Προ. μὴ εἶπω
ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξί-
πιστος ἔσομαι σοὶ καὶ αἰεὶ
τῆς ὑπολοίπων μαυτεύμε-
νος; Ζεύς. πῶς γὰρ ἔ.
Προ. παρὰ πῶς εἴτιν, σω-
σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τατί
μὲν ἔγνω. τί δ' ἐν τῷ δῆ-
τάτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
θές εἶναι. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ
κοινωνήσης τῇ τηρείδι. μὴ
γ' αὐτὴ κλοφρήσῃ ἐκ σοῦ,
τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσειαί σοι,
οἷα καὶ σὺ ἑώρασας τὸν κρό-
νον. Ζεύς. τῦτο φης, ἐκπι-
σθῆναι με τῆς ἀρχῆς; Προ.
μὴ γο-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πάλιν τοι-
 ὑτό τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
 λῆ. Ζεὺς. χαίρειν τοιγαρ-
 ῦν ἢ θέτις, σὲ δ' ὃ ἡφαίστος
 δὴ τέτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὦ I v p.
 Veruntamen tale aliquid
 coitus ipsius minatur.
 I v p. Valeat igitur The-
 tis, te vero Vulcanus ob-
 hære soluat.

Ερωτῶ καὶ Διός.
 Ερ.

Amoris & Iouis.
 Cupido.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
 Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
 γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
 Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ ἰα-
 πιδῇ; ἢ διότι μὴ πόρνον,
 μηδὲ πόρνης ἑφύσας, διὰ
 ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιῶς νο-
 μίζεσθαι, γέρον καὶ πανέ-
 γος ὢν; Ερ. τί δὲ σὲ ἡδίκη-
 σα ὁ γέρον ὡς φῆς, ἐγὼ,
 διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;
 Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρτατι,
 εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὴ ἔτως
 ἐντροφέης. ὡς τε μηδὲν ἔστιν
 ὁ μὴ περιποίησάς με, σά-
 τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
 κλον, ἀετὸν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
 λως ἑδωμίαν ἢ τινὰ ἐ-
 ραδίῃαι περιποίησας. ἐδὲ
 σωθήκα-

At si quid etiam pec-
 caui, I v p. ignosce mi-
 hi, puer enim admodum
 sum, & adhuc imprudens.
 I v p. Tu puer autem
 Cupido, qui antiquior
 multo Iapeto es? An quia
 neque barbam habes, ne-
 que canos produxisti,
 propterea etiam infans
 putari cupis, senex & ver-
 sutus adeo cum sis? C v.
 Qua vero iniuria affeci
 te, ego senex ille, ut tu
 ais, cur me vincere quo-
 que cogitas? I v p. Spe-
 cta ὁ scelette, an parua,
 que me ita ludibrio habes.
 Itaque iam nihil est, quod
 me non effeceris, Satyrū,
 taurum, aurum, cygnum,
 aquilam, omnia hæc feci-
 sti me. At quæ me vicis-
 sim amaret, nullam ἢ a-
 ne unquam fecisti neque
 intel-

intellexi me etiam vxori,
propter te gratiorem fuiſ-
ſe: Sed oportet me præ-
ſtigijs vti ad illas & me ip-
ſum abscondere. Iliz au-
tem taurum aut cygnum
exofculantur, me vero ſi
aſpiciant moriuntur præ
formidine. C v p. Meri-
to, neque enim ferunt, ô
Iupiter, vt quæ mortales
ſint, aſpectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apolli-
nem Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
miant? C v p. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamvis comatum & im-
berbem. Quod ſi autem
voles amabilis eſſe, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, ſed
quàm ſuauiſſimum teip-
ſum exhibe, vtrinque
demifſo capillo, coque
mitra reuincto, veſtem
ſume purpuream, crepi-
das ſubliga auratas, ad
tibiaſ & ad tympana cō-
poſito grefſu incede, &
videbis q̃ plures ſequen-
tur, quàm Bacchū Mena-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis eſſe iſtoe
pacto, vt talem meipſum
exhibeam. C v p. Proin-
de

σωῆκα ἡδὺς γυναικὶ δικά-
σε γελωπιῶτος. ἀλλὰ με
δαίμα γυγανεύειν ἐπ' αὐτὰ,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ βῶ ἴδωσι,
τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧ ζῶν, θνήτκει οὕσαι τῶν
πρόσωψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
ὑπόκλιοντα ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλεῖσιν; Ερ. ἀμ' ἢ
δάφνη καὶ κείνον ἔφρουρε καὶ
τοὶ κομήτιες καὶ ἀγρόφων ὄντα.
εἰδ' ἐθέλεις ἐπέρεστος εἶναι,
μὴ ἐπίσται τῶν αἰγίδα, μὴ
δε τὸν κεραιὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδίστον ποίει σεαυτὸν,
ἐκατέρωθεν καθεμένος βο-
σφύχους, τῇ μήτρᾳ τού-
τους ἀνελθιμένος. περ-
φρεῖδα ἔχει, ὑποδέου χρο-
σίδης. ὑπὸ αὐτῷ καὶ
τυμπάσις εὐρεῖσθαι βῶναι.
καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀκο-
λουθήσονται σοὶ ὥς Διονύσου
μαγνάνων. Ζεὺς. ἀπαγε.
ἐκ αὖ δ' ἑαυτὸν ἐπέρεστος
εἶναι, τοῖσιντος ἡρόμενος. Πρ.
ἐκ

ἐκ αὐτῷ ὃ ζῶ, μήδε ἐρεῖν θέλει.
ἐξάδιον γὰρ τὸ τόγυ. Ζ. ἐκ ἄλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀπραγμοσύνην δ'
αὐτὸν ὀπιτυγχάνειν. ὅτι τέ-
τοις αὐτοῖς ἀφίμει σι.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ.

Τὴν τὴν ἰνάχην πᾶσα πῶ
καλλιῶ οἶδα ὃ Ἑρμῆ. Ερ. ναί,
πῶ ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἔτι πᾶς
ἐκείνη ὄρεν, ἀλλὰ δάμαλιν.
Ερ. τεράσιον τῆτο. πῶ τρέ-
πω δ' ἐκκλάγης; Ζ. Ζηλοτυ-
πήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλλεν
αὐτὴν. ἀλλὰ καὶ κενὸν ἄλ-
λό τι δένον ὀπιμεμνηχάει
τῇ κακοδάμονι. βεκόλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τῆνομα ἐπέστησεν, ὃς τέμει τὴν
δάμαλιν, αἰπνός ὢν. Ερ.
τί ἐν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ.
καταπλάμινος ἐς πῶν νέμε-
αν, ὅκει δὲ πρὸς ὃ Ἀργος βυ-
κολεῖ, ὅκεινον μὲν ἀποκλίστον.
πῶ δ' ἰὼ διὰ τὴν πελάγους
ἐς πῶν Αἴγυπτον ἀπαγα-
γών, ἰσιν ποίησον. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔσω θεὸς τοῖς ὅκει, καὶ τὴν
νῆλον ἀναγέτω, καὶ τοῦ ἀνέ-
μους

de & amare nolis. Facilius
enim illud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob-
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij. *ἐκ τῆς ὁδοῦ.*

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri.
M e r. Etiam, Io dicis.
I v r. Non amplius puella
illa est, sed iuueneca. M e r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v r.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, in somnis ac peruigil
ipse existens. M e r. Quid
igitur nos oportet facere?
I v r. Deuolans in Ne-
meam syluam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dē interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, ἰσιν
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur,
Nilumq; attollat, & ven-

tos immittas, & præterea
nauigantes seruet.

Iouis & Gany- medis.

Agē ō Ganymēdes,
peruenimus enim quo o-
portebat, osculare me-
iam, ut videas non am-
plius coltrū aduncum me
habere, neq; ungues acu-
tos, neq; alas, qualis vi-
debar tibi modo, cum vo-
lucris esse apparebam.
GA N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
volans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt? tu vero ipse alius
quisquam subito appares.
I V. Sed neq; homo, quē
vides adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorū ego ipse sum, qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui. GA. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulā non
habes, neq; cornua, neq;
hirsutas es crura? I V P.
Solū enim illū existimas
Deum? GA. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi,
coleatum hircum ad soc-
luncam

μικρὸν παμπέτω, καὶ σα-
ζέτω τὸν πλέοντα.

Διὸς καὶ γανυ- μέδης.

Αγέ ὦ Γανύμηδες, ἤκο-
μεν γὰρ ἐνθάδε ἐχρῆν. φίλησόν
με ἤδη, ὅπως εἰδῆς ἐκέτι ῥάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, ἐδὲ
ὄνυχας ὀξεῖς, ἔτι περὰ, ὅτις
ἐφαινόμην σοι πτερυγὶς εἶναι
δοκῶν. ΓΑ. ἀνθρώπε, ἐκ ἀν-
τὸς ἀρτίῃ ἤδη, καὶ καταπιά-
μινος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσης
τῆ ποιμνίας; πῶς ἔν τὰ
μὲν περὰ ἐκείνῃ σοι ἔξιστό-
μαι, σὺ δὲ ἄλλος ἤδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' ἔτι
ἀνθρώπος, ὃν ὀρέσῃς ὡς μινεῖ-
κιον, ἔτι αἰτός. ὃ δὲ πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τῇ χαρὶν ἀλλάζας
ἐμοῦτόν. ΓΑΝ. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σέριγλα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; ΓΑ. καί, καὶ θεοῦ μὲν γὰρ
αὐτῷ ἐνορχίῃ τράγον ὅτι τὸ
σπῆ-

πῆλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κε. σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῇ Γαργ-
 γάρῳ τῇ ὕνῳ καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀστράπαις ποιουῦτος; Γ. σὺ
 ὦ βέλτιστε φῆς εἶναι, ὅς ποτε
 κατέχθαις ἡμῶν τὴν πόλιν, καὶ
 χάλαζαν, ὃ οἰκῶν ὑπὲρ ἀν-
 λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸ ψόφον,
 ἐν τὸν κρεῖον ὃ πατὴρ ἐβυσσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πατας ὦ βασιλεῦ τῶ Διῶν; ἰδὲ
 ἢ πρόβατα ἵππους οἱ λύκοι δι-
 κρεπάσασθαι ἤδη, ἐρήμοις ὅτι πε-
 σένητες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶ
 προσάγων ἀθανάτῳ Σεληνιμέ-
 νῳ, καὶ ἐπὶ αὐτῷ συνεσομένῳ μὲν
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; εὐ γὰρ καὶ
 εἴς με ἤδη εἰς τὴν ἰδίαν ἴηται
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάστιγι
 ἀεὶ ὅς εἰμι αὖ τὸ Διὸς γεγνη-
 μένος Γ. ἔκουῖ. ὅτι ζήτησάς με
 ὃ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ εὖ
 εἰστικῶν, καὶ πληγὰς ὑπερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπῶν τὸ ποικι-
 λόν. Ζ. οὐκ. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὁφείλει σε; Γα. μηδαμῶς.
 ποθῶ

Iuncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarium quispiam vide-
 ris mihi esse. I v r. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis cupio
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepidum cui arie-
 rem pater sacrificavit. De-
 nique, quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puisti rex Deorum? Iam
 vero & oves fortasse lupi
 diripuerunt, desertas illas
 inuadendo. I v r. Adhuc
 enim curæ est tibi ouium
 immortalis facti, & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v r. Ne-
 quequam, quoniam fru-
 stra aquila fuisset p Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beratq; post capiam, relin-
 quens ouile. I v r. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquam,
 A 5 desi-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hic cum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præit cæteris in pascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; id ipsum solum puer adhuc. Verum ó Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipforum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim coelestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atq; etiã sydus tuum apparere faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multi coxtinei eramus. I v p. Habebis & hic collusoré tibi hanc Cupidinem, & astragalos valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀ-
πάξεις με, ὑποχρῆμαί σοι
καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρείον
τίθῃσιν ἀλὺτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
ἔχομεν γὰρ τὸν τρίτην τὸν μέ-
γαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομῶν.
Ζ. ὥς ἀφίλης ὁ πᾶσι δοῖ, καὶ
ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τέ-
το, πᾶσι ἐτι· ἀλλ' ὧ γασύρη-
δης, ἐκείνα μὲν πάντα χάριν
ἔα, καὶ ὅσα λάθῃ αὐτῷ τὴν ποιμ-
νίαν καὶ τὴν ἰδίαν· σὺ γὰρ ἤδη γὰρ
ἐκπεράσιος εἶ, πολλὰ δὲ εὖ ποιή-
σεις ἐν τοῦθ' καὶ τὸν πα-
τέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ
αὐτὶ μὲν πυροῦ καὶ γάλακτος
ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ
πίῃ· τούτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλ-
λοις ἡμῶν αὐτοὺς παρέξῃς ἐγ-
χείων. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκείτι
ἀνθρώποις, ἀλλ' ἀθάνατος γε-
νήσῃ, καὶ ἀστέρων σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως,
εὐδαιμόνων ἔσῃ Γα. ὡς γὰρ πᾶσι
δὴ θυμήσω, τίς συμπάξει
ταῖς μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ
ἡλικιώται ἡμῶν. Ζ. ἔχεις καὶ
ταῦτα τὴν συμπαιζόμενον σοι
τότον ἐγώ, καὶ ἀτραγάλους
μάλα

μάλα πολλὰ. Δάξει μὲν
 γον, καὶ φαιδρὸς ἰδοὶ, καὶ μὲν
 ὁπότε τὴν κάτω. Γα. ἢ ὅ-
 μιν χεῖρμας αὐτὸν ἀνέμω; ἢ
 ποιμαίνεν καὶ τὰυτὰ δῖος;
 Ζεὺς. ἔκ, ἀλλ' οἶνοχέαις, καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ
 ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. Γ.
 τὸτο μὲν ἔχαιε πῶν. οἶδ' αὖ
 ὡς χεῖρ ἐγγέαι τὸ ἰάλα, καὶ ἀ-
 ναδύναι τὸ κισίβιον. Ζ. ἰδοὶ
 πάλιν ὅτ' γάλακτος μνημο-
 νοῦν, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσας ὡς τῷ τῷ. τῷ δ' ἔρα-
 νῆς ἐστὶ, καὶ πόνομεν, ὡς τῷ ἔ-
 φῳ, τὸ νέκταρ. Γα. ἢ δῖον ὦ
 Ζεὺς τὸ γάλακτος; Ζ. ἔστι
 μετ' ὀλίγον, καὶ γλυτάμενος,
 ἐκ ἔτι ποθήσης τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήτομαι ὅτε τῷ τῷ;
 ἢ ὅτ' ἢ ἡλικιώτῃ ἔρωτος. Ζ.
 ἔκ, ἀλλὰ διὰ τὸτ' σε ἀνέ-
 πασα, ὡς ἄμα καθύδμεν.
 Γ. μόνος γὰρ ἐκ αὐτοῦ ἀνέ-
 ἡδίων σοι καθύδμεν μετ' ἐμοί.
 Ζ. καὶ μέλλ' γὰρ τοιότῃ, ὅς σε
 οὐ Γανύμηδης, ἔγωγε καλός;
 Γ. ἢ γὰρ σε πρὸς τῷ ὕπνον ὀνῆ-
 σθαι τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-
 ον

valde multos. Confide so-
 lum, & latus sis, & nihil
 desideres inferiorum. G A.
 Quid vero vobis utilis
 ero? An oves pascere o-
 portebit & hic? I v. Non,
 sed ministra is vinum, &
 ad nectar paulo post or-
 dinaberis, & procurabis
 convivium. G A κ. Hoc
 quidem non difficile, scio
 enim ut oporteat effunde-
 re lac, & coronare pocu-
 lum pastorale. I v. Vide,
 rursus hic lactis meminit,
 & hominibus se ministra-
 re putat. Hoc vero celum
 est, & bibimus, quemad-
 modum dixi, nectar. G A.
 Dulcius ὅ Ιupiter lacte?
 I v p. Scies post pusil-
 lum, & quum gustaveris,
 non amplius desiderabis
 lac. G A κ. Porro ubi dor-
 miam nocte? An cum
 coetaneo Cupidine? I v.
 Non, sed ob hoc te rapui,
 ut simul dormiremus. G.
 Solus enim non possis,
 sed suavis dormire me-
 cum? I v p. Profecto cū
 tali, qualis es tu Ganyme-
 des sic pulcher. G A κ.
 Quid enim te ad somnū
 iuvabit pulchritudo? I v-
 p 1. Habet quoddam inci-
 tamen-

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus perlectum, calcitrans, & aliquid loquēs interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculæ. Quare, si ob hoc, ut ais, rapisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuolvens. I v. p. Atqui hoc ipsum suauissimū mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te cō sæpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I v. p. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quē admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὲν οὐ γὰρ πατὴρ ἤχθεται μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἔσθιν, ὡς ἀφείλον αὐτὸν τὸ ὕπνον, σφιγόμενος καὶ λακίζων, καὶ τι φθελόμενος μεταξὺ ἐπὶ κατεύδοιμι. ὥστε περὶ τὴν μητέρα ἐπιμπεύει με κοιμηθῆσθαι ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὲ σοι εἰ διὰ τούτο ὡς φησὶ, ἀνέστησάς με, καταθεῖναι αὐτὴν ἐς τὴν γῆν, ἢ παράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε σιωπῶς σφιγόμενος. Ζεὺς. τί τ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσωμεν μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατέλλω πολλάκις, καὶ περιπύσσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' οἱ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλήντος. Ζεὺς. εἰσὶ μεθ' ἐμοῦ τότε, τί σφαλέον. νῦν δ' ἀπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πῶντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ἐξέχον τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας καὶ Διὸς.

Iunonis & Iouis.

Εξ ἔ τὸ μενέαιον τῆτο
 ὦ ζεῦ, τὸ φεύγιον, ἀπὸ τ' ἰδὼς
 ἀρπάσας δαῦρο ἀνήγαγες,
 ἔλαπ' ἔν μοι προσέχεις τὸν
 νῦν. Ζεὺς. καὶ τῆτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφι-
 λῆς ἔτω καὶ ἀλυπότατος;
 ἐγὼ δὲ ὥμιλ' αἷς γυναιξί
 μέναι χαλεπὴν σε εἶναι,
 ὁπρὸς αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. ἔδ' ἐκείνα μὲν εὖ σοι-
 εῖς, ἔδ' ἐπρέποντα σεαυτῷ,
 ὅς ἀπαίτων θεῶν δισπότης
 εἶ, ὑπολιπὼν ἐμὲ πῶν νόμῳ
 γαμήλιῳ, ὅπ' ἔτι γὰρ κα-
 τε μοιχεύσων, χευστόν ἢ
 ταῦρος ἡρώμενος. πῶν ἀλλ'
 ἐκείνα μὲν σοι, καὶ ἐν γὰρ
 μέναι. τὸ δ' ἰδὼν τε-
 τὶ πῶν ἀρπάσας, ἀέ-
 πτης ὦ ἡγνατότατε θεῶν. καὶ
 συνοικεῖ γὰρ ὅπ' κεφαλῇ
 μοι ἐπαγθῆν, οἶνοχρῆν
 δὴ τῷ λόγῳ. ἔπως ἡπό-
 ρεις οἶνοχρῆν; καὶ ἀπὸ
 γορυκασιν ἀρεκ ἥτε Η-
 ρα καὶ ὁ Ηφαιστος διακονέ-
 μεναι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 giū istum dico, ab Ida
 rapiens, huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I v r. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse quacunque
 conuersantur mecū. I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec conuenientia ti-
 bi ipse, qui omnium deorū
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxo-
 rem, in terram descendis,
 ibiq; adulteria exerceas in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiā in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adduct⁹ qua-
 si æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. inspicientibus. Ex deosculatio ita suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id saepe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omnes ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicavit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium puer, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video haec, quare ne te putes latere. I v r. At quid adeo graue hoc, o iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μυνοι; σὺ δὲ καὶ πρὶν κύλικα ἐκ αὐτοῦ ἀλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπαίτων ὀρέωντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πίνειν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενός μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντας ἀπολαβὼν τὸν κύλικα, ὅσον ὑπολείπων ἐν αὐτῷ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσθήρισσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης αἶμα, καὶ φιλῇς. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος πρὶν αἰγίδα καὶ τὸν κεραιὸν, ἐκάθητο ἀφρογαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶλλον αὐτὸν καθεύδοντα. πάντα ἔν ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἶμ λαθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μαιράκιον ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰμφοῖν, καὶ τῷ φιλεῖναι τι, ἢ τῷ νέκταρι, ὡς γὰρ ὅστις ἐφω αὐτῷ καὶ ἀπαξ φιλή-

φιλήσαι σι, ἐκείνῳ μάλῃ μαι,
 περιμύτερον τ' ἐκείνου οἰ-
 ρώω τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα-
 κλειδίας τῶν ἑτοί λῶσι. ἐγὼ
 οὐ μὴ ἔγωγε μαρτύρω, ὅτι τὰ
 χεῖλη περιμύτερον τῶν μαλ-
 θακῶν τῶν φρυγῶν, ἔσται ἐκ-
 τεθηλυμνῶν. Ζ. μή με λαιδύ-
 ρος τὸ γυναικίαν τῶν παιδι-
 κῶν. ἔσται γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρετος, ὁ μαλθακός, ἡδύων
 καὶ ποθενότερος. ὁ βέλομαι
 οὐ εἶπῃν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτὸν ἰμοῦ ἡγεκ μέμνησο
 γυν, οἶδά μοι διὰ τὸ οἶνοχόον
 σῶτον ἰμπασινεῖς. Ζ. ἔκ, ἀλ-
 λά τ' ἡφαιστον ἔδωκε τὸν ὕδον
 οἶνοχόον ἡμῶν χαλκούοντα, ἐκ
 τὸ καμίνου ἡκούοντα, ἔτι τὸ σπιν-
 θήρων ἀνὰ πλεῶν, ἄρτι τῶν
 πυράων ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνον ἡμῶν τῶν
 κύλικα, καὶ ὀπισθασαυρῶν
 φιλήσαι μετὰ τὸν, ὃν ἐδὲ αὐ-
 τὴ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσέβους κατηθα-
 λωμῶν τὸ πρόσωπον; ἡ δέ-
 ως ταῦν.

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 scire puto. I v n. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo illi Phrygi,
 adeoque effæminato. I v p.
 Ne conviciaris generosif-
 sima tu, amores meos,
 nam mulierosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suavior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irritem.
 I v n. Utinam vero & in
 uxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, quilibet mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & a forna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulò ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libèter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany- medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I v n. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus est, & repletus fuligine, ac qua nausea afficeris, cû aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrijt. Olim autem non videbas ista, neque tum fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I v r. Aegritudine Iuno te ipsâ afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidē filius ministret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicē, & cum quolibet bis osculare me, & cum plenū porrigis,

ως ταῦτα. ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος ἐμ-
πρέπει τῇ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
ὁ γανυμήδης δ', καὶ καλαπι-
πῆος αὐθις ἐς τὴν ἰδέαν κα-
θαρεῖς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
καὶ ὀψιταμένους ὀρέγει τὸ ἔκ-
πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.
Ἥρα. νῦν καὶ χολός ἐσσι Ζεῦ ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλῃ μεσός ἐστι, καὶ
ταυτίῃς ὀρέων αὐτὸν, ἵξῃ τε
τὸν καλὸν κομήτην τῆτον ἢ
ἰδὼν ἀνέβραψεν, πάλαι δ' ἔχ-
εώρας ταῦτα, ἐπὶ οἱ σπιν-
θῆρες, ἐπὶ ἢ κάμινοι ἀπὸ βρε-
πὸν σε μὴ ἔχει πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς δ' Ἥρα
σταντῶν ἔδεν ἄλλοι κάμοι
δοιτένεις τὸν ἔρωτα ζηλο-
τυπῆσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρ'
παιδὸς ὡς αἱ δειγόμεναι τὸ
ἔκπομα, σπῆμεν δ' ὅς οἱ οἰνο-
χρεῖται. σὺ δὲ ὦ γανύμηδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
κύλικα, καὶ ἐφ' ἐκείνη δι-
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γοις,

γοις, καὶ αὖθις ἐπέτε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τῆ- το δακρύεις; μὴ δέδιθι. εἰ- μάζεται γὰρ, ὡς τις σε λυ- πεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursus a me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne me- tue. Maium enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίωνα τῆτον ἑρῶς ὦ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν πρέ- πον ἡγῶ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χερσὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμ- ποτικόν. ἔ γάρ αὖ σιωπῶ ἡμῶν, ἀνάξιός τοῦ συμπο- σίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι ὕβρισις γε ὢν. ὥςτε μη- κέτι λωέσθαι. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρις; χεῖρ, γὰρ οἶμαι κα- μέειναι. Ἡρα. τίδ' ἄλ- λο; καὶ γὰρ αἰχύνομαι εἰ- πεῖν αὐτῷ τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτόλμησεν. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ μᾶλλον ἔποις αὖ, ὅσον καὶ αἰσχρῶς ἐ- πιχειρήσας. μὲν ἔν ἐπεί- ρα τινά; σιωπῶμι γὰρ ἐ- ποῖόν τι τὸ αἰσχυρόν, ὅπερ αὖ ὀκνήσεις εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλου τι- γὰ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iu- piter, quibus nam mori- bus affectum putas? I V. Hominem esse utilem Iu- no, & convivonem, non enim conuerteretur no- biscum, si indignus convi- uio foret. I V N. At indi- gnus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuerteretur nobiscum. I V N. Quid autem contumeliæ intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero ali- ud? Etenim erubescō di- cere ipsum, tale est quod sibi iunxit. I V N. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quan- tum ille turpia quoque co- natus est. Nū igitur soli- citavit aliquā ad stuprū? Intellego enim cuiusmo- di turpe sit, quod refor- midaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam quam-

quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscbat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidissim Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur interea, & ad oculos admonebat, & rursus prospectum in me intendebat, huc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore recundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lacrymantem, & ad genua pronolatum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virum. I v r. Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est necesse? Ceterum nos auctores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεὺς, πολλὰ ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόων τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτινὲς ἀφείρεα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ ἔσπευε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔπειτα πάντα παραδοίμην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἦται ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ ποιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ ζῆλον, καὶ πρὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ περιτῆγε. καὶ αὐτὸς ἀφείρεα ἐς ἐμὲ. ταῦτα ἤδη θυμῷ, ἐρωτικῶς ἔντα. καὶ ὅττι πολλὸν μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς σε, καὶ ὥμην πάντα τῆς μανίας τὴν ἀνθρώπων. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέν μοι προσεγγεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφῄκα αὐτὸν ἔτι δακρυόοντα, περικυλιζόμενον, ὅττι φραζομένη τὰ ὦτα ὡς μηδὲ ἀκούσκει αὐτῶ ὕβριστικῶς ἐκείνουτος, ἀπὸ πᾶσιν σοι φράσσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν κούρην. Ζεὺς. εὐγε ἰκατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθόδην τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς πάντων αὐτῷ,

αἰτιοί, καὶ πάλιν τῷ μετρίῳ φι-
 λάνθρωποι, οἷ γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοῦ ἐποιήσατο. συν-
 γνωστοὶ ἔν, οἱ πινόντες οὐρα
 ἡμῶν, καὶ ἰδόντες ἑσάνια κάλ-
 λι, καὶ οἷα ἔποτε εἶδεν ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμησαν ἀπολαῦσαι
 αὐτῶν ἑσάντι ἀνόντις. ὁ δὲ
 ἑσάνς, φάσιν τίς ἐστι, καὶ ἑ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίτι.
 Ηρα. σοὺ μὲν καὶ παύσῃς
 γε δεσπότης ὅστις, καὶ ἄρχει
 σε, καὶ φέρει τῆς ἑσάνς, φα-
 σιν, ἑλκων, καὶ ἔπειτα αὐτῶν,
 ὅθεν αὖ ἡγήται σοι, καὶ ἀλλὰ τ
 τῷ ἑσάντι, ἐς ὃ, τί αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ἑσάνς κίμα καὶ πα-
 ρὰ τῷ ἑσάντι σύ γε, καὶ νῦν
 τῷ ἑσάντι, οἶδον, καθότι συγ-
 γνώμην ἀπένεμε, ἅτι καὶ
 αὐτὰς μοιγούσας ποτὲ αὐτῶν
 πῶν γυναικῶν, ἥ σοι τὸν πε-
 ρίον ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ἑσάντων, ὅτι
 ὁ γὰρ ἐπαύσα ἐς γῆν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἶδα ὁ μοι δοκεῖ
 ποῦ τοῦ ἑσάντος; καλὰ ζεῖν
 μὲν μηδὲ μὴ αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπώ-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uiuatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiverunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dē & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fere
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cumque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cumque iusserit, & pror-
 sus possessio & ludas A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius uxorem, quae tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosse quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse, ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & ut ais, lacryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. I V N. Quidnā δ I V P.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosū aliquid dicas.
I V P. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (ut
par est) præ amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desisset, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I V N. Apage, ut nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quæ supra ipsū
sunt, concupiscit. I V P.
Attamen patere o Iuno.
Quid enim adeo prauē ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I V. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I V P. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθῆν τοῦ συμποσίου.
σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐξῆ, καὶ
ὡς φησ, δακρύει, καὶ ἀφό-
ρητα πάχει. Ηἷα. τί δ'
ζεῦ; δέδια γάρ, μήτι ὑβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἴπης. Ζεῦς.
ἰδαιμῶς, ἀλλ' ἔδωλον ἐν
νεφέλῃς πλατάρμηναι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπεὶ δαὲ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καὶ κείνος ἀχρη-
στῆι ὡς τὸ εἰς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῇ φέροντας. ἔτα
γὰρ παύσονται ἀνιῶμενος,
εἰσθεὶς τετυχηκέναι τῇ ὀπι-
θυμίας. Ηἷα. ἀπαγε μὴ
ᾠραισιῖκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. Ζεῦς. ὅμως
ὑπόμενον τὸ Ηἷα. τί γὰρ
αὐ καὶ πάθοις δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάτματος εἰ νεφέλῃ
ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηἷα.
ἀλλὰ ἢ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι
δόξω, καὶ τὸ αἰσχερὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοίω-
τητα. Ζεῦς. ἔδεν τῷ-
το φῆς. ἔτα γὰρ ἢ νε-
φέλῃ ποτὲ Ηἷα γένοιτ' αὐ,
ἔτε σὺ νεφέλῃ. ὁ δ' ἰξίων
μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσῃ. *Ηρα.*
ἀλλὰ οἱοί πάντες ἄνθρωποι
ἀπειροκαλοὶ εἰσιν, αὐχρῆτι
κατελθὼν ἴτως, καὶ διηγύ-
σεται ἅπασιν, λέγων συγ-
γεγνηῖός τῃ *Ηρα*, καὶ σὺλ-
λεκτός εἶναι τοῦ *Διὸς*. καὶ
οὐ τάχα ἐγὼν με φήσεν
αὐτοῦ. οἷός τις εὐσεβεῖται, ἐκ
εἰδότες ὡς τιφείλη στυλῶ.
Ζεύς. ἔκῃν ὡς τι τοῖόν
εἶπεν, ἐς τὸ ἄδλω ἐμπιστῶν,
προχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
συμπιεσθήσῃ μετ' αὐ-
τοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἅπαν-
τον ἔξει, δίκῃ διδὼς τῷ
τοῦ ἔρωτος. *Ηρα.* ἔγάρ δει-
νὸν τὸτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
λαυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝ^Ω καὶ
ΗΦΑΙΣΤΟ.

Εώρακας ὦ *Απολλων* τὸ
τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
τεχθεῖν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ
προσγελᾷ πᾶσι, καὶ διηλοῖ τι
ἦδ' ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβη-
σόμενον; *Απο.* ἐκ. εἴνογε φῶ
βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (vt omnes
homines arrogātes sunt)
gloriabitur descendēs for-
sitā, & narrabit omni-
bus, dicens, coisse cum
Iunone, & Iouis riualem
esse. Forsitan etiam dixe-
rit, me ipsum amare, illi
vero credetur, quando
non viderunt, quomodo
cum nube coierit. *I v p.*
Igitur si quid tale dixerit,
in infernum præcipiteretur,
ac rote miser alligatus, cū
ipsa perpetuo circumvol-
uetur, & laborem nunquā
cessaturum sustinebit, pœ-
nas videlicet has pro amo-
re dependens. *I v n.* Non
enim graue hoc quidem,
ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidistis' *Apollo* *Maie*
infantulum illum, nu-
per genitum, vt formo-
sus est, & attridet omni-
bus, & iam quoque tale
quiddam præ se fert, qua-
si in magnum aliquod bo-
num euasurus sit. *A p o.*
Illumne ego infantem
dicam,

μελετήσας τὴν κλιπικίαν;
 Απολ. ἔ γδ' ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλόντος ἤδη εὐμέλεια
 καὶ ὀπίτροχα; ὁ δὲ καὶ δια-
 κοινῶς ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἔρυντα, κατεπάλασσε ἐν-
 θύς, ἢ κ' οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὸ πύδι. εἶτα μετὰ ξυ-
 νειπνέμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψε, περισπυξαμένης αὐτὸν
 ὅπῃ τῇ νίκη, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, καὶ κείνον αὖ ὑφείλι-
 πο. Ηφαίστ. γοργόν τινα
 τὸν παῖδα φής. Απολ. ἔ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μεσι-
 κόν. Ηφαί. τί, τῆτο τιμ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Απολ.
 χαλῶν μιν πῶς νικῶν ἐν-
 ρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 συνεπήξατο. πῶχαι γὰρ
 ἐναρμόττας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτ' ἀκαλῶντας ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ἐπιθεῖς,
 καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ τὸ χορ-
 δας

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A p o.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædā?
 Atque hic etiam ministra-
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palæstra su-
 peravit, nescio quo pa-
 do pedes illi subtrahens.
 Deinde cum a cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuis-
 set ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 vius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A p o. Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l. Vnde nam huius
 rei coniecturam facis?
 A p o. Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Bracchijs enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 cto, deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 sub-

dicam ὁ Vulcane, aut in
magnum aliquod bonum
evasurum? qui ipso Iape-
to antiquior est, quantum
ad fraudulentiam. V v l.
Et quem adeo iniuria affi-
cere potuerit, iam primū
in lucem editus? A p o.
Interroga Neptunum, cu-
ius tridentem suffuratus
est, aut Martem, nam &
huius subtraxit clam ē va-
gina gladium, ut interim
de me ipso nō dicā, quem
& arcu spoliavit & sagittis
V v l. Hæccine infantu-
lus & modo natus ille, qui
vix dum movebatur in
cunis inter involucria?
A p o. Scies Vulcane, si
modo ad te aliquando ve-
nerit. V v l. Atqui ve-
nit iampridem. A p o.
Quid igitur, habes ne om-
ne fabrilis instrumentum,
nec dum quicquid illius tibi
amissum est? V v l. Om-
ne Apollo. A p o. Atta-
men inspicere diligenter.
V v l. Per Iovem, forcipē
non video. A p o. Sed vi-
debis illum alicubi inter
involucria in cunis infonti-
tis. V v l. Adeone adun-
cas manus habet, perne-
de ac si in ipso ventre iam
tum

βρέφος ὦ Ηφαίστῃ, ἢ μέγα
ἀγαθόν, ὁ τοῦ ἱεπετεῦ
πριεσύτερόν ᾧ, ὅσον ἐν
τῷ πανεργίᾳ; Ηφαί. καὶ
τίνα αὖ ἀδικῆσαι δυνάαι-
το ἀρετίτοκον ὄν. Απολλ.
ἔρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ
τίμω τσίαναν ἔκλεψεν, ἢ
τὸν Ἀρη, καὶ τότε γὰρ
ᾠξείλκυτε λαθὼν τοῦ κυ-
λοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὲ ἐ-
μαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλι-
σε τοῦ τέξε, καὶ τῷ βε-
λῶν. Ηφαί. τὸ νεογνὸν ταῦ-
τα, ὁ μόγις ἐμινεῖτο ἐν
τοῖς σπαργάνοις; Απολλ.
εἴτη ὦ Ηφαίστῃ, εἰ σοι προσ-
έλθῃ ρύπον. Ηφαί. καὶ
μὴ πρὸς ἡλθὲν ᾧδῃ. Απολλ.
τί ᾧ, πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεία, καὶ ὅδ' ἐν ἀπέλω-
λιν αὐτῶν; Ηφαί. πάντα
ὦ Απολλόν. Απολλ. ὁμῶς
ὀπίσκει-φον ἀκρίβως. Ηφαί. νῦν
Δία τίμω πανεργεῖαν ἢ χ' ἑρῶ.
Απολλ. ἀλλ' ὅψ' αὐτῷ πε-
ρὶ σπαργάνοις τοῦ βρέφους.
Ηφαί. ὅπως ὀξέχεις ὅτι,
καθάπερ ἐν τῷ γαστρί ἐκ-
μαλε-

subiecto, atq; inde septē chordis suspēsis & inten- tis, iucundum adeo quid- dam modulatur, & con- cinnum, vt ego quoque illi iā inuideām, qui iam olm personādo citharam me exerceo. Ceterum ipsa Maia illud quoq; dice- bat, quod neque in cœlo noctu maneret, sed præ- nimio agendi studio, ad inferos vsq; descendēret, furaturus scilicet etiam in de aliquid. Aīatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mi- ritica potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortu- o.. V V L. Ego illam de- di ipsi, vt esset quasi Iudi- crum. A P O L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videli- cet. V V L. Recte sane ad- monuisti, quare ibo, vt illum recipiam, sicubi, vt ais, inter inuolucra in cu- nis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet fa- cere, Iupiter: venio e- nim ita vt iussisti: secu- ri n

δας, μελωδεῖ πάνυ γλα- φερὸν ὧ Ἡφαίστῃ, καὶ ἐναρ- μόνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλα κυθα- ρίζειν ἀπῆντα. ἔλεγε δὲ ἡ μάϊα, ὡς ἔδδ᾽ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ ὑγρῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχει τοῦ ἄδε κατῖσι, κλέψων τί κἄκῃθιν δηλαδὴ. ὑπόπτε- ρος δ' ὄσι, καὶ ῥάβδον τινὰ πειροίηται θαυμασίαν τῷ δυνάμει. ἡ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νύκτας. Ἡφαῖς. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Απολ. τοιγαρὶν ἀπέδω- κέ σοι τὸν μισθόν τῷ πυ- ράγαν. Ἡφαῖς. οὐ γὰρ ὑπέ- μνησας. ὥς βαδίζμαι ὑπε- λκόμενος αὐτῷ, εἶπε ὡς φης, σφίθειν ἐν τοῖς ἀπαιγάνοις.

Ἡφαῖς καὶ

Διός.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποι- εῖν; ἡκο γὰρ ὡς ἐπέλευσας, ἔχων

1414
1307

ἔχων ἢ πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθας δέοι μίαν πλὴν
 διατεμεῖν. Ζ. εὖγε, Ἡφαιστ,
 ἀλλὰ δέλεός με ἢ κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατένεγκόν. Ἡφαι.
 πρὸς μὴ εἰ μέμνηται πρὸ-
 φαπείδι' ἐν τῷ ληθῆτι, ὅπερ
 θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διατε-
 μεῖναι μοι τὸ κρανίον. εἰ ἢ ἀ-
 πείθῃς, ὅ νῦν πρῶτον ἐρ-
 γίζομαι πρὸς σε, ἀλλὰ
 καὶ καθικνῆσθαι παρὶ τῆς θυ-
 μῶ, μὴ ἢ μέλλω. Στόλον μὲν
 γὰρ ὑπὸ τῷ ὠδίνων, αἶμα δὲ
 ἐγκέφαλον ἀναστέφουσιν.
 Ἡφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν
 τι ποιήσωμεν. ὀξύς γὰρ ὁ πέ-
 λέκυνός ἐστι. καὶ ἐκ αἵματός, ὃ
 ἢ καὶ τὴν Εἰληθίαν μαλώ-
 σεται σε. Ζεὺς. κατένεγκε
 μένον ὦ Ἡφαιστὲ θεῶν. οἶ-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαιστος. ἄκου μὲν, κατόισα
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιῆν, σοὺς
 κελεύοντος; τί τῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες οὐ τῇ κεφαλῇ, ἐ-
 κόντως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα,
 τηλικαύτως ὑπὸ τῷ μύθῳ
 παρ-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu difsecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p l. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presenti animo, neq; cū-
 ctari. Percio enim præ do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinæ
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incude modo
 vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cibile. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliq; te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum, ὦ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

virginem vinam nutriēs,
 ilque armatam, nimirum
 castra, non caput habui-
 ſſi, non aduertens. Hæc
 vero etiam saltat, & cum
 armis tripudiat, clypeum
 concutit, ac hastam vi-
 brat, & quā quodam fu-
 rore concitatur. Et quod
 maximum est, formosa
 admodum, ac maturis nu-
 bilis annis, breui adeo iā
 facta est, ceruleos quidem
 oculos habens, sed tamen
 & huic gratiam addit ga-
 lea. Quare ō Ioviter, ob-
 ſervandi præmium hoc
 mihi refer, desponde mi-
 hi illam. I v p. Impoſſi-
 bilia petis Vulcane, perpe-
 tuo cum virgo manere
 vult. Ego certe, quantum
 in me est, nihil repugno.
 V v l. Hoc volebam. Re-
 liquum quod est ipſe cu-
 rabo. Ac iam ſimul rapiā
 ipſam. I v p. Si tibi faci-
 le adeo hoc, facias licet.
 Verontamen illud ſcio,
 quod amas ea, quæ tibi
 contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
 rij.

Licet ne Mercurij, con-
 ueni-

παρθένον ζῶοντων, καὶ
 ταῦτα ἔροπλον. ἦπερ στρα-
 τώπεδον, ἢ κεφαλὴν ἔλα-
 λήθεισιν ἔχον. ἢ δὲ σπῆδ᾽,
 καὶ συνερχίζει, καὶ τὴν
 ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
 ρον πάλλει, καὶ ἰσθεσιᾶ-
 καὶ τὸ μέγιστον, καλὴν πά-
 ρον καὶ ἀκμαίαν γεγέννηται
 ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
 πιδος μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
 τῶτα ἢ κόρυς. ὥστε ὦ Ζεῦ
 μαίνεσθά μοι δαΐδως, ἐγγυή-
 σας μοι αὐτῷ. Ζεὺς. ἀδύ-
 νατα αὐτοῖς ὦ Ἡφαιστῆ.
 παρθένος γὰρ αἰὶ δέλει μέ-
 νειν, ἐγὼ γὰρ τό γε ἐπ' ἐ-
 μοὶ, ἔδεν ἀντιλέγω. Ἡ-
 φαιστῆ. τῶτ' ἐκβλόμην.
 ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ καὶ
 ἤδη σιωπεπάζω σὺν τῷ.
 Ζεὺς. εἰ σοι ἔαδον ἔτω,
 ποίει πάλιν εἶδαι, ὅτι ἀδυ-
 νάτων ἐρεῖς.

Προφθῶν & καὶ
 Ερμού.

Εἶν ὦ Ερμῆ ναὺ ἐντυ-
 χεῖν

χῆν τῷ Διί; Ερμ. ἐρ-
μῶς ὦ Ποσειδόν. Ποσειδ.
ὅμως περτάγγειλον αὐτῷ.
Ερμ. μὴ ἐνδύχαι, φημί.
ἄκαρρον γάρ. ὥς ἐκ αὐ-
τοῖς αὐτῶν ἐν τῷ παρόν-
τι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ηερ-
σαίῃ; Ερμ. ἐκ ἀλλ' ἐ-
τεροῦν τί ὅτι. Ποσειδ. σω-
ίημι. Γανυμέδης ἐνδόν.
Ερμ. ἐδὲ τῷτο. ἀλλὰ μα-
λακῶς ἔχει αὐτῷ. Ποσειδ.
πῶθιν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γὰρ
τῷτο φῆς. Ερμ. ἀχαιώ-
μα εἶπεν, τοῖστων ὅτι.
Ποσειδ. ἀλλ' ἢ χεῖρ πρὸς
ἐμὲ δεῖν γέ οὔτα. Ερμ. τέ-
τοκεν ἀγτίας, ὦ Ποσειδόν.
Ποσειδ. ἀπαγε. τέτκεν
ἐκείνος; ἐκ τίνος; ἢ καὶ
ἐλελήκει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
ὢν; ἀλλ' ἐδὲ ἐπιστήμα-
νεν αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον
τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. ἢ
γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμειν-
ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
κεφαλῆς ἔτεκεν αὐδὲ, ὅς-
τις τῷ Αἰωῶν. τοκά-
δα γὰρ τῷ κεφαλῷ ἔχει.
Ερμ.

venire Iovem nunc? M. E.
Nequaquam Neptune.
N. E. P. Attamen intro re-
nuncia de me ipsi. M. E.
Ne molestus sis, inquam,
importunum enim hoc.
Quare non poteris ipsum
videre in praesentia. N. E.
Num igitur cum Iunone
concumbit? M. E. N. Non,
sed diversū quiddam est.
N. E. P. Intellego, Ganyme-
des intus est. M. E. N. Ne-
que hoc, sed ipse infirmus
aliquantulum est. N. E. P.
Vnde hoc Mercuri? Gra-
ue enim istud narras. M. E.
Pudet dicere, tale quippiā
est. N. E. At nihil eo tibi
opus est apud me, patru-
us utiq; cum tibi sim. M. E.
Peperit paulo ante, Nep-
tunc. N. E. P. Apage. An
peperit ille? ex quo? ita-
que latuit ille nos Her-
maphroditus existens? At
neque uterus eius tumo-
rem aliquem prae se tu-
lit. M. E. N. Recte dicis.
Neque etiam ille partum
intra se habebat. N. E. P.
Novi, rursus ex capite
peperit scilicet, quemad-
modum & Mineruam,
habet enim ille caput
quoddam puerperum.
M. E. N.

M e n. Neque illud, sed
in femore gestavit partū,
illum videlicet ex Semele
receptum. N e p. Euge
generosus, ut ille totus
nobis, & ex omni parte
corporis in pregnādo, ido-
neus atque fecundus est.
Sed quænam Semele ista
est? M e n. Thebana mu-
lier, ex filiab. Cadmi vna.
Huic congressus prægnan-
tem eam reliquit. N e p.
Deinde vero ipse pro illa
 peperit. M e n. Atq; ad-
modum. Etiam si tibi alic-
num ac mirum videatur.
Nam Semelem dolis ag-
gressa Iuno (nosti autem,
ut zelotypa est) persuadet
illi, ut petat à Ioue, quo-
cum fulmine ac fulgure
ad se veniat. Quæ cum
verbis huius inducta cre-
didisset venissetq; Iupiter
fulmen secum portans,
cōflagrauit tectum, ipsaq;
Semele ex igne periit.
Me autem iubet Iupiter,
ut incisa illius aluo, par-
tum ad se afferam, imper-
fectum illū quidem adhuc
& intra septimum men-
sem conceptū. Quod ubi
fecissem, ille discedo fœ-
more suo, intro illum re-
cipit

Ερ. ἔκ, ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐ-
κύν τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης
βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ ἕμ-
ναιος, ὡς ὅλος ἡμῶν κυεφο-
ρεῖ, καὶ πανταχόθι τῷ σῶ-
ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέ-
λη ὅτι; Ερμ. Θεαία. τοῦ
Κάδμου θυγατέρος μία-
ταύτῃ σωτηθῶν, ἐγκύμο-
να ἐποίησεν. Ποσειδ. ἔτα
ἔτιεν ὃ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τίς
μὲν γὰρ Σεμέλῃ ὀπιηθῆ-
σα ἡ Ηρα, εἶδεν δὲ, ὡς ζη-
λότυπος ὅτι, πείθει αὐτῆσιν
παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
τῇ καὶ ἀστραπῇ ἥκον παρ'
αὐτῷ. ὥς δ' ἐπεῖδεν, καὶ
ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν,
ἀντιφλέγει ὁ ἄροφος, καὶ ἡ
Σεμέλη μὲν διαφθείρεται
ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
κελεύει ἀναταμέντα τίς
γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
κομίτω ἀτιλὲς ἔτι αὐτῷ
τὸ ἔμβρυον ἐπαμβυσίων.
καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, δι-
λὼν τ' ἐαυτοῦ μηρὸν, ἐντί-
θησιν,

ἴθυσιν, ὡς ὑπερτελειώσῃ ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἡμέ-
ρῳ ἔξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ὑπὸ τῆς ὠδύνης
ἔχει. Ποσειδ. νῦν ἔν ποῦ
τὸ βρέφος ὄειν; Εὐμ. ἐς τὴν
Νύσαν ὑπακομίσας, παρέ-
δωκε ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διώνυσον ἐπονομα-
ζέοντα. Ποσειδ. ἔκῃν ἀμ-
φότερα τῆ Διονύσῃ τῆς
καὶ μήτρης καὶ πατρὸς ὃ δέ
ὄειν; Εὐμ. ἔοικεν. ἀπειμι
εἰ ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ
τρυῶμα οἶτων, καὶ τὰλλα
ποιήσων, ὅς αὖ νομίζηται
ὥσπερ λιχῶν.

Εὐμῆ καὶ Ἡλίου.

Ω ἦλιε μὴ ἐλάσῃς τήμε-
ρον, ὃ Ζεὺς φησὶ, μὴ ὅ σῴρι-
ον, μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδοῦ μῶρε, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔσῳ νύξ μακρά.
ὥστε λυέτωσαν ἡμεῖς αἰῶνα σμ-
θίς τοῦ ἵππου. σὺ ὅ σῴρι-
σον τὸ πῶρ, καὶ αἰάπαις διὰ
μακροῦ σιωντίν. Ἡλ. χα-
ίρει.

capit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N e p. Vbi igitur infans
ille iam est? M e n c. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didi illum nymphis enu-
triendum, Dionysium co-
gnominatum. N e p. Er-
go utrumque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M e n c. Ita vide-
tur. Ab eo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferā,
ac cetera ea quæ ex more
atque consueto fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currū
agas, inquit Iupiter, neq;
in crastinū, neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua una nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum solvant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
interuallum temporis te
ipsum recrea. S o l. No-
ua

ua hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nūquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id hunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M e κ. Nichil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consuetu longiorem. S o l. Vbi autem etiam ille est, aut unde ipse emissus es, ut hæc nunciaret mihi? M e κ. Ex Boeotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. S o l. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox una? M e κ. Nequaquam. Nasci enim quenda oportet ex hoc concubitu magnam, atque multorum certaminum victorem, deum. Hanc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. S o l. Sed absoluat atque ad exitum perducat ille, quod factum felixq; sit. Veruntamen hæc, Mercuri, temporibus Saturni, nō fiebant, (soli enim hic nos sumus) Neque

γὰρ ταῦτα ὃ Εὐμῆ καὶ ἀλλό-
κατα ἡλεις παροργισίων. ἀλλ-
λὰ μὴ παροργίσεν τι ἔδωκε
ἐν τοῖς δόξαι, καὶ ἔξω ἐν δό-
σαι ὅς ἡλεις, καὶ τὰ μοι ἀγ-
θεται, καὶ τὸν νότα πρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας ποσῶ-
σαι διέγραπεν; Εὐμ. ἔ-
δεν τοῖσιν, ἐπὶ ἐς αἰ-
τῆτο ἔσαι δαῖτα δὲ τι-
νὴ αὐτὸς ἀμνηστέραν γε-
νέσαι οἱ τὸν νότα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ὅς, ἢ πόθεν ὁ-
ξιστέμφοτος ἀγροῶν τοῦ-
τά μοι; Εὐμ. ἐπὶ Βοιωτίας ὃ Ηλ. παρὰ δὲ Ἀμφιτρύ-
ωνος γυναικὸς, ἢ σαύειν. Ηλ. ἐξ ὧν αὐτὸς; ἔτα ἐχ-
ικανὴ νύξ μία; Εὐμ. ἔδα-
μῶς. πεχθῆναι γὰρ τινὰ
δὲ ἐπὶ τῆς ὁμολίας ταύτης
μέγαν καὶ πολυάθλον Διὸς.
τῆτον αὐτὸν ἐν μίᾳ νυκτὶ
ἀποτελεισθῆναι ἀνώατον.
Ηλ. ἀλλὰ τελευτησεί-
τω αὐτὸ ἀγαθὴ τύχη, τοῦ-
τα δὲ ἐν ὃ Εὐμῆ ἐκ
ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμῖς ἐσμέν.
ἔλ.

ἔσθ' ἀπόκοιτος ἐκείνος πρὶν ἢ
 Ρέας ἢ ἔσθ' ἀπλητὼν αὐτῇ
 ἔσαντον ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἢ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀτάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρρηλαγ-
 μόνον ἔστιν. ἔσθ' ἂν ἐκοι-
 νώησέ ποτε ἐκείνους θιντῶ
 γυναικί. νυνὶ δὲ δυσλὺς γυ-
 ναὶκ ὄνικα, καὶ ἀντράφῃαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισέ-
 ρες μὲν γυνέας τοῦ ἵππου
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρίβη μὲν-
 σαν ἔξῃς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δ' ἀνθρώπου ἀθλίως ἐν σκο-
 τεῖνῳ διαβίην; τοιοῦτα
 ἀπολαύσονται τῶν διδς ἐρώ-
 των; καὶ καθιδύνται πε-
 μένοντες. ἔσ' αὖ ἐκείνους
 ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζέ-
 φῳ. Εἰμ. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λό-
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ τῷ Στ-
 λιώλῳ ἀπειθῶν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγιλῶ καλεῖ-
 νοις, ἀπὲρ ὁ ζῶς ἀπέσει-

λ'.

Neq; ille cum à Rheā di-
 uertebat, aut seorsim cu-
 babat, neque etiā reliq̃a
 cælo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidē cum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum unquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidem praefractio-
 res & difficiliōres fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præter-
 ea misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille Athletā istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M E N. Ta-
 ce ὦ Sol, ne quid malī
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renuntiabo et-
 iam illis, quæ Iupiter mā-
 dauit

davit. ille quidem, ut ne procedat citius, huic autem, ut ne remittat a se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam pervenis, ut currū sistas, ac desuper aspices Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorē aliquem, interdum autem etiam descendas in ipsū ex media via? L v. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. V E N. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affect? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinę desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis privavit. Quare iam sepe illi interminata sum, ni desinat talia facere, frauduram esse me ipsius &

arcus

λε, τὴν μὲν χαλῇ περβαίνου,
τὴν δ' ὕπνον μὴ ἀνίσταί τος
ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι
μακρὰ ἔτι τὴν νύκτα γε-
νημένῃ.

Αφροδίτης καὶ Σε- λιώς.

Τί ταῦτα, ô Σελιώη, φε-
οὶ ποιεῖς σε, ὅπῃτ' αὖ μὲν τὴν
Καρίαν γῆν, ἵς ἀναί μὲν σὶ τὸ
ζεύγος, ἀφραῖσαν ἐς τὴν Ενδο-
μίονα καθεύδοντα, ὑπαιθριον
ἄτε κυνηγέτω ὄντα, ἐνίοτε δ'
καὶ κατεβαίνου ἐπ' αὐτὴν ἐν μέ-
σῃ τῇ ὁδῷ; Σε. ἐρώτα ô Α-
φροδίτη τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τέ-
των αὐτίος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος
ὕβρις ὅσῃ. ἐμὲ γὰρ αὐτὴν τὴν
μητέρα οἷα δέδρακεν, ἀεὶ μὲν
ἐς τὴν Ἰδῶν κατέλαυνεν Ἀγχί-
σην ἔνθα τὴν Ἰλίου, ἀεὶ δὲ
ἐς τὴν Λιβανόν, ὅπῃ τὸν Ἀσσύριον
ἐκείνον μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περ-
σεφόρῃ ἐπέχασον ποιήσας,
ὅς ἡ ποιεῖς ἀφείλδῃ με τὸν
ἐρώμενον. ὡς πολλὰ κίς ἡπεί-
λητα, εἰ μὴ παύσει τὰ ταῦτα
ποιῶν, καὶ τότε γὰρ αὐτοῦ τὰ
τῶτα.

τόξ' α καὶ πύ φανέτσαν, πει-
 ραιεῖσθαι δ' καὶ τὰ πικρά. ἦδη
 δ' καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα
 εἰς τὰς πύγας τῷ σανδάλῳ.
 ὁ δὲ, ἐκ οἷοι, ὅπως τοπαρχυ-
 τίκα δειδώς καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ὀλίγον δὴλῆλυσαι ἀ-
 πάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐσθυμίων ὄν; εὐπα-
 ραμύθητον γὰρ ἔστω τὸ δρῶν.
 Ζοῖς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸν
 ὧ· Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ὀπιθεῖται, ὅπ' τῆς
 πέρας πύ χλαμύδα καθύ
 δρτῇ λαῶ μ' ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἦδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑ-
 πορέεοντα. ἡ δὲ ξυὰ δὲ πεί
 πύ κεφαλῷ ἐς τὸ ἄνω ὀπι-
 κεκλωσμένη ὀπιπρέπει; πύ
 πρεστώπῳ πεικεμένη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τ' ὕπνῳ λελυμένος, ἀ-
 νεπνεί τὸ ἀμβρόσιον ἑκείνο
 αἶμα. τότε τῶντων ἐγὼ ἀφο-
 φηλὶ καλῶσα, ἐπ' ἀκρῶν τῶν
 δακτύλων βέβηκῶσα, ὡς αὖ μὴ
 αὐτοχθόμενος ἐκλαραχθείη. οἶ-
 δα, τί αὖ ἐν σοι λέγοιμι τὰ
 μετὰ ταῦτα. πάλιν ἀπόλλυ-
 μαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

C

Vene-

arcus & pharetram, am-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi Sandalio, sed ille, ne
 scio quo pacto, tum qui-
 dem statim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liuiscitur omnium. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion iste est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit malo huic. IV P.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὦ Venus,
 videtur, & maxime quan-
 do infrata super rupem
 chlamyde dormit, læva
 tenens sagittas, paulatim
 e manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexa, deco-
 rem astringit faciei, cui cir-
 cumfunditur. Ipse vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insistens, ut ne
 expergetactus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post hæc dictu-
 ra fuerim, sed pereō equi-
 dem amore.

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ερώτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales inter
ia, vel in se quisque vel
inuicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoq;
designas, qui quidem Io-
uem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcunq; tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cælo deuocas.
Quin & Solen aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu
to facis. Verum tu quidẽ
ô decorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea decorum tam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, vt passionem adamet,
atq; in Phrygium adole-
scentulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρωτος ὄρα, οἷα
ποιεῖς. ἔτα ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅπῃτα τοῦ ἀνθρώπου
ἀναπέθης, καὶ αὐτῶν ἢ καὶ
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν ἔραν. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδεκνύ-
εις, ἀλλὰ πῶν ἐς ὃ, τι αὖ σοι
δοτὶ τῷ κραιπνῷ δοκῇ. τίω σε
Λαῖβω ὃ καθυγείν ἐκ τῷ ἔ-
ραν. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε
ἀναγκάζεις, ὀπληρητιμύον
τῆς ἡπείρας. ὦ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίω μητέρα ὑβρίζεις,
δαρύνων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμυρότατε, καὶ τίω Πέ-
αν σὺ τίω χραυῶ ἦδη, καὶ
μητέρα τασέτων θεῶν,
ἀνέπειπας παιδεύειν,
καὶ τὸ φρύγιον μεζά-
κιον ἐυεῖνο ποθεῖν. καὶ
νῦν ὁκένη μέμνηεν ὑπο-
σε, καὶ ζουξαμένη τοῦ
λέοντας, παραλαβῶσα καὶ
τοῦ Κορύβαντας ἄτε μα-
νίας

νικᾶς καὶ αὐτὸς ὄντας, ἀνὼ
 καὶ κάτω πῶς ἴδω πεπο-
 λῆσιν, ἢ μὴ ὁλολύζουσα ἐ-
 πί τῃ Αἴγῃ Κορύβαντις δ᾽,
 ὃ μὲρ αὐτῆς τέμνεται ξίφει
 τὸν σῆχυον. ὃ δὲ αὐὰς πῶς
 κέμεν, ἥται μεμνηνὼς διὰ
 τῆς ὁρῶν. ὃ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι. ὃ δὲ ὀπλοῦσθαι τῷ τυμ-
 πᾶν, ἢ ὀκτυπεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ καὶ ὅλως θόρυβος καὶ
 μαῖα τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἀπαντὰ
 ἔστι. δέδια τῶν αὐτῶν ἀπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τιχέτα, μὴ
 ἀπομανεῖσθαι ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ὅτι ἐν αὐτῇ ἔ-
 σα, καλέουσι τῶν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσασθαι, ἢ τοῖς λέεσι
 παρεβαλεῖν. ταῦτα δέδια,
 κηδεύοντά σε ὁρῶσα. Εξ-
 δάξῃ μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέεσιν αὐτοῖς ἦδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλὰ κίς ἐπα-
 νάβας ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κόμης λαβόμενος,
 ὡς οὐχὶ αὐτὴς. οἱ δὲ σεί-
 ντες μὲ, καὶ τῶν χεῖρα
 δεικνύοντες

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Aetis amore ciulans.
 Ceterum Corybantum
 alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perscrepit.
 breuiter, omnis vndequa-
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo nec tale quid accidat,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, vt si quando re-
 sipiscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, vt te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C v r.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita vt sexpenum-
 ro, conscensis eorum ter-
 gis, prehensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-
 untur,

uotur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhex ipsi, quando tandem vacauerit, ut me vleiscatur, cum in Atte sit tota? Postremq; quid ego pecco, quum res pulcras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neq; ille te? V E N. Ut es petuicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineras.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Exem.
1604.
26. Aug.
Definite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cõuino deorû. H E. Ac vis, ô Iupiter medicamentariû istum priore loco accumbere, q̃ me? A E S. Quid nî, per Iouë, melior quoq; enim sum. M E K. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, πειλιχμισάμενοι ἀποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε αὖ ἐκείνη χολίῳ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔστα ἐν τῇ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεινὸς τὰ καλὰ, οἷά ἔστιν; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίεσθε τὰ καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ ἀντιᾶσθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ ᾧ μήτερ αὐτὴ μηχανήεσθαι, μήτε σὲ τοῦ ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Αφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μεμήνησθαι ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

Πούταθι ὁ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥστε ἄνθρωποι ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότεια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ θέλεις ᾧ ζῶν τετονὶ φαρμακεία προκατακλίνεσθαι μὲν. Ἀσκλη. γὰρ Δία, καὶ αἰμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ

τί δ' ἐμμενότητα ; ἢ δὴ
 τι σε ὁ Ζεὺς ἐκτρώσων ,
 αἰ μὲν δέμις ποίῳτα , νῦν
 δὲ κατ' ἑλίου πύθιε ἀθα-
 ρασίας μετείληφας ; Ασ-
 κληπὶς. Ἐπιλέησαι γὰρ
 καὶ σὺ ὦ Ηρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τῃ καταφλεγείς ; ὅτι μοι
 ὄνειδίζεις τὸ πῦρ. Ηρα-
 κλῆς. ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βιωται ἡμῖν , ὅς. Διὸς μὲν
 ὕψος ἡμι , τοσαῦτα δὲ πτε-
 ρύνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
 ον , θύειν καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
 τιμωρέμενος . σὺ δὲ ἐ-
 ζοτῆρος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 νοσεῖσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χησίμος ἐπὶ πῦρ
 τῷ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ ἔδεν ἐκπιδεδυγμένος .
 Ασκλη. εὖ λέγεις . ὅτι σὺ
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμενος
 ὅτε φρῶν ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ὥς ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τῷτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο , ὅ-
 τι ἐ-

igitur ὁ αἰκονίτε, an quod
 te Iupiter fulmine aliquā
 do percussit , eo quod
 quæ nefas erat , feceris,
 nunc autem ex misericor-
 dia iterum immortalita-
 tis particeps factus es ?
 A e s. Oblitus vero et-
 iam tu es Her. quod in
 Oeta conflagrasti, quan-
 doquidem mihi ignem
 objicis ? H e x. Nequa-
 quam equalia atq; similia
 sunt quæ uterq; in vita e-
 gimus, ut qui ipse qui-
 dem Iouis filius sim, tan-
 tos autem labores susti-
 nuerim, expurgata vita
 deuictis bestiis & homini-
 bus contumeliosis, vindi-
 ctia ac poena affectis. Tu
 vero radicum incisor es &
 circulator, agrotantibus
 fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibēdo,
 virile autem nihil quic-
 quam opere præstisti.
 A e s. Recte dicis, quo-
 niā & inuersiones tuas cu-
 ram, quando paulo ante
 accendisti, ad nos semi-
 ustulatus corpore utrinq;
 corrupto ac percito, & a
 tunica, & post illam, etiā
 a flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud, tamen ne-
 que

que servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque vero etiam insanienſ, occidi liberos & uxorem. Η α κ. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam, sublatum hinc, e caelo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. Ι ν. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conversationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos e conuiuio. Quamquam etiam æquum est, o Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? Α ρ ο λ. Quoniam Mercuri, Miser atque infelix circa amores sum. Μ ε ρ κ. Dignum quidem mœrore hoc, sed

tu

το ἰδὲ λουσα ὥσπερ σὺ, ὅτι ἔξανον ἔρια ἐν Λυδία, πορφύρεα ἐνδεδυκὼς, καὶ πικρὸς ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χειρὶ σανάλας. ἀλλ' ἔδεν μεγαγχολήσας ἀπέκτενα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηραεὶ μὴ παύσῃ λοιδωρόμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἐπολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἴπω ὅτι κεφαλὴν ἐκ τῷ ἔρανος, ὥς μὴδὲ τὸν παλιόνα ἰέσασθαί σε τὸ κρανίον σωτρίδεντα. Ζεὺς. παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ὀπιταράψετε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφιτέρας ἀποπέμψομαι ὑμῶν τὰ συμποσία. καὶ τοι εὐγνωμονῶ Ηρακλῆς περκατακλήσασθαι σε τὸν ἀσκληπίον, ἅτι καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί συμβεβηκός ἐστι τῷ Ἀπολλωνί; Απόλλων. ὅτι ὁ Ερμῆ δουρυγὼς ἐν τοῖς ἐρωτικῷς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

ἔσθαι

οὗτον· σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ κατὰ τὸ δάφνιον σε λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς· ἀλλ'
 ἐρώμενον πένθω τὸν Λάκων-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γὰρ, εἴπέ μοι, ὁ ὑάκινθος;
 Απο. ἢ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὁ Απολλών; ἢ τίς οὕτως
 αἰέταςος ἐγώ, ὥς διακλίνειν
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέαιον;
 Απο. αὐτὸς ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. ἔκταν ἐμάτης ὦ Απολ-
 λων; Απο. ἔκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χηνιά τι ἀκέραιον ἐγέρτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκέραιον
 τὸν λόγον. Απο. διακρύβειν
 ἐμαύταν. καὶ γὰρ συλλογί-
 κεινόν αὐτὰ. ὁ δὲ κάκιστα
 αἰέμων ἀπολάμενος ζέφυ-
 ρος, ἥρα μὲν ἐν πολλοῦ καὶ
 αὐτῶς· ἀμελόμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον· τὴν ὑπερφίαλιν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέστηκα, ὥσπερ
 ἐβόθαιεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶαν· ὁ δὲ; ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 γέτης καταπνεύσας, καὶ
 κεφαλῇ πρὸ πυλῆς ἐνέ-
 σσει φέρον αὐτὴν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἱμά-
 τι ῥυά-

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem illū
 Obeadi filium, M. E. R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. P. O.
 Atque admodum. M. E. R.
 Unde Aollo? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. P.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. E. R. Quid igitur,
 insaniuisti? Απο. A. P. O.
 Non, sed infortunium
 quoddam invito mihi ac-
 cidit. M. E. R. Quomodo?
 capio enim audire ratio-
 nem hanc. A. P. O. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 una cum illo ludebam.
 Cæterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyrus amabat quidē
 longe iam tēpore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 istum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueveramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput
puero infixit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer statim
sagittis, fugientemque ad
montem usque persequen-
do. Puerum autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus cum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terram inducere feci,
suavissimum illum quidem
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, præter-
ea & literas quasdam ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem inæcellus fuisse vi-
deor? Μ Ε Κ. Sane vero
Apollo. Noras enim mor-
talem te comparasse ama-
sū tibi. Quare dolere nō
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itaque, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contentam exerce-
at Apollo, pulcerrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
Α Ρ Ο Λ. Felicitas quæ-

dam

τε εἶναι πολὺ, καὶ τὴν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
μὴ ζέφουρον, αὐτίκα ἡμιωά-
μιον κατατοξεύσας, φεύγον-
τι δῆσιπόμενος, ἄχρι τοῦ ὄ-
ρεος. πρὸ παιδὶ δ', καὶ τὰ φρον
ἐχὼσάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβαλε,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδύναί τι καὶ γλυκὺ ἐποίη-
σα, ἥδιστον δ' Εὐριπύκῃ, καὶ εὐαν-
θέσας τιν' ἀνθρώπων ἀπαύτων.
ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐ-
πιμαρύνοντα πρὸ νεκροῦ, ἀ-
σσοὶ ἀλόγως λελυπημένοι δο-
κῶ; Εὐρμ. καὶ ὁ Ἀπολλών. ἤ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥστε μὴ
ἔχῃς ἀποθανόντος.

Εὐρμῆ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χυλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βέλαιον ὁ Ἀπολ-
λων, τὰς καλλίστας γυναι-
κένας, τίς τε Ἀφροδίτην καὶ
τίς χάριν; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ· πλὴν ἐμεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, αἰε-
 χεῖσθαι σωῦσας αὐτῶ, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ξέμενον εἰς τὴν κάμι-
 γον ἐπικρυφότεα, πολλὰ
 αἰθέλινω δὴ τοῦ περὶ σῶπυ
 ἔχοντα· καὶ ὁμῶς τιούτων
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι· Ερ· τῆτο καὶ
 αὐτὸς ἀγαπᾷ, καὶ τὸ Η-
 φάισω φθονῶ· σὺ δὲ κόμα
 ὦ Ἀπυλλόν, καὶ κιθάριζε,
 καὶ μέγα δὴ τὸ κάλλει
 φέρεται, καὶ γὰρ δὴ τῇ ἐνέξια
 καὶ τῇ λυγρῇ· εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι δεῖσι, μόνον κα-
 θυδῆσθαι· Ἀπρ· ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδίτης εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά· καὶ δύο γὰρ,
 ὥς μάλιστα ὑπερηγάπησα,
 τὴν Δάφνιν καὶ τὸν Ὑά-
 κινθον, ἢ μὴ ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς εἰλετο
 ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σωθῆναι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο· καὶ
 γὰρ αὐτὸς ἐκείνων εἰσέφυκε
 ἔγω·

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen illud equidem mi-
 ror, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in fornacem
 dimittere atq; incur-
 uare sese, multa adeo fu-
 liginē facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & una dor-
 minunt. Mer. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animam ob pul-
 critudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Ceterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. Ap. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter ceteros amavi,
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo, ut in lignū
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. M e κ. At ego iam aliquādo Venerem, sed non oportet gloriari. A p o. Noui, atq; etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmuletur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? M e κ. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cælo, præsertim autem hæc cum Marte plerumque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat. A p o. Atq; hæc putas ipsum Vulcanū scire? M e κ. Scit, sed quid agat, cum generosum adeo adolescentem, & præterea militarem ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra istos sese, ipsique ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. A p o. Nescio sane, optarim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

Iuno.

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πᾶσι τῷ Ἀφροδίτῳ, ἀλλ' ἔχει αὐχὲν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοὶ λέγεται τετοκέσθαι. πλὴν ἐκέλευέ μοι εἰπεῖν, ὅτι οἶδα, πῶς ἢ ζήλευται ἢ Ἀφροδίτῃ τῷ χάριν, ἢ ἢ χάρις ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ὁ Ἀπολλὸν ἐκέλευε μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σῴζειν, ἢ δ' Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ ἑρᾶν. ἄλλως τε, πῶς τὸν Ἄρῃ ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κεῖνε ἐρᾷ. ὥς ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τότε μέλει. Ἀπόλλων. ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰδέναι; Ερμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί αὖ δράσαι δυνάιτο, γυναικὸν ὄντων νεανίαν, καὶ σπρωπώτῃ αὐτῇ; ὥς πῶς ἡσυχίαν ἄρει, πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δισμὰ τινα ὀπμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλληφέναι, σαρκοκύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Απολ. ἔκ οἶδα. εὐχάμην δ' αὖ αὐτὸς ὁ συλληφθήσόμενος εἶναι.

Hera.

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & La-
tonæ.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ.
Λη. ἔπαυσα ὦ Ηρα τοιά-
τες πίκτειν δυνάμει, οἷ-
ος ὁ Ἥφαιστος ὄειν. Ηρα. ἀλλ'
εἴ μὴ ὁ χῶλος, ὅμως χεῖ-
σιμός γε ὄει τεχνίτης ὢν ἄ-
ριστος, καὶ κατακικόσμηκεν ἡ-
μῖν τὸ ἔργον, καὶ τῷ Ἀφρο-
δίτῳ ἔγχε, καὶ ἀπαδά(ε)
πρὸς αὐτῆς. οἱ δ' οὐ παῖδες,
ἢ μὲν αὐτῷ ἀργεῖνικῇ, πέρα τ'
μέγας, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τε-
λευταῖον, ἐς τῷ Σκυθίαν ἀ-
πελθῆσα, πάντες ἴσασιν
οἷα ἐδίει ξυνοκτοῦσα, καὶ
μικρὰν τὴν Σκύθας αὐ-
τῆς, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
ὁ δ' Ἀπέλλων παροποιεῖται
μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξοῦεν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
ἰατρός εἶναι, καὶ μαντικῶς
καὶ κατασησάμενος ἐργα-
σίῃα τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ καὶ
ἐν Διδύμοις, ὅσα πατὴρ τῆς
χρωμένης αὐτῇ, λοξὰ καὶ
ἐπαμ-

Pulcros enim uero
Latona & liberos procrea-
sti Ioui. LA T. Non enim
omnes, ὁ Iuno, tales pa-
tere possumus, qualis
Vulcanus est. LV N. At
hic claudus quidem, uti-
lis certe tamen est artifex
optimus existens, ac cœ-
lū nobis exornauit quo-
que, Veneremq; uxorem
duxit, à qua & studiose
observatur. Contra au-
tem tuorum liberorum,
altera quidem virilis ultra
modum, & montiuaga
est, & postremo in Scy-
thiam quoque profecta,
omnes sciunt, qualia co-
medat, hospites mactan-
do, ac Scythas ipsos imi-
tando, qui humana carne
vescuntur. Apollo autem
simulat quidem omnia
scire sese, & iaculari, & ci-
thara canere, & medicum
esse, & vaticinari. Et ere-
ctis vaticinandi tabernis
hic in Delphis, illic in
Claro & Didymis, deci-
pit consulentes se, obli-
qua, & in utraq; partem
questionis propositæ incli-
nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæstum facit, & ditescit. Multi enim amētes sunt, seq; ipsos exhibent præfigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; a prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dicti-
 tet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfec-
 turus amasium suum es-
 set discō, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formiosum atq; co-
 matum. Quare non vi-
 deo, qua causa pulcrio-
 res liberos te quam Nio-
 ben illam, procreasse pu-
 taris. Λ α τ. At vero li-
 beri hi, hospitum macta-
 trix ista videlicet & men-
 dax vaticinator ille, scio
 quo pacto mordeant te,
 dum conspiciuntur inter
 deos, & maxime quan-
 do hæc quidem ob pulcri-
 tudinem laudatur, ille
 autem citharam personat
 in conuiuio, omnibus ip-
 sum admiratione prose-
 quentibus. I ν. Nequeo
 risum continere Laton. Il-
 lum ne admirantur? Quæ
 Mar-

ἐπαμφοτέρηζοντα πρὸς ἐ-
 κάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀπο-
 κρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον
 εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλε-
 τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου.
 πολλοὶ γὰρ οἱ αἰόντοι, καὶ
 παρέρχοντες αὐτὰς κατα-
 γοντεύουσιν. πλεὺς ἔκ ἀγνο-
 εῖται γὰρ ὑπὸ τῆς σιωπῆς
 ὄντων, τὰ πολλὰ πειρατεύ-
 μενος. αὐτὸς γὰρ ὁ μὲν-
 τις ἠγνόει, ὅτι φονεύσῃ μὲν
 τὸν ἐρώμενον τῷ δέπῳ, καὶ
 περιμαντεύσατο δὲ, ὡς
 φύξεταί αὐτὸν ἡ δάφνη,
 καὶ ταῦτα ἔγω καλὸν καὶ
 κομῆτιον ὄντα. ὥστε ἐχ-
 ὄρῳ, καθότι καλλιτεχνετέ-
 ρα τῆς Νιόβης ἔδοξε. Λη.
 ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ
 ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαν-
 τις, οἶδά, ὅπως λυπεῖ σι-
 ὄντων ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ
 μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαι-
 νῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κί-
 θαρίζει ἐν τῷ συμπόσι.
 θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάν-
 των. Η φαι. ἐγέλασα ὦ Λη-
 τῆ· ἐκείνος θαυμασὸς, ὃν ἡ
 Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δῖγμα αἰ
 μῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειξεν αὖ, αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφιδεὶς ἀθλίος ὑπόλωλιν,
 ἀδίκως ἄλεις. ἢ ὅ καλὴ σὺ
 παρθένος ἔτα καλὴ ὄξιν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὑφθῆσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
 θῆσα μὲν ὁ νεανίσκος ῥῆξα-
 γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸν κύ-
 νας. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅτι ἐ-
 δὲ τὰς τελέσας ἐμαῖετο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ ἔτα.
 Ἀπ. μέγα ὦ Ηρα φρονεῖς,
 ὅτι ζῶει τῷ Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τῆτο ὑερίζεις ἀδελῶς. πλὴν
 ἀλλ' ὄφομαί σε μετ' ὀλίγον
 αὖθις δακρύσαν, ὁπότεαν
 σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν
 κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
 γύμενος.

Marſias, ſi iuſte modo iu-
 dicare Muſæ vpluiſſent,
 excoriatſet merito, ut qui
 ipſe in Muſica vicerat,
 nunc autem circumuictus
 miſer ille periit, iniu-
 ſte ſane damnatus. Hæc
 autē formoſa tua virgo,
 ita formoſa nimirum eſt,
 ut poſteaquam animad-
 uerit ſeſe conſpectum ab
 Actæone fuiſſe, verita ne
 adoleſcens ille turpitudi-
 nem ipſius euulgaret, im-
 miſerit illi canes. Ut inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturiētib. obſtetri-
 catura fuiſſet, ſi virgo utri-
 que & ipſa foret. L. A. T.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & vnâ cum
 eo regnas, & ꝑꝑterea abſ-
 que metu contumelioſa
 es. Veruntamē videbo te
 nō ita multo poſt ruruſum
 lacrymantem, quando
 te relictâ in terram deſcē-
 derit ille, in taurum aut
 cygnum conuerſus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γελάς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
 γελαί-

Quid rides Mercuri?
 M. R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi.
 A P O L. Dic igitur, ut &
 ipse auditis illis, tecum fi-
 dere possim. M A R. Ve-
 nus cum Mart: concum-
 bens, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos vinculis constrinxit.
 A P O. Quomodo? Sua-
 ue enim quiddam dicere
 videris. M E. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto ut quidē
 ipse putabat. Videt autē
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendit-
 sent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igitur
 (nam & forte tum-
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 tegeret. Mars vero, ab ini-
 tio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Cæterum
 posteaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοῖοτάτα ὦ Ἀπόλλων ἑ-
 δὼν. Ἀπο. εἰπέ ῥ', εἰς καὶ
 οὗτος ἀκέσας ἔχω συγγε-
 λῶν. Εἰμ. ἡ ἀφροδίτη ξυμ-
 ῶσα τῇ Ἀρῇ, κατείληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς
 ξυλλαβῶν. Ἀπο. πῶς; ἡ-
 δὲ γὰρ τι ἔρεῖν ἔοικας. Εἰμ.
 ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦ-
 τε εἰδὼς ἐθάρυνεν αὐτὰς,
 καὶ πρὶ τῷ εὐνικῷ ἀφανῇ
 δισμᾷ περιθείς, εἰργάζετο
 ἀπιδρών ὅπῃ τῷ κάμινον
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρῆς εἰσέερχεται
 λαθὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἔπει δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ εὐτὸς ἐγε-
 γρόμυτο τῇ ἀράῳ, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμᾶ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος. ἐκείνη μὲν
 ῥ', καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ ἔσσε, ἐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψατο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρῆς τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἡλ-
 πιζε ῥέξεν τὰ δισμᾶ.
 ἔπειτα

ἔπειτα δὲ σωεὶς ὡς ἀφύκτω ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε. Ἀπο. τί ἔγ' ἀπέλυσιν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστος; Ερμ. εἰπέω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοῦ Διὸς, ἐπιδείκνυται τῷ μοιχείᾳ αὐτοῖς. οἳ δ' γυμνοὶ ἀμφοτέροι κατὰ νενευκίτες, ξυδεδευμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ τὸ δέαμα ἡδιστον ἑμοὶ ἔδοξε μακρονεχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Ἀπο. ὁ δὲ χαλκὸς οὐκ εἶνος, ἐκ αἰδέϊται καὶ οὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τῷ ἀρχαίῳ τοῦ γάμου; Ερμ. μὰ Δία ὅτ' γε καὶ ὅθι γαλᾷ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χεὶρ τάλυβες εἰπείν, ἐφθόνην τῷ Ἀρεὶ, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τῷ καλλίστῳ θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδωμῶ μετ' αὐτῷ. Ἀπολ. ἐκὼν καὶ διδεδῆσθαι αὐτῷ ὑπέμεινας ὅτ' ἴστω; Ερμ. σὺ δ' ἐκ αὐτῷ ὦ Ἀπολλων; ἰδὲ μόνον ἐπιελθών. ἐπαυήσομαι γὰρ σὶ, ὡς μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖ ξη ἰδών.

Heas

neque effugere quoquam posse, supplicare coepit. A p. Quid igitur, soluit ne ipsos Vulcanus? M e. Nondum, sed conuocatis dijs, spectandum ipsis exhibuit adulterium. Illi autem nudi ambo, & colligati mutuo, inclinatis deorsum capitibus erubescabant. Atque adeo spectaculum hoc dulcissimū mihi visum est, cum tantum non ipsum opus exhiberent. A p o. At faber ille, an non pudore afficitur etiam ipse, cum spectandam ita exhibet turpitudinem coniugij. M e n. Per Iouem, quippe qui etiā arrideat ipsis astans: Ego vero, si opus est verum dicere, inuidebam Marti, non solum quod cum formosissima dea adulterium exercuisset, sed etiam, quod colligatus cum ipsa una esset. A p o. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres? M e n c. Tu vero non Apollo? Aspice modo & accedens, collaudabo enim te, si non eadem ipse quoque optabis, ubi videris.

Iuno

Iunonis & Io-
uis.

Ηρας καὶ Διὸς.

Et quidem erubescere-
rem ὁ Iupiter, si mihi ta-
lis esset filius effeminat⁹
adeo, & perditus ebrie-
tate. Mitra quidem reli-
gata coma incedens, ut
plurimum autem cum in-
sanis mulieribus consue-
tudinem habens, mollior
ipsis illis, ad tympana &
tibias & cymbala choreas
agens, & in summa cuius
magis, quam patri tibi si-
milis. I v v. At vero hic
mitratus & mulierosus nō
solum ὁ Iuno, Lydiam
subiugavit, & eos qui ad
Tmolum habitant, ce-
pit, præterea & Thraces
sub se redegit, verum et-
iam contra Indos profe-
ctus, cum muliebri illo
exercitu & elephantos ce-
pit, & terra potius est,
ipsumque regem, qui ali-
quantulū resistere ausus
fuerat captivum abduxit.
Atque hæc omnia fecit,
salens pariter & choream
ducens, hastis utendo he-
deraceis, ebrius interea,
ut ais, atq; furore corre-
ptus. Quid si vero quispi-

Εγὼ μὲν ἡχιόμην αὖ ὦ
Ζεῷ, εἴ μοι τοῖστος υἱὸς ἦς,
δῆλος ἔγω, καὶ διεφθαρμένος
ὑπὸ τῇ μέθῃ. μίτρα μὲν ἀνα-
δεξιμένος, πλὴν κήρυκα, τὰ
πολλὰ δὲ μανουρῶσαι γυναι-
ξί σπουδῶν, ἀβρότερος οὐτῶν
ἐκείνων, ὑπὸ πυμπάνοις καὶ
αἰλῶσι καὶ κυματάλοισι χορεύ-
ων. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον
εἰκῶς, ἢ σοὶ περὶ πατρί. Ζεῦς.
καὶ μὲν ἔτῃς γε ὀβελυμῆ-
ρος, ὁ ἀβρότερος τῇ γυναικῶν,
ἢ μόνον ὦ Ηρα πλὴν Λυδίαν
ἐχέροτατο, καὶ τοὺς κατοικῶν-
τας τῇ Τμώλειον ἔλαβε, καὶ τοὺς
δρακῆας ὑπεργάγεις, αἰλὰ καὶ
ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάτας περὶ γυναι-
κῶν τέττω φρατιωτικῶ τοὺς
τε ἐλέφαντας εἰσε. καὶ τῇ χά-
ρις ἐκράτησε, καὶ τῇ βασιλείᾳ
πρὸς ὀλίγον ἀντιστάσει τολ-
μῶσιν αἰχμητάς, ἀπὸ πᾶσι
γὰρ καὶ τὰ πάντα ὑπερῆκα ἔσφα-
ξαν. ἡχιόμην αὖ καὶ χορεύ-
ων, δούλοισι χορεύσας καὶ πῆλοισι
μεθύων, ὥς φησι καὶ ἡθ. ἀζων.
αἱ δὲ τις

οἱ δὲ τις ἐπιχείρεισι λοιδόρη-
 σαδὺς αὐτῷ, ὑβρίζας ἐς πλὴν
 τιλιπλῶ, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, καὶ ἀδῆσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διαπαδιδῶαι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῷ μητρὸς ὤπιε νε-
 ζῶν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία λαῦτα,
 καὶ ἐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 ὅ παιδιὰ καὶ τρυφὴν ἀφίσταν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τὸ τις, ὅς τις
 αὐτῶν ἔσται ὅπως, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλὴν ἀνυπερβόν,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 εἶα οἱ μεθυδέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ τοῖς ὑβρί-
 ττεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 νότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γουῶν λάριον, ὃ πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κληῖμα, οἱ συμπόται
 αὐτοὶ δέφθιραν, παίοντες
 ταῖς δακρύλαις. Ζεῦς. οὐδὲν
 τοῦτο φησὶ. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ ὅ ἀμειψον τῷ πότῳ, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντες
 ἐμφορεῖν τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτῷ ἐμ-

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc ulcisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicado, vel a matre, per-
 inde ut hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lusibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiā laudare inuen-
 tam ipsius, vitem videli-
 cet, & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facitent, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa, in-
 sanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donavit palmitem,
 ipsi cōporatores perdide-
 runt cædentes ligonibus.
 I v p. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quā decet, &
 satis est, replemi mero. Ce-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidē
& suavior fieri solet. Qua
lia vero Icarī⁹ passus est,
tale nihil vlli compoto-
rum facile fuerit. Sed tu
adhuc zelotypia affici vi-
deris, ac Semeles remini-
sci, Iuno. Siquidem ea
res Dionysij calumniaris,
quæ sunt omnium pul-
cherriam.

Veneris & Cupidi- nis.

Quid tandem in causa
est, Cupido, vt cum reli-
quos Deos omneis ador-
tus expugnaris Iouem
ipsum, Neptunum, Apol-
linem, Iunonem, me de-
niq; matrem, ab vna Mi-
nerua temperes, vtq; ad-
uersus hanc nec vllum ha-
beat incendium tua fax, &
iaculis vacua sit phatetra,
tum & ipse arcu careas,
neq; iaculari noris? C V.
Equidem hanc metuo,
mater, est enim formida-
bilis truculentoque aspe-
ctu, ac ferocitate quadam
supra modū virili. pīnde
si quando tenso arcu petā
illam, galeæ crissam qua
tiens, expauescit me, &
tremē-

αὐ ἐμμετρεῖα πίνῃ, ἡλαστότε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' αὖ.
οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθ' ἔν-
θεν αὖ ἐργάσαίτο ἐδέξατο τῆς
ξυμποτῆς. ἀλλὰ σὺ ὀπιζή-
λοτυπέην ἔοικας ὦ Ηρα, καὶ
Σιμέλης μνημονεύειν, εἴ γε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ
κάλλιστα.

Αφροδίτης καὶ Ερώτος.

Τί δ' ἂν ποτε ὦ Ἔρως, τοῦ
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγω-
ρίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶν, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Πέ-
αν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι
ἦ δᾶς, κενὴ δὲ εἴς τιν ἦ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄτοχος; Ἔρως. δέδια ὦ
μητὲρ αὐτῷ. φοβερὰ γάρ
ἔστι, καὶ χερσὶν, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὁπότεαν, ἐν ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῷ, ὀπιτεύσας τὸν
λόφον. ἐκπλήττει με, καὶ
ἐκείνο-

ὑποτρέμος γίνομαι, καὶ ἀ-
 ποξέει με τὰ τοξόματα
 ἐκ ὧν χειρῶν. Αφρο. Αφρο
 γὰρ ἔφοβερώτερος εἰμι, καὶ
 ὅμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ
 νενίκηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν προσίταί με,
 καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθι-
 νᾶ δὲ ὑφορεῖται ἀεὶ. καὶ
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως πα-
 ρέπλω, πλοῖον ἔχων πλὴν
 λαμπράδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
 σσι, φησί, γὰρ τὸν πατέ-
 ρα πῶς δερατίω σε διαπεί-
 ρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν τάξτα-
 ρον ἐμβαλῶσα, ἢ αὐτὴ δι-
 ασπασαμένη, διαφθερῶ.
 πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλησσι.
 καὶ ὅρῳ δὲ δριμύ, καὶ
 ὅτι τοῦ εἵθεος ἔχει πρὸς
 σωπὸν τι φοβερόν, ἐχίδ-
 ναις κατ' ἀκομον, ὅπρις ἐγὼ
 μάλιστα δέδια. μορμολύτ-
 τεται γάρ με. καὶ φεύγω
 ὅταν εἶδω αὐτόν. Αφρο.
 ἀλλὰ πῶς μὲν ἀθλιωὴν δά-
 διας ὡς φησ, καὶ πῶς Γορ-
 γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 θείς

tremebundus ho., sic ut
 arma mihi e manibus ex-
 cidant. V n. Atqui Mars
 an non erat hac formida-
 bilior? & hunc tamen su-
 peratum exarmasti? C v.
 Imo ille cupide me reci-
 pit, atque ultro etiam in-
 uitat, verum Minerva
 semper adductis superci-
 lijs obseruat, quin aliquā
 do, temere ad illum ad-
 uolauī, facem propius ad-
 mouens, at illa, siquidem
 ad me accesseris, inquit,
 per parentem Iouem,
 quouis modo te confe-
 cero, aut lancea te trans-
 figam, aut pedibus arre-
 ptum in tartara dabo
 precipitem, aut ipsa te
 discerpam. Plurima item
 id genus comminabatur.
 Ad hæc acribus obtuetur
 oculis, postremo & in
 pectore faciem quandam
 gestat horrendam, vipe-
 ris capillorum vice coma
 tam, hanc nimirum ma-
 gno opere formido, terri-
 tat enim me, fugioq; quo-
 ties eam aspicio. V n n.
 Esto sane Minervam me-
 tuis, ut ais, atque huius
 gestamen Gorgona refor-
 midas, idq; cum Iouis ip-
 sius

sus fulmen non formida-
 ueris: Cæterum Musæ
 quam ob causam abs te
 non feriuntur, atq; a tu-
 is iaculis tutæ agunt? num
 & hæ cristas quatunt, aut
 Gorgonas prætendunt?
 C V P. Reuereor eas, &
 mater. Graues enim
 sunt, & semper aliquid
 curant, & cantionibus a-
 nimum intentum gerunt,
 quin ipse etiam non raro
 illis assisto, carminis sua-
 uitate delinitus. V E N.
 Esto, nec has adoriris
 propterea quod sint re-
 uerendæ. At Dianam qua
 tandem gratia non vulne-
 ras? C V P. Vt breuiter
 dicam, hanc ne deprehen-
 dere quidem vsquam sum
 potis, quippe perpetuo p
 montes fugitantē, ad hæc
 alterius cuiusdam sui cu-
 pidinis illa tenetur cupidi-
 ne. V E. Cuius ò gnate?
 C V. Venatu ceruorum
 & hinnulorum, quos inse-
 stat ut capiat, ac iaculo
 figat. Ac prorsum tota rerū
 huiusmodi studio tenetur
 tamen si fratrem eius q̄ ni-
 mirū arcu valet & ipse fe-
 ritq; eminus. V E N. Te-
 neo gnate, cū serpenume-
 ro sa-

θεῖς τὸν κερκυνὸν τοῦ Διός.
 αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
 ἀπῶται, καὶ ἔξω βιλῶν
 εἰσιν; ἢ καὶ κῆναι λόφους
 ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν; Εἰμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὡ μῆτερ.
 σιμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί-
 τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
 ᾧδῶν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους. Ἀφροδ. ἔα καὶ
 ταύτας, ὅτι σιμναὶ. τίω
 δὲ Ἀρτεμὶν τίνος ἔνεκα
 οὐ τιτρώσκεις; Εἰμ. τὸ
 μὲν ὄλεον; οὐδὲ καταλαβῆν
 αὐτῶν οἶόν τε, φεύγουσαν
 αἰεὶ διὰ τῆς ὁρῶν, εἴτα καὶ
 ἰδίον τινα ἔρωτα ἦδῃ ἔρῃ.
 Ἀφροδ. τίνος ὦ τέκνον;
 Εἰμ. θήρας καὶ ἐλάφων
 καὶ νιβρῶν, αἰετῶν τε δι-
 ῶκουσα, καὶ κατατοξέου-
 σιν, καὶ ὅλως πρὸς πᾶσι τοι-
 ούτω ὄσπ. ἐπεὶ τὸν γὰρ ἀδελ-
 φόν αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
 καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐπηλόλον.
 Ἀφρο. οἶδα ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ

ἀλλ' ἐκείνην ἐπέξευσε.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Deorum Iudici-
um.

Ζεύς.

Ἐγὼ λαβὼν τυτὴ τὸ
μῆλον, ἀπὶ θῆ ἐς πύλιν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμην
παῖδα, τὸν βυκέλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ
Γαργάρεω, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κε-
λεύς ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
διαίς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίση ὄσιν. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὦρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀποθῆ-
μαι πύλιν διαίταν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
ἔγχε ὄσιν τι λῶ, ἡδίως αὖ
ἀπάσαι νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τι καὶ ἀνάγκη μίαν
τὸ καλλιστεῖον ἀπεδόντα,
πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς ἐκ ὀπιθέδου ὑμῖν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomum, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, ac
dic illi, Iupiter, inquit,
ὁ Πάρι iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui uni pul-
critudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V E N. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsentis animo itura sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam, si Mars ille tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V N. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes? auertis te, & crubescis? Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, ne de malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo. Neque

κασύς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ φερέξ, ἐφ' ὃν ἀπὶ βασιλικῆς μὲν ὄρεϊ, καὶ Γανυμήδους τέτι ξυγγενῆς. τὰλλα δὲ ἀφ' αὐτῆς καὶ ὄρεος, καὶ ἐκ αὐτῆς αὐτὸν ἀπαξιώσει τοιαύτης θεᾶς. Αφροδ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ὀπίσθιας ἡμῶν δικαστῶν, θαρσύνω βαδίζουσαν πρὸς τὴν ὀπίσθια. τί γὰρ αὖ καὶ μωμήσασθαι με; καὶ ὅτι καὶ ταύτας ἀφίσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. εἰ μὲν ὦ Αφροδίτη δίδασκεν, εἰ δὲ αὖ ὁ Ἄρης ὁ πρὸς ὀπίσθια πρὸς δίδασκεν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τῶτον, ὅς τις αὖ ἢ, τὸν πᾶν. Ζεὺς. ἢ καὶ σοὶ ταῦτα ὦ σύγατρε σιωδοῦν; τί φῆς; ἀποσπέρφῃ, καὶ ἐρυθρίῃ; ἐστὶ μὲν ἴδιον τὸ αἰδέσθαι καὶ τὰ τοιαῦτα ὑμῶν ὅτι παρεθέσαν, ὅτι καὶ δὲ ὁμοῦ. ἀπὶτε ἔν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἰνετικῶν, μὴδὲ κακὸν ἐνδείκνυσθαι τῷ νεανίῳ. ὁ γὰρ

ὃ γὰρ οὖν τι ἐπίσους εἶναι
καλῶς πάσας. Εἰμ. περι-
ωμεν εὐθὺς τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγάμινος, ὑμεῖς
δὲ μὲν βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, ὅσα
ἐγὼ τὸν Πάριον, νεανίας
εἶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα κρι-
νεν ἡμετέρας, ἔκ. αὖ
ἐκείνος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθόν, καὶ πρὸς ἐμὸν λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν δικάστην. πότις
δὲ, ἀγαπᾷς ὅτιν ἔσται,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σωεί-
σιν; Εἰμ. ἔ. πάντε-
λως ἀγαπᾷς ὅτιν, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Εἰμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ συμικεῖν ἰδαία γυ-
νῇ, ἡκανὲς μὲν, ἀγροικὸς
δὲ, καὶ δεινὸς ὄρεος,
ἀλλ' ἔ. σφόδρα περσέ-
χον αὐτῇ εἶκει, τίνες
δ' ἐν ἐνέκῃ τούτῳ ἐρω-
τῶς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡβήμην. Αἰν. παρα-
πρίσ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M. & R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo este.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
taliam disceptanda maxime
idoneus, neque ille faci-
le iudicaverit male. V. &
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Vtrum au-
tem & uxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipsi cohabitât? M. & R.
Non omnino absq; ux-
ore est Venus. V. Quo-
modo hoc dicis? M. & R.
Videtur quadam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, cæterum
rustica atq; inter montes
male consuetæ. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M. a. r. Nihil mali. Minerva hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine uxore Paris esset. M. i. n. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M. e. r. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M. i. Quid ergo, caret ne uxore adhuc? M. a. r. Non videtur. M. i. n. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? M. a. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autē facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M. e. r. Etiā hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauius ne ieras, neue pueres

πρὸς αὐτὸν ἴδια ταύτη κοινολογέμενος; Ερ. ἔδην ὁ Ἀθιωᾶ δεινόν, ἔδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' ἔρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄειν; Αθην. ὡς δὴ τι τὸ πολυπραγμονῆσα; Ερ. μήν. ἐκ εἶδα. φησὶ δ' ἔν ὅτι ἄλλως ἐπιλθόν, ἐκ ὁξυπότητος ἔρετό με. Αθην. τί ἔν ἄγαμος ὄειν; Ερμ. ἢ δοκεῖ. Αθην. τί δὲ οὗ πολυμικῶν ὄειν αὐτῷ ὀπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; Ερμ. τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζει δὲ καὶ νέον ὄντα, καὶ τέτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βάλεσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρατος ἔδην ἐγὼ μέμφομαι, ἔδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῳ ἴδια λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ἐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερμ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἔρετο διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχεις, μήν' οἷα

μφοικτῆιν, ἥτι καὶ ταύτη
 ακτὰ τὸ ἀπλὴν ἀπικρι-
 νάμεν. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
 γων ἔδῃ πολλὰ προΐοντες, ἀ-
 παπάταμῶς τῷ ἁέριον, καὶ
 σχεδὸν γὰ κατὰ πλὴν φεγγί-
 αν ἐσμῶ. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
 Ἰδὼν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
 ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ὕψα-
 πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὕμῶν
 τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
 Ηρα. ὅπως δὲ ἔστιν; ἢ γὰρ κα-
 μοὶ φαίτε. Ερμ. ταύτη δὲ
 Ηρα. πρὸς τὰ λαοὶ σκόπε, ἢ
 μὴ πρὸς ἀκρὸν πρὸ ὄρε. Θα-
 ρὰ δὲ πλὴν πλουραὶ, ἢ τὸ
 αὐτὸν, καὶ πλὴν ἀγέλιον ὄ-
 ρῃς; Ηρα. ἀλλ' ἔχ ὄρω πλὴν
 ἀγέλιον. Ερμ. τί φης, ἔχ ὄ-
 ρῃς βοῖδια κατὰ τὸν ἑμὸν
 ἔτασι δάκτυλον, ἐκ μέσων
 τῶν πετρῶν προερχόμενα;
 καὶ τίνα ἐκ τῶν σκοπέων κα-
 ταβέοντα, καλαύροπα ἔχον-
 τα, καὶ ἀνέχοντα μὴ πρὸ-
 σω διασκίδνασθαι πλὴν ἀγέ-
 λιον; Ηρα. ὄρω νῦν, εἶγε
 ἐκείνός ἐστιν. Ερμ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος. ἐπεὶ δὲ πλουσίον ἐσ-
 μῶ

tes eo minus consecutu-
 ram esse te, quod huius
 quoque simpliciter & abs-
 que dolo respondi. Verū
 interea dum sermones ce-
 dimis, iam multum pro-
 gressi, reliquimus. post
 nos stellas, & propemo-
 dum Phrygiam contingi-
 mus. Ego vero etiam I-
 dam video, adeoque totum
 Gargarum exacte, & si
 non fallor, ipsum quoque
 iudicem vestrum. Paridē.
 I v n. Vbi autem is est,
 neque enim ipsa etiam
 video illum. M e κ. Hac
 versum, Iuno ad sinistram
 respice, non ad summum
 montem, sed secundum
 latus ubi antrum illud, &
 armentum vides. I v n.
 At non video armentum.
 M e κ. Quid ais? an non
 vides buculas secundum
 meum hunc dignum, ex
 medijs rupibus progre-
 dientes, & quendam a-
 scopulo deorsum curren-
 tem, pedum manu tenen-
 tem, & prohibentem, ne
 longius dispergatur ar-
 mentum. I v n. Video
 nunc tandem, si modo
 ille est. M e κ c v. Ille
 vero, sed quia prope iam
 D 5 10-

suus, in terram, si vide-
 tur, demissi, pedibus fa-
 ciamus iter, ne conturbe-
 mus illum, superne ex im-
 prouiso deuolando. I v.
 Recte dicis, atque ita fa-
 ciamus. Cæterum postea-
 quam descendimus, tuum
 iam est Venus, ut præeas,
 ac viam nobis ducendo
 commonstres. Tu enim,
 ut consentaneum est, lo-
 corum perita es, quippe
 quæ sæpius, ut fertur fa-
 ma, huc ad Anchisem
 descenderis. V e n. Non
 admodum, Iuno, me
 tua ista mouet dicacitas.
 M e r. Atque igitur ego
 vos ducam. nam & ipse
 frequenter in Ida versatus
 sum, quando Iupiter ama-
 bat adolescētulum istum
 Phrygem, ac sæpius huc
 veni, ab illo missus, ut
 quid ageret puer, obser-
 uarem, & cum iam in a-
 quilam conuersus esset,
 vna quoq; cum ipso ade-
 ram, & vna formosum il-
 lum subleuabam. Et si-
 modo satis memini, ab
 hac ipsa rupe illum in sub-
 lime abripuit. Nam hic
 quidam forte dum fistula
 canebat ad ouile, Iupiter
 autem

ἰδὼν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δὲ κοῖ-
 κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαλαράξωμεν αὐτὸν ἀνω-
 θεν ὅς τις ἀφανὲς καθιπτά-
 μενοι. Ηἷρα. εὖ λέγεις, καὶ
 ἔγωγε ποιοῦμεν. ἵππει δὲ κα-
 τεβιβήκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
 δίτην παραίεναι, καὶ ἡγεῖσθαι
 ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γάρ, ὥς τὸ
 εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρί-
 ος, πολλὰ κίς, ὥς λόγος, κα-
 τεβήκασα πρὸς ἀγχίστω.
 Ἀφροδ. ἔ σφόδρα, ὦ Ηἷρα,
 τέτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμ-
 μασιν. Εἰ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῶν ἡ-
 γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδίδρυ-
 ψα τῇ Ἰδῇ, ὅπότε ὁ Ζεὺς ἤ-
 ρα τοῦ μετὰ κίς τῆ φρυγός.
 καὶ πολλὰ κίς δούρο ἦλθον, ἵνα
 κείνους καταπυμφθεῖς εἰς
 ἐπισκοπὴν τῶ παιδός. καὶ ἐπὶ
 τε ἡδὲ ἐν τῇ ἀντιόχῳ, συμ-
 παρηπάμην αὐτῷ, καὶ σω-
 κέφισον τὸν καλόν. καὶ εἶχε
 μέμνημαι, ὅτε ταυτησὶ τῆς
 πέτρας αὐτὸν ἀνέρεπασεν. ὁ
 μὲν γὰρ τότε ἔπυχε σφύζων
 πρὸς τὸ ποιμνίον. καὶ ἀπὸ
 μένος ὅστις αὐτὸν ὁ Ζεὺς,
 κέφως

κέφαλος μάλα τοῖς ὄνυξι περι-
 βεβλάν, καὶ τὴν σόικασι τὴν
 ὅπῃ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
 κύν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
 παραγμένον, καὶ τὴν τραχή-
 λην ἀπετραμμένον ἐς αὐτὸν
 ἀπεβλέποντα. τότε ἐν ἐγὼ
 τὴν σόικαν ἔλαβον, ἀποβί-
 βηκεν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
 δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαυτη-
 τὴς ἔτοσι πᾶσιον, ὥστε
 περτεῖπωμεν αὐτὸν. χαῖρε
 ὦ βικύλῃ. Πάρι. νῆ καὶ σύ-
 γε ὦ νεανίσκη. τίς δὲ ὢν
 δεῦρο ἀφ᾽ ἵστα πρὸς ἡμᾶς;
 ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς
 γυναικας; ἢ γὰρ ὅπῃ τῇδε
 ὀργιστολῆν, ἔγωγε ἔσομαι
 καλῶ. Ερμ. ἀλλ' ἢ γυναι-
 κες εἰσὶν. Ημεῖς δὲ ὦ Πάρι,
 καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτῃ
 ὄντες, καὶ μὲν τὸν Ερμῆν ἀπέ-
 σειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέ-
 μεις, καὶ ὠχρεῖσθαι; καὶ μὴ
 δέδιθαι. χαλεπὸν γὰρ ἔδεν.
 κελεύει δὲ σὶ δικαστῶν γενέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
 πειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε
 αὐτὸς ἢ καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
 τικὰ,

autem à tergo ipsi deu-
 lant, leniter admodum
 vnguibus circumiectis, &
 ore in tiaram, quam su-
 p̄ caput habebat, impres-
 so, in altum sustulit pue-
 rum, perturbatum, & cer-
 uice reflexa in ipsum in-
 tuentem. Tum igitur ego
 fistulam sustuli, abiecerat
 enim illam præ timore.
 At enim arbiter hic pro-
 pe est, quare compelle-
 mus ipsum. Salve bubul-
 ce. Paris. Et tu certe ado-
 lescens. Quis autem ipse
 es, qui huc ad nos adue-
 neris, aut quas nam has
 adducis mulieres? Non
 enim eiusmodi apparent,
 quæ in montibus versari
 commode queant, formo-
 sæ adeo cum sint. M & P.
 At non mulieres sunt. Iu-
 nonem vero ὦ Paris, & Mi-
 neruam & Venerem vi-
 des, & me Mercurium vi-
 delicet, Iupiter ad te mi-
 sit. Sed quid tremis, &
 expallescis? ne metue, ni-
 hil enim periculi hic. Iu-
 bet autem te iudicem esse
 pulcritudinis ipsarum.
 Quandoquidem enim, in-
 quit, & formosus ipse es,
 & doctus rerū amatoria-
 rum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autē præmium scies, lecto hoc poemā. P A N. Cedo, ut videam quid sibi etiam velit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere quest. Non etiam facile abistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt,

ce u

τικὰ, σοὶ δ' ἄγνων ἐπιτρέπω, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶσθαι, ἀναγνῶς τὸ μῆλον. Πας. φέρε' ἴδω τί καὶ βέλστα. ἡ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ ἐν ᾧ δέσποτα Ερμῆ δυνηθείω ἐγὼ θνητὸν αὐτὸς καὶ ἀχρεῖος ὢν, δικαστὴς γινέσθαι παρεδόξα δέας, καὶ μείζονας ἢ κατὰ βέλλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρεῖναι τῶν ἀδυνάτων μᾶλλον, καὶ ἀσυνκῶν. τὸ δὲ ἐμὸν, αἴγα μὲν αἴγος ὁποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλειος, τάχ' αὖ δικάσασθαι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῶς δὲ πῶς αἱ τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ ἐκ οἷοι' ὅπως αὖ τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας δὴ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὅψιν ἀποσάσας. εἰ γὰρ ἠθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τότε ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, καλέσθαι καλὸν ὅρα, καὶ παρεμύνοι, καὶ ὑπὸ τῶν πλεον

σίου

εἶον παραλαμβάνεται. καὶ
 ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλ-
 λος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιέ-
 ληφέν με. καὶ ἀχθομαι, ὅτι
 μὴ, ὡς αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος
 ὅλως βλέπειν δύναμαι τὸ
 σῶματι. δοκῶ δ' αὖ μοι
 καλῶς δικάσαι, πᾶσαι
 ὑποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ
 αὖ καὶ τόδε, ταῦτ' ἔμει-
 ναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελ-
 φῶν καὶ γυναικῶν, ταύτας
 ἢ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ
 χαλεπὴ καὶ οὕτως ἢ κρείττις;
 Ερμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ
 οἶόν τι ἀναδύναι πρὸς τοῦ
 Διὸς κτελεσμένον. Ἀλέ-
 ξ. ἐν τῷτο ὧ Ερμῇ πῶσαι σὺ-
 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχει
 μοι τὰς δύο τὰς νινικηίδας,
 ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν
 ἠγῆσαι πλὴν διαμαρτίας.
 Ερμ. οὕτω φασὶ φοιῖνται.
 ὥρα δὲ σοι ἤδη περᾶναι
 μὲν κρείσσιν. Ἀλέξ. πειρασό-
 μεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι-
 τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον
 εἶδέναι βούλομαι, πότῃ
 ἔξαρκῶς σκοπῇ αὐτὰς ὥς
 ἔχου-

ceu per successionem ex-
 cipitur. Et in summa, cir-
 cumfusa mihi est pulchri-
 tudo ipsarum, & totum
 me complexa tenet. Ac
 doleo, quod non & ipse,
 quemadmodum Argus
 ille, toto corpore videre
 possum. Videor autem
 mihi, bene tum iudicasse,
 si omnibus potum hoc
 reddidero. Nam & rursum
 illud quoque accedit, quod
 hæc quidem Iouis soror
 & coniunx est, illæ vero
 filix. Quomodo igitur
 non periculosum etiam
 hoc pacto iudicium hoc
 fuerit? M. E. R. Nescio,
 nisi quod non licet detre-
 ctare Iouis imperiū. P. A.
 Vnum igitur hoc, Mercu-
 ri, persuade ipsis, ne suc-
 censeant mihi duæ illæ
 reliquæ, quæcunq; victæ
 fuerint, sed quicquid pec-
 catum videbitur, id solis
 oculis imputent. M. E. R.
 Ita facturas se aiunt, tem-
 pus, autem iam tibi est,
 ut peragas iudicium. P. A.
 Faciemus periculum. quid
 enim agat quispiam? Cæ-
 terum illud primum sci-
 re volo, utrum satis erit
 spectare ipsas, ut nunc
 sunt

sunt; vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examiniari eo possint. **Μ Ε Κ.** Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. **Ρ Α Ρ.** Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. **Μ Ε Κ.** Exuite, heus, vos. Tu vero inspicere eas. Ego interim auertam me. **Ι Υ Ν.** Recte ὦ Paris. Atque prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. **Ρ Α Ρ.** Exue & te ὦ Venus. **Μ Ι.** Ne prius ipsam exueris, ὦ Paris, quā cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te prestigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

mam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι θέλει πρὸς τὸ ἀμειβεῖσθαι τῆς ὕψι-
τάσεως; Εἰς τὸτο μὲν
σὺν αὐτῇ τοῦ διαγού, καὶ
πρόσταθι ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα-
ῖος καὶ θέλω; γυμνὰς ἰ-
δεῖν θέλωμαι. Εἰμ. ἀπο-
δυτε ὦ αὐτοῦ, σὺ δ' ὅπῃ-
σκόποι, ἐγὼ δ' ἀποστροφεί-
ω. Ηἷα. καλῶς ὦ Πάρι,
καὶ πρῶτα γὰρ ἀποδύσομαι,
ὅπως μάθης, ὅτι μὴ μέ-
γας ἔχω τὰς ὀλένας λευ-
κὰς, μηδὲ τὰς βούβας ἴ-
σαι μέγα φρονεῖ. ὅπῃσιν δὲ
εἶμι πάντα, καὶ ὁμοίως
καλή. Παρ. ἀποδυθὲ καὶ
σὺ ὦ Ἀφροδίτη. Αἰν. μὴ
πρότερον αὐτῷ ἀποδυ-
σης ὦ Πάρι, πρὶν αὐτὸν
κεῖτον ἀπέθῃται. φρεμα-
κὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε κατα-
γυνητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοι-
γὰρ ἐχέω μὴ δ' ὅτω κέ-
καλωπισμένῳ παρῆναι,
μηδὲ τοσαῦτα ἐνταῖσιν
μένῳ χρώματα, καθάπερ
ὡς ἀληθῶς ἐπ' αἰνὰν τινα,
ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἔστιν.

ἴδωκεν ἄνθρωπον. Παρ. εὖ λέ-
γεις τὸ πρὸς τοῦ κεφαλῆ, καὶ
ἀπόθε. Αφροδ. τί ἔν ἔ-
χῃ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ πλὴν κό-
ρυς ἀφαιῶτα, φιλή πλὴν
κεφαλῆ ἴδωκεν ἄνθρωπον, ἀλλ'
ἴδωκεν τὸν ἄνθρωπον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβέσθαι; ἢ
δέδωκε, μὴ σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν ὡς ὀφθαλμῶν
αὐτοῦ τοῦ φοβέσθαι βλέπον-
τος; Αθην. ἴδω σοι ἡ κόρυς
αὕτη ἀφαιῶται. Αφροδ. ἴ-
δω σοι καὶ ὁ κεφαλῆ. Ημερ.
ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τρέσσει τῆς θεᾶς, τὸ
κάλλος, τῆς ἡδονῆς. ὅσα μὴ
ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλι-
κὸν αὐτὴ καὶ σιμὸν ἀπελάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διὸς; ὡς δὲ ὄρεα ἡδέως, καὶ
γλαφυρὸν τι καὶ περὶ γεω-
γὸν ἐμειδίζουσιν. ἀλλ' ἡδὴ
μὴ ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἴδω
καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βέ-
λομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ ἔκ οἶδα, πρὸς
ὃ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη
τὰς

nam nudā exhibere spe-
ctandam. P A R. Recte
sane admonent illud de
celso, atq; etiam deponere
illum. V E N. Cur non
igitur & tu Minerva galea
deposita, nudum caput
spectandum exhibes, sed
concutis conum, & per-
terres iudicem. An me-
tuisti, ne tibi obijciat & re-
prehendat cœruleū istud
oculorum, si dempto ter-
ribili isto aspiciatur? M I.
Ecce tibi galea hæc abla-
ta. V E N. Ecce tibi &
celestus hic. I V. Sed ex-
uamur tandem. P A R.
O Iupiter monstifice,
quod spectaculum? quæ
pulchritudo? quæ volu-
ptas? qualis virgo hæc?
ut vero regalis illa & ve-
nerabilis effulget, adeoq;
vere digna Ioue. Tuctur
autem suaue quiddam &
iucundum, ac blandum
& illecebrosū etiam ar-
riscit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiam se-
orsim vnāquamque in-
spicere volo, quoniam
nūc certe ambiguus sum,
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distracto.
V A N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero Iuno
 hic mane. **I V N.** Manco.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 ctare, num pulchra victo-
 riæ meæ dona proposita
 tibi. Nam si me Pari for-
 mosiorem esse iudicaue-
 ris, uniuersæ eris Asiæ do-
 minus. **P A R.** Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerva. **M I N.** Adsum
 tibi. Quod si igitur me ð
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. **P A.** Ni-
 hil minerva, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim ut vides, in præsen-
 tia tenet Phrygiã ac Ly-
 diam, & ab hostib. quie-
 tum est patris imperium,
 Sed tamen confide, neque
 enim eo minus feres, tam-
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.
 Sed

τὰς ὄψας περιπαύμενος.
 Ἀφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
 ἀπιτε οὐὲ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ἥρα περιμένε. Ἥρα. περι-
 μένω. καὶ πειδάν με ἀκριβοῦς
 ἰδὼς, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ
 τὰ τῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ἰὼ γὰρ με ὦ Πάρι δι-
 κάτης εἶναι καλῶ, ἀπά-
 σης ἔση τῆς Ἀσίας διαπό-
 τος. Παρ. οὐκ ἔστι δώροις
 μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπιθι. πεποράξει γὰρ, ἀπὲρ
 αὐτοῦ δίκῃ. σὺ δὲ πρόσθι Ἀθη-
 νᾶ. Ἀθη. παρέστηκά σοι κα-
 τὰ ἰὼ με ὦ Πάρι διακότης
 καλῶ, οὐ ποτε ἦπ' ὄν' ἀπὲρ
 ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν.
 πολέμισιν γὰρ σε, καὶ νικη-
 φέρον ἀπεργάζομαι. Παρ.
 οὐδὲν Ἀθηνᾶ δέ μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ
 ὥς ὁρᾷς τὰ νῦν ἀπέχει πλὴν
 Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ἀπολέμηντος ἡμῶν ἢ τοῦ πα-
 τρός ἀρχή. δάσσει δέ. οὐ
 μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ
 ἔστι δώροις δικάζομεν.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδυσθι ἤδη, καὶ δάψινυ
 τὴν κόρυν, ἵκανῶς γὰρ εἶδον.
 τὴν Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 κερβε. Ἀφροδ. αὐτὴ σοὶ ἐγὼ
 παυσίον, καὶ σάβπει καθ' ἐν
 ἀκρεβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ὁμεί-
 σῳ τῇ μιλῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δὲ με ἀκτι-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι βρωσά-
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποῖον
 ἔκ εἶδα, εἰ τίνα ἕτερον ἢ
 φρυγία τέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τῆς
 σκοπέλης, καὶ ταυταστὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λούσθεις τῇ ὀρέῳ; τί δὲ
 αὖ ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ ββες; ἔπειτα δὲ
 ἤδη σοὶ γεγαμυκέναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἀγροικὸν τίνα,
 καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ
 τὴν Ἰδίαν αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τίνα ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν οἰά-
 πει

Sed indue te rapidem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Ecce me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim unumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu prae-
 teruehendo, sed immoran-
 do singulis etiā mēbris.
 Quod si vero placet ὦ for-
 mose, etiā hæc mea dicta
 accipe. Ego enim iam du-
 dum aspiciēs te iuuenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an ullum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulcritudinem, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulcri-
 tudinem istam sis in so-
 litudine. Quid enim tu-
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autē te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

ἥ Helena illa est, adole-
 scentula & formosa, & nul-
 la parte me ipsa inferior,
 & quod maximum est,
 æmori quoq; dedita. Nam
 illa, si solum etiam aspi-
 ciat te, satis scio relictis
 omnibus, seque ipsa ceu
 in deditionem tradita,
 sequetur, & cohabitabit
 tecum. Prorsum autem &
 tu audisti iam aliquando
 de ipsa. Π. Α. Ν. Nihil et-
 iam ὦ Venus. Nunc au-
 tem lubens audiero, om-
 ne quicquid est, de illa te
 narrantem. V. Ε. Est hæc
 filia quidem Leda, for-
 mose illius, ad quam Iu-
 piter ἐκ τοῦ οὐρανοῦ deuolauit, in
 cygnum conuersus. Π. Α. Ν.
 Qualis autem aspectu est?
 V. Ε. Candida quidem,
 qualem consentaneū est
 esse, ἐκ cygno prognatam,
 tenera autem, ut quæ in
 ouo enutrita fuerit, nuda
 plerunque exercens sese,
 & palestricæ rei dedita.
 Adeo igitur magnopere
 ab omnibus passim ex-
 petitur, ut & bellum ip-
 sius causa susceptum fue-
 rit, cum Theseus nondum
 nubilem illam rapuisset.
 Veruntamen postquam
 ad

πρὸς ἡ Ελένη ὄσιν, νέα καὶ
 καλὴ καὶ κατ' ἑδὲν ἰ-
 λάρων ἑαυτοῦ. καὶ τὸ δὲ
 μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκεί-
 η γὰρ εἰ καὶ μόνον θεά-
 σαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πάν-
 τα ἀπαιτῶσα καὶ πα-
 ραχῆσα, ἐμπύω ἑαυτοῦ-
 τον, ἔφεται, καὶ συνοι-
 κῆται. πάντας δὲ καὶ σὺ
 ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς.
 Π. Α. Ν. ἔδεν ὦ Ἀφροδίτη.
 νῦν δὲ ἡδέως αὖ ἀκῆ-
 σαι. σὺ, τὰ πάντα,
 διηγμένης. Ἀφροδ. αἴ-
 τη θυγάτηρ μὲν ὄσιν Λή-
 δας, ὁπλίστης τῆς καλῆς,
 ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέβη,
 κόκκος γενόμενος. Π. Α. Ν. οἶ-
 δ' τις ἄλλος; Ἀφροδ. λευκὴ
 μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κόκκου
 γεγεννημένη. ἀπαλὴ δὲ,
 ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμ-
 νὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαι-
 στική. καὶ ἔπειθ' ἤ τι περὶ
 ἀνέδρας, ὥς τε καὶ πόλε-
 μος ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι,
 τοῦ Θησέως ἀνδρὸς ἐτι ἀρ-
 πάσατος. ἢ μὲν, ἐλλ' ἐπε-
 δηπρὸς

ἦντες εἰς ἀκμὴν κατέστη,
 πῶς οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαι-
 ῶν ἐπὶ τῷ μνηστῆρι ἀπύ-
 νησαν, περιερίθη δὲ Μινέ-
 λαος τοῦ Πηλοπιδῶν γέ-
 νος. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ
 σοι καταγράξομαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φῶς, τὸν
 τῆς γαμνηδύος; Αφροδ.
 γέος εἰ σὺ, καὶ ἄριστος, ἐγώ
 δὲ οἶδα, ὡς καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ὄρν. Πά. πῶς; ἐθέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέσθαι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις
 εἰς θῆραν δὴ τῆς Ἑλλάδος,
 καὶ παιδὸν ἀφίκη ἐς τὴν
 Λακεδαίμονα, ὅψεται σε
 ἡ Ελένη. τὸν τοῦτον δὲ,
 ἔμμεν αὖ εἰν τὸ ἔργον, ἔπειτα
 ἐξαδέσεται σε, καὶ ἀκο-
 λυθήσει. Πά. τὴν αὐτὴν
 καὶ ἀπίστον ἦν αἰ μοι δοκεῖ, τὸ
 ἀπολιπεῖσαν τὸν ἄνδρα,
 ἐθέλησεν βαρβαρῶ καὶ ἕνερ
 συνεκπλεῦσαι. Αφροδ.
 θέλεις τέτρα γὰρ εἶπες.
 πῶς γὰρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λῶ, ἡμεῖς καὶ ἔως. τέ-
 τω σοι παραδώσω ἡγεμό-
 νι τῷ

ad florem ætatis pervenis-
 set, optimi quique Achi-
 uorum ad petendas illius
 nuptias sese obtulerunt.
 Antepositus autem reli-
 quis tum Menelaus fuit,
 ex genere Pelopidarum
 natus. Quod si autem vo-
 les, ego tibi conficiam
 has nuptias. P. A. Quid
 narras? eius ne quæ iam
 nupsit alteri? V. E. Iuue-
 nis adhuc es, & rusticus.
 Ego vero novi, quo pacto
 talia perficere conveniat.
 P. A. Quomodo? cupio e-
 nim & ipse scire. V. E. Tu
 quidem proficisceris ad
 perlustrandam Græciam,
 atque ubi Lacedæmo-
 na perveneris, videbit te
 Helena. Post illa vero, me-
 um iam opus erit, effice-
 re, quo illa amore tui ca-
 piatur, teq; sectetur. P. A.
 Hoc ipsum etiā incredi-
 bile mihi videtur, ut illa
 relicto coniuge, cum ho-
 mine barbaro atq; hospi-
 te è patria nauigare, in a-
 nimum inducat. V. Bono
 animo esto. Nam huius
 certe rei gratia, liberos
 duos habeo pulcros, A-
 mabilitatē & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratiarum, quo & illæ comites se præbeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quomodo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciā, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum uxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V E. Ne prius ama ueris Pari, quam pronubam me & sponte conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatē peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

νε τῆς ὁδοῦ γνησομένη. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρῃ. ὁ δ' ἡμερος αὐτῇ σοι πειριχθεῖς, τῷ ὅπρῳ ὄψιν, ἡμετέον τι δήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ οὗτῃ δὲ συμπαρεῖσα, διήσομαι καὶ τῆς χρείται ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπήσομαι. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδελον ὁ Ἀφροδίτη, πλεὺς ἔρωτος ἥδη τῆς Ελένης. καὶ ἐκ οἷοι' ὅπως καὶ ὄψιν αὐτὴν ὄισμαι. καὶ πλεὺς εὐθὺς τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὁπδημιῶ, καὶ ἐπάγειμι ἔχων τὴν γυναῖκα. καὶ ἀγχομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἥδη ποιῶ. Ἀφροδ. μὴ σφόδτερον ἐραδίῃς ὁ Πάρι, ὅτιν ἐμὲ τὴν προμήσπριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρείττει. πέπει γὰρ καὶ μὲν νικηφόρον ἡμῶν συμπαρεῖναι, καὶ εὐεργεζέειν ἅμα καὶ τοῦ γάμου καὶ μὴ ὀνείκεια. πάντα γὰρ

ἔνεσί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸ γάμον, τέττε τοῦ μήλα πρίσθαι. Πά. δέδοικα, μὴ με ἀμαλήσῃς μὲν ἔκρίσιν. Αφροδ. βέλει ἔν, ἐπομβότομαι; Πά. μηδ' αὖτως, ἀλλ' ὑποχέσθαι πάλιν. Αφροδ. ὑποχέσθαι δὲ σοι τὴν Ελένην παρεδόσθαι γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσθαι με ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξιός παρ' ὑμῶν εἰς τὴν Ἰλίου, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπράξω μὰ πάντα. Πά. καὶ τὴν ἔρωτα καὶ τὴν ἡμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξις; Αφροδ. θάρσος. καὶ τὸ πόθον, καὶ τὸ ὑμῶναιον πρὸς τοῖς παρλήφομαι. Πά. ἐκ' ἧν ὅπῃ τέτοις δίδωμι τὸ μήλον, ὅπῃ πέτοις λάμβανει.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ηκεσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπικὰ καὶ ἀπίθανα; καὶ ἐθέλῃσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ ἔρανος σφῆραν καθήσω, ὑμῖς δ' ἐμὲ διακρεμασθέντες, κατασπῆν βιάζεσθαι με. μή τι

cet tibi hæc, & amorem & formam, & nuptias promo isto mercari. P. A. R. At metuo, ne me post datum iudicium negligas & contempnas. V. Vis igitur, ut iurem tibi; P. Nequaquam, sed tantum promitte denuo. V. R. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse uxorem tibi, & futuram comitem proficiscēti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuvabo omnia. P. A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V. R. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P. A. R. Ob hæc igitur do tibi pomū, ob hæc accipe.

Martis & Mercurij.

Audistin, Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si volucro catenam ex xthere demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere

here conemini, inferitis
 operam, nunquam enim
 me deorsum trahetis. Cō-
 tra ego vos, si velim, in
 altum attrahere, non vos
 modo, verum etiam tum
 terram ipsam, tum mare
 pariter subiectum in sub-
 lime sustulero. Ad hæc
 alia permulta, quæ tu quo-
 que audisti. At ego, si qui-
 dem cum viro quolibet
 singulatim conferatur, ita
 præstantiorem eum esse
 viribusque superiorem,
 haudquaquam negave-
 rim. Verum unum tam
 multis pariter in tantum
 antecellere, ut eum ne
 pondere quidem vincere
 queamus, etiam si terram
 ac mare nobis adiunxi-
 mus, id neutrquam credi-
 derim. M. Bona verba
 Mars. Neq; enim sat tutū
 est illa loqui, ne quid for-
 te mali nobis cōciliemus
 perulantia. M. Putas ve-
 rò me apud quemlibet
 hæc dicturum? imo apud
 te solum id audio, quem
 linguæ cōtinentis esse scie-
 bam. Sed quod mihi ma-
 xime ridiculum videba-
 tur, tum quum hæc mi-
 nitantem audirem haud
 que-

τίω πονήσιτέ. ἔ γάρ δὲ
 καθιλύσεται. ὁ δὲ ἐγὼ
 θελήσωμι ἀνελκύσαι, ἔ
 μένον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ
 τίω γῆν ἅμα καὶ τίω
 θάλασσαν συναρτήσας
 μεταρῶ. καὶ τὰλλα,
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκας. ἐγὼ
 δὲ ὅτι μὴ καθ' ἐν ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰχυρὸς
 τρεῖς ὄν, ἐκ αὐτῶν ἀρνη-
 θείω. ὁμοῦ δὲ τῶν το-
 σέτων ὑπερφέειν, ὥς μὴ
 καταβρέσῃν αὐτόν, καὶ
 τίω γῆν, καὶ τίω θάλασσαν
 περιστρέβωμι. ἐκ αὐ-
 τῶν θείω. Εἰμ. εὐφρή-
 με ὦ ἄνθρωπε. ἔ γάρ ἀτφα-
 λὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν ἐπελού-
 σωμεν τῆς φλυαρίας. Α-
 ρης. οἶει γάρ με πρὸς πάν-
 τας αὐτὰ ταῦτα εἰπεῖν,
 ἐχὼ δὲ πρὸς μένον σι-
 ὄν ἐχρημάειν ἡπιστάμεν.
 ὁ γὰρ μάλιστα γελῶν ἐ-
 δόξε μοι, ἀκρόντι μετα-
 ξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ αὐ-
 τῶν δυνάμεν σιωπῆσαι πρὸς
 σι.

οὐ μνηστῆρας γὰρ ἐπὶ πό-
ρῳ, ὅπῃτε ὁ Ποσει-
δῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθη-
νᾶ ἐπατασάντες, ἐπιδό-
λουνταν ξυνδύσαι αὐτὸν λα-
βόντες, ὡς παντὶος βῆδε-
διῶς καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄν-
τες. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέ-
τις κατὰλῆσασα ἐμάλε-
σεν αὐτῷ σύμμαχον Βρι-
άριον ἐκατόγγυχα ὄντα.
καὶ ἐδίδετο αὐτῷ κεραι-
νῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λο-
γίζομαι, ἐπεί μοι γελᾶν
ὅπῃ τῇ καλλιζήμοσυν αὐ-
τοῦ. Εἰμ. σιῶπα, εὐ-
φρόν. ἐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστι
σοὶ λέγειν, ἔστι ἐμοὶ ἀκέρ-
τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Εἰμῶ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Εἰμῶ.
Εἰμ. νῆ καὶ σὺ γὰρ. ἀλλὰ
πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα.
ἔχῃ ὁ Κυλλένιος Εἰμῶς ὦ
πυγμαίης; Εἰμ. καὶ μάλα.
πῶς ἔν ἡὸς ἐμὸς εἶ; Πα.
μοιχί-

queam apud te reticere.
Etenim memineram, quā
non ita multo ante Ne-
ptunus, Iuno ac Pallas,
motæ aduersus eum sedi-
tione, machinarentur
comprehensum illum in
vincula conijcere, quan-
topere formidaret, utque
in omnem speciem sese
verterit, idque cum tres
duntaxat essent dij. quod
nī Thetis misericordia cō-
motæ, Briareum centima-
num illi auxilio accers-
uisset, ipso pariter cum
fulmine ac tonitru vin-
ctus erat. Hæc reputanti
mihi ridere libebat eius
magniloquentiam iactan-
tiamque. Μ κ ρ. Tace,
bona verba, neque enim
tutum est ista vel tibi di-
cere, vel audire mihi.

Panis & Mercu-
rij.

Salve ὦ pater Mercu-
rij. Μ κ ρ. Salve utique
& tu. Sed quomodo ego
pater tuus sum? Ρ α. An
non Cyllenius ille Mer-
curius es tu? Μ κ ρ. At-
que admodū. Quo pacto
igitur meus filius es? Ρ.

Ε 4

Adul-

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. a. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognouit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudam
super natibus? P. A. Quæ-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, præbrosū
ac turpem declaras, imo
potius te ipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. e.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberā per vim stupraris.
Quid mordēdo digitum,
queris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopem.
M. e. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircō si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim
me

μοιχίδιός εἰμι, ὅς ἐρωτῶ
σοι γόομαι. Εξ. τὴν Δία
τράγω ἴσως τινὸς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πῶς
γυνὴ λίσσιον, καὶ σκέλη
διχμηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ
ἔξω ὑπὲρ τὰς πρυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκόψης
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ὕδν
ὃ πάτερ ἐπανείδισον ἀπο-
φάνεις, μάλλον δὲ σισυ-
τὸν, ὅς τοιαῦτα γυνᾶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀσπίτης. Εξμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σε μητέρα; ἤπερ
ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγ. Πάν. ἐκ αἶγα ἐμεί-
χευσας, ἀλλ' ἀτάμνησεν σε-
αυτὸν, ἥ ποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
παῖδα ἐλευθέρην ἐβιάσθω. τί
δακνὼν τὸν δάκτυλον ζῆεις,
καὶ ὅτι πολὺ ἀπορεῖς; τίω
Ἰκαρίῃ λέγω Πηνελόπειαν.
Εξ. εἴτα τί παθῶσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμοῦ τράγω σιῶμοιον
ἔτεκεν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐρῶ. ὅτι γάρ
μι

με Ἰξέπεμπεν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὃ πάς, μήτηρ μὲν
 εἶμι, ἔφ' ἐγὼ εἶμι Πενε-
 λόπην ἢ σπαρτιάτις, τὸν
 πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν
 ἔχον Ἐρίω τὸν Μαιᾶς καὶ
 Διὸς. εἰ δὲ κτερασφόρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτω σι. ὁπότε γὰρ μοι
 σιωπῶν ὁ πατήρ ὁ σὸς, τρά-
 γῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὥς
 λάθοι. καὶ διὰ τῆτο ὅμοιος
 ἀπέβη τοῦ τραγῳ. Εἰμ.
 τὴ Διὰ μένυμαι ποίησαι
 τι τοῖστο. ἐγὼ ἔγ' ὁ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγχινοῦς αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πάντιν
 ὅτι τῇ ἐν παιδίᾳ. Παν. καὶ
 μὲν ἢ καταχυνῶ σε ὃ
 πάτερ. μυσικὸς τε γὰρ εἶ-
 μι, καὶ συρίζω πάνυ κα-
 πυρῶν. καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν
 ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δυνάται,
 ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διχσώ-
 πλον πεποίηκέ με, καὶ ἡγῶ-
 μαί αὐτὸ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, θεάσαιό με
 ὁπέ-

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata.
 Ceterum patrem noris
 habere te deum, Mercu-
 rium illū Maiæ ac Iovis
 filium. Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id ex-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hircο se ipsum
 assimilauerat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hircο tu quoque euasisti.
 Ms. Per Iovem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 critudinem animum elat-
 tum præ me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum, pa-
 ter tuus vocabor? & ab
 omnibus risu accipiar ob
 præclaram liberorum pro-
 creationem. P. A. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquid potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & ducō ipse
 chorū. Iam & ouilia mea.

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum tibi sit nomen Panos. **ΜΕΝ.** At dic mihi duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dicuntur te. **ΠΑ.** Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū una aliqua rem habere cōtentus forem. **ΜΕΝ.** Capras videlicet conscendis. **ΠΑ.** Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Μανιδibus, atque admodum studiose ab illis observor. **ΜΕΝ.** Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? **ΠΑ.** Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. **ΜΑ.** Et accedas ad me,

&

ὅπῃτα ποῖ Τέγαν καὶ ἀδὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντῃ ἡδύστη. ἀρχὸν δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσαι, ἕτως ἤϊσεντα, ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστῶν ἡρέθη μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ὡς γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθης, ἴσῃ ὅσον ἐκεῖ Πανὸς ὄνομα. **ΕΡΜ.** εἰπέ μοι, γαμάμικας ὦ πατήρ; τὺτο γὰρ οἶμαι, καλέσῃ σι. **ΠΑ.** ἔδραμῃς & σάτις. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ ἐκ αὐτῆς ἀγαπήσασαι συνὸν μίαν. **ΕΡΜ.** ταῦς ἐν αὐτῇ δηλαδὴ ἐπιβάσεις. **ΠΑ.** σὺ μὲν σκώπῃς. ἐγὼ δὲ τῇτι Ἠχῶι καὶ τῇ Πίτυϊ σάωμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διοτύου Μανιδῶσι. καὶ πάντῃ σπεύδω πρὸς αὐτῶν. **ΕΡΜ.** οἶδα ἔνθ' ὅ, τι χαρίτη ὦ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτῶντί με. **ΠΑ.** πείσασθι ὦ πατέρες, ἡμεῖς δὲ ἰδόμεν ταῦτα. **ΕΡΜ.** καὶ πρόσθι μοι,

καὶ

καὶ φιλονοφρηνός, πατέρα δὲ
θεῶν, μὴ καλέτης με, ἀκέ-
ρτος γὰρ τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
dicente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διόνυσι.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομη-
τρίας ὃ Δίονυσι ἀδελφὸς
εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
τον καὶ Πρίατον, ἀρούσας
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ὀπιτηδύσματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τιξότης, καὶ
δυναμὴν ἐν μικρῷ περιβε-
βλημένος, ἀπάντων ἀρχὸν.
ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβηλος πλὴν ὅψιν.
ὅκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
σός ὅστιν, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ εὐφριπῆς
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διό-
μηνδ' ἐθαυμάσης ὃ Ἀπολ-
λον. ἐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τῆς, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπερ
καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὅ μ' ἀρσένω,
ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νεται. Ἀπο· γὰρ, ἀλλ' ἡμεῖς
ὁμοι-

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinem, Hirma-
phroditum & Priapum?
adeo dissimiles forma &
studijs cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autē mulierosus
ac femiuir, ambigua quo-
que faciem præ se ferens,
ut non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. B. A. Ne mireris
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi tuere.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sexenu-
mero alius vir, alius fœmi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. A. P. O. Ita fa-
ne est ut dicis, sed nos ta-
men

men similes sumus, & circa eadem studia veremur, Sagittarij enim etambo sumus. B A C. Quorum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinarius, & medicis agrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythiis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbi accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in convivio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitavit ne te? B A C. Huius-

ομοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Δίων. Μίχρη μὲν τόξον, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ὁμοίᾳ δὲ ἔχ' ὁμοίᾳ. ὅτι ἢ μὲν Ἀρτεμις ξυνεκτινῇ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἢ γὰρ καὶ παρυσκιάσαι, ὥς τις ἕλληϊ ἀφίκεται ποτεῖς τὴν ταυρικὴν, σωεκπλεῦσαι μὲν αὐτοῦ, μυσαπορῶν τὰς σφαγὰς. Δίω. εὖ γὰρ ἐκείνη ποιάσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, πολλὸν γὰρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτον ἑλκεῖν γὰρ γυμνός. ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδιξάμενός με, καὶ ξενίτας παρ' αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ ἀνέπαυσάμεθα ἐν τῇ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑπὸ βρυγμῶν κατ' αὐτὰς πεμύσας νύκτας ἱκανάσας ἰχθυόας, αἰδέσθαι δὲ λέγειν. Ἀπο. ἱπείρα σε; Δίω. τοῖν-

ταῦτόν ὄει. Ἀπολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διό. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Ἀπο. οὐ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε ἔτως οὔτα ἐπή-
ρα. Διό. τέττα μὲν ἐν-
συνκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὃ Ἀ-
πολλων ἀγάγοι πλὴν σέθεν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης,
ὥς καὶ ἰήφοντα αὖ σοι τὸν
Περίανθον ὀπιχειρήσαι. Ἀπο.
ἀλλ' ἐν ὀπιχειρήσει γε ὃ
Διδόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τόξα.

iussinodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B. A. C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte scire, quod neq; acer-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitaui. B. A. C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit. Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. Ap.
Sed non aggredietur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Εἰ γὰρ τις ὃ μῆτερ ἐν
ἑρῶν θεὸς ἀθλιώτερος
ἐμοῦ; Μαῖα μὴ λέγε ὃ
Ερμῆ τοιῆτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μένος κάμ-
νω, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος; ἔω-
θι μὲν γὰρ ἔξανασάντα,
σάξειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διασπώσιντα πλὴν ἐκ-
καλ-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
inferior? M. A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M. B. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus? Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij, comitant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant,
 undique struero, ac sin-
 gula res, ut oportet, com-
 posuero, Ioui necessum
 est assistere, ac perfere-
 dis illius mandatis toto
 die sursum ac deorsum
 curitare, & redeuntem
 insuper, pulverulentum
 ambrosia apponere. Por-
 ro priusquam nouitius
 iste pocillator aduenisset,
 ego nectar etiam ministra-
 bam. Quodque est om-
 nium indignissimum, so-
 li omnium ne noctu qui-
 dem agere quietem licet.
 Verum id quoque tem-
 poris necesse habeo de-
 functorum amicas ad Piu-
 tonem deducere, mani-
 umque gregi me ducem
 præbere, tum autem &
 tribunalibus assistere. Ne-
 que enim mihi suffice-
 bant scilicet diurna nego-
 cia, dum versor in palæ-
 stris, dum in contionibus
 præconis vices ago, dum
 oratores instruo, ni hæc
 quoque provincia accedat,
 ut simul etiam umbrarum
 res disponam. Atqui Le-
 des filij alternis inter ipsos
 vicibus apud superiores at-
 que inferos agitant. Mi-
 hi

κλησίαν, εἴτα εὐθετήσαν-
 τα ἔλθουσα, παρῆσθαι τῷ
 Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
 γαλίας τὰς παρ' αὐτοῦ
 αἶω καὶ καὶ τῶ ἡμεροδρο-
 μῶν καὶ ἐπαναλαμβάνοντα
 εἶτι κεκοιμήσαν, περισ-
 θέναι καὶ ἀνδραγαθῶν. πρὶν
 δὲ τὸν πρῶτον τῆτον δι-
 νοχέον ἦκειν, καὶ τὸ νέκ-
 τας ἐγὼ ἐνέχον. τὸ δὲ
 πάντων δεινότατον, ὅτι
 μηδὲ νυκτὸς καθύδω μέ-
 νας τῷ ἄλλων. ἀλλὰ
 δῖ μὲ καὶ τότε τῷ Πλού-
 τῳι ψυχὰς γούγῃ, καὶ τε-
 κρόποιμπον εἶναι, καὶ πα-
 ρεσθῆναι τῷ διακαστήρῳ. ἔ-
 γαρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡ-
 μέρας ἔργα, ἐν παλαι-
 στραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
 κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
 τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
 ἔτι καὶ νεκρὰ συνδια-
 τράττειν μεμερισμένον.
 καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λέ-
 δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
 ραν ἐλάττωσιν ἐν ἔργῳ
 καὶ ἐν αἵδῳ εἰσὶν. ἐμὰ
 δὲ,

δε, καὶ ἐκάστω ἡμέρᾳ καὶ
 ταῦτα κακῆνα ποιεῖν ἀναγ-
 καστον. ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σίων γινόμενος, εὐαχῶς
 ἀφ' ἐντιδὲς, ὁ δὲ Μάϊας τῆς
 Ἀτλαντος, διακοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ γὰρ ἄρτι ἤκουτά
 με ὑπὸ Σιδῶτος πατρὸς τῆς
 Κλέμης θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὀφόμενον ὁ, τι
 πράττει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πινύσσαντα, πέπομφεν αὐ-
 τὸν εἰς τὸ Ἀργεὺς ὅπως ἴδω-
 ρέμενον τὴν Δαριάω, εἴτ' ἐκεί-
 θεν, εἰς Βοιωτίαν φροῖν ἐλ-
 θὼν, ἐν περὶ δὴ πῶς Ἀντιό-
 πῳ ἴδῃ, καὶ ὅλως, ἀπηγέ-
 ρουκα ἤδῃ. εἰ γὰρ μοι δυνά-
 τὸν εἶναι, ἠδέως αὖ ἐξίωτα
 περὶ αὐτοῦ, ὥστε ἐν γῇ κα-
 κῶς δαλεύοντες. Μὰ ἔα
 ταῦτα τὸ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπερεῖναι τὴν πατρὶ-
 νειάν ὄντα. καὶ γὰρ ὥστε
 ἐπέμψης, σόδει εἰς Ἀργεὺς,
 εἴτα εἰς πῶς Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λάβοις.
 ὁ δὲ χολαὶ γὰρ εἰ ἐξόντες.

E N A-

hi necesse est quotidie tā
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo ipsi, Alc-
 menæ ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in convivijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis māt-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone à
 Cadmi filia reversus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respiciam
 legavit rursum in Argos
 inuisurum Denaem. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam paritura
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem id, quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 servant servitutem. Ma-
 iassa fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contem-
 de, deinde in Bœotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

M A-

Doridis & Gala-
tea.

Formosum amantem
Galatea, nempe Siculum
illum pastorem aiunt a-
more tui deperire. G A L.
Ne ride Doris, nā qualis
qualis est, Nept. patre p-
gnatus est. D. Quid tum
postea, si vel Iuue ipso sit
progenitus, cum vsque
adeo agrellis atq; hispidus
apparet, quodq; est om-
nium deformissimum, v-
nocolus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidem ipsum,
quod hispidus est atq; a-
grellis, ut tu vocas, illum
deformat, quin virile ma-
gis est. Porro oculus de-
cet etiam frontem, quo
quidē nihilo segnius cer-
nit, quam si duo forent.
D. Videris Galatea non
amantem habere Poly-
phemū, sed illum potius
adamare, sic eū prædicas.
G. Equidē haud adamo,
sed tamen insignem istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδ' ὦ καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶ ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν Σικελὸν τῷ
τοῦ ποιμένα ὀπιμηλυνέτα-
σαι. Γα. μὴ σκώπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὲς ὄντι, ὁ-
ποῖος αὐτῇ. Δω. τίς γὰρ εἰ καί
τοῦ Διὸς αὐτοῦ πᾶς ὢν,
ἄχρειος ἔτι καὶ λᾶσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶσι τὸ γένος ἐνῆσαι αὐτὶ οὐ-
τὸν πρὸς τιῶ μορφῶν; Γα.
ἔδὲ τὸ λᾶσιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄχρειον, ἀμορφὸν ὄντι.
ἀνδρῶδες γάρ. ὁ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὅτι πρέπει πρὸς μετώπῳ,
ἔστιν ἐνδεέστερον ὄρῳ, ἢ ἡ
Γαλάτεια ἐκ ἐρασῶ, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχει τὸν πολέφα-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
ἐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶ-
ν ἐνενδυστικὸν πᾶσι. ἔ. εἰ-
ρω

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκᾷτι
 ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιεῖναι ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπίας παύσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡϊόνος, ἐν τοῖς
 πόποισι τῆς Αἴτης, καθὼς
 μεταξὺ τοῦ ὄρεος καὶ τῆς
 θαλάσσης ἀγριαλὸς ἀπομη-
 κύνεται, ὑμᾶς μὲν εὖ δε-
 σπόμενους, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 πείρων ἢ καλλίστην ἑδίζα,
 ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέχει τὸν
 ὀφθαλμὸν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νίει. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίερατος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθηται. Δω. εἰ ποί-
 μῳ καὶ ἐνδεῇ καλὴ πλὴν
 ὄψιν ἑδίζας, ὅτι φθόνος οἶε
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τῷ-
 το οἶμαι, εἴτι ξυνήθης ὄρε-
 τυρῶ καὶ χάλακτι πάντα
 ἐν τὰ ὅμοια τέτοις ἡγεῖ-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἄλ-
 λα, ὅπῃ αὐτὴ ἐθελήσῃς μα-
 θεῖν οἶα. τυγχάνεις ἔστα-
 πλὴν ὄψιν, ὑπὸ πέτραις τινὸς,
 εἰ ποτὲ γαλήνη εἴη, ὅτι-
 κίψασα

probrandiq; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum inuidia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquādo gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in litore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnæ pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se
 se in longū porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium una visa sim
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit ocu-
 lum. Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse, ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas inuidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quāquam quid aliud ille
 potuit in te præbere præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, q̃ caseo & lacti
 allucuerit, proinde quic-
 quid his sit simile, id proti-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas
 efflet,

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. GAL.
Atqui ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor vel nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, ceterum Polyphē-
mus (ut alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
D O R. Tace ō Galatea,
audivimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed ō sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyrae corpus si-
milianū erat ceruino ca-
piti ossib. recondito, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque sic ut
quas ne Collope quoque
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absonum
cantillabat, quū aliud in-
terim ipse voce caneret,
aliud lyra succineret, ita
ut temperare nobis ne-
quiverimus, quin videre
mus amatoriam illam can-
tionem

κύψασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σταυπύ, ἔδεν ἄλλο ἢ
χρόαν λευκὴν ἀκρεῖωσ. ἐκ
ἐπαιεῖται δὲ τῆτο, μὴ μὴ
ὅτι ὁρέσθῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
ἐραστὴ καὶ τῆτον ἔχω. ἡ
μῶν δὲ ἐκ ἑστῇ μὴ τίνα,
ἢ ποιμὴν ἢ τρώτης, ἢ περ-
θμύς ἐπαιεῖ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάτι ἄλλα καὶ
μυσικὸς ὄν. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκύσαμεν σὺν
τοῖς ἄδοντες, ἐπέτι ἐκώ-
μασε πρῶτον ὅτι σε, Ἀφροδί-
τη φίλη, ὄνον αὐτὶς ὀγκῶσθαι
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνόν
τῆς σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πῆλεις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐκεί-
ψας τὰ τοῦρα, ἐδὲ κόλ-
λοπι πεισρέψας, ἐμελάρδι
ἀμυσθόν τι καὶ ἀπεδόν,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βροῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπερῆλθε ὥστε ἐδὲ
κατέχευε τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι πρὸ ἐρωτικῆς
ἐκείνης

ἐπεὶ τὸ ἄσματι· ἢ μὴ ἀρ-
 ᾷ γὰρ ἔσθ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
 ἤθελεν, ἔτω λόλος ἔσα
 βρυχομένη, ἀλλ' ἤρχοντο,
 εἰ φανείη μυμνήσκειν πρᾶξι-
 αν ὧδ' αὖ καὶ καταγέλαστον.
 ἔφριε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγκάλας ἀθρυμάτιον, ἄρ-
 κτε σκύλακα, καὶ τὸ λασιον
 αὐτῷ προσποιεῖται· τίς ἐκ
 αὐτῶ φθονήσῃ σοι, ὦ Γα-
 λάτρεα, τοιέτῃ ἐρασοῦ. Γα-
 λά. ἐκὼν σὺ Δωρί, δειξόν
 ἡμῖν τ' σίαυτ', καλλίῳ δηλο-
 νότιόντα, καὶ ὠδικώτερον,
 καὶ κιθαρίζειν ἄμφορον ὀψιδά-
 μνον. Δω. ἀλλ' ἐρασῆς μὴ
 ἔδεις ἔστιμοι, ἔδῃ σεμνωό-
 μαζ ἐπέρastos εἶναι· τοιού-
 τος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὅστις,
 κινάρεας ἀπόζων ὥσπερ ὁ βέ-
 γος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
 σιτέμβρος πρὸ ὀπιδημῶν-
 τας τῆς ξέγων, σοὶ γένοιτο, καὶ
 σὺ αὐτερώης αὐτῷ.

Κύκλωψ  καὶ Πο-
 σεΐδης.

ὦ πάτερ, ἵνα πείνηται ὑπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo ne re-
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduif-
 sec, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlnis amasius ille deli-
 cias suas, vrsi catulum pi-
 lis hirtum, ipsi non dissi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū istum Ga-
 lateæ? G A L. Quin tu igitur
 Dorī, cum ipsius ami-
 cum nobis commonstra,
 q̄ eo sit formosior, quiq;
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iacto, quasi
 sim vehemēter amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phemus, nempe totus hir-
 cum olens, tum crudis vi-
 ctitans carnibus, & hospi-
 tes, si qui appulerint, de-
 vorans, tibi habeas, eum-
 que tu mutuum ames.

Cyclopis & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F 2 illo

isto hospite, qui me inebriatum excecavit, somno gravatum aggressus. **NAP.** Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? **CYC.** Principio quidem seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. **NAP.** Nomi, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē navigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? **CYC.** Deprehendi in antro, ē pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autē quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsis quibusdā, ut par erat, denotaui, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτῃ ξένῳ, ὃς
μαθύσας ἐξετύφλωσέ με,
κοιμώμενον ἐὼς χειρὴσας.
ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμή-
σας ὦ Πολύφημος; **ΚΥ.** τὸ
καὶ πρῶτον οὐτιμ' ἑαυτὸν
ἀπεκάλεον, ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
καὶ ἔξω ἔω βέλεις, Οδυσ-
σεὺς ἐνομάζειται ἔφη. **ΠΟΣ.**
οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακὴ-
σιόν, ὃς Ἰλίῳ δ' ἀνέπλει.
αἰὶνὰ πῶς τοῦτ' ἑώραξεν,
ἔδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὢν; **ΚΥ.**
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ
τῆς τομῆς ἀναστέλλος, πολ-
λὰς τινὰς ἐπεκλούοντας
ἀλλοτρίῃ τοῖς ποιμένισι. ἐπεὶ
ἔβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πότερα δὲ ἔσι μοι παμμε-
γένης, καὶ τὸ πῶς ἀνέκλυ-
σα ἑαυτοῦ αἶνος ὃ ἔφερον
δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρεος, ἐφά-
νταν ἀποκρύπτειν αὐτὲς
πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
ἑκὼς ἔω, κατέφαγον λησὰς
ὄντας. ἐνταῦθα ὁ παναγ-
γότατος ἑκείνος, εἴτε οὐ-
τις, εἴτε Οδυσσεὺς ἔω, δι-
δα-

δώσει μοι φάρμακόν τι
 ἰγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσ-
 μον, ὁπταλευτότατον δὲ καὶ
 παραχρῆστατον. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἰδοῦναι μοι περιφέ-
 ρειν πείνουντι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνιέρπειτο. καὶ ἔκ, ἔτι
 ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἡμῶν. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπῆ-
 δυν. ὁ δὲ ἐπαξύσας τὸν
 μοχλὸν, καὶ πυρῶσας γῆ,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πρόξ-
 δον. Ποσ. ὡς βαθὺν ἐμοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς ἐκ Ἰξέ-
 βορος μεταξὺ τυφλέμερος.
 ὁ δ' ἐν Οδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; ἢ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδωκῆν ἀποκρινῆσαι τὴν πῆ-
 τσαν ἀπὸ τῆς θύρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι Ἰξιώντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας.
 μὲνα παρῆς τὰ πόρτατα
 ἐς τὴν νόμιον, ἐπτελώμενος
 τὰς χεῖρας, ὅποσα ἐχέω πρὸς
 τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 fruendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & arctum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse non erā.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuatō veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excauit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ut
 alte nimis dormisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excecaberis. V-
 llyses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, sc-
 scio, potuit dimovere
 saxum a foribus. C Y C.
 At ego amovi ipsum, quo
 facilius illū comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quamnam
 ipsum agere pro me oport-
 teret. N A P T V. Intel-
 ligo.

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. Ac ceteros certe Cyclopes conveniebat te invocare contra ipsum. C Y C L O. Convocavi illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi nem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi, egre fuit cōtumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. N E P T Y. Confidi fili, vlciscar enim ipsum, ut sentiat, etiam si excitatem oculorum mederi impossibile, navigantes certe tamen servare vel perdere, penes me esse, navigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphec, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

θάλασσ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαβεν ὑπερβλήδων σι. ἀλλὰ πού ἄλλως γὰρ Κύκλωπας ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν ἐπ' αὐτόν. Κύ. συνκάλισα ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' εἶροντο πρὶ ἐπιβηλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὗτις ὄρεται μαλαγχοῦν εἰσθέτης με, ὥχοντο ἀπίοντες. ἔπειτα κατασφίσατέ με ὁ κατάρκτος πρὸ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα λυῖασέ με, ὅτι καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔλ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σι. Ποσ. θάρσέ δ' τέκνον. ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθω, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰάσασθαι ἀδύνατον, τὰ γὰρ τῆς πέλειπαι τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ ὀρέσκει. πέλει δὲ ἔστι.

Αλφειῶ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τέτο δ' Αλφειῶ, μένος τ' ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πείλας, ἔτι ἀσμίγνυσαι τῇ ἑλμῳ

ἄλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς
ἔκασιν, ἔτε ἀπαύειν σι-
αυτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
τῆς θαλάττης ξυλισῶς, καὶ
γλυκὺ φυλάττων τὸ εἶθερον,
ἀμειγνῆς ἔτι καὶ καθαροῦς
ἐπέγῃ. ἔκ ἐστὶ ὅπρι βύ-
θιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
λάροι καὶ ἐρωδιοί, ἔοικας
ἀνακύψαι πῦ, καὶ αὐθις
ἀναφαίνειν σιαυτὸν. ΑΛ.
ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα
ᾧ Πόσειδον. ὥς μὴ
ἔλεγχῃ. ἡρέσθης δὲ καὶ αὐ-
τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
ναικὸς ᾧ Αλφειᾷ ἢ νύμφης
ἐρέας, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων
αὐτῶν μιᾶς; ΑΛΦ. ἐκ ἀλ-
λὰ πηγῆς ᾧ Πόσειδον.
Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γνῆς
αὕτη εἶ; ΑΛΦ. νησιῶτίς
ᾧ σικελική. Αἰρέθουσαν
αὐτῶν καλέουσιν. Ποσειδ.
οἶδα ἐκ ἁμορφον ᾧ Αλ-
φειᾷ πῶν Αἰρέθουσαν, ἀλλὰ
διαιγνῆς τέ ᾧ, καὶ διὰ κα-
θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
δωρ ὁπιορέπει τὰς ψηφί-
σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινό-
μενον

inde ut solent cætera flu-
mina omnia, neque diffu-
sus, sed per mare, velut
concretus, ac dulci co-
stodito fluore, incorru-
ptus etiam & purus cursu
laberis? Nescio quo loco-
rum in profundum te ip-
so quemadmodum ga-
nix atque ardeæ faciunt,
submerso, ac videris rur-
sum emergere quoque
alibi, & te ipsum iterum
spectandum exhibere.
A L P. Amatoria quædā
res hæc est, Neptune,
quamobrem ne mihi vi-
tio vertas. Amasti autem
& ipse sæpenumero. N E.
Mulierem ne, Alphæe,
an nympham amas, an
etiam Nereidum ipsarum
unam aliquam? A L P.
Non, verum fontem Ne-
ptune quendam. N E P.
Vbi igitur terrarum ille
manat? A L P. Insularis
est, in Sicilia, Arcthusam
ipsum vocant. N E P.
Scio. Non deformem sa-
ne. A L P H. Arcthusam
amas, sed & liquidus fons
illa est, & per purum e-
bullit, & ipsi aquæ etiam
calculi gratiâ addunt, su-
pra quos tota ea velut ar-

gentea apparet. A λ ρ η.
 Vt vere nōsti fontē hunc,
 Neptune, ad illum igitur
 abeo nunc. N ε ρ.
 Sed abi quidem, & feliciter
 utere amore. illud autem
 mihi dic, ubi tu A-
 rethusam conspicias es,
 Arcas ipse cum sis, fons
 autem ille in Syracusis
 manet? A λ ρ η. Prope-
 rantem me moraris, Ne-
 ptune, curiose nimis in-
 tetrogando. N ε ρ. Pro-
 be dicis. Abi igitur ad a-
 marum. Ac emergens ite-
 rum ē mari, eodem alveo
 cum fonte illo misceris
 & in unam aquam rediga-
 mini.

Menelai & Pro- tei.

At in aquam conuer-
 tit Proteu, incredibile a-
 deo non est, marinus uti-
 que cum sis, etiam arbo-
 rem fieri, tolerabile, prae-
 terea & in leonem aliquā-
 do muteris licet, tamen
 neq; hoc supra fidem est.
 Quod si autē & ignē fieri
 te possibile est, cū in ma-
 ri habites, hoc omnino
 miror, neq; adducor, ut
 cre-

μνον ἀργυροειδές. Αλ. ὡς
 ἀληθῶς οἶδα τίω πηγῶν
 ὃ Πόσειδον, παρ' ἐκείνῳ
 εἶν' ἀπέρχομαι. Ποτ. ἀλλ'
 ἀπίθι μ', καὶ εὐτύχοι ἐν τῷ
 ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε,
 ποῦ τίω Ἀρέθυσαν εἶδες,
 αὐτὸς μὲν ἀρκάς ὢν, ἡ δὲ ἐν
 Συρακούσας ὄειν. Αλ. ἐπὶ-
 γόμενός με κατέχεις ὃ Πό-
 σειδον. πτερέεργα ἔρωτ' ἦ.
 Πόσ. εὖ λέγεις. χάρις παρὰ
 τίω ἀγαπωμένῳ. καὶ αἰα-
 δὺς ὑπὸ θαλάττης, ξυ-
 αυλία μίγνυσσιν τῇ πηγῇ, καὶ
 εἰν ὕδατος γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Ἀλλὰ ὕδατος μὲν σε γίνε-
 σθαι, ὃ Πρωτεῖον, ἔκ ἀπίθα-
 ρον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δέν-
 δρον ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς λέ-
 οντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὁμῶς
 ἐδὲ τῆτο ἔξω πίσεως. εἰ
 δὲ καὶ τοῦτο γίνεσθαι δυνα-
 τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα,
 τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ
 ἀπίστω.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσης
 ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ·
 Μει. εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι
 δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
 σε, γυνήϊαν τινα προσάγειν
 τῷ πρῶτῳ, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἑξαπατᾶν ὥς ὁρῶν-
 των, αὐτὸς ἔδει τοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἢ
 ἀπάτη ἐπὶ ὧς ἔσται ἐπαρ-
 γῶν ἡρόστο; ἐκ αὐταγμένοισ
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν;
 εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρῶτον
 ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις πρὸς ὧς ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν
 πῦρ ἡρώμαι, προσένεγ-
 κέ μοι ὦ ἡγναύτατε πῦρ
 χεῖρας. εἴση γὰρ, ὁρῶμαι μὲ-
 γον, ἢ καὶ τὸ καίεν τέτα μοι
 πρόσσειν. Μει. ἐκ ἀσφα-
 λὸς ἢ πείρα ὦ Πρωτέρῳ. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
 εἶδέν πολύπυρ ἐωρακέναι
 πώποτε, εἰ δὲ ὁ πάχαι ὁ ἰχ-
 θὺς ἔτος εἶδέναι. Μει. ἀλ-
 λὰ τὸν μὲν πολύπυρ εἶδον,
 αὐτὸν δὲ, ἠδέως αὖ μά-
 θουμαι

credam. P r o t. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. M e n e. Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) præstigias quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. P r o t. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformaue-
 rim? Quod si vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Nimi-
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. M e n e.
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Proteu.
 P r o. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse unquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. M e.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex

te cognouerim. P R O .
 Cūcunq; saxo accedens,
 æcerabula sua applicue-
 rit, atque affixus inha-
 serit citramentis, illi seip-
 sum similem efficit, mu-
 tatque colorem, imitan-
 do saxum, quo videlicet
 lateat piscatores, nihil ab
 illo verians, neque mani-
 festus existens ob hoc,
 sed assimilatus lapidi.
 M E N . Ferunt hæc. Sed
 tum hoc multo magis
 omnem opinionem exce-
 dit Proteu. P R O . Ne-
 scio, Menelaë, cui nam al-
 teri facile credas, qui tuis
 ipsius oculis non credas.
 M E N . Videns equidem
 vidi, sed tamen res ipsa
 monstro similis est, eun-
 dem videlicet ignem atq;
 aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galenē he-
 ti, qualia fecit Eris, ad
 cœnam in Thessalia, pro-
 pterea quod non & ipsa
 vocata fuerat ad conui-
 uium? G A L . Haud con-
 uiuata equidem vobis-
 cum tum fui. Nam me
 Ne-

δομαι παρὰ σου. Πρω. ὅποιά
 αὖ πέτρα προσελθὼν ἀεμόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύε
 ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταί-
 ας, ὁκείνη ὅμοιον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλ-
 λει τὴν χροίαν, μιμνήμενος
 τὴν πέτραν, ὥς αὖ λάβῃ τοῦ
 ἀλίστα, μὴ διαλλάττων,
 μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο,
 ἀλλ' ἰοικὼς τῇ λίθῳ. Με-
 νεσίταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολ-
 λῷ παραδοξότερον ὢ πρῶ-
 τοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Με-
 νέλαε. τίρι αὖ ἄλλῳ πισύ-
 σιας. τοῖς σικαντοῖ ὁφθαλ-
 μοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν
 εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε-
 ρέσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιῆς.

Εἶδες ὦ Γαλιῶν χῆρες,
 ὅα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ
 δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι
 μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γαλ. ἐξυνει-
 σιώμην ὑμῶν ἔγωγε. ὁ γὰρ
 Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε μὲν δὲ
 Πανόπη, ἐκόμενον ἢ το-
 σέτω φυλάττειν τὸ σέλα-
 γος τίθ' ἢν ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παρῆτα; Παν. ὁ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληθέντες
 εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παραπημφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσέτω λαθῶσαι
 πάντας, ἐδυώθη δὲ ξαδέ-
 ρως, καὶ μὴ πινόντων ἐσίωσεν
 δὲ κροτέων, ἢ τῶ Α-
 πόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ τὰς
 μέσας ἀδέσας περι-
 χόντων τὸν νῦν, ἐδέξατο
 δὲ τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πᾶγκαλον χροτῶν ὅλον δὲ
 Γαλιόη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλιόμε-
 νον δὲ τῷτο ὥσπερ ὕξει-
 τῆς, ἥκει ἐνθα Ηἷρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατι-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνιλόμενος ἐπιλέξατο τὰ
 μετὰ μῦθον, αἱ μὲν Νηρη-
 ῖδες ἡμεῖς ἀπαισιωπῆσμεν.
 τί γὰρ ἔδωκεν, κείνων πα-
 ρύσων; αἱ δὲ ἀντιποῖοντο
 ἐκείνῃ

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum prae-
 sens non adesset? P A N.
 Thebis ac Peleus concess-
 erant intro in thalamum
 deducantibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam ex-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibus, quibusdā au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perfo-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) proiecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, peruenit
 eo loci, ubi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbo-
 bant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptū e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis praesentibus?
 Illae vero inter se contēn-
 debant

debant, at quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Jupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellet, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utroque elegantie studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. G A L. Quid igitur ad hæc Dexillæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. G A L. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίαν. καὶ εἰ μή τι Ζεὺς δέσσειν αὐτὰς, καὶ αὐτὰς χειρῶν πρὸς γόνασι τὰ πρῶτα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὰς μὲν, ἡ κρινῶ, φησί, σὺ δὲ τὸν δικάσαι ἡξίαν. ἀπὶ δὲ ἐς τὴν Ἰδμῶ παρὰ τὴν Πριάμῃ παῖδα. ὅς οἱδ' ἐτι διαγνώσκει τὴν καλλίοντα φιλόκαλος ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ κρινῶ κακῶς. Γα. τί ἔστι αἱ θεαί, ὦ Πανόπη. Παν. τήμερον, οἶμαι, ἀπὶ αὐτῶν πρὸς τὴν Ἰδμῶ. Γαλ. καὶ τίς ἔστι μετὰ μικρὸν ἀπὸ γόνατον ἡμῶν τὴν κραῖον. Παν. ἴδου σοι φεμὶ ἐκ ἄλλης κρατήσκει, τῆς Αφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὡς μὴ τι πάρεστι ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώπης.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Επὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παρὰ γίγνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδροῦ σομλήν παρὰ θέναι

Δένος, πάλυκαλόν τι χεῖμα,
 ἢκ οἶδα ἔγωγε καλλίαν
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραν τινά ᾧ Τρίτον λέγεις,
 ἢ Δεράπαινά τις ὑδροφόρος
 ὄζειν. Τρί. ἔ μάλ᾽, ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνη θυγά-
 τῆς, μία ὅλ᾽ ἐντήκορτα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τ᾽ ὀνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ
 τε ἀρυσσομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀέκρας ἔ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 ὅ παρεγίνετο μακρὰν ἔ-
 τώ τιώ ὁδὸν ἔξ Ἀργεῖς ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη· πολυ-
 θύσιον δὲ τὸ Ἀργεῖος, ὥς οἶ-
 δα, ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ᾧ Τρίτον, ἔ
 μετρίως με διατάραξας, ἐ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἔωμην ἐπ' αὐτίω. Τρί. ἰω-
 μόν. ἤδη γὰρ καιρὸς τ᾽ ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χιθὼν παρὰ κατὰ
 μέσσην τιώ ὁδὸν ὄζει, ἵστα
 ἐς τιώ

dem scio, formosiorē
 vllam puellā vidisse me.
 N e p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serua quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. T r i. Minime
 vero, sed Danaï illius fi-
 lia, vna ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gani enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 piget ipsæ ut sint. N e p.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam vsque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N e p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

de Lernam. N e p. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciat, submitte te equorum iugo, & currum apparatus. Tu vero potius delphinē mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. T r i. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N e p. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic insidijs ero, tu autem speculando observa, quādo illam accedentem sentias. T r i. Ecccā tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A m y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. T r i. Tace Amymonē, Neptunus hic est. A m y. Quid Neptunum mihi

παρ-

ἰς τὴν Λέρναν. Ποσειδ. ἐκ-
 ἔν ζεύξον τὸ ἄρμα. ὁ
 τῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν
 διατρίβην ἐπ' αὐτῇ τοῦ ἵπ-
 πους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
 μα ἐπισκευάζει; σὺ δὲ
 ἀλλὰ διελθὼν μοι τιὰ τῆς
 ὠκείων παρέστησον; ἐφίπ-
 πάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
 χιστα. Τρί. ἰδὲ σοι ἔτα-
 σι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
 Ποσ. εὖ γε ἀπειλούνωμιν.
 σὺ δὲ παρατήχε ὦ Τρίτων,
 καὶ περὶ παρὰ τὴν ἐς τὴν
 Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω
 ἐνταῦθά πε, σὺ δὲ ἐπι-
 σκέπῃ, ὅπως αὖ αἰδῶν προ-
 σίσταν αὐτῷ. Τρί. αὐτῷ
 σοι πλησίον. Ποσ. καλὰ δὲ
 Τρίτων, καὶ ὠκεία παρθένος.
 ἀλλὰ συλλαπνέα ἡμῶν ὄντι.
 Αμυ. αἰθέρον πε ποῖ με ξυ-
 ναρπάσας ἔχει; αἰδρα-
 ποδιστὴς εἰ, καὶ ἔοικας ἡμῶν
 ἐπ' οἰγύπτιον τοῦ Διὸς
 ὁππενμφθῆναι. ὥς βοήτο-
 μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιω-
 πησον ὦ Αμυμώνη. ποσει-
 δῶν ὄντι. Αμυ. τί ποτὲ δῶν
 λεί-

λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ αὐθρα-
 πει, καὶ ἐς πῶς θάλατταν κα-
 θέλεις; ἐγὼ δ' ἀποπνιγέσο-
 μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πρὸς
 θάξῃς, ἔδεν θένον πάθης,
 ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπ' ὀνυμόν σοι
 ἀναδιδιώσας ἰάσω ἐνταῦθα.
 κατατάξας τῇ τριάντῃ πῶς
 πέτραι, πλησίον τοῦ κλύσ-
 ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
 καὶ μὲν σὺ ἀδελφῶν ἔχ
 εὐροφροσύνης ἀποθανύσα.

Νότι καὶ Ζεφύρῳ.

Ταύτῃ ὦ Ζέφυρε πῶς
 δάμαλιν, καὶ διὰ τῆς πελάγους
 ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
 Ζεὺς διακέρησεν, ἄλλος ἔρω-
 τι; Ζε. καὶ ὦ Νότι, ἡ δά-
 μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ πᾶς
 καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰσάχου.
 καὶ δ' ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποίη-
 σεν αὐτῇ ζήλον τυπῆσασα,
 ὅτι καὶ πάντες ἐώρεα ἐξῶντα τῇ
 Δία. Νό. καὶ ἔν ἐτι ἐρεῖ
 τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
 διὰ τῆτο ἐς αἴγυπτον αὐτῇ
 ἐπεμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε,
 μὴ κυμαίνειν πῶς θάλασσαν.

narras? cur mihi ὁ homo
 vim facis, atque hinc in
 mare abstrahis? Ego ve-
 ro suffocabor misera, sub-
 mersa aquis. N e p. Bo-
 no animo sis. Nihil graue
 patiaris, sed & fontem co-
 gnominem tibi emanare
 hic sinam, percusso tri-
 dente saxo hoc, iuxta
 æstuarium, & tu ipsa felix
 atque beata eris, ac sola
 sororum obita morte, a-
 quam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iu-
 uencam, quam per mare
 in Aegyptum Mercurius
 ducit, Iupiter, amore ca-
 ptus, vitiauit? Z e p H.
 Hanc ipsam, Note, sed iu-
 uenca tum non erat, sed
 puella, Isachi fluvij filia.
 Nunc autem Iuno talem
 ipsam effigiauit, æmulatio-
 ne amoris cōmota, propte-
 rea quod videbat Iouē il-
 lam prorsus deperire. No.
 Proinde etiam nunc bo-
 uem illū amat? Z e p H.
 Atque admodum, & pro-
 pterea in Aegyptū ipsam
 misit, nobisque dixit, ne
 conturbaremus mare, do-
 nec

nec illa transnataſſet, ut
 quæ illic paritura ſit, fert
 autem vterum modo,
 Deusque fiet, cum ipſa,
 tum quod ex ea partum
 erit. N o t. An iuuenca
 Deus? Z e p h. Atq; ad-
 modum Note, impera-
 bitque, inquit Mercurius,
 nauigantibus, ac noſtra
 erit domina. ut quemcun-
 que noſtrum volet, emir-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. N o t. Colenda igitur
 obſeruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum ſit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. Z e p h.
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, ſed ere-
 ſtam ipſam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 ſam proriſus reddidit.
 N o t. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nuſquam
 amplius neq; cornua illi-
 us, neque cauda, neque
 tibiæ biſidæ, ſed amabilis
 puella eſt. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui ſe ipſum mutauit, &
 ex adoleſcente factus eſt
 quiſpiam, caninam faci-
 em

ἔς' αὖ διανήξεται, ὥς ἀ-
 ποτεκῆσα ἐκεί, κῆρι δὲ
 ἦδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τῇ καὶ τὸ τεχθέν. Νό.
 ὁ δ' ἀμαλίσ θεός; Ζεφύρ. καὶ
 μάλα ὦ Νότε. ἄρξεται
 ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλείον-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι θέ-
 σοντα, ὅν τινα αὖ ἡμῶν ἐθέ-
 λῃ ἐμπέμψαι, ἢ κωλύσαι
 ὁμπνέειν. Νό. θεραπυτέα
 τοιγαρὲν ὦ Ζέφυρε, ἦδη
 δέσποινά γε ἔσα, καὶ Δία.
 οὐκ ἔρεα γὰρ ἔγω γήροι-
 το. Ζεφ. ἀλλ' ἦδη γὰρ δι-
 κτέραςσι, καὶ ἰξένουσιν
 ἐς τὴν γῆν. ὅς τις ἔπω-
 κέτι μὲν τετρεσπεδισὶ βα-
 δίζει; ἀνορθώτας δ' αὐ-
 τῶν ὁ Ερμῆς, γυνᾶκα
 παγκάλῳ αὐτῆς ἐποίησεν;
 Νό. παράδοξα γὰρ ταῦ-
 τε ὦ Ζέφυρε. ἐπεὶ ἔτι
 τὰ κέρατα, ἐδὲ ἔρεα,
 καὶ διχνηλὰ τὰ πέλῃ, ἀλλ'
 ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι
 Ερμῆς τι σφδόν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ
 νεότητος κωκυφόσσωτος γέ-
 γνηται.

ἤναι. Ζεφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἄμενον ἔκῃ
τες εἶδε τὰ πρακτικά.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφίνε, ὅτι ἀν-
φιάνθρωποι εἰσὶ, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰνὸς παιδίον ὄντι
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσασσι, ὑπο-
δεδάμενοι ὑπὸ τῆς Σκίρωνί-
δος μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρωδὸν τέτοτον τὸν ἐν Μινθύ-
μνῃ ἀναλοβὼν, ἔξενίξω ἐς
Τέναρρον αὐτῇ σκευῇ καὶ
κιθάρα. ὃν περὶ εἶδες, καλῶς
ὑπὸ τῆς ναυτῆς ἀπυλλόμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοῦ ἀνθρώπου
εὖ ποιοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
γένηται. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ τῷ Διόνυσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι νύκτον,
ὥσπερ τοῦ ἄλλου ὑπὸ νύκ-
τι. ὥπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Ἀρίωνα

em praese ferens. Z e p.
Ne curiosi persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae faciēda sint,
novit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper an-
ticipantes hominum estis.
Nam & olim Inonis filium
in Isthmum portastis, ex-
ceptum a Scironijs scopu-
lis, unde cum matre pra-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo illo Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Tenarum enatasti, neque
passus es indigne a nautis
perire illum. D e l p. Ne
mireris Neptune si homi-
nibus benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos navali praelio supera-
tos ita transformavit, cum
deberet captivos solum
in deditiōnem accipere,
quemadmodum & exte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
G Ario-

Arione hoc, quod acci-
dit, sese habet? D E I.
Periander iste, puto, de-
lectabatur homine, ac se-
pe illum ad se accersebat
aris gratia. Ille autem
diues iam factus à tyran-
no, concupiuit, navi-
gando in patriam, Me-
thymnam videlicet, spe-
ctandas ibi diuitias suas
exhibere. Ac conscensa
ad traijciendum navi, ho-
minum quorundam sce-
leratorum, posteaquam
cognitus est, multum au-
ri secum ferre, vbi ad me-
dium ferme Aegeum per-
uentum fuit, insidiari illi
nautæ cœperunt. Ille ve-
ro (nam auscultabam o-
mnia, iuxta nauigium na-
tando) quoniam iam hoc
vobis ita visum est, in-
quit, ac me saltem assum-
to ornatu, & decantato
prius mihi ipsi funebri ali-
quo carmine, volentē si-
nite præcipitare meipsū.
Concesserunt nautæ. Tū
ille assumpsit ornatum, &
cecinit omnino lenē, &
cecidit in mare, tanquam
statim omnino moritu-
rus. Ego vero excepto
atque imposito illo, eno-
tani

Αρίωνα τῆτον ἐχέμετο. ὃ δὲ Δι-
φίλ; Διφίλ. ὁ Περίανδρος, εἰ-
μαι, ἔχαιεν αὐτὸν, καὶ πολ-
λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν
ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετί-
σας παρὰ τὸν τυράννον ἐποθύ-
μησε πλείους οἰκᾶς ἐς τὴν
Μήθυμναν, ὅπως ἴξαιτο τὸν
πλέον. καὶ ὅπως πορθε-
μαίῃς τινὲς κακέρων ἀν-
δρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἀγασ-
χευδὸν καὶ ἀργυρεόν, ἐπεὶ κα-
τὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχέον-
το, ὅπως ἐλεύσειν αὐτὸν
οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμενος
ὅ ἅπαντα, παραγέγων τῷ
σάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῶν
δέδωκεται, ἔφη, ἀλλὰ τίς
σκέυω ἀναλαβόντα με, καὶ
ἅπαντα θρησκόν τινα ἐπ'
ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσαστε
εἶψαι ἐμαυτόν. ἐπέτριψαν
οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκέυω. καὶ ἦτο πάντοτε λι-
γυρεῶς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν
θάλασσαν, ὡς οὐτίκα πάν-
τως ἀποθανόμενος. ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀνα-
θέμενος αὐτόν, ἐξενήξα-
μαι

μὴ ἔχον εἰς Τάναρον. Πο-
ταυνῶ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ καὶ μίθῳ ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν συνέχοντο, ἐς δὲ
ὅτε πᾶσι κατωόχθη, ἐλλή-
σσοντες ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς δὲ
Νηρηίδες παρελαβούσαι τῇ
Τρωάδι προσέειπατε,
ὡς ταφείη ὑπὸ τῇ ὀπὶ χω-
ρίῳ. Νηρ. μὲταμὼς δὲ Πό-
σειδον. αἰλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ
ἐπὶ νόμῳ σιλάγῃ τεθά-
φω. ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν, οἵ-
α ἴσα ὑπὸ τῆς μετρώας πε-
πανθῆαν. Ποσ. τὸτο μὲν δὲ
Ἀμφιτρίτη ἢ Δέμις. ἐδὲ
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά πε-
κῆσθαι ὑπὸ τῇ λάμμῃ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπῃ ἐφύω ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ χερσονήσῳ τεθά-
φεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσει-
ται, καὶ ἡμπεσέται ὑπὸ τοῦ

Ἀλφειοῦ.

taui una cum ipso in Te-
narum. N. p. Laudo
studiū erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi pro eo
quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum.

Frerum hoc quidem
angustum, in quod puci-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadauer autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. N. p. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Misereamur enim ipsius, ut
quæ miserrabilia maxime
a nouerca passa fuerit.
N. p. t. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox speli-
etur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & precipita-
bitur, persequente illam

G 2

Arha-

Athamante, in pelagus
ex summa Citherone, qua
in mare porrigitur, una
cum filio, quem in vlnis
gestabat. N e r. Sed &
illam seruare conueniet
gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim il-
lum Ino, eademque nu-
trix illius fuit. N e p. Nō
decebat, adeo prauam.
Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphitrite,
indignum foret. N e r.
Sed quid accidit huic,
quod ab ariete decidit?
frater autem eius, Phry-
xus tuto vehitur? N e p.
Merito, adolescens enim
est, & contra impetū ob-
sistere potest. Illa vero, eo
quod insueta eius rei e-
rat conscēso videlicet ve-
hiculo nouo & inopinā-
to, & despiciendo in pro-
fundum immensum, per-
culsa animo, & pauore pa-
riter attonita, praeterea
& vertigine correpta,
prae vehementia & impe-
tu volatus, retinere cor-
nua arietis amplius non
potuit, quibus se eo vsq;
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N e r.
An non igitur matrem
ipſi-

Αθάμαντος, διακομένη εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαιρώνος, καθόπις καθή-
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ἐν τῇ ἀγκυ-
λῃ. Νη. ἀλλὰ κακὸν οὗτο σῶ-
σαι δῆσαι, χαρισάμενος τῇ
Διονύσῳ. Τροφὸς γὰρ αὐτοῦ
καὶ τὴν θῆ ἡ Ἰνώ. | Ποσ. ἐν
ἐχθρῷ ὕπνῳ παύσασθαι
ἀλλὰ τῇ Διονύσῳ ἀχαριστῆν
ὧ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἀξίου.
Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθού-
σα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκό-
ται. νανίας γὰρ, καὶ διώκα-
ται ἀντέχειν ὥστε τὴν φο-
ρεάν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθρώπου ὀπι-
σάσα ὀχήματος παραδόντα,
καὶ ἀπιδύσα εἰς βάθος ἀχαι-
νὲς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τῇ
θάμβει ἅμα χεῖσθαι, καὶ
ἰλλυγιάσασα ὥστε τὸ σφο-
δρὸν τῆς πῆσταις, ἀκρατὲς
ἐχούσα τὰ κέρατων τοῦ κριοῦ,
ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κα-
τέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
ἐκεῖ ἐχθρῷ τὴν μητέρα
τὴν

πῶ Νηφίλια βουθεῖν πε-
πείσῃ; Ποσ. ἔχελῳ. ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῷ τῆς Νηφίλιας
δυνατωτέρα.

ipsius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? Nā.
Decebat sane, sed Parca
quam Nephela multo po-
tentior est.

Ιριδ[⊙] καὶ Πο-
σειδῶνι.

Iridis & Neptu-
ni.

Τῶ νῦν τῶ πλαγί-
αίῳ ὃ Πρόσειδος, ὑπασπα-
δεῖσαι τῆς Σικελίας, ὑφα-
λοι. ὅτιν' ἔχεται συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶ ὁ Ζεὺς εἴσον
ἤδη, καὶ ἀνὰ φῆγον, καὶ πῶ-
νον ἤδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βιβάσας μέλειν,
ἐκείρας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πικράζεται τῷτο ὃ Ιρι-
τίνα ὃ ὅμως παρῆκε αὐτῇ
τῶ χεῖρα ἀναφανῆσαι καὶ
μηκέτι πλῆσαι. Ιριδ. τῶ
Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπε-
κνήσκει. ἤδη γὰρ πονήσας
ὑπὸ τῆς ἀδίνων ἔχῃ. Πο. τί
εἶ; ἔχ' ἱκαρὸς ὁ ἕρως
ὀντικῆν; εἰ ὃ μὴ οὐκ, ἀλλὰ
καὶ πᾶσα ἢ γῆ ἐκ αὐτοῦ ὑπο-
δέξατο δυνάμει τὰς αὐτῆς
γοταί; Ιριδ. ὡς ὃ Πρόσειδος.

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ a Si-
cilia reuulsa atque undis
submersa, mari iunatat.
Eam, ira iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dē manifesta atque con-
spicua in medio Aegeo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. Nā v. Fiet
hoc I n i. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I n i. Latonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
Nā v. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I n i. Non Neptune. Nā

ἢ Ηρα

G 3

Iuno

Iūno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
Nep. intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed imo-
ta maneat. Ac suscipe, ô
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omniū
pulcerrimos. Et vos, Tri-
tones trajcite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut cestro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma-
ris.

Suscipe me, ô Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulneta.
MAR.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῳ κα-
τάλαβει πλω γαῖῳ, μὴ παρα-
χῆν τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνων
ὑποδοχῇ. ἡ τοίνυν νῆσος
αὐτῇ αἰώμαλός ἐστιν. ἀφανὲς
γὰρ ἔστιν. Ποτ. σωήμι. εἴθε ὦ
νῆσε, καὶ ἀνέδωθι αὐθις ἐκ τῆ
βυθού, καὶ μὴκέτι ὑποφέρῃς.
ἀλλὰ βίβαιώς μοι. καὶ ὑπο-
δέξαι ὦ σὺ δαίμονιστά τε τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τὰς
καλλίστας τῇς θεῶν. καὶ ὁ-
μῆς ὦ τρίτων, διαπορ-
θεύσατε πλω Λητὴν εἰς αὐ-
τήν, καὶ γαλίωδ' ἀπαντὰ
ἔστω. τὴν δράκοντα δέ, ὃς
καὶ ἔξοισπεί αὐτὴν φοβῶν ἰα-
ρογνῶ, ἐπιβὰν τεχθῆ, σὺ-
τίκα μέτῃσι, καὶ τιμωρήσῃ
τῇ ρατσί. σὺ δὲ ἀπάγγειλε
τῷ Διὶ, πάντα εἶναι εὐθρι-
πῆ. ἔσκηεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω
ἡ Λητὴ, καὶ τιστέτω.

Ξάνθος καὶ Θα-
λάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα,
σεινὰ πεπονθότα, κατὰ-
σβέσον με τὰ τραύματα.
Θάλα.

Θάλ. τί τῆτο δ' ἔπαυθε;
 τίς σε κατέκαυσεν; Ξαν.
 Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπὸ πυρρός.
 καὶ ὅλως ὁ κακοδαίμων,
 καὶ ζέω. Θάλ. διατί δ'
 σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ. Ξαν.
 διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπεὶ γὰρ φοβούμενα
 τοὺς φεύγας ἰκέτοισα, ὅ-
 τι ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὑε-
 τῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν
 ἀπέφραττε μοι τὸν ἔρ-
 ῶν, ἐλπίσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλ-
 θον, ἐπικλύσαι δέλων, ὥς
 φοβούμεναι ἀπὸ χορτο τῆς αὐ-
 ρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος,
 ἔτυχε γὰρ πλησίον πα-
 ῶν, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ,
 καὶ εἰποῖ ἀλλοθι, φέρον,
 ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσεν
 μὲν τὰς πελάγας, καὶ μυρ-
 ρίνας. ὥπνησε δὲ καὶ τοὺς
 κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
 τὰς ἐγγέλους. αὐτὴν δὲ
 ἐμὲ ὑπερπαχάσαι ποιή-
 σας, μακροῦ δὲν ὅλον ξη-
 ρὸν ἐργασαι. ὅπως δ' ἐν
 ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς
 ἐκ-

MAR. Quid hoc rei est
 Xanthē? quis te deussit?
 XAN. Vulcanus, sed ig-
 ne candesco prorsus mi-
 ser, & efferuesco. MAR.
 Cur autem iniecit tibi ig-
 nem? XAN. Propter fili-
 um Thetidis. Postquam
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 catus sum, ille autem ab-
 ira nihil remisit, sed occi-
 sorum corporibus etiam
 obstruxit mihi alucum,
 ego misertus miserorum,
 occurri, ut aquis inunda-
 rem atq; involuerem illū,
 quo eo periculo absterri-
 tus, ab occisione virorum
 cessaret. Ibi igitur Vulca-
 nus, (aderat enim prope
 forte existens) uniuerso
 igne, quantum, opinor,
 usquam habebat, quan-
 tumq; & in Aetna, & si
 quib. alijs locis, illius est,
 allata, processit obviam,
 ac exussit equidē vltimos,
 & myricas, assauit autem
 & infelices pisces & an-
 guillas. Me vero, cum ef-
 feruescere fecisset, parum
 absuit, quin totum ari-
 dum ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A N.
Turbidus es, ó Xanthe,
& calidus, ut consentane-
um est, cruore, á cadaue-
ribus, calore autem, ut
ais, ab igne veniente. Ac
merito, Xanthe, ut qui
contra filium meum im-
putum feceris, non veri-
tus, quod Nereidis filius
ille esset. X A N. An non i-
gitur decebat misererime
Phrygum, vicinorum a-
deo meorum? M A N.
Vulcanum vero an non
contra decebat misereri
Achillis, Thetidis adeo
filij.

Doridis & Theti- dis.

Quid lacrymaris Thetis?
T H E. Pulcherrimā, Dori,
puellam vidi, in arcam á
patre cōiectam, tū ipsam,
tuum infantem ab ea paulo
ante genitum. Iussit autē
pater nautas, arcam illam
acceptam, postquam in
altum de terra prouecti
essent, abijcere in mare,
ut ita periret & misera il-
la, & infans una cum ea.
D O. Quamobrem autē,
& soror, hoc? quandoqui-
dem

ἐκκαυμάτων; Θά. Δολι-
ρὴς ὃ Ζεύς, καὶ Διὸς, ὡς
εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆς
νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φης,
ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως
ὃ Ζεύς, ὃς ἔχῃ τὸν ἐμὸν
ῥὸν ὀρχήσας, ἕκ ἀδίδει
ὅτι Νηρηίδης υἱὸς εἰμι. Ζεύς,
ἕκ ἔδῃ ἐν ἐλεῖσσι γήτορας
ὄντας τοῦ φεύγας; Θαλ.
τὴν Ἡφαιστὸν δὲ ἕκ ἔδει ἐλεῖ-
σαι, Θέτιδος ῥὸν ὄντα τὸν
Ἀχιλλέα.

Δωρίδ' ὦ καὶ
Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι; Θή.
καλλίστῳ ὃ Δωρὶ κέλευ εἶδαι
ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον.
ἐκέλευε δὲ ὁ πατὴρ τοῦ
ναύται ἀναλαβόντας τὴν
κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρό-
νὸν τῆς γῆς ἀπασπάσωσιν ἀφῆ-
ναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δω. τίνας δ' ἔ-
ρεκα ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἔλαβες
αὐτήν;

ἀκρίβως ἅπαντα ; Θέ.
 Ακρίτως ὁ πατήρ αὐτῆς,
 καλλίστῳ ἔσται, ἐπαρθέ-
 ρουν εἰς χαλκῶν τινα
 θάλαμον ἐμβάλων. ἔτα
 τὸ μὲν ἀληθές, ἡ δὲ ἔγω
 εἶπεν, φασὶ δὲ ἔν τῳ
 Δία χρυσὸν γυμνῶν, ἐν-
 λῶαι διὰ τοῦ βρέφους ἐπ'
 αὐτῷ. διζήμενος δὲ ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον κατὰρ-
 χέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να γυνῆσιν. τῷτο αἰσθί-
 μινος ὁ πατήρ, ἀκρίως τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάνκτη. καὶ ὑπὸ τί-
 νος μαμορῶσαι οἰσθεὶς
 αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κιβωτὴν ἄρτι τετοκῆαν.
 Δορ. ἡ δὲ, τί ἑώραπεν
 ὁ θεός, ὅποτε κατίκνι-
 το ; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 ἱστία ὁ Δορὶ, καὶ ἑφίερ
 τῷ καταδίωκῳ. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρτεῖτο μὴ ὑπο-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ πᾶ
 πάπῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιπον ὄν. τὸ δὲ, ὡς ἀ-
 γνοίης οὐδὲ κακῶν, καὶ ἐμνη-
 σκε

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in arcum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iovem autem a-
 iunt, conuersum in aurū,
 delapsū per impluuium
 ad ipsum esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduer-
 tisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo stupra-
 tam fuisse illā arbitratus
 est, cōiicit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Ceterum illa
 quid agebit Theri, quan-
 do abripiebatur ? T H A.
 Pro se quidem nihil dice-
 bāt, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecā-
 batur ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atque
 illum auo ostentando pul-
 cherrimum sane puerum
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-

iam arridebat matri. Opleo rursus oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. D O R. Et me flere fecisti. Sed nunquid iam mortui sunt? T H K. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. D O R. Cur igitur non conservamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? qui extractos illos, incolumes præstabunt scilicet. T H K. Recte dicis, atque ita faciamus. Nō enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumventa amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. N E P T V. Tu enim, Enipeu fallu-
sus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti-
die

δια τὸς πλὺ θάλασσαν,
ἐποπύπλεμαι αὐτῆς τῶν
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύσας αὐτῆς. Δω. καὶ ἐ-
δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἦδη
τεθνήσκειν; Θε. ἔδαμῶς,
νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κίβωτος
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τῶν φυλάττεισα. Δω. τί ἔτι
ἐχὼ σῶζομεν αὐτῶν, τοῖς
ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβαλῶσαι
ἐς τὰ δίχτυα τοῖς Σεριφίοις,
οἳ ὅτε ἀποσπάσαντες, σώσασιν
δουλονότι. Θε. εὖ λέγεις,
ἔγω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
δω μὴ τε αὐτὴν, μήτε τὸ
παιδίον ἕως ὅν καλῶν

Ποσειδῶν καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὃ Ποσει-
δων. εἰρήσῃ γὰρ τὰ λυθῆς. ἐ-
πιλθὼν με τ' ἐραυμένην, εἰκα-
δὲς ἐμοί, διεκέρχας ἢ πᾶ-
δα. ἢ ὅτε ὦρετο ὑπὸ ἐμοῦ τοῦ-
τα πεπρωμέναι, καὶ διὰ τῆτο
παραγχεῖν ἐαυτῶν. Πο. σὺ γὰρ
ὃ Ενιπεῦ, ἐπεροπικὸς ἦδ' αἰ-
καὶ βραδύς, ὃς κόρης ἔγω κα-
λῶν

ἄλλ' ἀφίλωσ' ὅσ' ἡμέραν παρὰ
 δὲ, ἀπ' ἀλλυμδύνης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπερέωρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύ-
 υσα, καὶ ἐπιμυδάνεσσα,
 καὶ λουμένη, ἐνότι εὐχί-
 τόν σοι ἐντυχέην. σύ δ'
 ἰθὺς πρὸς αὐτῷ. Ἐνι-
 τί ἐν, διὰ τῷτο ἐχέτω
 σε περὶ τὰ πάντα τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 Ἐνιπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι πῶς Τύρῳ ἀφελῇ κό-
 ριν ὕσαν; Ποσειδ. ὅψ' ἐ-
 ζηλοτυπῆς δ' Ἐνιπέῳ,
 ὑπερέπης πρῶτερον ὢν. ἢ
 Τυρῶ δὲ, ὕδεν δεινὸν πέ-
 πονθεν, οἰομένη ὑπὸ σε
 διακεκορῆσθαι. Ἐνι. ἔ-
 μενον; ἔφης γὰρ ἀπιδόν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραϊ-
 νου τότε, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεον τι κῆμα;
 ὅπῃ ὑμᾶς σωέκρουπτε,
 ἔμε

dis ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despex-
 ris illam, & gauisus sis, si
 posses illi. agre facere. Illa
 vero iuxta ripas meroque
 affecta, atque ibi inamibi-
 lans, seseque lauans,
 non semel optabat incon-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciuiebas con-
 tra eam. E n i. Quid igitur?
 an propterea oportebat te
 praeripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. N x. Sero nunc
 vero zelotypus es; Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te gef-
 feris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putauit a te viciatam
 esse. E n i. Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maximè dolore affecit i-
 psam, atq; ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & praeterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 con-

scenditi iacuistis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buidi. N r p. Tu enim
non volebas Enipeu.

Tritonis & Nerei- dum.

Balena ista vestra, Ne-
reides, quam cōtra filiam
Cephei Andromedam e-
misistis, neq; puellam ip-
sam iniuria aliqua affecit,
perinde vt vos putatis, &
ipsa iam mortua est.
N r. A quo, Triton?
Num Cepheus, tanquam
illectamento aliquo, pro-
sita puella, aggressus illā
occidit, ex insidijs cum
multa vi adortus? T r i.
Non. Sed nostis, arbitror,
Iphianassa, Perseum il-
lum, Danaës puerum il-
lum paruum, quem vna
cum matre in arca abie-
ctum in mare ab auo ma-
terno, cōseruastis, miser-
te illorū videlicet. I r n.
Noui quem dicis. Con-
sentaneum vere, illum
iam adolescentem factum
esse, atque admodum ge-
nerosum, & pulchrum
aspectu. T r i. Hic occi-
dit Balenam. I r n. Quā-
obrem

ἄμα συνῆδα τῇ παιδί αὐτῇ
ἐμεῖς. Ποσ. σὺ γὰρ ἐκ ἑβ-
λας ὃς Ἐνιπεῦ.

Τρίτωνος καὶ Νη- ρείδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὃ Νη-
ρείδης, ὃ ἐστὶ πλὴν τοῦ Κη-
φείως θυγατέρα πλὴν Ανδρε-
μέδαν ἐπέμψατε, ἕτε πλὴν
συνῆδα ἡδίκησεν ὡς οἶδα,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη.
ὑπο τίνος ὃ Τρίτων, ἢ ὃ
Κηφεύς καθάπερ δέλεαρ
περθεῖς, πλὴν κέρως ἀπέκλι-
τον ὄψων, λοχήσας μετὰ
πολλῆς θυνάμειος; Τρί.
ὐκ, ἀλλ' ἴσα, οἶμαι, ὃ Ιφι-
άνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμπεληθὲν ἐν πλὴν θάλασσας
ὑπο τῇ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, εὐκλείεσθαι αὐτοῦ.
Ιφι. οἶδα ὅτ' λέγεις. εἶκοι
δὲ ἤδη νεανίας εἶναι, καὶ
μέλα γυναικῶν τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. ἕτος ἀπὸ
κτενὸς τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὃ Τρί-

ὁ Τρίτων, ὃ γὰρ διὰ σῶσθαι
 ἡμῶν τοιαῦτα ἐκτίναξεν αὐτὸν
 ἐχθρῶν. Τρί. ἰγὼ ἡμῶν φρά-
 σαι τοῦ πατρὸς ὡς ἐχθρὸς. ἐγὰρ
 μὲν ἔτος ἐπὶ ταῖς Γοργόνας.
 ἔλθον τὴν αὐτὴν τὴν βα-
 ρυλὴν ὁπλισμένων. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκετο εἰς τὴν Λιβύην. Ἰφι-
 σῶς ὁ Τρίτων, μένος, ἢ καὶ
 ἄλλαι συμμάχους ἦγον;
 ἄλλαι γὰρ δύσποροι ἢ ὁδὸς.
 Τρί. διὰ τοῦ αἰέρος. ὑπερ-
 πλεον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθλῶα
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δὲ ἔν ἤκειν
 ὅπου διατῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθουσαν οἶμα. ἢ δὲ
 ὑπὸ τῆς Μιδέσης μὲν
 κεφαλῇ, ὅχιτ' ὑπερβά-
 ρος. Ἰφι. πῶς ἰδόν; ἀ-
 δίατοι γὰρ ἴσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδὼν, ἐκ ἑτ' ἄλλοι μετὰ
 ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀσπίδα περιφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκεσα δι-
 γυμνῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς Ἀ Κη-
 φέα ὕστερον, ἢ Ἀθλῶα δὲ ὅτι
 τῆς ἀσπίδος ὑποσπλάγνης,
 ὅπου ἐπὶ κατόπιον παρ-
 ᾶν

abrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserua-
 tionis præmia persolvere
 nobis debebat. Τρι. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tam regi perageret. Post-
 quam autem peruenit in
 Libyam. Ἰφ. Η. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. Τρι. Per aërem
 profectus est, alatum enim
 ipsum Minervæ reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolavit. Ἰφ. Η. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. Τρι. Ἰ.
 Minerva scutū præferens,
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cephæum) Minervæ
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipse

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sinistra,
 arrepta illius coma, & in-
 specta imagine, dextra au-
 tem sublata harpe, absci-
 dit caput illius, atque ita
 priusquam sorores reli-
 quæ expergiscerentur, a-
 volavit. Porro ubi circa
 maritimam hanc Aethio-
 piæ oram venisset, terræ
 iam propinquior aliquan-
 to volans, videt Andro-
 medam, expositam in
 rupe quadam prominen-
 te palo affixam, pulcer-
 rimam, ô Dij, promissa
 coma, & seminudam, lon-
 ge usque infra vbera. Ac
 primū quidem misertus
 fortunæ illius, interro-
 gat causam damnationis
 huius. Paulo autem post
 amore captus, (oportebat
 enim incolumem servari
 puellam) opem ferre illi
 statuit. Atque ubi iam
 Balæna accessisset terribi-
 lis admodum & quasi
 mox absorptura Andro-
 medam, in altum sublatus
 adolescens manu ad capu-
 lum admoto, harpam te-
 nens altera quidem ferit,
 altera autem Gorgona
 spectandam proferens, in
 lapī-

χεν αὐτὰ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ὀνορῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν αὐτὴν
 χεῖρὸς τὰς ἀδελφάς, ἀνέπιπ-
 το· ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παρθένον
 ταύτην Αἰθιοπίαν ἐβλέπετο,
 ἥδη φόβος γενοῦς πετόμενος,
 ὅρα τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
 κειμένην, ὅτῃ τινος πέτρης
 προβλήτος προσωπεύειται
 μέγαν, καλλίστην ὡς θεοῖς, κα-
 θυμένον τὴν κόμην, ἡμίγυμ-
 νον πολὺ ἐνέσθι τῆς μαστῶν·
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκτείρει
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπων
 αἰτίαν τῆς καταδίκης·
 καὶ μικρὸν δὲ ἄλλοις ἔρωτι,
 ἐχέτω γὰρ σιτώσασθαι τὴν
 παῖδα βοῦθῆν δέεσθαι· καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπὶ ἑαυτὴν μά-
 λα φέρετον, ὥς καταπιού-
 μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 παραιωρηθεὶς ὁ πανίσχυρος
 ἀρκῶπιον ἔχων τὴν ἔστυν,
 τῇ μὲν καθιενέσθαι, τῇ δὲ
 προσκυνῶς τὴν Γοργόνα, λί-
 θον

θον ἐποίησεν αὐτό. τὸ δὲ,
 τέθνηκε γὰρ, καὶ πέ-
 πηγεν αὐτοῦ τὰ πολλά,
 ὅσα εἶδε πρὸς Μένεσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμά
 τῆς παρθένου, ὑποχθὼν
 πρὸς χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῆτι κατιῦσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλισηθεὶς ἔ-
 σης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργος. ὅς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον ἔ-
 τὸν τυχόντα εὖρετο. Νη-
 ῒω μὲν ἔπειτα τὰ γε-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἢ
 πᾶσι ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἰ τι ἢ
 αἰνέτης ἐμυγαλᾷται τότε,
 καὶ ἡξίαν καλλίων εἶναι;
 Τεῖ. ὅτι ἔτι αὖ ἡλγυ-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 της γε ἔστα. Νη. μηκέ-
 τι μεμνημένα ὦ Δωρὶ ἐκεί-
 νων, ἥτις βάβαρος γυνὴ
 ὑπερ πρὸς ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἰκανὸν γὰρ ἡμῶν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φρεσθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρομεν ὅτι
 τὰ γάρ.

Ζεφύ-

lapidem illam convertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunque Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem e rupe,
 ardua illa quidem atque
 proclivi, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducentq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 N E R. Equidem non ita
 valde egre fero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit? T R I.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem percepura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. N E. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filię causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquam equidē pom-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & spiro. Tu vero nō
vidisti ὁ Note. Ν ο τ.
Quamnam hac dicis Ze-
phyre pompam? aut qui-
nam sunt qui illam duxe-
runt? Ζ ε ρ. Suavissimo
spectaculo caruisti, & qua-
le non facile aliud unqua
videris. Ν ο τ. Iuxta ru-
brū mare occupatus fui,
afflavi autem & partem
Indiæ nonnullam, quan-
tum videlicet eius terræ
mare adiacet. Proinde ni-
hil eorum novi, quæ tu
dicis. Ζ ε. Quid? Sidoni-
um illum Agenorem vi-
disti? Ν ο. Etiam, Euro-
pæ patrem scilicet. Quid
tum? Ζ ε ρ η. De illa ip-
sa narrabo tibi. Ν ο. Nū,
quod Iupiter iam olim a
mare puellam cepit? Nā
hoc etiam pridem sciui.
Ζ ε. Igitur quod ad amo-
rem attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea consecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad litus, iu-
dendi gratia, assumptis
secum equalibus suis. Iu-
piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς ἐμὶ, καὶ
πατέω. σὺ δ' ἐκ εἰδὸς ὧ Νό-
τε. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις
ὧ Ζεφύρε τὴν πομπὴν; καὶ
τίνας οἱ πέμποιτες ἦσαν; Ζε.
ἠδίστη δαίματος ἀπελείφ-
θης, οἷον ἐκ ἄλλο ἰσοῖς ἔτη
Νο. παρὰ τὴν Εὐρώπην γὰρ θά-
λασσαν εἰργάζομαι. ἐπέ-
πνευστα δὲ τῇ καὶ μέγας τῇ
δικῆς, ὅσα παρὰ τῇς χά-
ρας. ἐδὲν ἔν οἶδα, ὅν λέ-
γεις. Ζε. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον
Αγνώορα οἶδας; Νό. ναί. καὶ
τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί
μὲν; Ζε. περὶ αὐτῆς ἐκείνης
διηγέσσομαι σοι. Νό. μὴ
ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλοῦ
τῆς παιδὸς; τὸτο γὰρ καὶ πά-
λαι ἠπισάμην. Ζε. ἔκω
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν
ταῦτα δ' ἤδη, ἀκουσον. ἡ μὲν
Εὐρώπη κατεληλύθει δὴ τὴν
ἡῖνα παίζουσα, καὶ ἐλπί-
ώτιδας παραλαβούσα. ἡ
Ζε.

Ζοὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑα-
 τον, σωέπαιζεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀκρίβως, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ
 τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσχί-
 ρτα ἔν καὶ αὐτὸς ὅτι τῆς
 ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἠδιστον,
 ὥς τι τῷ Εὐρώπῳ πολυῆ-
 σαι καὶ ἀναβλύσαι αὐτόν. ὥς
 δὲ τὺτ' ἐγίνετο, δρομαῖος
 ῥῶν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ὅτι
 τῷ θάλασσαν φέρον αὐ-
 τῷ, καὶ ἐνήχετο ἐμπι-
 σών. Ἦ δὲ πᾶν ἐκπλα-
 γῆσα πῶ πρόγματι, τῇ
 ταιᾷ ῥῶν εἶχετο τοῦ κέρα-
 τος, ὥς μὴ Σπολιθάτοι.
 τῇ ἐτέρῃ δὲ, λυγρῶμέ-
 νον τὸν πέπλον ξυεῖχε.
 Νό. ἠδὲ τὲτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
 κόν, νηρόμενον τὸν Δία,
 φέροντα πῶ ἀγαπωμένη.
 Ζέφ. καὶ μὴ τὰ μετὰ
 ταῦτα ἠδῶ παραπολὺ ὦ
 Νότι. ἦτε γὰρ θάλασσα
 εὐθὺς ἀνύμων ἐγένετο,
 καὶ πῶ γαλήνῃ ὅπιστά-
 σαμένη.

piter autem in formā tau-
 ri assumulatus, Iudebat
 vna cum ipsis, pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, ut nihil
 supra, & cornua habebat
 reflexa pulcre, vultum-
 que præ se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in litore, & mu-
 giebat suauissime, ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Ce-
 terum vbi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, uti
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, sini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, ut ne delabe-
 retur, altera autem ma-
 nu, diffluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum,
 Zeph. vidisti, & amatorii-
 um, narrantem videlicet
 Iouem & ferentem secum
 amores suos. Z e. At ve-
 ro quæ consecuta sunt,
 suauiora multo, Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate vltro

H

attra-

attracta, placidum ac pla-
 num seipsum præbuit.
 Nos autem omnes silen-
 tium agentes, nihil aliud
 quam spectatores tantū,
 eorum quæ fiebant quasi
 quidam comites, seque-
 bāmur. Cupidines vero
 iuxta volitantes, paulum
 supra mare ita ut interim
 summis pedibus contin-
 gerent aquam, accensas
 ferentes faces Hymenæū
 cantabant. Nereides au-
 tem emersæ undis, delphi-
 num tergis insidentes ob-
 equitabant, applauden-
 tes, seminudæ pleræque.
 Præterea & Tritonum ge-
 nus, & si quid aliud non
 horribile vultu marinorū,
 omnia illa circum puel-
 lam quasi choream duce-
 bant. Nam ipse quidem
 Neptunus consensu cur-
 ru, & quasi pronubus
 incedens, una cum Am-
 phitrite letus præibat,
 veluti viam aperiens, na-
 tanti fratri. Supra om-
 nes autem, Venerem duo
 Tritones vehabant in con-
 cha recubantem, ac flo-
 res omnis generis asper-
 gentem sponsæ. Atque
 hæc à Phœnicia usque in
 Cre-

σαυρήν, λείαν παρέχον ἐν
 αὐτῇ. ἡμεῖς δὲ πάντες
 ἡσυχίαν ἄγοντες ἐπὶ τῇ θα-
 λῇ ἢ δευτέρῳ μόνον τῷ γιγ-
 νομένῳ παρακολούθημα.
 ἔρωτες δὲ παραπρωτοὶ, ἐν
 μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης,
 ὡς ἐνίοτε ἀκροῖς τῶν ποσσὶν
 ὁρῶμεν τοῦ ὕδατος, ἡμι-
 μῆκας τὰ δῶδας φέρντες,
 ἡδὸν αἰετὸν ὑμῶν, αἱ
 Νηρηίδες δὲ ἀσπιδόσσαι, πα-
 ρίστανον ὅτι τῇ δελφίνῃ
 ὁμιλοῦσιν, ἡμίγυμνοι αἱ
 πολλαί, τὸ τε τῇ ἑρμείῳ
 γόνυ, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ
 φανερόν ἰδεῖν τῇ θαλάττῃ.
 ἅπαντα περιχέουσι τῇ
 πᾶσι. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν
 ὁρῶν ἄρματος, πα-
 ροχέουσι τε, καὶ τῇ Ἀμ-
 φιτρίτῃ ἔχων, περὶ γὰρ γένη-
 τας, ποροδοιπορῶν νηχομένη
 τῇ ἀδελφῇ. ὅτι πᾶσι δὲ
 τῇ Ἀφροδίτῃ δύο Τρί-
 τωνες ἔφερον, ὅτι κόγχης
 κατακειμένη, αὐτὴ πάν-
 τοῖα ὁρῶν ἔφερον τῇ νύμφῃ.
 ταῦτα ὅτι φοινίκης ἔχει
 ἡ Κρή.

τῆς Κρήτης ἐλθόντο. ἰππεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νύτῳ, ὁ μὲν ταῦρος
ἔτι ἐφαίνετο. ὁπλᾶν-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ
Δίκτυον αὐτῶν, ἐκρυβῶσαν,
καὶ κάτω ὀρεῶσαν, ἠπίεστο
ὃ ἦδ' ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμάνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς Δέας. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἰδόντων.

Ν Ε Κ Ρ Τ Κ Ο Ι Δ Ι Α - Λ Ο Γ Ο Ι.

Διογῆρας καὶ Πολυδού-
κους.

Ω πολυδούκες, ἐντέλ-
λομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀέλθης, σὺν γὰρ ἔστιν ἡμῶν
τὸ ἀνάβιβναι πῦρον, καὶ
ὅτε ἴδῃς Μένιππον τὸν κύ-
ρα, εὐρεῖς δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, τῷ ἐριζόντων
ὁρῶς

Cretam fiebant. Postquā
autem in insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescens, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. No. O beatum
Zephyre, te, qui isthac
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspicie-
bam.

I N F E R N I D I A - L O G I.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reviviscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

ros illos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, ubi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit. Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites illos ac satrapas & tyrantos ita humiles & obscuros esse, soloq; ciulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiã pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P O L. At renu-
ciabo hæc, ô Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφῳ
καταγιγῶντα, εἰπεῖν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε
πολλῶ πλείῳ δηγλασόμε-
νον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῃ σοι ἔστι ὁ γέλως ὡς, καὶ πε-
ρὶ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδεν τὰ
μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ
ἡ πάντῃ βεβαίως γιγῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λιστα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς
πλοῖσις, καὶ σατράπαις,
καὶ τυράννοις, ἔπειτα ταπει-
νοῖς καὶ ἀσήμες, ἐν μό-
νης οἰκωγῆς διαγινώσκου-
μεν. καὶ ὅτι μαλθακὴ
καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημέ-
νοι οὗ ἀνὴρ. ταῦτα λέγει αὐ-
τῷ, καὶ πρὸς τὴν ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πῆραν ἥκειν. δέξ-
μων τὰ πολλῶν, καὶ εἴπε
εὖροι ἐν τῇ τριβόλῃ. Εὐά-
της δειπνον κείμενον, ἢ
ὡδὲν ἐν καθαρόν, ἥτις τοι-
ῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγα-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διογένης
ὅπως

ὅπως ἢ εἰδῶ μέλιστα, ὅποῖός
 τις ὅτι πῶς ὄψιν; Διο. γέ-
 ρων φαλακρὸς, τριβάνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντὶ αὐ-
 μῷ ἀναπιπταμένον; καὶ ταῖς
 ὀμπρυχαῖς τῶν ῥακίων ποι-
 κίλον, γελαῖ δὲ αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τοῦ ἀλαζόνος τέ-
 τας φιλοσόφους ὀπισκώπῃ.
 Πολ. ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε-
 τέων. Διο. βέλει καὶ
 παρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντά-
 λωμά τι τοῦ φιλοσόφου;
 Πολυ. λέγει. ἢ βαρὺ γὰρ
 ἐστὶ τέτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσαδαι αὐτοῖς πα-
 ρηγυῖα ληξέσι, καὶ σφί τῶν
 ὅλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα
 φύκσι ἀλλήλοισι, καὶ κροκο-
 δείλας ποίεσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτῶν διδάσκου-
 σι τὸν γέν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύκισι, κατηγορεῖν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δὲ ἐμώζεσθαι αὐτοῖς παρ'
 ἑμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὡς Διόγενες ἀπαγγελάω.
 Διο. τοῖς πλεστοῖς δὲ ὡς
 φιλα-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O C. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruis, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes illos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his uti-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid ti-
 bi mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortate illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affligant,
 neq; crocodilos faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo no-
 mine iube. P O L. Et hæc
 nunciabo illis. D I O C.
 Diuitibus autem ὁ λεπι-
 σσιστῆς

diffimulatum caput, hæc nostro nomine annuncies quaeso, Quid, o vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes usuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam unum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicentur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestrita, quod apud nos neq; flava coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius ullus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neq; humeri laborum tollerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, calvaria forma nudata scilicet. P o l l. Non prolestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lacrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac

φίλτατον Πολυδούκην, ἀπάγγελα ταῦτα πρὸς ἡμῶν, τί ὧ μέτριοι τὸ χεῦτόν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι πρὸς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς σωθιθέντες; ὅς γε καὶ ὄνα ὑβόλον ἔχοντας, ἡκείναις ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δάμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι πρὸς ἡμῶν ἔτι ἢ ξανθὴ κόμη, ἔτι τὰ χερσὶν, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ πρσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὄμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόκκις φασί, κερανία γυμνά τοῦ κάλλους. Πολύ. ἔ. χαλιπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλὸς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λακων, πολλοὶ δ' ἐσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ σφάγματι, καὶ οὐκ εἰσέροντες τίω σπικρίαν, λέγε μή τοι διακρύψω, μήτ' οἰμώ-

οἰμώζον, διηρησάμενος πῶς
 ἐν τοῦθ' αἰσθάνεται. καὶ ὅτι
 ὄψονται τὸν ἑκὼν πλοῦτος
 ἔδεν ἀμείνων αὐτῶν. καὶ
 Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
 σοῖς, ταῦτα ἐνδοκῆι, πρὸς
 ἑμοῦ ἐπιτίμητον, λέγων ἑλ-
 λεύδου κίπυ. Πολυ-
 δὲν ὦ Διόγενε, οὐκ ἔστι Λακε-
 δαιμονίων λέγει. ἔστι δὲ ἀνέ-
 ξομαι γὰρ. ἃ δὲ πρὸς τὸν
 ἄλλου ἐφησα, ἀπαγγεῖλω.
 Διο. ἐάσομεν τίς τις, ἐπεὶ
 σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεί-
 πον, ἀπένεγκε παρ' ἑμοῦ
 τὰ λόγους.

ΠΛΕΤΩΝ, ἢ κατὰ Με-
 νίππυ· Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλέτων,
 Μένιππον τιτὸν τὸν καὶ αὖ
 παροικῶντα, ὥς ἢ ἐκείνου
 ποι κατὰ σπονδῶν, ἢ ἡμεῖς με-
 τοικῆσθωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
 Πλέ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρ-
 γάζει, οὐκ ἄνεκτος ὢν; Κροῖ-
 σος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζο-
 μεν καὶ σένομεν, ἑκείνων
 μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
 videbunt, eos qui illic di-
 uites sunt nihilo meliores
 quam sese hic esse. Lace-
 daemonijs autē tuis, hæc
 si videtur, nomine meo
 obijcias, molles & ener-
 uatos ipsos esse dictitans.
 P O L L. Ne de Lacedæ-
 monijs, Diogenes quic-
 quam dicas, non enim fe-
 ram. Sed quæ ad ceteros
 mandasti, ea illis renun-
 ciabo. D I O G. Missus
 igitur faciamus hos quan-
 do tibi ita videtur. Tu ve-
 ro quibus antea dixi, ad
 eos sermones hos meos
 deferas.

Pluto, seu contra
 Menippum. Croe-
 sus.

Non poterimus ferre
 Pluto, Menippū hanc ca-
 nem, cohabitantem nobi-
 scum. Quapropter aut il-
 lum hinc amotū alio loco
 colloca, aut nos hinc alio
 comigabrimus. P L V. Quid
 autē vobis mali adeo facit
 quando eodē modo mor-
 tuus est ac vos? C R O E.
 Postquam nos ploramus
 & ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis, ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
convitijs exprobrat ea no-
bis, mancipia & piacula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando
conturbat ploratus no-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P. L. V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M. E. N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac perditæ adeo cū
fiat, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio
ne atq; animo illis inhæ-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendæ. P. L. V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb. privati.
M. E. N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P. L. V. Haudqua-
quam, verim nolim vos
discordes ac seditiosos es-
se mutuo. M. E. N. At ve-
ro, ô pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoscite ut q.
neque

μνησθῆναι τῆς αἰῶς, Μίδαι
μὲν ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάταλος δὲ τῆς πολ-
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς
θησαυρῶν, ἐπιγυλῶ, καὶ
ἔξουειδίζω, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ἀποκα-
λῶν. οἴεσθε δὲ καὶ ἔδωκον
ἐπιταράττειν ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὅστις. Πλακ. τί ταῦτα
φασὶν ὁ Μένιππος; Μί.
ἀληθῶς ὁ Πλάτων. μισθῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγνοεῖς, καὶ
ὀλεθρείας ὄντας οἷς ἐκ
ἀπέχουσι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
μέμνηται, καὶ φείδονται
τῆς αἰῶς. χαίρει τοιγαρὶν
αἰῶν αὐτοῦ. Πλακ. ἀλλ'
ὦ χρὴ, λυπῶνται γὰρ ἐ-
μικρῶν στεγόμενοι. Μί. καὶ
σὺ μορφαίνεις ὁ Πλάτων
ἐμβήηρος ὢν τοῖς τέτοις
ἐναγμοῖς; Πλακ. ὑδαμῶς.
ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβλήσασιν σα-
στάζον ὑμᾶς. Μί. καὶ μὲν ὁ
κάκιστος Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὅτι

ὡς ἰδὲ παυτοῦρά μοι,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἴητε, ἀκολουθή-
 σθαι αὐτῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ
 καταγλῶν. Κροῖ. ταῦτα
 ἔχ' ὕβρις; Μέν. ἔκ, ἀλλ'
 ἐκείνα ὕβρις ἰού, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυνοῦναι ἀξι-
 ῶντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐντυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ πρῶτον ἔ-
 μνημονεύοντες. τοιγαρὶν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρονηδῶν. Κροῖ. πολλῶν
 γὰρ θεοῖ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅτε μὲν ἐγὼ
 χρεοῦμαι. Σαρ. ὅπως δ' ἐγὼ
 τυφῆς. Μέ. εὖ γε ἔγωγε
 ποιεῖτε. ὀδυρεῖσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γὰρ σκεῖναι
 πολλὰ καὶ σωείρων, ἐπάστο-
 μαί ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μνον.

Μενίππυ, Ἀμφιλόχῳ,
 καὶ Τροφῶνι.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφῶνι,
 καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ
 ἡδ'

neque unquam desiturus
 sim. Nam quotunq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 egre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. QAn-
 non hxc contumelia est;
 M E N. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos vñleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; cum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorare nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C R O E. Multis certe ô
 Dij, & magis possessio-
 nibus. M I. Quando equi-
 dem ipse auro? S A K.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M E N. Recte fa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce te ipsum, iden-
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quî
 sitis mortui, tamen haud
 H 5 scio

scio quonam modo phan-
nis etis donati, vatesque
credimini, ac itulci morta-
les deos esse vos arbitran-
tur. ΤΑ Ο. Quid? an no-
bis igitur imputandum, si
per inscitiam illi de mor-
tuis huiusmodi opinan-
tur? ΜΕΝ. Atqui non
ista fuissent opinari, ni
vos, cum quum viveretis
eiusmodi quaedam porten-
ta ostentassetis, tanquam
futurorum fuissetis prae-
scij, quasiq; praedicere po-
tuissetis si quae percontan-
rentur. ΤΑ Ο. Menippe,
nouerit Amphilochous
hic, ipsi pro se respon-
dendum esse. Ceterum
ego Heros sum, vatici-
norque si quis ad me de-
scenderit. At tu videre
nunquam omnino Leba-
dium adisse, neque enim
alloqui ut non crederes.
ΜΕΝ. Quid ais? equidē
nisi Lebadium fuissem prae-
fectus, ac interis amictus,
etiam ridicule manu ge-
stans, per angustum aditum
in specum irrepsis-
sem nequaquam fieri po-
tuisset, ut te defunctum es-
se cognoscerem perinde
atque nos, solaque prae-
stigi-

οἶδ' ὅπως γὰρ κατηξιώθη-
τε, καὶ μάντεις δοκεῖτε καὶ ἡ-
μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, δε-
ῦς ὑμᾶς ἐπαλήθευεν εἰσα-
τρο. τί ἔν' ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
ἐπ' αὐθιᾶς, ἐκείνοι τοιαῦτα
παῖ νεκρῶν δοξάζουσιν;
Μένι. ἀλλ' ἔκ' αὖ ἐδ' ἔαζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐτρατεύεσθε, ὥς τὰ
μᾶλλοντα περσιδότες, καὶ
περηπτεῖν δυνάμενοι τοῖς
ἐχθροῖσι. Τρο. ὦ Μένιππι,
Λεβιλόχος μὲν ἔτος αὖ
εἶδέν, ὅτι αὐτὴ ἀποκρίτεον
ἐπ' αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
εἰμὶ καὶ μαντεύσμαι, ὥς τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
ἔσικας. ἔκ' ἀπιδιδημηκέναι
Λεβιάδα τὸ πᾶν. καὶ
ᾧ ἥπισθε σὺ τέτοις. Μένι.
τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβιάδα
ᾧ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος
ταῖς ὁδοῖσι, γελῶν μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐστρεψό-
σω διὰ τοῦ σοῦ τὰ πᾶν
ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, ἔκ' αὖ
ἐδωάμεν εἶδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γυν-
ταίᾳ.

ταῖα διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ἐῖς
ᾧ; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἔ-
άνθρωπος τὶ καὶ θεοῦ σω-
θεῖτον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρ-
πὸς ᾧ, ὡς φῶς, μήτε θε-
ός, καὶ σωζομένης ᾧ;
καὶ ἔνθα σὺ τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπείληλυθε;
Τρο. Ἐγὼ δὲ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. ἔκ οὖν οἶδα ὅ-
τι Τροφῶνι ὁ, τί καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰναικὴς,
ἀκρίβως ὁρῶ.

Ερμῆ καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισάμεθα ὅ πορ-
τοῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποτα μοι
ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ σὺ-
θῆς ἐρίζομέν τι πρὸς αὐτῷ.
Χά. λογισάμεθα ὅ Ερμῆ.
ἀμεινον γὰρ ὄρεσθαι πρὸς
αὐτῷ, καὶ ἀπραγμονέσε-
σθαι. Ερμ. ἀγχιεὶς ἐντε-
λαιδόρῳ ἐκέρματα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοὺς λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἰδων-
νέα

giaturā reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
vinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neq; enim
intelligo. Τρο. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex deo compositū.
Μέν. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter utramq;. Er-
go dimidia illa tui, ac di-
vina pars, quo nunc re-
cessit? Τρο. Redde ora-
cula Menippe, in Bœotia.
Μέν. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputemus
portitoris videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
ΧΗΑ. Supputemus, Mer-
satius enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. Μέν. An-
choram manularas, com-
paravi tibi quinque dra-
chmis. ΧΗΑ. Caro di-
cis. Μέν. At per Pluto-
nem

nem quinque; et mi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinque drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro refarciendo velo, quinque obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum cõsertos & frequentes huc diuiserit aliquos, licebit mihi tum alluctari aliquid, subtracto clam nonnihil ex portorio. M E R. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νάα, ὅς' πέντε ὠνησάμην, καὶ πρῶτῳ τῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρις· τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. Εἰμι καὶ ἀκέφαλον ἰσὶς τοῦ ἰσὶς πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατῆβαλον. Χάρις· καὶ τέτταρες προσέθου. Εἰμι· καὶ κηρὸν ὡς διπλαῖσαι τοῦ σκαφίδου τὰ ἀνέωγόντα, καὶ ἦλκε δὲ καὶ καλῶδιον, ἀφ' ὧ τῶν ἰσέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρις· εὐγε ἀξια τοῦτα ὀνήσω. Εἰμι· ταῦτά ὄντι, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῇ λογισμῇ, πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδόνσαι φῆς; Χάρις· νῦν μὲν ὧ Εἰμὴ ἀδυνάτον. ὡς δὲ λοίμωξ τις ἢ πόλις καταπέμψῃ ἀδρόνους τινὰς, ἔνταί τότε ἀποκτείναναι, ἐν τῇ πλήθει παρελλογιζόμενον τὰ προσθμῖα. Εἰ· νῦν ἔγὼ καθέδουμαι, τὰ κάκιστα οὐχόμενος γινώσκω, ὡς αὖ ἀπὸ τέτων ἀπολαύομαι. Χάρις· ἐκ ἑστίν ἄλλως ὧ Εἰμὴ. νῦν δὲ ἐλίγοι ὡς ἔρεται ἀφί-

ἐφικνῆται ἡμῖν. εἰς αὐτὴν
 γὰρ. Ερμ. ἀμεινον ἔστω, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρατείνωτο ὑπὸ
 σοῦ τὸ ὄφλημα. πάλιν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιὸι αἱ χά-
 ρον, οἷα οἱ παρ' ἐγόντο, ἀνδρεῖοι
 ἅπαντες, αἵματος
 ἐν ἀπλῶ καὶ τραυματῆαι οἱ
 πολλοί. νῦν δὲ ἡ φαρμάκω-
 ρις ὑπὸ τῶν παιδῶν ἀποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδὸν τῶν
 γαστέρων, καὶ τὰ σκέλη. ὧς οἱ
 καὶ ἀπαιεῖται, καὶ ἀγρυπνεῖ, ἐν
 ὁμοίᾳ ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκιστα,
 ἐκτελευτῶντες ἀλλήλοις, ὡς
 εἴπωσι. Χάρι. πάντες οὖν πε-
 ριπόθητά ὄντα ταῦτα. Ερμ.
 ἐκὼν εἰδὶ ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαι-
 εῖν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Πλάτωνος καὶ
 Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα εἶδα, τὸν
 πάντων γενηακότα λέγω,
 τὸν πλείονα Εὐκράτην, ὃν
 πάν-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M A K. Sati-
 us est ita esse, etiam si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verū
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis a
 filio interfectus, aut ab
 uxore, aut præ nimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pec-
 uniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutuo
 sibi insidijs. C H A. Om-
 nino enim experibile illæ
 sunt. M E R. Proinde ne-
 que ego videar peccare
 gravius aliquid, si vel a-
 cerbius abs te exigam ea,
 que mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectum
 dico, Eucraten diuitem,
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quā quinquaginta millia. M. Nouri, Sicyoniū illum dicis. Sed quid postea? P. l. v. Vivere illum quidem, Mercuri, sine ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M. e. Atqui absurdū hoc videri queat. P. l. v. Haudquaquam, inō iustissimum. Quam enim ab causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniā illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa, varia quædā adulandi ratio

παῖδες μὲν ἐκ εἰσῆς, ἢ τὸν κληῖον δὲ θηρεύοντες, παντακτομέχοι; Εἰμ. ναί, τὸν σικωνιον φησ. τί ἐν; Πλ. ἐκεῖνον μὲν τὸ Εἰμ. ζῶ ἕασον ὅτι τοῖς ἐνέοντα ἔστιν, ἀβρίων, ὀπμοτήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴ γε οὐκ τὸ βῆ, καὶ ἐστὶ πλείον. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χορίων τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοῦ ἄλλης κατάπασσιν ἐφίξῃ αὐτοῦτας. Εἰμ. ἀτοπὴ αὐτὸς δὲ τὸ τοῖστον. Πλ. ἐμμένει, ἀλλὰ διχαίεται. τί γὰρ ἐκείναι παθόντες, εὐχόμενοι ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῆς γερμάτων ἀντιποιόνται, ἐδὲν προσήκορτες. ὁ δὲ πάντων ἄρμαρότατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ἥως δευτερεύουσιν ἔν γε τῇ φανερῇ. καὶ νοσῶντος, ἀ μὲν βαλόνται, πᾶσι φρόνητα, δέσσειν δὲ οὐκ ἐπιχρῶνται, βῆ ἔσση. καὶ ὅλος, περὶ αὐτὸς τις ἢ κοιτακεία

τῶν ἀνθρώπων, διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ, περὶ
 τῶν οὐτὸ μάτῳ ἐπιχα-
 ρόντες. *Τε.* γέλῳα πεῖται.
 πάντες γοι ὄντες. πολλὰ γὰρ
 κῆνος εὖ μάλα διαέκκολεῖ
 αὐτοῖς, καὶ ἐπελπίζει καὶ
 ὄλοι, αἱ δὲ θανόντι ὅμοιω. ἔξ-
 ῆνται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.
 οἱ δὲ, ἡδὴ τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διρρημένοι. βοάσονται. ζώω-
 ματα αἶαν πρὸς ἑαυτοῦ τι-
 θήσιντες. *Πλκ.* ἔκυν ὁ μὲν
 ἀποβιβάσας τὸ γῆρας ὥσ-
 περ Ἰλίων ἀνέβητάτω. οἱ δὲ
 ἀπομέσων τῶν ἐλπίδων τὸν
 ὀνέροπληθέντα πᾶντον ἀ-
 πολεπόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ
 αἰκοὶ κακῶς ἀπεθαίνοντες.
Ερμ. ἀμέλῃσιν ὦ Πλάτων.
 μετελίσσεται γὰρ σοι ἡδὴ
 αὐτοῦ καθ' ἓνα ἕξῃς. ἐπὶ δὲ
 δέοιμαί εἰσι. *Πλκ.* κατὰ-
 στα. ὁ δὲ παραπέμψῃ ἕκα-
 στον, αὐτὶ γέροντας αὐθις
 πρῶθ' ἔλθῃ γυμνασίου.

Τερψίωνος καὶ
 Πλάτωνος.

Τε-

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse cum de
 immortalis sit, illi autem
 pro ipso abeant, frustra hi-
 antes. *M. E. K.* Ridicula
 patientur, scelerati cuna
 sunt. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &
 in summa, semper moritu-
 ro similis, multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hare-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secum ipsi animo
 præcipientes. *P. L. V.* Pro-
 inde ipse exiit senectute,
 quemadmodum Iolæus il-
 le, in iuuenem redeat. Il-
 li autē in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per sō-
 num spectaris, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le mortui. *M. E. K.* Aliax
 res cura, Pluto, iam enim
 accertam tibi illos, alium
 super alium ordine, scrip-
 tae autem, opinor, sunt. *P. L.*
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 senectute iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

Ιου-

Iustum ne hoc est ó
 Pluto, me quidem è vita
 abiisse, triginta cum sim
 annorum, Thucritū vero
 senem septuagenarium, &
 ultra, adhuc vivere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem ó Terps. Nam etsi
 ipse viuit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hæreditatem ex-
 pectans, eum mori au-
 dissime cupiebas. T E P.
 Nonne opus fuerat, quū
 senex sit, neque atque de
 cetero suis uti diuitijs, lo-
 cum dare iuuenib. P L V.
 Nouas ó Terpsio statuis
 leges, quum ad volupta-
 tem diuitijs uti nequeat,
 ipsum è vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuisse videtur.
 T E P. Proinde hanc ob
 huiusmodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionē graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut vine-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-

ua-

Τέτο ὁ Πλάτων δίκαιον
 εἶναι μὲν τεθνάναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸ δὲ ὑπὲρ τὰ
 ἐννήκοντα γέροντα Θάκελλον
 ζῆν ἔτι; Πλά. δικαιοτάτην
 μὲν εἶναι τέρψιον, εἰ γὰρ μὴ
 ζῆ, μηδὲν αὖ, βυβλος ἀποθα-
 νεῖν τὸ φίλον. σὺ δὲ παρὰ πᾶ-
 ντα τὰ χεῖρον ἐπιβέλους αὐ-
 τοῦ πατρὸς τὸ κλῆρον. Τίς
 ἔγδ' ἐχέτω γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χεῖρα αὐτοῦ πλεονέ-
 κτον διαμένον, ἀπειθεῖν
 τῷ βίῳ, παραχρήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλά. καὶνὰ ὡς τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 πλεονέκτον χεῖρα αὐτοῦ δια-
 μένον, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διάταξιν. Τίς. ἔλ-
 λ' ἐν ταύτῳ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχέτω γὰρ τὸ πρᾶγ-
 μα ἐξ ἧς πᾶσι γινώσκειν, τὸν
 πρῶτον, πρῶτον, καὶ με-
 τὰ τὸν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτό. εἰς ἀπείραν δὲ μηδὲν
 μῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸ ὑπὲρ γη-
 ρον, ὑδνίας βίῃς ἔτι λοιπὸν
 ἐχόντα, μέγιστον ὄντα, οἰκί-
 τας

ταῖς τιτράσιν ὀπκικυφῶτα,
 κερύζης μὲν πλὴν ἔϊνα, λήμης
 ὃ τὸν ὀφθαλμὸν μετὲν ὄν-
 τα, ὕδιν ἔτι ἢ ὅδ' εἶδῶτα,
 ἑμψυχὸν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελῶμενον,
 ἀποθνήσκειν δὲ καλλίσυς,
 καὶ ἐξωμωρεσάτου νεανίσ-
 κης. αὐτὸν γὰρ ποταμῶν τυ-
 τήγε ἢ τὸ τελευταῖον εἶδε-
 ται ἐχθρῷ, πόσῃ καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γερόντων ἑκάστος,
 ἵνα μὴ μάττω αἱ ὄνιες ἐθε-
 ράπουν. νῦν ὃ τὸ τῆς πα-
 ρουσίας, Ἡ ἀμαξία τὸν βῶν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλε-
 ταῦτα γὰρ ὃ Τέρψιον πολὺ
 σιωποῦντα γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπκαί-
 ρετε, καὶ ταῖς ἀτέκνοις τῆς
 γερόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τοιγαρὺν
 γέλῳτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα ταῖς πολ-
 λαῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 θανεῖν εὐχέσθε, τοσούτου
 ἁπλά-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuventute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 prouerbio dici solet,
 Quadriga bouem sepiissi-
 me ducit. P. LIV. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιος, pru-
 dentius sunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs urba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptione traditis, quam
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepeliuntur,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 allos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in mediū adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint or-
 bati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari assus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaeque spe delusi, dentibus fremunt. Τ Ε Ρ.
 Omnia haec vera sunt, q̄ de me & Thucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem? Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen-
 do, & internum quiddā, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus stridendo aegritudinem

ἀπασιν ἡδὺ παραπεθανῶν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ γὰρ τινὰ ταύτῳ τέχνῳ δεικνύσκετε, γαστρὶ καὶ γαστρῶντων ἐρώντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν. οἱ δὲ ἐτεκνοὶ, ὑμῶν ἀνέραστοι. καὶ τοι, ἰ πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν πρὸ πανεργίαν τοῦ ἐρωτος, καὶ τύχεσι πάντας ἔχοντες, μισθὸν αὐτῶν πᾶσιν, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπικλείδουσιν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ, πᾶσι, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατῶσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποφύσκει τοῦ δίδοντας, ὑπομυγνῶντες. Τερψι. ἀληθεῖ ταῦτα φῆς. ἐμοὶ γὰρ Θέοκριτος πῶσα κατέφαγεν, αἰτεθνήζεσθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐποίημι, ὑποσένων, καὶ μόχλῳ τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ νεοτῆς ἀτελής ὑποκρᾶζαν, ὥς' ἐγὼ γε ὅσον αὐτίκα οἶμαι

οἰόμενος ἐπλήσθη αὐτὸν τῆς
σοφῆς, ἐπιμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ἐπεβάλλοιτό με οἱ
ἀντίρας αἰτῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀγρυπνῶς ἐκείμην ἀγρί-
μων ἕκαστα, καὶ διατάττων.
ταῦτα γὰρ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
θανῆν αἴτια γέγενηται, ἀ-
γρυπνία, καὶ φροντίδις. ὁ δὲ
τοτὺτ' ἐν μοι δέλταρ κατα-
πιὼν, ἐφίεσκε βασιλευσὶν
πρώτῳ. ἐπηγελῶν. Πλά.
εὐχα ὦ Θέκριτε, ζῶνς ἐπι-
μήκισον, πλέτων ἅμα, καὶ
ὅς τ' οὐδέποτε καταγελῶν.
μὴ δὲ φρότερόν γε σὺ ἀπιδά-
ναι, ἢ περὶ ἐμῆς πάντας
τοῦ κέλαρας. Τερ. τῦτο
μὲν ὦ πλέτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης
προτιθνήσκειται. Θεκρίτε.
Πλά. δάρεται ὦ Τέρψιον.
καὶ φείδων γὰρ, καὶ Μελαν-
θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, περὶ-
ελεύσονται αὐτοὺς ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παύω ταῦτα. ζῶνς ἐπιμή-
κισον ὦ Θεκρίτε.

Ζηνο-

simulabat. Vade quanto
citius eū ad sepulchrum
duci existimabam, tanto
plus illi donorum mitte-
bam, ut ne ij, qui amore
concurrerant, munerib.
me praeclaris vincerent.
Plerumque etiam prae ni-
mia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enu-
merans, ac vnumquodq;
disponens. Eaue etiam
causa intericus mihi fuit,
cura & vigilia. Ille autem
deglutito hoc illeceamen-
to meo tanto, adstitit mi-
hi, quando sepeliebar pau-
lo ante, irridens. P l v.
Euge ὦ Thucrite, diutissi-
me viuas, vna & diuitijs
abundans, & huiuscemo-
di homines deridens, ne-
que prius moriaris, quam
hos blanditores cunctos
premittas. T e κ. Hoc
quidem ὁ Pluto periū-
cundum mihi foret, si an-
te Thucritum Chariades
vita decederet. P l v. Bo-
ni animi sis ὁ Ter. & Phi-
do etiam, & Melanthus,
& omnes penitus ipsam
praeceant, suis ipsorum
curis confecti. T e. Hec
ego summo opere laudo, ὦ
Thucrite diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδης.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nam
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cum essem,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuërim, no-
sti, aderas enim morienti.

CAL. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
tum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoq; notus est Pteodo-
rus ille senex. ZEκ.
Orbum illum dicis, ac
dinitem, apud quem te
assidue versari conspicie-
bam? CAL. Illum sem-
per captabam, colebam-
que, id mihi pollicens fore,
ut meo bono quam-
primum moreretur. Verum
quum ea res in longum
proferretur, senex videlicet,
vel ultra Tithonios annos
vivente, compendiariam
quandam excogitavi vi-
am, qua ad hæreditatem
pervenirem. Siquidem
empto veneno, pocillato-
ri persuaseram, ut simul
atque Pteodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθηνες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράσιτος ὢν Δηνίε, πλεί-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶ ὦ Ζηνοφάντης. τὸ δ' ἐ-
μὸν, παράδοξον τί ἐγένετο.
οἶδα γὰρ καὶ σὺ πρὸς Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἀτεκνόν, τὸν πλείονα,
ὥς τε τὰ πολλὰ ἤδην συμβή-
ται; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑποχρέ-
μενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τεθνήξειν, ἐπεὶ δὲ τὰ
σώματα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
ιὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὁπιτομόν
τὰ οὐδὲν ὅτι τ' κληρὸν ἔξ-
εῦρον. πριάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπειτα τὸν ὀσπ-
χόν, ἐπειδὴ τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος ἀτήσῃ καί τῃ,
πίνει δ' ὀπιεκῶς, ζα-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ δίδυμαι αὐτῷ. εἰ δὲ τῆτο ποίσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμιον ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί ἐν ἐγγίετο; πάλιν γὰρ τι πρεσβύτην ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ ταῖνυν λευκάδμοι ἥκομεν, δύο ἥδη ὁ μείρακισκος κύλικας ἐτόιμας ἔχων ἤ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ὑφάρμακον ἐπέδωκεν. ἦτα ὁ μὲν ἔπειτα. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνῃ γε νεκρός. τί τῆτο γελᾷς ὦ Ζηνοφάντης; καὶ μὲν ἐκ ἑδερῆς ἐτάξω ἀνδρὶ ἐπιγελάειν. Ζη. ἀσεία γὰρ ὦ Καλλισθέμειδῃ πέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπελάσχεθι πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνείσθιμαί τὸ γενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαί. Ζη. πλεονέκτη' ὁδὲ σὲ

τὴν

calicem inijceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manu-missum. Ζε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddā narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectum stratus sum, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Ζε. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? C A L. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζε. Recte sane. Tamen non

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

Cnemonis & Damippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delus' miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quinam euenit? C N. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officiū meum adittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, vt testamentum proferrem ac publicarē, quo illum rerum mearum in solidum hæredem insti-

tue-

δύτομον ἐχέω παρῆσαι καὶ γὰρ αὐτοὶ διὰ τῆς λιποφροῦ ἀσφαλέστερον, ἐν καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἐμ.

Κνήμον & Δάμ- νίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονιζὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή. Πυρραῖν ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφίσθης ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὐτῷ μάλιστα χεῖν τὰ μὲν, παραλιπὼν. Δά. ὥς τοῦτ' ἐχέμετο; Κνή. Εὐμβλασὺν τὸν πάνυ πλούσιον ἀτακτον ὄντα, ἐδερῶ ποιοῦν ὅτι θανάτῳ. καὶ κείνος ἔκ ἀνδρῶς πτωχίστην προσήτο. ἔδοξε δ' ἡ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεῶν διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὲν πάντα, ὥς καὶ κεί-

νος

τος ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί εἰς
δὴ εἴπεις; Κη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέγραψεν
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέγουσ' ἐμὴν
δὴ πεισθέντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
τῷ δαλέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σὲ τὸν ἀλιέα. ὥς
σοφισμα καὶ δὲ σαυτοῦ σω-
τέριον. Κη. εἴκοι, οἰμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πολύ-
στράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ παρ' ἑνὸς τοῦ ἑκα-
τὲν βιβιωκός. Πολυ. ἔκ τῳ
ἐπὶ τοῖς ἐννήκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως περὶ ἑκατόν;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τά σου ὄντως, ἀπέθανον. Πολύ-
στρ.

tueram, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
promocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C n s. Quid ille suo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Cate-
rum ego repente atq; in-
sperato ē vita decessi, te-
cti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in
morem ipso hamo cū esca
pariter avulso. D a. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; rethnam istam, in
tuum ipsius caput struxer-
as. C n s. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polistra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P o l y. Nonagin-
ta octo Simyle. S i m. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se periit te ferme septua-
genario. P o l y. Quam
sua-

suavissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S i m. Mirum vero, si quidem tibi primum seni, deinde invalido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderāt, tum mulieres nitidissimæ, unguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S i m. Nova narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P o. Atqui vir præclare ex alienis arcibus opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ex foribus meis ventitabāt, quædam ex omni rerum præstantissime terrarum vana prædichestimæ reperiebantur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natus cum esses, vixq; tibi dentes superessent quæ-

υπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παρὰδοξον τῆτο δοῖται. Σι. παρὰδοξον. εἰ γέρον τε, καὶ ἀδυνῆς, ἀτιμὸς τε περὶ τῆτι, ἡδυνῆσαι τῆτι ἐν τῆ βίῃ ἔδυνῆσαι. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἀπαντα ἔδυνῆσαι. ἔτι καὶ παῖδες ὡρεῖται ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικες ἀδυνῆσαι καὶ μύρα, καὶ οἶνος αἰθῆρ σμίαν, καὶ τρέφειν ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάντῃ φειδόμενον ἡπιστάμεν. Πολυ. ἀλλ' ὑπερῆσαι μοι ὅ γυνῆσαι παρ' ἄλλων τὰγαθὰ. καὶ ἔστιν μὲν αἰθῆρς ὅτι θύρας ἐφύτταν μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντῶν μὲν δῶρα προσήγετο, ἀπανταχόθιν τῆς γῆς κάλλιπα. Σι. ἐτυζάννησας ὅ Πολύστρατε μετ' ἐμὲ; Πολυ. ἔκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μούρας. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικῶτος ὄν, ὀδόντας τέττιρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. γὰρ Δία τοῦ
 αἰετός γε τῆς ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὥς ὄρεας ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα περτέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπὲρ
 ῥήδοντο θηρευκόμενοι. καὶ
 μακάριος ἴω αὐτῶν, ὅν
 τινα αὖ καὶ μένον περτέ-
 βλεφα. Σιμ. μὲν καὶ
 οὐ τινα ὥσπερ ὁ φάων
 πρὸς Αφροδίτῳ ἐκ Χί-
 οῦ διπρόθυμος, εἴτα σοι
 εὐξαμύνῃ εἶναι γένον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 ἔκ, ἀλλὰ τοιούτος ὢν,
 περιπόνητος ἴω. Σιμ.
 αἰνέματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως ἔτι πρὸς πολλὸν ὢν, ὁ
 θεὸς τοῦ ἀτέκνους καὶ
 πλεόντος γέροντας. Σιμ.
 νῦν μάθαινα σε τὸ κάλ-
 λος ὁ θαυμάσιος, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῆς ἴω. Πολυ. ἀτὰρ
 ὦ Σίμυλε, ἔκ ὀλίγα
 τῶν ἐρασῶν ἀπολέλαινκα,
 μογο-

quatuor? P O L. Habe-
 bam per Iouem equidem
 optimates ciuitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 caluus, sicuti vides, prae-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio caecutiens, postremo
 naribus muccolis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo vt is felix vi-
 deretur, quemcunq; vel
 aspexissem modo. S I M.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Pharon ille, Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? vt ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad inuentam redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P O L.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quam talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabam. S I M.
 Aenigmata narras. P O.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos diuites. S I M. Nunc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P O L.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Siayle,
 I 5 pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sæpius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorum, interrim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium aliis anteire nitēbatur. S I. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P O L. Palam quidem affirmabam, me unumquemque illorum relicturnum heredem, idque illi cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorem atque adulantiozem præbebat. Cæterum alteras illas veras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quib. omnes illos plorare iussi. S I M. At postremo illæ tabulæ quem pronuntiabant heredem? num è cognatis quempiam? P O L. Non per Iovem, imò novitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S I M. Quot annos natum Polystratæ? P O L. Viginti ferme. S I M. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

μενότου; προσκυλούμενος
 ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐδουλο-
 μίω δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
 πέλκηνον αὐτῶν τινὰς εἰς-
 τε. οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ
 ἀλλύλας ὑπερεβόλοντο ἐν
 τῇ αὐτῇ φιλοτιμίᾳ. ΣΙ.
 τέλος δ' ἦν, πῶς ἐβύ-
 λεισθω πρὸς τῶν κτημά-
 των; Πολυ. ἐς τὸ φαν-
 ρὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κλη-
 ρονόμενον ὑπολιπεῖν ἔφα-
 σκον. ὃ δ' ἐπίστευέτε, καὶ
 κολακωτικώτερον παρι-
 σκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλως
 δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
 κας ἐκείνας ἔχον, κατέ-
 λιπον, οἰμώζον ἅπασιν
 φράσας. ΣΙ. τίνα δ' αἰ-
 τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
 ἔχον; ἢ πρὸς τινὰ τῶν ἀπὸ
 τοῦ γένους; Πολυ. ἔ μὲν
 Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
 τῶν μειρακίων τῶν ὠρεῶν
 φεύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πόσα ἔτη
 ὦ Πολύστρατε; Πολυ. ἔχον-
 δον ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. ΣΙ.
 ἤδη μανθάνω, ἀ τίνα
 σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.
 Πολ.

Πολυ. πάλιν ἀλλὰ πολλὰ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλεθρὸς. οὐ γὰρ καὶ
αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ διαπραΰνου-
σιν, ἐκείνος τίνων ἐκλη-
ρονόμητ' ἐμὸν. καὶ νῦν ἐν
τοῖς εὐπατρίδασι ἀριθμῶ-
ται, ὑπερυψηλότερος μὲν τὸ
γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεύς σωετώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ στρατηγιστάτω
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖτω-
σαν μόνον.

Χάρων ὁ καὶ
Ερμού.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπὸ σαφὲς ἔστι,
καὶ λατρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπὴ ὅτ' ἰσάτρεα,
οἰχέσεται. περιτραπέν-
υμεῖς

rit. P' o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scribe-
retur hæres, etiam si Bar-
barus erat ac perditus,
quem iam ipsi etiam opti-
mæ colunt captantq;. Is igitur mihi exciit hæ-
res, iamq; inter patricios
numeratur, subrafo men-
to, barbaroque cultu ac
lingua, quin cum Codro
generosior, Nireo for-
mosior, Vlyssæ pruden-
tior esse prædicant. S i m. Non laboro, ut to-
tius Græciæ sit imperator,
si libet, modo ne illi poti-
amur hæreditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sint
res nostræ. Equidem par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa navicula, & quæ vn-
dique persluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul constu-
unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod si
 cum his nauiculam con-
 sponderitis, veror ne po-
 stea vos facti pœniteat,
 maxime vero eos, qui nan-
 di sunt imperiti. M. Quid
 igitur faciendum erit, vt
 sine periculo nauigemus?
 CHA R. Ego vobis di-
 cam, nudos vos ingredi
 oportet, atque ista omnia
 quæ superflua sunt, in lit-
 tore relinquere. Nam sic
 etiam vix capiet vos na-
 uicula. Tibi vero Mercu-
 ri deinceps curæ erit, ne
 minem ex illis recipere,
 nisi nudus sit, & supelle-
 ctilem abieccrit. Itaque
 ad ipsas scalas te statuas,
 ipsosque cognoscito, &
 suscipito, nudosq; ingre-
 di cogito. M E R C. Re-
 cte dicis, atque sic facie-
 mus. Quis est ille primus?
 M E N I. Ego Menippus
 sum. Ecce autem peram
 & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci,
 qui pallium non accepe-
 rim. M. Ingredere ô Me-
 nippe vir optime, primū
 que apud gubernatorem
 navis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

ύμεῖς δὲ, ποσῆτοι ἅμα
 ἦκατε, πολλὰ δὲ φερόμενοι ἔ-
 κατος. ὡς ἔν μὲν τέτων ἐμ-
 βῆτα, δέδια μὴ ὑστέρῃ μετα-
 νοήσῃς, καὶ μάλιστ' ὀπίσθιν' ἔν
 ἔκ' ὀπίσθαι. Ντ. πῶς ἔν
 ποιήσῃς, εὐπλοήσομαι; Χά.
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὲς
 ἐμβαινέτω χεῖρ, ἵα πειθὰ τῶν
 πάντων ἐπὶ τῷ ἡέρος κα-
 τὰ λιπόντας. μόγις γὰρ αὖ καὶ
 ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθ-
 μέιον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει
 τὸ δὴν τέτε μὴδέν' ἀπερδῆ-
 χεῖς αὐτῷ, ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφύω ἀ-
 ποβαλὼν. παρὰ δ' ὅτ' ἀπερδῆ-
 θεν ἐς ὧς, διαλίνωται αὐτοῦ,
 καὶ ἀναλάμβανει, γυμνὲς ἐμ-
 βαινέτω ἀναλκάζων. Ερ. εὖ λέ-
 γεις. καὶ ἔτω ποιήσωμαι. ἔτω
 σὶ τις ὁ πρῶτος ὄσι; Μί.
 Μένιππος ἐγώ γε. ἀλλ' ἴδε
 πῆρ' αἰ μοι ὦ Ερμῆ. καὶ τὸ λέα-
 σθαι, ἐς τὴν λίμνῃ ἀπερδῆ-
 θη. τὸν τρίτον δ' ἐδ' ἐκ-
 μισα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινε
 ὦ Μένιππα ἀνδρῶν ἀριστεῖ καὶ
 τὸ περιδρίαι ἔχε παρὰ τὴν
 βεγνή-

βεβήκω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς ὅτι
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' ἕτος, τίς ἐστί; Χα. Χαρ-
 μύλειος ὁ μεγαρεὺς, ἐπέρτα-
 τος, ἔτι φίλημα διτάλαν-
 τον ἴω. Ερ. Σπένδυθι τοιγαρ-
 ῶν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ πῶ κέ-
 μιν πῶ βάθειαν, καὶ τὸ ὅτι
 ὄψ' παρειῶν ἐρύθιμα, καὶ τὸ
 δέσμα ὅλον ἔχει καλῶς. εὐ-
 ζωνος εἰ, ὅτι βανιπιδε. ὁ δ' ἔ
 πορφυρεῖδα ἔτασι καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρεὺς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί ἔν
 ὧ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρε; Λά. τί ἔν ἐχέω ὧ
 Ερμῇ, γυμνὸν ἢ κεν τύραννον
 αἰδρα; Ερ. τύραννον μὲ ἰδα-
 μῶς, νικητὸν δ' μάλα. ὥς ἐ δπό-
 θε ταῦτα. Λάμ. ἰδέ σοι ὁ
 πλεῖστος ἀπέριπτος. Ερ. καὶ ἔ
 τύπον ὑπόρεψον ὧ Λάμπι-
 χε, καὶ ἔ ὑποψία, βαρεῖς ἔ
 τὸ πορθητῶν. συνεπιτεβήα.
 Λά. ἔκην ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔσβην με ἔχων, καὶ ἔ ἰφισπείδα.
 Ερ. ἰδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα

ἀφες

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? CHA.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui of-
 culum unum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia una cum of-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoque totam cu-
 tem. Bene se res habet.
 expeditus es, ingredere
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L. A. M. Lam-
 pichus sum Gelporum ty-
 rannus. M. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L. A. M. Annon nudum ad-
 ventare conveniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaque deponere ista. L. A. M.
 Ecce abiecti divitias. M. A.
 Sed superbiam ὦ Lampi-
 che & fastum etiam abije-
 ce, nam ista si in navicu-
 lam incidant, vehemen-
 ter gravabunt eā. L. A. M.
 Igitur sine, ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. M. E. R. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 L. A. M.

L A. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. M E. Cru-
delitatem etiam, & amen-
tiam, & violentiā, & ira-
cundiam, atque his simi-
lia deponere. L A M P. Ecce
nudus sum. M E R C V R.
Ingredere nunc. Tu vero
pinguis admodum & car-
nosus quis es? D A. Da-
mascus ego sum athleta.
M E R C V R. Certe vide-
ris ille esse. Scio enim te
sepe in palaestris à me vi-
sum. D A. Ita est. O Mer-
curi, verum accipe me,
nudum exiientē. M E R.
Nequaquam. O bone vir,
nudus es tanta carne cir-
condatus, itaque exue eam.
Nam si vel alterum tan-
tum pedem in navem po-
fueris, submerges eam.
Sed & coronas istas &
præconia abijcito. D A.
En plane nudus sum, ut
vides, & simili cum alijs
morta statua. M E R.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu O Crato divitias abij-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tecum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἀφες. Δά. εἴη. τί ἐτι, παῖ-
τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ἔδει. Εἰ. καὶ
τὴν ἀριότητα, καὶ τὴν αἰσίδα,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ἐργλειάν, καὶ
τὰ ὅλα ἀφες. Δάμ. ἰδὲ σοι,
φιλόεσ εἰμι. Γε. εἰ. Καὶ ἤδη.
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύταρ-
χος, τίς εἶ; Δα. Δαμασκός
ἀθλητή. Εἰ. ναὶ ἔοικα. ἦ-
δα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
παιδαῖς ἰδόν. Δα. ναὶ
ὦ ἔμμη. ἀλλὰ παρεδίξά με
γυμνὸν ὄντα. Εἰ. ἐγυμ-
νὸν ὦ βέλτερος, ἰσχυρότατος σάρ-
κα καὶ περικλυμένον, ὥστε ἐν
πύλοις σιτᾶς. ἐπεὶ κατα-
δύτης τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
πόδα ὑψοῦσθαι, μένον. ἀλλὰ
καὶ τὸ σιφαῖος τέρας ἀ-
πέδειξεν, καὶ τὰ κινύγματα.
Δα. ἰδὲ σοι γυμνός ὡς
ὄφεις ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσι-
στάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Εἰ. ὅπως ἀμείνον ἀβυστῇ ἐ-
ναί ὥστε ἐμβανει. καὶ σὺ ὁ
πλεῖστον ἀποθέμενος ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
προσέτι, καὶ τὴν γρυφίαν, μὴ
ὁ τὰ ἐπτάφια κρύπτει, μὴ δὲ
τὰ

τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δό-
ξαν, καὶ ἠπείε σε ἡ πόλις ἀ-
νεκέρυξεν, εὐεγέτω δηλο-
ῦντι. καὶ ταῖς τῶν ἀδελφῶν
ἐπιχαφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσιν λέγει.
Βαρύει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νεύματα. ΚΑ. οὐχ ἐκὼν μὲν,
ὑποδείξω δέ, τί γὰρ αὐτοὶ καὶ
πάθωμι; ΕΡ. βαβαῖ, σὺ δὲ ὁ
ἐνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ
πρόπαλον τοῦτο φέρεις; ΣΩ. ὅτι
ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
τευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησά
με. ΕΡ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρό-
παλον. ἐν αἵματι γὰρ ἐρίων, καὶ
ἐν ὅπλοις δίνεις. ὁ σιμὸς
δὲ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ χιμήματος,
καὶ βρενθυβυδμος, ὁ πῶς ὀφρὺς
ἐπηρεκὼς ἐπὶ τῶν φρονιδῶν,
τίς ὅστις, ὁ τὸν βαθυὸν πόντον
καθειμένος; ΜΕ. φιλό-
σοφος τις ὦ Ερμῆ, μάλλον δὲ
γόνος, καὶ περατείας μισός.
ὥς ἂν ὑπὸ δουρὸς καὶ τῆτον ὀφεί
γὰρ πολλὰ καὶ γελῶντα ὑπὸ
παιδαγῶν κερπύμενα. ΕΡ.
κατάβη σὺ τὸ χιῆμα πρῶ-

τον.

tates. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatū de quibus scilicet
bone meritis es, publica
præconia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne
tibi magnum sepulchrum
costruant, nam & hæc
grauant, si in memoriam
renocentur. C R A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciam? M E N.
Papæ, Quid tibi vis ar-
matus? Aut quid istud tro-
phæum tecum circum-
fers? C R A. Quia vici
Mercuri, & res præclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M E N. Relinq; trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque ullis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas,
longa barba, quis est ipse?
M E N. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
præstigiiorum & nugarum
plenus. Itaque & hunc
exue, videbis enim multa
easq; ridicula, sed pallio-
lo occula esse. M E N.
Depone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem autem etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & molliem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorum esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic nubes. M E. Sed & barbaram hanc deponat. Meo, gravem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅστις μὲν τῶν
ἀλαζονίαν κομίζει, ὅστις
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσας
ἀτόκας, καὶ λόγους ἀκατα-
στάτους, καὶ ἐννοίας πολυ-
πλόκας; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοπονίαν μάλα πολλήν,
καὶ λήθον καὶ ὀλίγον, καὶ
ὕβριν, καὶ μικρολογίαν.
νῦν Δία καὶ χευσθὲν γε τα-
τὶ, καὶ ἴδω πάθειαν δὲ, καὶ
ἀνασχρόστιαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
πρυφίαν, καὶ μαλακίαν. ἢ
λέληθι γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
πικρὸν ἔστι οὗτά. καὶ τὸ
ψεῦδος δὲ ἀπὸ θεῶν, καὶ τὸ
τύφον, καὶ τὸ ὀπίσσω ἀμείνω
εἶναι τῇ ἀλήθειᾳ. ὥς εἰμὶ
πάντα τούτα ἔχων ἐμβά-
τοις, ποῖα πεινηκόντορας
δέξαστο εἴ σε; φιλ. ἀπο-
τίθεμαι τοίνυν οὗτά, ἐπέ-
περ' ἔγωγε καλεῖς. ΜΕ. ἀλ-
λὰ καὶ τὸν παύοντα τέτορ
ἀποτίθεαι ὦ φίλ', βαρύντε
όντα, καὶ λάττον ὥς ἔρεται.
πάντε μὲν γὰρ στίχας εἰσὶ τῶν
λάχι-

λάχιον. Ερ. εὖ λέγεις. ὦ-
 θε καὶ τὸ τοῦ. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσσι; Ερ. Μένιπ-
 πος ἔστι, λαβὼν πέλεκυν
 καὶ γαυπηγικῶν, σκοβέ-
 σαι δὲ δηκῶ τῇ ἀσάβηρα
 χησάμενος. Μέ. ἐκ δ' Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ φίλονά μοι ἀνάδος.
 χαλσιότερον γὰρ τὸ τοῦ. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀσ-
 πέφηνας, ἀποθέμενός αὐτοῦ
 πῶς κινάβραν. βέλαι μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ τῆς ὀ-
 φεύων; Ερμ. μάλιστα. ὥστε
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, ἐκ οὗ δ' ἐφ' ὅτῳ
 εἰστέγων ἑαυτόν. τί τὸ τοῦ;
 καὶ δακρύεις ὡς κάθαρμα, καὶ
 ὥστε θάνατον ἀποδειλιάς;
 ἔμβηθι δ' ἐν. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερόν ἐσθ' ἢ μάλα
 ἔχει. Ερ. τί δ' Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν δ' Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν ταῖς βίαις χρησιμεύσα-
 σαν αὐτῷ. Φιλ. ἐκέν καὶ σὺ
 δ' Μένιππε, σπύρι πῶς ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλυπὸν, καὶ τὸ ἡγναῖον, καὶ
 τὸν

minus. M E R. Bene di-
 cis. Depone & illam. P H.
 Sed quis abradet? M E R.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam ressecabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba ressecetur. M E-
 N I P. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi sciram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M E R C. Sufficit
 bipennis. M E N. Euge,
 Humanior nunc appares.
 deposito hircino fatore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferā? M E R-
 C V R. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestē? & mortem ti-
 mes? Ingredere igitur.
 M E N I P. Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. M E R C.
 Quid Menippe? M E N.
 Adulationem, Mercuri,
 quæ illi dum viueret mul-
 tum profuit. P H I. Igitur
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, læticiam,
 animi magnitudinem, &
 ri-

risum. An tu solus alios
omnes ridebis? M ε π c.
Nequaquam, sed retine
ista, leuia enim sunt &
plane facilia portatu, & ad
nauigandum prosunt. Tu
vero Rhetor, abijce illa
tantam verborum con-
tradictionem & antithe-
ses, & similitudines, item
periodos & Barbarismos,
atque alia sermonis pon-
derá. R η ε. En abijcio.
M η κ c v. Bene se ha-
bent res. Itaque solve fu-
nem, attollamus scalas,
attrahatur anchora, ex-
pande velum, tuq; nauta
clauum dirige, sinus hi-
lares. quid ploratis ó vos
amantes? praesertim tu
Philosophice, qui paulo an-
te tua barba spoliatus es.
P η ι. Quia existimabam
immortalem esse animá.
M ε η. Mentitur, nam
alia sunt, quae videntur
eum mœrore afficere.
M ε κ. Qualia? M ε η.
Quia nō amplius tam o-
rparas coenas habebit,
neq; noctu exiens, clani-
omais. circumuoluto pal-
liolo capiti, ordine omnia
accedet scorta, nec mane
deceptis adolescentibus
sua

τὸ γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλ-
λων γελάει; Ερμ. μηδαμῶς.
ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ οὐ γὰρ
κατὰ πλὴν γένηται. καὶ ὁ
ἐρώτων τὸν, ἀποθεῖ τῶν ἐν-
ταῦν τῶν ταπεινῶν ἀπιδρα-
στολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
περισώσεις, καὶ περὶ δόξης, καὶ
βαρβαρισμῶν, καὶ τῶν ἄλλων βάρ-
βαρων λόγων. Ρη. ὡς ἴδης ἀπο-
τίθεται. Ερ. εὖ ἔχει, ὥς τε
λέγε τὰ ἀπορρήτα. τῶν ἀπορ-
ρῶν ἀνελκόμεθα τὸ ἀγνώριον
ἀνασπάσσω. πέτασον τὸ ἴσι-
ον. εὐθυμεῖς ὁ πορθημὸς τοῦ πα-
τάλιον. εὖ πάθωμεν. τί δὲ
μάξις ὁ μάταιος, καὶ μάστις
ὁ φιλόσοφος τὸν, ὁ ἀρετίως τῶν
πώγων διδωμένων; Φιλο-
σοφίᾳ ὁ Ερμῆς ἀθρόον ὀρμὴν
ψυχῆς ἐπιδέχεται. Μι. φεύγει
ταῦτα. ἀλλὰ γὰρ εἴκει αὐτῶν
αὐτόν. Ερ. τὰ πάντα; Μι. ὅτι
μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ
δείπνα. μήν ὅτι κίως ἐξίτων, ἀ-
παντας λαμβάνει, τὰ ἡμαίον
τῶν κεφαλῶν καὶ κνήσας, περὶ
σὺν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτε-
πεία.

πεία, καὶ ἰωβὴν ὀξυπαρῆ-
 γον ἔκτε δὴ τῇ σοφίᾳ, ἀν-
 γύριον λήψῃ. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτὸν. Φιλ. σὺ δὲ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἀχθῆς ἀποθανών; Μέν-
 πους, ὅς ἐπευσσε δὴ τὴν Πάνκ-
 τον, καλέσασθαι γινδύους; ἀλ-
 λά μαλαξὺ λόγων, ἐκ τραυλῆ-
 τος ἀκείῃ, ὡσπέρ' αἰνῶν ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Εἰ. γὰρ ὁ Μέν-
 τιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς πλεονεκλή-
 σιαν συνεληθόντες, ἀσμενοὶ
 γινώσκει πάντες δὴ τῇ Λαμ-
 πύχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σωέχῃ πρὸς τῆς γυ-
 νοικῶν, καὶ τὰ παῖδια νιοζυγὰ
 ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν
 παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ἐχέτορα ἐπαύουν ἐν
 Σίκυῶνι, ὅστις αὖτις λόγους
 διαξέοντα δὴ Κρέτωνι τέ-
 τω. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σία μήτηρ κωκυέσα, ἔξ-
 ἔρχεται τοῦ θρήνου σὺν γυ-
 ναιξὶν δὴ τῇ Δαμασίᾳ. σὲ
 δὲ ἰδοὺς ὁ Μένιππε θαυμάζει
 καὶ ἡσυχίαν δὲ κείσθαι μένος.

Μέν.

sua, sapientia, precubiam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. PH 1. An tibi mor-
 tellum non est, Menippe,
 quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 tellum mihi, qui ad mort-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidam interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M E R. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidibus a pueris obruuntur.
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sityone
 supēbres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone,
 & per Iouem Damasiæ
 mater yulans, lamenta-
 tionem inceptat una cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deplorat, & tranqui-
 lus iaces solus. M E N I P-

K 2

PVS.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi-
 es canes miserabiliter la-
 trantes propter me, & cor-
 uos alas cōcutientes quā-
 do ad sepeliendum me
 conuenient. M E N. For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transfuectabimus. M E N.
 Feliciter nauigate ō Mer-
 curi, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid pra-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferri oportebit, & qui-
 dem aiunt poenas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vita examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Morichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectum, cui
 tot erant naues onuitae
 mercibus, cuius conlo-
 brinus Aristaeas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. ἔδαμῶς, ἀλλ' ἀκέραι-
 ᾽ ἔτι κινῶν μετ' ὀλίγων ὀ-
 ρυομένων οἰκίσσον ἔτι ἐμοί, καὶ
 ἔτι κοράκων τυττομένων τῷ πε-
 ρεῖσι, ὅπουτ' αὖ συναλθόν-
 τες δάπνωσί με. Εἰς. ἤντα-
 δας εἰ ὁ Μένιππε, ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπιπλεύκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς αὖ ἀπὶ τῆς πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ
 φειδόντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ πορθη-
 μὸς, ἄλλως μεθιλευτῆμα-
 θα. Μέ. εὐπλοῖτε ὦ Εἰς.
 φειδόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 ἔν ἐτι καὶ μένεται; δικα-
 θύῳαι δέσται. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρέ-
 ας, προχῆς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθας. δειγθήσεται δ' ὁ ἐ-
 κάστη βίος.

Κρατήτης καὶ Διογένης.

Μοίριχον τὸν πλεῖστον,
 ἐγίνωσκες ὦ Διογένης, ἢ πά-
 νου πλοῖστον, ἢ ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιφίος Αἰριέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμο-

ὁμηρικόν ἐκείνο εἰώθει δὴ λέ-
γειν, ἢ μὲν ἀνάει, ἢ ἐγὼ σε
Διο. τίνας ἔθηκε ὧ Κράτης,
ἐθιβάπουον ἀλλήλους; Κρα-
τοῦ κλέρε ἔθηκε ἐκάτε-
ρος, ἡλικιώται ὄντες. καὶ
τὰς διαδύκας ἐς τὸ φα-
νερὸν, ἐτίθιντο. Αἰγίσταν
μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραπο-
δαίνοι, διαπέτω ἀφίης
αὐτῶν ἑαυτοῦ πάτων. Μοι-
ριχόν δὲ ὁ Αἰγίστας, εἰ πα-
ραπέτω αὐτοῦ. ταῦτα
μὲν ἐγέγραπτο. εἰ δὲ, ἐθι-
βάπουον ἀλλήλους, ὡς
καλλέμενοι τῆς καλαχίας,
καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ἀπὸ
αὐτῶν ἀφίης τεχνασόμε-
νοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ
αὐτῶν ἐθιβάτων, ὡς καὶ
Χαλδαῖοι παῖδες, ἀλ-
λὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
ἀετι μὲν Αἰγίστῳ παρεῖχε
τὸ κράτος, ἀετι δὲ Μοι-
ρίχῳ. καὶ τὰ τέλαρτα,
ποτὲ μὲν ὅτι τῆτος, γὰρ
δὲ ἐπὶ ἐκείνου ἔρρεπε. Διο.
τί ἐν πάρας ἐγνώστο ὧ
Κράτης; ἀκούει γὰρ
ἀξίον.

Homericum illud in ore
solebat habere: Aut me
confice tu, aut ego tete.
D i o. Cuius rei gratia
se se captabant invicem
Crates? C r a. Heredi-
tatis causa, quum essent
æquales uterque alterum
captabant. Iamque testa-
menta publicaverant am-
bo, in quibus Mærichus
(si prior moreretur) Ari-
steam omnium rerum sua-
rum (dominium relinque-
bat: Mærichum vicissim
Aristeam, siquidem ipse
prior e vita decederet.
Hæc igitur quæ essent in
tabulis scripta, illi inter
se se captabant, & alter al-
terum adulationibus, ob-
sequiisq; superare conten-
debat. Porro divini, haud
scio utrum ex astris id
quod futurum sit conje-
ctantes, an somnijs, quem
admodum Chaldaei faci-
unt, quin & Pythius ipse,
nunc Aristeam victorem
fore pronuntiabat, nunc
Mærichum, ac trutina
quidem interim ad hunc,
interim ad illum propen-
debat. D i o. Quid igitur
tandem evenit? nam
audire est operæ precium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclum deveniunt, quorum uterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrhanæ versus navigarent, medio in cursu, obliquò orto Tapyge, euecti pueri perierunt. Dicitur recte factum, ut nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego inquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionem mearum successionem venires, puta domus ac peres, in qua quidem Tupini chæenices inerant. C R A. Neque enim mihi quicquam illis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti,

ἀφ' ὧν. Κρά. ἀμφότερα ὄντι ὅτι μίαν ἡμέραν. οἱ δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκλειαν περιήλθον, ἀμφότεροι γένεσι νότας, οὐδὲ πώποτε προμαντεύσασθαι τὸ γινώσκειν ταῦτα. διακρίνεται γὰρ ὑπὸ Σικυωνίου καὶ Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλάγιον περιπατοῦντες τοὺς ἰσχυροὺς, αὐτὴν ἀπῆσαν. Διότι ἐπὶ τῇ αἰῶνι, ἡμεῖς δὲ, ὅπως τὰ ἐν τῇ πόλει ἦσαν, ἔσθιν τοιοῦτοι ἐργασίαν ποιεῖν ἀλλήλων. οὐδὲ πώποτε εὐξάμεθα Ἀντισθένην διαβάσειν, ὡς κληρονομήσει με τῆς βασιλείας οὗτος. εἶχεν δὲ πᾶν ὁ καρτερεὶς ὁ καὶ κατὰ φύσιν ποιητὴς ἀμπελος. οὐτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν διαβάσαντος ἐμεῦ, τὰ κτήνη, καὶ τὸν πόρον, καὶ τὰς αἰῶνας, χροῖνικας δὲ δέρμας ἔχουσαν. Κρά. καὶ γὰρ μοι τέτοιον ἔστι. ἀλλ' ἔδδ' σοὶ ὦ Διόγρητι. ὁ γὰρ ἐργῶν, σὺ τε Ἀντισθένης κληρονομήσαν, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μεί-
 ζω καὶ σεμνότερα τῆς
 Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
 να τοῦτα φησὶ; Κρα. σο-
 φίον, οὐτάκειαν, ἀλή-
 θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
 θερσίαν. Διο. νῦν Δία
 μέμνηται. τῆτον δια-
 διδάμενες, τὸν πάντων
 παρ' Ἀντιθένης, καὶ
 οὐκ ἐτι πλείω, καταλι-
 πόν. Κρα. ἀλλ' οἱ ἀλλοι
 ἠγάθον τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ εἰς ἐ-
 θεράπευσιν ἡμᾶς, κλη-
 ρονομήσεν πρὸς δακῶν! ἐς
 δὲ τὸν χρυσίον πάντες ἐ-
 βλεπον. Διο. τίς; Εἰκό-
 τως. ἔτι γὰρ εἶχεν ἐνθε-
 διάσαντο τὰ τοιούτα παρ'
 ἡρώων, διέκρυκότες ὑπὸ
 τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 θεὰ τῶν βασιλέων. ὥς
 εἴποτε καὶ εὐβάλλοι τις
 ἐς αὐτὸν ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐ-
 πίτην εὐθους, καὶ διέξῃ,
 τοῦ πρὸς μένος εἴργειν ἔ-
 δουαμένον, οἶόν τι πά-
 ρα-

deinde ego succedētibz
 ea nimirum multo sunt
 potiora, multoq; splendi-
 dora, quam vel Persa-
 rum imperium. D i o.
 Quenam sunt illa quae dī-
 cis? C r a. Sapientiam,
 inquam, frugalitatem, ve-
 ritatem dicendi, virtutem
 que hīc citatē. D i o. Per
 Iouem meministi in illi-
 usmodi opum heredita-
 tem transmittentē successis-
 se, ubique eas totige et-
 iam maiores reliquisse.
 C r a. Verum reliqui mor-
 tales hōc possessionam
 genus aspernabantur, ne-
 que quisquā nos ob spem
 profunda hereditatis ob-
 sequijs captabat, sed ad
 arua omnes intendebant
 oculos. D i o. Nec iniu-
 ris, neq; enim habebant,
 quo facultates eiusmodi
 nobis traditas acciperet,
 quippe rimosi iam, vicia-
 tique delicijs, non aliter
 quam vasa carie putrida.
 Quo fit, ut si quando quis
 in illos infundat, vel sapi-
 entiam, vel libertatem,
 vel veritatem, effluat illi-
 co perfluetque, fando
 quod inuisum est contine-
 re non valente, cuiusmo-

ali quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolum pertusum hau-
stam aquam important,
at iidem aurum dentibus
& unguibus, omnique vi
servabant. C. R. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum dantaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
de ulterius quam ad por-
torem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
proponi, melior equidem
sum. H. A. N. Imo vero me.
A. L. E. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. M. I. N.
Quis es tu? A. L. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M. I. Per
Iouem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A. L. E. De prestan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes
sci-

γκοιν αἱ τοῦ Δαγαιῶ αὐ-
ταί παρθένοι, ἐς τὸν τετυ-
πημένον πίθον ἐπαντλῦσαι.
τὸ δὲ χευσίον, ἰδῶσι, καὶ
ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. ἔκυν ἡ-
μεῖς μὴ ἔξομεν κἀνταῦθα ἡ-
πλῆτον. οἱ δὲ ὁδοὺν ἔξ-
σι κομίζοντες, καὶ τῷτο
ἄρχει τοῦ πορθμέως.

Αλεξάνδρῃ, Ἀννίβῃ,
Μινῶσι, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκινεῖσθαι σε
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. ἑμῶν, ἀλλ' ἐμέ.
Αλ. ἔκυν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τίς ἐστι ἐσέ.
Αλ. ἕτος μὲν, Ἀννίβας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ φιλίππου. Μι.
νὰ Δία ἐνδοξοὶ καὶ ἀμφοτέ-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνος ὑμῶν ἡ
ἔρις; Αλέξαν. ποῦ προσι-
δρίας. φησὶ γὰρ ἕτος ἀμεί-
νων μαχησάτω στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἀπαντῶν
ἴτα-

ἴσασιν, ἐχὶ τότε μόνον, ἀλλὰ πάντων χριδὸν τῷ πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. ἐκὼν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τότε ὦ Μίνως ὠνάμην, ὅτι ἐσταῦθα καὶ τῇ ἐλλάδα φωνῶν ἐξέμαθον, ὥστε ἐδὲ ταύτην πλέον ἥτος ἐρέγκαιτό μοι. φημι δὲ τὰ τοιαῦτα εἰπάμεν ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὰ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅππῃ μέγα περὶ χάρησαν, δι' αὐτὴν δυνάμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰσθμίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστοὶ κρηταῖς. καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας, ἑλλοι, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῇ ἐπιρείῳν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβαί, τὰ περὶ τῇ Ηριδανῆς, ἀσπίδας κατέδραμον. καὶ αἰετὰ τοῦ ἐποίησα Ἰοσαῦτας πόλεις, καὶ τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην, καὶ μέχρι τῇ προαφείῳν, ἢ πρὸ χάρης πόλεως ἔλαθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Mi. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Libyce prius loquaris. H A N N I. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primū inveniēns, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quem magnos montes transinigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque civitates everti, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

uno die Romanos cecidi,
 ut annulos eorum modus
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaveribus pōtes flu-
 minibus fecerim. Atque
 haec omnia peregi, nec
 Ammonis dictus filius,
 neque deum me fingens,
 aut matris insomnia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra dūces magna pru-
 dentia, contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine praeditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile, cuius au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortunae
 quodam impetu amplauit.
 Qui quum deuicto mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 consuetudinem omittens,
 adorari sese voluit, sese-
 que ad Medorum delicias
 inuitari libenter eussit, at-
 que in conuiuijs amicos
 interemit, interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriae dominatus
 sum, quae quum hic re-
 uocata-

ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλειρα
 μιᾷ ἡμέρᾳ, ὥστε τοὺς δακτύ-
 λους αὐτῶν μεθ' ἡμῶν καταμετρή-
 σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρεῖν
 σαρκεῶς. καὶ τὰ πάντα πάντα
 ἔπραξα, ἢ τὰ Ἀμμωνος υἱὸς
 ὀναμαζόμενος, ἢ τὰ θεῶν εἶναι
 ποσοποιέμενος, ἢ ἐνύπνια φη-
 μὶν ὅς τις διεξιὼν, ἀλλ' αὐθραστοί
 εἶναι ὁμολογῶν, ἐρατήν γοις τῇ
 τοῖς σωτηριώτατοis ἀντιξιώ-
 ζουμένη, καὶ ἐρατὴν ταῖς τοῖς μα-
 χιωτάτοis συμπλεκόμενῃ.
 ἔτι Νίηδης καὶ Ἀρμένιος κα-
 ταγωνιζόμενος ἐποφύον-
 τας, πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τὴν
 πόλιν ἡσανίην παραδιδόντας ἐν-
 θύ τ' ἐνίκησαν. Ἀλέξανδρος δὲ
 πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ἠύχνηται, καὶ παραπολὺ ἐξέτεται,
 χρηστάδην τῇ τ' τύχῃ ὁρ-
 μῇ. ἔπειτα δ' ἐν ἐρίκῃ τε, καὶ
 τ' ὀλεθρῶν ἐκείνων Δαρείον ἐν
 ἰσθμῷ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, σκοπὰς τ' ἀπ' ἑωρὸς προ-
 ἠωρεῖν ἤξευ. καὶ διαίαν πᾶν
 μηδικὴν μελεδήτησεν αὐτῷ.
 καὶ ἐμιαφύνη ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τοῦ φίλου, καὶ σωηλόμε-
 ναί τε

εἶπε ἐπὶ θαλάτῳ· ἐλὼ δ' ἡγεῖσθαι
 ἐπίσθης δ' πατρίδος· καὶ ἐπεὶ δὴ
 ῥηϊπέμπειο, τ' ὡς λευίων με-
 γάλῳ στόλῳ ἐπιπλεουσάντων·
 δ' Αἰδῶς, λαγῶς καὶ ἡκίστα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυτ' ὡς ἔχον·
 καὶ κατὰ δικαστῆρας, ἡνεγκά εὐ-
 φωνέως τὸ σφῆμα· καὶ ταῦτ'
 ὑπερῆξα, θάρσυνον ὡς καὶ ἀπὸ
 δούλου παιδείας· δ' ἐλκινυκῆς
 καὶ ἔτε Ομηροῦ, ὥσπερ ἑστὶν
 ἔξρε· δ' ὅσον, ἔτε καὶ Ἀριστο-
 τέλῃ καὶ σοφιστῇ παιδευθείς,
 μὴν δ' τῇ φύσει ἀγαθῇ καὶ
 σθένος· ταῦτά ὅτιν, ὡς ἐγὼ
 Ἀλέξανδρον ἀμείνων φημι
 εἶναι· εἰ δ' ἔσκαλλίων ἔτο-
 σι, διότι διαδήματι τ' κεφα-
 λῷ διεδέδωτο· Μάκεδόνι δ'
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἔμμε-
 λα τῶν ἀμείνων δοῦναι αὐ-
 τῷ καὶ σφαιρίσιν ἀνδρός,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ πλεονεξίᾳ·
 καὶ καὶ καὶ καὶ· Μν. ὁ δ' ἔφη
 καὶ ἔκ' ἀγλυνῆ τ' λόγον, καὶ ἔκ'
 Αἰδῶς εἰδὲς καὶ ὑπερῆξεν· σὺ
 δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Ἀλέξανδρος δ' ὦ Μν-
 τας, μηδὲν πρὸς αὐτὰ, ἔγω-

δρα-

uocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Libyā
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 æquo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ experte,
 & neque Homerum, ut
 hic, didici, neque Ari-
 stotele sophistā magistro
 eruditus fui; sed solum
 præ natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causa mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamē ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 neroso duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est usus.
 M i n. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libycum dece-
 bat, dixi: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? A t. Oportet qui-
 dē ὦ Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab eadux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem situi, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum ageas, in Asiam, exercitum traxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

πρασιών. ἱκανὴ γὰρ φήμην διδάξαι σε. οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεύς. οἷος ὃ τοῖς Ἀχαιῶσι ἐγένετο. οὕτως ὃ ὅρα εἶκατ' ἐλίγον αὐτὸν διώκειν. ὅς νῆος αὐτοῖσι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρῶτα, καὶ τὸ ἀρχαῖον πτερυγιστὴν κατέχον, καὶ τὰς φονέας τὰ παρὸς μὴ ἦλθεν, καὶ ἀφῆκεν σὰς τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίᾳ ἀπώλῃ, πρῶτος ὑπὸ αὐτῷ χερσὶν ὀνείδης. καὶ ἐκ ἡξίστου τὸν Μακεδόνων ἀρχαῖον πτερυγιστὴν ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πατὴρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πάντας ὀλιγοήτας τὸν γὰρ, καὶ δὲν ὄντα σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαι, ὀλίγους ἄλλων ἐπέβηλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γερρικοῖ ἐκράτησα μεγάλην μάχην, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅπως ἴδοντες ἅπῃ χερσὶν ὄντος, ἦλθεν ὅπῃ Ἰωνίαν, ἐνθα Δαρεΐος ὑπέμνη, μυριάδας πολλὰς στρατὸν ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τέτῳ ὧ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους ὑμῖν χερσὶν ὅπῃ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθημῶν.

μέντοι, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 ἴδτε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χερσὶ
 διαπληξάμενοι τοὺς πολλοὺς
 αὐτῶν, διαπλεῖται. καὶ ταῦτα ἡ
 ἔπραττον αὐτοὺς προκινδυνεύ-
 ον, καὶ τιτρώτκιον ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αῤῥήλῳ διηγῆται, ἀλλὰ
 καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ
 τὸν Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησα-
 μιν τῇ ἀρχῇ. καὶ τοὺς ἐλέφαν-
 τας αὐτῶν ἔειλον, καὶ Πῶρον ἐχρ-
 εώσαμεν. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ
 οὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβαίοντες τὸν Τανάιν, ἐτίκισα
 μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τοὺς
 φίλους οὐκ ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθροὺς ἠμυνάμεν. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκω τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῆς πραγματείας, καὶ
 τοιούτων τι πισεύσαντες πε-
 ςί μοι. τὸ δὲ ἐν τελευ-
 ταίῳ, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, οἱ δὲ ἐν φυγῇ
 ὄντες, παρὰ Περσίαν τὰ βίβλη-
 τῶν, καθάπερ ἀξιοῦμι, πα-
 νεργότατον καὶ αὐτότατον
 εἶτα. οἱ γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τῆς

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu-
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ æquæ Tyrum &
 Arbēlas gesta sunt omit-
 tam, usque ad Indos ve-
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan-
 tes cepi, ac Porum capti-
 um abduxi. Scythas ve-
 ro homines certe nō sper-
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneravi, inimicos au-
 tem vici sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede-
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa-
 vit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 niæ exulavit, ut crudelis-
 simo & pessimo hominī
 conveniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregit, nun-
 quam autē alicuius clari-
 tudinis aut iustitiae memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 cioso

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c i. Non, nisi me quoque prius audias o Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis præliis devici. Mi. Quid igitur & tu dicis?

ὅς ἴταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι
ἐκ ἰχθυῶν, ἀλλὰ πονηρία, καὶ
ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον
δὲ, ἢ περὶ φανέας, ἔδει.
ἐπεὶ δὲ μοι ἀνέδιδτε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσά μοι δο-
κεῖ δια ἐποίησεν ἐν Καπύῃ,
ἐταίρους σικανῶν, καὶ τοῦ
τοῦ πολέμου κωρὸς ὁ θάνα-
μάστις καθηδονπαθῶν. ὅγῳ
δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπεί-
ρια δόξας, ὅτι τὴν ἑα μάλ-
λον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐ-
πεσθῆκα; Ἰταλίαν αἰσινωτὶ
λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδύρων ὑποαγόμε-
νοι. ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχίας ἰ-
δοῦναι μοι ὁκῶσα, ὑποσπίνεσθαι
τὴν ἡδὴ, καὶ διασπόμεναι ὁρμη-
γῆντα. εἰρηκα. σὺ δ' ὦ Μί-
νος δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ
πολλῶν καὶ τούτων. Σκι. μὴ
πρότερον, ἵνα μὴ καὶ ἐμοὶ ἀ-
κήσης. Μί. τίς γὰρ εἰς βέλ-
τιστος; ἢ πότερον ὄν ἐρεῖς; Σκι.
ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατη-
γός, ἐκ ἀθελῶν Κορχυράων,
καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. Μί. τί δὲ καὶ
σὺ

σὺ ἔρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρε
μὴ ἡπῶν εἶναι, τῷ δ' Ἀννί-
βη ἀμείνων. ὅς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτ', καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
ἐν ἑκ ἀνείχωντος τοῦ, ὅς
πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμύλλῃ,
ὅς ἐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν, παρεβάλλειδ' ἄξιον. Μί. νῆ Δί' εὐγνώμο-
να φῶς ὁ Σκιπίων. ὥς παρ-
τες μὴ κεκρίδω Ἀλέξαν-
δρος, ματ' αὐτὸν δὲ σὺ, εἴ
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννί-
βας, ἐδὲ ἔτος εὐκαταφρόνη-
τος ὢν.

cis? Sci. Alexandro qui-
dem minorem esse me,
Annibale autem prestan-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quō igitur non impudēs
iste videatur, qui cū Ale-
xandro sese compareret, cui
ne ipse quidē Scipio, qui
istum devici, comparare
me ausim. M. Per Iovem
æqua dicis, Scipio, qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tū
si placet, tertius hic Han-
nibal, quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Διογῆνης καὶ Ἀλε- ξάνδρου.

Τί τῷτο ὁ Ἀλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέλνηκας ὥσπερ
ἡμῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν-
δρε ὁ Διόγενες, ἔ παρὰ-
δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν,
ἀπέθανεν. Διόγ. ἔκῃς ὁ
Λυμων ἐψεύδεται, λέγων
ἐκ τοῦ σε εἰναῖν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Ἀλέξ.
Φί.

Diogenis & Ale- xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A. l. Vides
nimium Diogenes, tam-
etsi mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D. i. o. Num
ergo Iupiter ille Hammō
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A. l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim
 obijſſem, ſi Hammone pa-
 rente fuiſſem progenitus.
 D i o. Atqui de Olym-
 piade etiam conſimilia
 quædam ferebantur, puta
 draconem quendam cum
 ea fuiſſe congreſſum, vi-
 ſumque in cubiculo, ex
 eo gravidam peperiffe, te
 porro Philippum errare,
 fallique, qui ſe tuum pa-
 trem eſſe crederet. A l e x.
 Audieram quidem & ipſe
 iſta, quemadmodum tu,
 at nunc video, neq; ma-
 trem neque Hammonios
 illos vates, ſani quicquam
 aut vere dixiſſe. D i o.
 Attamen iſtud illorum
 mendacium Alexander,
 ad res gerendas, haudqua-
 quam tibi fuit inutile, p-
 pterea quod vulgus te ve-
 rebatur, metuebatque,
 quum deum eſſe crede-
 ret. Sed dic mihi, cum an-
 tam ingens illud imperi-
 um moriens reliquiſti?
 A l e x. Id equidem igno-
 ro Diog. celerius enim è-
 vita ſubmouebar, quã vt
 eſſet ocium de illo quic-
 quam ſtatuendi, præter id
 vnum, quod moriens Per-
 dicæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δὴ λαδὴν. ἔτι γὰρ
 αὐτὸν ἐπεθνήκεν Ἀμμωνίου υἱὸς
 Διογ. καὶ μὲν καὶ πάλιν
 τῆς Ολυμπιάδος ὁμοίαν ἐ-
 λέγοντο, δρᾶκοντα ὁμι-
 λειν αὐτῇ, καὶ βλέπειν
 ἐν τῇ εὐνῇ, εἴτα ἔτα σὺ
 τεχνῶσαι. τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἔξαπατῆσαι, οἰόμε-
 νον πατέρα σου εἶναι. Α-
 λέξανδρ. καὶ γὰρ τοῦτα ἤκου-
 ον ὥσπερ σὺ. νῦν δὲ οὐκ ὄρω ὅτι
 ἔστιν ὁ γιᾶς ἕτερος ἢ μήτηρ,
 ἕτερος οἱ τῶν Ἀμμωνίων πα-
 ρῶντα ἔλεγον. Δίηγ. ἀλλὰ
 τὸ ψεῦδος αὐτῶν, ἐκ
 ἀχρηστοῦ σοι ὧς Ἀλέξανδρ.
 πρὸς τὰ πράγματα ἐγί-
 νητο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπλητ-
 τον, θεὸν εἶναι σε νομίζον-
 τες. αὐτὸς εἶπέ μοι, τί-
 νῳ τοσούτῳ ἀργυρῷ κα-
 ταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. ἐκ
 οὗδε ὧς Δίηγ. σὺ γὰρ
 ἔφθασα δῶσαι καὶ τι
 πάλιν αὐτῆς. ἢ τότο μόν-
 ον, ὅτι δραπετήσῃς,
 Περδίκῃ τὸν δακτύλι-
 ον ἐπέδωκα. πάλιν ἀλλὰ
 τί γὰρ

τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδιω
 οἷα ἐπαίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρελκόντα τῶν ἀρχῶν
 κολακούντες, καὶ πρὸς ἀ-
 τῶν αἰετούμενοι, καὶ στρα-
 τηγὸν ὅτι τῆς βαρβαρίας.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκά
 θεοῖς προσιδέοντες, καὶ γένος
 οἰκοδομούμενοι, καὶ θυώ-
 τες ὡς δράκοντος ὑψώ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σι οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; ΑΛΕΞ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολέμοις ὁ ὑπασ-
 πιστὴς, ὃς ποτε ἀγάγη χο-
 λῶν δὲ τῆς δουλείας τῆς
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψειν ἐκέ-
 ῳς χρυσίῳ ἐς τῆς Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Αλέξανδρε, ὅρων
 ἐν ᾧδου ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Αἰνέ-
 βιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ δε-
 ῶτατε, μὴ ἐλπίσης. ἔ γάρ
 δέμιν ἀνελθεῖν τινα τῆς
 ἀπαζ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quā
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princī-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros diligenter non-
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, vbi te sepelierunt Ma-
 cedones? A L E. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolemæus ille satelles me-
 us, si quādo detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc intant, pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me, atque inibi se-
 pulchrum, quo videlicet
 vnus sum ex dijs Aegyp-
 tijs. D i o. Non possum
 nō ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipietem,
 sperantemque fore, vt a-
 liquādo vel Annubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis ὁ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui

semel transierit palu-
dem atq; intra specus hia-
rum descenderit, propte-
rea quod neque indiligēs
est Acacus, neque con-
temnendus Cerberus.
Verum illud abs te disce-
re peruelim, quo feras a-
nimo, quoties in mentem
redit, quanta felicitate a-
pud superos relictā, huc
sis profectus, puta corpo-
ris custodib. satellitibus,
ducibus, tum auri tanta
vi, ad hoc populus qui te
adorabant, præterea Ba-
bylone, Bactris, immani-
bus illis beluis, dignitate,
gloria, deinde quod emi-
pebas conspicuus, dum
vegetareris, dum amicu-
lo candido caput haberes
reuinctum, dum purpu-
ra circumamictus esses?
nunc quid hæc te discuti-
ant, quoties recurrant a-
nimo? Quid lacrymaris
stulte? an non id te sapi-
ens ille docuit Aristote-
les, ne res eas quæ a for-
tuna proficiscantur, stabi-
les, ac firmas existimares?
A. I. E. Sapiens? ille quā
sit assentatorum omnium
perditissimus. Sine me
solum Aristotelis facta
scire

ἀπαξ διαπλευσάντων πλω-
λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ
τομῆς παρελθόντων. ἔ-
γὼ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, ἔ-
στιν ὁ κέρ-
βεος ἐγκαταφρόνητος. ἐκεί-
να δὲ ἡδέως εὖ μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὑπὸ
αὐτῆς ἐννοήσης ὅτι ἐν εὐδαιμα-
νίᾳ ὑπὲρ γῆς ὑπολιπὼν, ἀ-
φίξαι, σωματοφύλακας, καὶ
ὑπασπιστάς, καὶ σατράπαις, καὶ
χρυσὸν τοσάτον, καὶ ἴθνη
πορρωτά, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον ἔ-
χειν, ἐλαύνοντα, διαδεδυ-
μένον παννίᾳ λευκῇ πλὴν κε-
φαλῇ, πορφύρεα ἐμπι-
πορημένον. ἔ-
λπι ταῦ-
τά σε ὑπὸ πλὴν μνήμῳ ἰδν-
τα; τί δακρύεις ὦ μάταιε;
ἔδδ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Αἰ-
σοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἰεῖσθαι
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Αλέξ. σοφὸς ἀπώ-
των ἡμῶν κολάκων ὑποτι-
μώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
σον τὰ Αἰσοτέλης εἰδέναι
ὅσα

ὅσα μὲν ἦντε παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσταλιν. ὥς δὲ
 κατεχρήτο με τῇ πρὸς
 παιδείαν φιλοτιμίᾳ, Σω-
 κράτους, καὶ ἐπαιγῶν, ἀρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τῆτο μέρος οὐ τὰ γὰ-
 ρού, ἀρτι δ' ἐς τὰς πρά-
 ξεις, καὶ τὸν πλεόντων. καὶ
 γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν
 ὄγχειν εἶναι, μὴ αἰχμῶσι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
 γόνος δ' Διογῆρος ἀνδρῶ-
 πος, καὶ τεχνίτης. πλεὺν
 ἀλλὰ τῆτό γε ἀπολέλυ-
 μα αὐτοῦ τῆς σεφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθρῶσω
 μικρῶν γε ἑμπερῶν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδ' αὖ ὁ δράσεις. ἄ-
 κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 θάσκει, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλέβορος ἢ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήνης ὕδωρ
 χερσὶν ὀπισθοσπάμινος πίει,
 καὶ αἰθίς πίει, καὶ πολλά-
 κισ. ὕτω γὰρ αὖ πάντες
 ὅτι τοῖς Λεισοτέτ' ἀγα-
 θοῖς ἀνίσταται. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖ-

scire quam multa à me pe-
 tierit, quæ mihi scripse-
 rit, (deinde quemadmo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione, qua cupiebam
 eruditione cæteris præsta-
 re, cum mihi palparetur
 interim, ac prædicaret
 me, nunc ob formam can-
 quam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc
 ob res gestas atque opes,
 nam has quoq; in bono-
 rum numero collocandas
 esse censebat, ne sibi vitio
 verteretur, quod eas acci-
 peret. Plane præstigiōsus
 vir ille quidem erat, ac
 fraudulētus δ. Diogenes,
 quanquam illud frustra
 scilicet ex illius sapientia
 fero, quod nunc perinde
 quasi summis de bonis ex-
 crucior, ob ista quæ tu
 paulo ante cōmemorasti.
 D i o. At scin, quid faci-
 es & ostendam tibi mole-
 stia istius remediū. Quā-
 doquidem in his locis ve-
 raturum non provenit, fac
 ut Lethæi fluminis aquam
 avidis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac se-
 rius bibas, atq; eo pacto
 acines de bonis Aristo-
 telicis discruciaris. Verum

enim Cletum etiam illum
& Callisthenem video,
cumq; his alios cōplureis
raptim huc sese ferentes,
quo te discerpāt pœnasq;
sumant ob ea quæ quon-
dam in illos commisit.
Quare fac in alteram hac
ripam te conteras, & cre-
brius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. A L A. Neque vero
neicius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticini-
j. P H I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
A L E. Non istius, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos facinus hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vires

Κλέτον ἐκείνον ἔρω, καὶ
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
ὡς διασπᾶντο, καὶ ἀμύ-
ναιτο ὧν ἔδρασας αὐτές.
ὥς τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην
βάλλῃ. καὶ πίνει πολλάκις,
ὡς ἔφλω.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νυν μὲν ὁ Αλέξανδρος
οὐκ αὖ ἔξαρκος γένος, μὴ
οὐκ ἐμὸς ἦν εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐτεθνήκεις, Αμύντης
γιγν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς,
ἄγχι τοῦ πατρὸς, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Αμύντου ἦν
εἶμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὡς χηρῆσιμον ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χηρῆσι-
μον ἔδοκε σοι, τὸ παρὲν-
χεν σεαυτὸν ἔξαπατηη-
σόμενον ὑπὸ τῆς περὶ τῆς;
Αλέξ. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρ-
βαροι κατεπλάγησάν με,
καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο,
οἰό-

οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥς
 ἔσθ' ἐκράτην αὐτῶν.
 Φιλ. τίνας ἐκράτησας σὺ
 γὰρ ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, οἱ
 θεῶν αἰεὶ σωλυόμενοι,
 τοξάριαι, καὶ σιληάριαι,
 καὶ γέγραυον ὁσὺν περὶ βλα-
 μῶν; Ἑλλήων κρατῆν
 ἔργον ἔω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναιῶν, καὶ
 τὸ Λακωνικὸν ὀπλιτικόν,
 καὶ πῶς Θηβαίων ἱπ-
 ποτῶν, καὶ τῶν Ἠλείων ἀ-
 κεντιφάδων, καὶ τὸ Μαγ-
 νητικὸν πῦλτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυρίους, ἢ καὶ
 Παιονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀν-
 δρώπων, καὶ ἄλλων. ἐκ
 οὗτα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειδάρχῳ ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, ὥς εἰς
 χεῖρας ὑπομεινόντων ἐλ-
 θῆν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τὸ ξυμμάχῃν γίνεσθαι,
 φεύγοντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γὰρ οὐ πάτερ,

vnus viribus nostris ha-
 tēnus resistērit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, usq; vicisti?
 qui cū timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 mineis pugnare solit² se-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Boeotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus al-
 ios, operis fuerat strenui,
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitarū The-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cib. Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset inprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Caldeos delictos ac
 plurimo auro conspicuos
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fœde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 ter,

cer, & Indici elephantes
res sunt non vsque adeo
abiectione & contemptibili-
les. Et ramen neque con-
citatis inter ipsos intesti-
nis odijs, neque per pro-
ditionem mihi venundari
passus sum victoriam. Sed
neque deieci unquam,
aut per nugas a pollicito
recessi, fidemq; solui vi-
ctorie gratia. Adde, quod
& Græcos alios sine san-
guine in deditionem ac-
cepi, Thebanos autem
fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuerim.
P H I. Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter e-
pulas, eo quod nomen
meum celebraret, & meas
res gestas cum tuis confer-
re auderet, traiecto per
corpus telo, tum iugula-
ras. Tu vero & Macedo-
nicā chlamydem abijci-
ens, candyn, Persicum a-
mictū, recepisti (vt aiunt)
& tunicam rectam. Vt ne
interim commemorem,
quod a Macedonibus, vi-
ris utique liberis, adorari
debere te in animum du-
xeris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες,
ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι
ἔργον. καὶ ὁμῶς ἐ δια-
σχάσας αὐτὰς, ἐδὲ περ-
δοσίαις ὠνέμενος τὰς
νίκας, ἐκράταν μὲν
ἐλ' ἐπιδέκησα πάντοτε,
ἢ ὑποσχόμενος ἐφ' αὐτά-
μινα, ἢ ἀπ' αὐτῶν ἐπαχθά-
τι τοῦ νικῆν ἐνίκη. καὶ
τὰς Ἑλλήνας δὲ, τὰς μὲν
ἀναιμῶτι παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀλάεις
ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅν σὺ τῷ Σερατίῳ διαλά-
σας μετὰ δειπνῶντα,
ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαγγέ-
σαι ἐτόλμησται. σὺ δὲ καὶ
τὴν Μακεδονικὴν χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυον ὡς φασὶ μετέβαλες,
καὶ τιάραν ὀρθρῶς ἐπέβα,
καὶ περικλυθεῖς ὑπὸ
Μακεδόνων, ὥς ἐλευθέρ-
ων ἀνδρῶν ἡγεῖας. καὶ τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμί-
με

μη τὰ τῶν νενικημένων.
 ἔω γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἐπαξας, λέγουσι συγ-
 κατακλιῶν πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαιστῶνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἱππῆσιν μόνον ἀκρί-
 στας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς ἥσσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπιμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ-
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 ντες ἐκ ἐπαινῆς, καὶ τὸ
 ἐν Οὔδρακας πρῶτον
 καθιστάειν εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φίλ-
 ἐκ ἐπαινῶ τῆτο ὧ Α-
 λέξανδρε, ἐχ' ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι ὄϊμα καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 ἔρατος, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 ῦτο ἥκιστα σωτέρες. Σε-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, ἵ-
 ποτα τρωθείης, καὶ βλέ-
 πων

etorum mores imitatus
 es. Tempere mihi, ne me
 morem alia, quæ turpiter
 admiseris in leonum clau-
 stra inclusis doctis viris,
 & nuptijs talib. peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quàm esset satis, ama-
 ris. Vnum est quod solum
 laudò abs te gestum, in
 Darij vxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinu-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id o-
 pus exitit, quod tum fa-
 ctitasse te accepimus.
 A L E X. Quàm autem tibi
 non probatur patet, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, lubens me in pericu-
 lum coniecero, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, muros primus omni-
 um transilierim. P H. Non
 probo, Alexander. Neq;
 id, quia pulchrum esse ne-
 gem, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subcundis periculis præ-
 tentare viam, sed quia ex
 re tua isthaç, erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quā-
 do post acceptum vulnus,
 ab exercitu magno tumul-
 tu direptus, mœrens ac
 ciulās sanguine fluitabas?
 Addeque Iupiter Ham-
 mon tanquam præstigia-
 tor quispriam, & vanus
 propheta, reus mendaci-
 palam tum arguebatur.
 Non enim video qualiter
 risum contineat, qui Io-
 vis filiū viderit animum
 deijcere, & in desperatio-
 ne rerum efflagitare mē-
 dicorum auxilia. Deniq;
 quum tandem iam mor-
 tem obieris, quem cre-
 das obsecro, qui confictā
 illam adoptionem qua
 Iouis dictus es filius, non
 carpat inediētis? Potis-
 simam ubi dei illius ca-
 dauet porrectam iacere,
 turgidam sane, iuxta a-
 liorum consuetudinem mo-
 rem contraria suo omnia
 labefactans, aspexerit.
 Cæterum quod ais Ale-
 xander, tibi facile condi-
 cibile, quo facilins rerum
 potiretis, id profecto
 multum tibi gloriæ ex be-
 ne etiam ac sirenue gestis
 eripuit. Nam quanquam
 insigniter multa, tamen
 dijs

πεινῶν σε φορέσει τοῦ πο-
 λέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἰ-
 ματι ριζόμενον, οἰκώζον-
 τα δὴ τὸ πρῶματι,
 ταῦτα γέλωσ' ὡς τοῖς ἐ-
 ρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γό-
 ης, καὶ ψευδομαντὶς ἠ-
 λέγχεται, καὶ οἱ περὶ αὐ-
 τὰ, κόλακες. ἢ τίς ἐκ-
 εἶ ἠγέλασεν, ὁρῶν τὸν
 τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυ-
 χήντα, δέοντα ἑὸν
 ἰκτεῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν
 γὰρ ὅποτε ἦδ' ἰδὲν ἔβηνκας,
 ἔκ' οἱ πολλοὺς ἦναι
 τὰς τιμὰς περὶ αὐτοῖς ἐκεί-
 νῳ ἐπικριτομένους, ἰ-
 ρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ
 θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον,
 μολῶντα ἤδη καὶ ἔξω-
 θνέοντα. κατὰ νόμον
 στοιμάτων ἀπάντων; ἄλ-
 λος τε, καὶ τὸ χεῖρι-
 μόν ὁ ἔφ' ἑσ' Ἀλέξανδρ'.
 τὸ διὰ τῆς τοῦ κρατὸς
 ἐκείνου, πολὺ σε τῆς
 δοξῆς ἀφηρεῖτο ἑὸν κα-
 τορθωμένων. οὐ γὰρ ἐ-
 δοκεῖ ἐνδὲς ὑπὸ θεοῦ
 γίνε-

γίνεσθαι δοκούσιν. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φερούσιν οἱ ἀν-
δρες ποῦ ἐμοῖ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμυνον τιθέατί με. καί
τοι πῶς Ἀργεὶον ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρῳ ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωτάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ὕψος Ἀρι-
μωτος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπερμαθήτη, καὶ γνώ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἡδὺ
τεκνὸς ὢν.

Αντιλόγῃ καὶ
Αχιλλεύῳ.

Οἷα πρότερον Αχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεῆα σοι εἶ-
ρηται πρὸς τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνδραγαθῶν
διδασκάλους ἀμφὸν, χεί-
ρωνος τε καὶ φθίνικας. ἡ-
κροβίμῳ γὰρ ὅποτε ἔ-
φης βέλειται ἐπ' ἀρεῶν
ᾧ,

dijs longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ratio-
ne deficere. A L. Haud-
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales Sed cū
Hercule me & Baccho
conferunt, veluti æmu-
lum, pariq; cum illis glo-
ria certantem. Nam & A-
ornum, a neutro etiam
illorum armis subactum,
ego facile cepi. P H I. Et-
iam dum videris ista vt
Hammonis filius dicere?
quando nec Baccho qui-
dem cedis, aut Herculi,
sed nec erubescere nosti
Alexander, solitamue de-
discere arrogantiam, te-
ipsum deinde noscere, vel
iam tandem sapere, eti-
am si serius, vbi fato oc-
cubueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chiles, quæ tu Vlyssii iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, vt minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do usus es præceptorib⁹
parum

parū digna. Audiui enim
magis ex re tua futurū ti-
bi videri, si velis agricolę
munus obiens, inopi cui
nec victus suppetat, loces
operam, quam ut omni-
bus vita funētis domineris.
Quasi rudis quidam ple-
beius, ex media Phrygia
ortus, atq; immodico in-
super etiam vitę affecta-
tor diceret, ferēdum for-
te id esset, atq; condonan-
dum nonnihil rusticitati.
Verum ex Peleo prognat-
um, & ex omni heroum
numero periculorum con-
temptorem acerrimum,
in tam abiectam & humi-
lem de seipso descendere
opinionem, fœdum sane
atq; pudendum imprimis,
denique ijs quę in vita
srenuē gesseris equidem
haud scio quō ista conue-
niant. Nam dum in Py-
thio regnare tibi ad sene-
ctam utque licuisset, citra
gloriam tamen, tu glo-
riofam oppetere mortem
maluisti, quam potiri re-
gna. A c n. At ó Nestoris
fili, nondum etiam tum
feceram rerum earum pe-
riculum, & quid cui præ-
ferrem ignorans glorio-
lata

ων, διεύειν παρὰ τῇ
τῆς ἀκλήρων, ὅ μὴ βία-
τος πολλὸς εἴη μάλλον,
ἢ πάντων ἀνάσσειν τῆς
νικητῶν. ταῦτα μὲν ὅ
ἀθροῦν τινα φρόνα δει-
λὸν, καὶ πέρα τοῦ κο-
κῶς ἔχοντος φιλόζων
ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸν
Πηλεὺς δὲ ὤν τὸν φιλοκιν-
δυνότατον ἡρώων ἀπάν-
των, τὰ κινὰ ἔτω πε-
ρὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὰ
αὐτοῦ αἰσχυρῶν, καὶ ἐν-
αντιότης πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῇ βίῃ.
ὡς ὕψον ἀκλεῶς ἐν τῇ
φθιώτιδι πολυχρόνῳ βα-
σιλεύειν, ἐκὼν προῖλον
τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
δύξης θάνατον. Ἀχιλ-
λεύς. ὦ πάτερ Νέστορ,
ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος
ἔτι τῷ ἐντυῶν ὢν, καὶ
τὸ βέλτιον ἐκείνων ὀπί-
τερον ὡς ἀγνοῶν, τὸ δύ-
σινον ἐκείνο δοξάζειν
ἀρετῶν τοῖς εἰς. νῦν
δὲ σωτήριον ἦν, ὡς ἐκεί-
νη μὲν

ἢ μὲν ἀνωφελές, εἰ καὶ
 ὅ, τι μέλιστα οἱ ἄνθρωποι ἐα-
 ψάθητεσι. μετὰ νεκρῶν
 δὲ, ὁμοτιμῆ. καὶ ὅτι
 τὸ κάλλος ἐκείνη ὅ Αὐτί-
 λοχε, ὅτι ἡ ἰσχὺς πά-
 ρεισιν, ἀλλὰ κείμενα ἔ-
 παντες ὑπὸ τῷ σῶτι
 ζῶφω ὁμοίῃ, καὶ κατ'
 ἑῶν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ ὅτι οἱ τῶν
 Τρώων τεκεῖν δεδίδοσι με,
 ὅτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν δε-
 ραπύουσιν. ἰσχυροῖα δ'
 ἀκρεβῆς, καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοίος, ἢ μὲν κακός, ἢ
 δὲ καὶ ἐδλός. ταῦτά με
 ἀνῆλ, καὶ ἀχθόμεαι, ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν. Ἀν-
 τίλο. ὁμοίως τί ἐν ἄν-
 τισ πάθοι ὅ Αχιλλεύς;
 ταῦτα γὰρ ἔδωξε τῇ φύ-
 σι, πάντως ἀποθνήσκον
 ἅπαντας. ὥστε καὶ ἐμ-
 μένεν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ
 ἀνιάδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τε, ἔχῃς
 τῶν ἐταίρων ὅσοι πρὸς σέ,
 ἐσθλὸν οἶδε; μετὰ μικρὸν
 δὲ

iam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam, tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numentis, sed hic apud
 manes non video quam
 frugiferum opus effece-
 rim, ubi unus est honos
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis Anti-
 lochæ forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientie, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nulli iam ex Troianorum
 mortuis formidabilis sū,
 nemini Græcorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint, siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere soli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ope-
 ras & viuo. A N T. Quid
 agat quispiā? quando sic
 natura comparatum est,
 ut omnes prorsum eogan-
 tur semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in uni-
 versum iam obtinuit, nec
 abrogari villo modo que-
 at,

at patienter hanc feras oportet. Ceterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Ulysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus pierumque usu venire solet. Non enim solus videris in hac mala coniectus. Er tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerisque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A c n. Sociorum hęc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quę in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnuiusque neq; ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, q̃ tacite huiusce modi per quietem toleratis. A n r. Non equidem Achilles, sed longe tibi preestam, quippe qui intelligimus quam sit inutile,

ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παρεμύθιον καὶ ἡ κοινωρία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν περιπονεῖναι. ἐξῆς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλας θαυμαστὰς ἀνδρας. οἱ γὰρ αὖ οἶμαι ἑαυτοὺς ἀνιλεῖν; ἢ τῶ αὐτὸς ἀναπέμφει θητευσοντας ἀκλῆρεις καὶ ἀγίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεὺς, ἐταίρην μὲν ἡ παραινῶσις. ἡμεῖς δὲ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τοῦ πατρὸς τὸν βίον αὐτῷ οἶμαι καὶ ὑμῶν ἑκάστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖται, τοῦτο χείρως ἐστὶ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. γὰρ, ἀλλ' αἰμείνουν τὸ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, ἢ ἀνέχεσθαι, δίδεται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τῇ

ταῦτα εὐχόμενοι.

Διογῆρους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς ἔτις ἔστιν;
εὐμενοῦ ἄλλος μὲν τὸν Η-
ρακλέα. τὸ τέξον, τὸ ῥέ-
παλον, ἡ λεοντὴ, τὸ μέγε-
θος, ὅλος Ηρακλῆς ἔστιν,
ἦτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν;
εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
ἦ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὤ-
φελος γῆς, ὥς θεῶ. Ηρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶς ἔδυσες.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σὺν-
ταί, καὶ ἔχει καλλίσφαι-
ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδα-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδα-
λον τοῦ Διου; καὶ δυνά-
τον ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖαι
δὲ πᾶσι ἡμίσει; Ηρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνους τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μαρτά-
ρα. ἀνταρθεὶν σε πᾶσι
Πλου.

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & æquo
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum no-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipſi quoq; ridiculi
omnib. merito videantur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est? Haud quicumque me
Hercule alius: arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deni-
que Hercules est. Igitur
ē vita decessit, qui leuis
erat filius? Dic quæſo ὁ
victorioſe mortuus ne es?
Ego enim cum terra ſu-
peresſem, tibi haud ſe-
cus quam deo ſacrificavi.
H ε κ. Recte quippe ſa-
crificasti. Hercules enim
ipſe in cælo una cum dijs
immortalibus conſiſtit,
Hebem apud ſe habens
cruribus formoſiſſimam.
Ego vero qui te alloquor,
ſua ſum umbra. D τ ο ε.
Quidnam dicis amico?
umbra ipſius dei? Fieri o-
mnim poteſt, altera eundē
ex parte deum eſſe, altera
vita deceſſiſſe? H ε κ σ.
Vti-

Vtique. Ille enim nequa-
 quam mortuus est, sed
 ego duntaxat imago ipsi-
 us sum. D i o. Intelligo
 rem, Te vtrum pro viro
 Plutoni prole dedit, & tu
 nunc pro mo mortuus es.
 H e r. Sic res se habet.
 D i o. Quo pacto igitur
 callidissimus cum sit Aea-
 cus, te nequaquam illum
 esse nō nouit, sed admisit
 tanquam supposititium
 Herculem. H e r. Quo-
 niam ille ipse esse videor.
 D i o. Vera autumas,
 nam ita persimilis es, ut si
 ille ipse sis. Caueas igitur
 ne contra sit, ut tu qui-
 dē Hercules existas, ima-
 go vero apud deos im-
 mortales Hehem in uxo-
 rem duxerit. H e r. Au-
 dax nimium es atque lo-
 quax: & nisi a somnati-
 bus, quæ in me iacis, ab-
 stinueris, senties quamprī-
 mū qualis dei imago sim,
 arcus enim nudus est atq;
 paratus. D i o. Cur autē
 de cætero te timeam, quū
 semel mortuus sum? Sed
 per tuum Hærculem dic
 quæso, dum ille vivebat,
 eras ne una cum ipso, &
 tunc imago existens, aut
 vnus

Πρότῳ παρῆλθεν αὐτῷ
 ἐν τῇ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκεί-
 νου νεκρὸς εἶ. Ηρᾶ. τοί-
 οῦτό τι. Διὸ γὰρ πῶς ἔ-
 ἀκρίβους ὃν ὁ αἰακὸς, καὶ
 ἔγνων σὲ μὴ ὄντα ἐκεί-
 νον, ἀλλὰ παρῆλθαι
 ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα πα-
 ρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐκεί-
 νον ἀκρίβους. Διὸ γὰρ ἐ-
 ληθὲν λέγεις. ἀκρίβους γὰρ
 ὥστε αὐτὸς ἐκείνους εἶναι
 ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐκεί-
 νον εἶναι. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρα-
 κλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γ-
 γάμηναι τῷ Ηέμῳ ἐπὶ
 τῷ θεῷ. Ηρακλ. δρα-
 σὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ
 μὴ παύσῃ σιωπῶν ἐς ἐμὲ,
 εἴσῃ αὐτίκα ὅρα θεοῦ εἶ-
 δωλόν εἰμι. τὸ μὲν τῷ ξαν-
 θύνῳ, καὶ πρόχειρον.
 Διὸ γὰρ ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φε-
 βώμεθα σε, ἅπαρ τῶν
 ὡς; ἀπὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ
 σοῦ Ηρακλέους, ἐπότε
 ἐκείνους ἔξῃ, σὺ μὲν αὐτῶν,
 καὶ τότε εἶδωλον ὢν; ἢ ἔτι
 μὲν ἦτε πρὶν τὸν βίον, ἐπὶ
 δ' αὖ.

εἴ' ἀπεθάνετε, διαμεριθέν-
 τες, ὃ μὲν ἐς θεὸς ἀπέ-
 πηατο, σὺ δὲ εἰς εἶδωλον,
 ὥσπερ εἰκὸς ἐγώ, εἰς αἶδ' αὖ
 πάρεστι; Ηρα. ἐγὼ μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι οὐδὲ αὖ-
 δρα δεικνύμενος ἐρεχέμε-
 να. ὅμως εἴ' ἐν καὶ τῆς
 ἀκυστον. ὅπως μὲν Ἀμ-
 φιτρυώνος ἐν τῇ Ηρακλεῖ
 ἐγώ, τῆς τῆς θύνης, καὶ
 εἰμι ἐγὼ ὁμοῖον πάντων. ὃ
 δὲ ἐγώ τοῦ Διὸς, ἐν ἐρα-
 τῇ σώσει τῇς θεῶν. Διο.
 σαφὲς γὰρ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
 φιτρυώνι, τὸν δὲ πρὸς
 τοῦ Διὸς. ὥς ἐλπί-
 θητε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτριοι. Ηρακλ. ἔκ
 μάταια. ὃ γὰρ αὐτὸς Ἀμ-
 φων ἦμιν. Διογ. ἐκ ἐστὶ
 μαθεῖν τῆς ἐξέδου, σω-
 θέτες δὲ ὄντας Ηρακλέ-
 ας, αὐτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰπ-
 ποκένταυρος τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, ἀνθρώ-
 πος

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem ē
 vita decessistis separari, il-
 le quidē ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti?
 Η ρ α. Etsi fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticē per-
 cunctanti, attamen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim Amphi-
 tryonis in Hercule erat
 id ipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum. (vt
 dixi) totum, quod autem
 ex Ioue erat, cum dijs im-
 mortalibus conuersatur.
 Δ ι ο. Perspicue nunc in-
 telligo, autumnas enim ea-
 dem vice Alcmenā duos
 peperisse Hercules, vnum
 quidem ex Amphitryo-
 ne, alterum vero ex sum-
 mo Ioue, ex quo factum
 est, vt gemini vnus ma-
 tris vtero lateretis. Η ρ α.
 Nequaquam ὁ insane.
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. Δ ι ο. Neque
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos Her-
 cules in vnum esse cons-
 positos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-
 tau-

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vide
 licet, & deum. H E R.
 An non & homines eodē
 pacto ex duobus compo
 ni tibi videntur, animo vi
 delicet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum
 quidem ipsum ex summo
 Ioue natum, adesse cœlo,
 me vero mortalem ad in
 feros venisse? D I. Vtiq;
 eleganter hæc disseruisses,
 si optime Amphitryonia
 de, si corpus hac tempe
 state esses, sed incorporea
 es imago, itaq; periculum
 est, te triplicem iam fecisse
 Herculem. H E K C.
 Quonam modo triplicē?
 D I O. Hoc quidem mo
 do, nam si vnus in cœlo
 existit, tu vero apud nos
 imago, corpus autem in
 Oeta, iam in puluerē ver
 sum, hæc tria iam sunt,
 animaduertas igitur ve
 lim, quem tertium corpo
 ri esse intelligas patrem.
 H E K. Audax es, atque
 sophista, sed quod nomen
 tibi est? D I O. Diogenis
 Sinopei imago, ipse au
 tem, per Iouem, minime
 cum dijs immortalibus,
 sed cum mortuorum o
 rtmis

πος καὶ θεός. Ηρακ. ἔ γάρ
 καὶ πάντες ἔγω σε δο
 κῶσι συγκεῖσθαι ἐκ δυ
 οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος,
 ὥς τί τὸ καλὸν δοῖ, τὸ
 μὲν ψυχῇ ἐν ἑρανῶ ἵστα
 ἥπερ ἐγὼ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνη
 τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ἔ βέλ
 τισε Ἀμφιτρυονιάδην, κα
 λῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ
 σῶμα ἦδ' α, ταῦ δὲ ἄσώ
 ματον εἶδωλον ἐ. ὥς κη
 δυνούεις τριπλῆν ἤδη
 ποιήσεις τὴν Ηρακλέα. Ηρα.
 πῶς τριπλῆν; Διογ. ὡς
 πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἑ
 ρανῶ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἰτῇ κόνις ἤδη γερήμενον,
 τρεῖς δὴ ταῦτα γίγεται. καὶ
 σκώπει ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρεῖς ὀπνοήσεις πρὸ σώμα
 τι. Ηρα. Σπασύς τις εἶ, καὶ
 σεφιστή. τίς δὲ καὶ ὅν τυγ
 χάνεις; Διογ. Διογύρους τοῦ
 σινωπέως εἶδωλον, αὐτὶς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά
 τοις διδῶσιν, ἀλλὰ τοῖς βέλ
 τίσοις

τίστοις νικητῶν σωῆμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγλῶν.

timis conuersor, Homerum, atque huiuscemodi fabulas deridens.

Menippi & Tantalii.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σιμυτὸν ὑδύρη, ὅπῃ τῷ λί-
μνῇ ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μένι-
ππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δει-
ψους. Μέν. αὐτῶς ἀργος εἰ-
ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ
γὰρ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χειρί; Τάν. οὐδὲν ἑφίλος εἰ
ἐπικύψαμι. φύγει γὰρ τὸ
ὑδὴρ, ἐπεὶ δ' αὖ περσιόντα αἰ-
δῶμαι με. ὡς δέποτε καὶ
ἀρυσάμην, καὶ περσινέγκω
τῷ σώματι, οὐ φιλάνω θε-
ξαι ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τοῦ δακτύλου διαῖξυν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολεί-
πει ξηρὰ πῶς χεῖρά μου.
Μέν. τεράσιον τι πάχης ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί
γὰρ δέν τοῦ πιεῖν, οὐ γὰρ σώ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
Λυδία πονεῖν θέσθαι, ὅπερ
καὶ

Quid eiulas ὦ Tantalē,
aut quid tuam deploras
fortunam, flagno immi-
nens? T A N T A. Quoni-
am siti enecor Menippe.
M E N. Vique adeo piger
es atque iners, ut non vel
pronus incumbens bibe-
re noris, vel caua vola-
hauriens? T A N. Nihil
profecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueri seferit, quod si quan-
do hausero, orique coner
applicare, prius effluxit,
quā summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E-
N I P. Prodigiousum quid-
dam de te narras Tātale,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere, quū corpore careas,
nā illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Caterum

M

ru

tu quum sis animus, qui-
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atqui hoc ipsum suppli-
cij genus est, ut anima per
inde quasi corpus sit, ita
sitiat. M E N. Age, hoc ita
habere credamus, quan-
do quidem affirmas, te si ei
puniri. At quid hinc acer-
bi tibi poterit accidere?
Num metuis ne potus
inopia moriari? At equi-
dem haud video alteros
inferos, si quis hos relin-
quat, neque locum alium
in quem morte demigret
quispiam. T A N. Recte tu
quidem dicis, verum hoc
ipsum supplicij genus est,
sitire, quum nihil sit op^o.
M E N. Desipis Tantale,
& uti verum tibi fatear,
non alio potu videris ege-
re quam veratro meto,
nam diuersum quiddam
pateris, ijs quos canes ra-
biosi non morderint, ut q
non aquam quemadmo-
dū ille sed sitim horreas.
T. Ne veratrum quidem
recusarim bibere Menippe
si liceat modo. M E. Bono
es animo Tantale, certum
habens nunquam fore,
ut vel tu, vel reliquorum
mani-

καὶ περιεῖν ἢ διψῶν ἐδυνά-
το· σὺ δὲ ἢ ψυχὴν πᾶς αὖ ἐτι
ἢ διψῶν, ἢ πίνεις; Ταί.
τῶτ' αὐτὴ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ
διψῶν καὶ τὸ ψυχὴν ὡς
σῶμα ἕταν. Μέν. ἀλλὰ τῶ-
το μὲν ἔγωγε πιστεύω, ἰσχυ-
ρὸς γὰρ διψῶν κολλᾷ ζεῦμα. τί
δ' ἐν σοὶ τὸ δυνάμεν ἔσσαι; ἢ
δέδωκε μὴ ἐνδείξαι τοῦ ποτὲ
ἀποθανῆς; ἐχέτω γὰρ ἄλλων
μιτὰ τῶν αἰσῶν, ἢ θάνα-
τον ἐνταῦθα εἰς ἕτερον τό-
πον. Ταί. θεῶν μὲν λόγους.
καὶ τῶτο δ' ἐν μέρεσσι τῆς
καταδίκης, τὸ ἀποθνήσκειν
εἶναι, μηδὲν δέον. Μέν.
λαρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς,
ἀκράτεια γὰρ ἐλλείβερε γὰρ
δία. ὅς τις τὸναντίον τοῦ
ὑπο τῆς λυγρόντων κυρτῶν
δεδηγμένους πέποιθας, ἢ
τὸ ὑδαρ, ἀλλὰ πᾶς διψῶν
πειθεσθήμενος. Ταί. εἴθε
τὸ ἐλλείβερον ὦ Μένιππε ἀ-
πόνομα πείναι, γῆραι δὲ μαι-
νόν. Μέν. θάλασσα ὦ Τάν-
ταλε, ὡς ἔτι σὺ, ἔτι ἄλλος
αἰεταί

εἴται, τῷ νικῶν. ἀδυνα-
τον γάρ. καί τοι οὐ πάν-
τες ὡαίεσθ' ἐν καταδίκῃς
δηλώσι, τοῦ ὕδατος αὐτὸς
ἔχ' ἐπομόντος.

Μενίππου καὶ

Ερμού.

Ποῦ δὲ αἱ καλοὶ εἰσιν,
καὶ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενα-
γῶν με νέπλιον ἔντα. Ερμ.
οὐ χολῇ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ὑπό-
βλεψον, ὡς ὅτι τὰ δειδῶ
ἔββα τάκινβος τέ εἶσι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νειρεὺς, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λέδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα καὶ ἄλλα πάντα. Μεν.
ὅσα μόνον ὅσα, καὶ κραρία,
τῷ παρεῶν γυναικῶν, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκείνῃ εἶναι, αἱ πάντες αἱ
ποικίλαι. Σοιμάζουσι τὰ
ὅσα, ὅν σὺ εἰκας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
τίω Ελένῃ μοι δεῖξον.
οὐ γὰρ αὖ διαγνώσκω ἔγω-
γε.

manum quispiam bibat.
Nec. n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quam-
admodum tibi, poena ad-
iudicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercu-
ri? ducito me docetoq; a
virote recens huc profe-
ctum hospitem. H. Haud
mihi licet per otium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
è loco dextrorsum oculos
dedecete. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. e.
Equidem præter omnia no-
bil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, inter
quæ omnia nihil sit om-
nino discriminis. M. e. r.
Atqui hæc sunt quæ poë-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, omnia scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltem mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud quædam di-
gnos-

noscere. M. B. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. E. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia adto delectu, sunt impleta, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vrbes sunt euerse? M. E. Ceterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuentem, quod si vidisses, forsã diceres tu quoq; vizio dandam non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidosque cõtempletur, posteaquam coloris decus abiecerint, deformes nimirũ videantur. Ac iidem donec florent colorẽq; obtinent, sunt speciosissimi. M. E. N. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsq; adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. E. R. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco ubicunq; velis, prosterne te met ac recumbe, mihi iam alix sunt traducendæ vmbra.

Αεα-

Μ. Ερμ. τούτῳ τὸ κρατίον ἢ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἰχίλια γῆς διὰ τὸ τοῦτο ἐπληρώθησαν. Ἐξ ἀπάσης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεισον Ἑλλήες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάσσει γόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναικα ἔφης γὰρ αὐτὴν καὶ σὺ ἀνέμεσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὴν χεῖρα ἀλγέα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ κῆθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέπει ἀπεβλήνκετα τὴν βαφίαν, ἀμορφα δὴ λανθάνει αὐτὰ δῖξαι. ὅτε μὲν τοὶ ἀνδρῶν, καὶ ἔχει τὴν χεῖρα, καὶ λίσσεται ὄσιν. Μέν. ἐκ οὗ τοῦτο ὦ Ερμὴ θαυμάζω, εἰ μὴ σμύισαν οἱ Ἀχαιοὶ αἶψα πρὸ γυμνασίου, καὶ ἑαδίας ἀπανθουῖντος πονουῖντες. Ερ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμφοροφίῃ σοι. ὅς σε ὀπλίσσας ἄλλους τόποι, ἐνθα αὖ ἐθέλης, κείσοι καταβὰς αὐτὸν στυγόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσεμαι.

Αἶα.

Αἰακῆ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Acaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην φερασίων; Πρ.
ὅτι διὰ τοῦτ' ὦ Αἰακὲ ἀπὸ
θανόν, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπὼν, χήρην τὴν νε-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτιῶ
τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὤ-
μας ὑπερλοιαύτης γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. εὖ
λέγεις. ἐκείνόν μοι αἰτιάλεον.
Μενέ. ἐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δεικνύτερον τὸν Πάριον,
ὅς ἐμοῦ τὴν ξένου τὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ᾤχιτο ἀρπάσας. ὅτ' ὃ οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἀγχιᾶς τοσοῦ-
τοις θανάτῳ αἰτίος γενησμέ-
νος. Πρ. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρ, ἐκ ἀφ' ἧς
σοι ποιεῖ ὑπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
ἀδίκαια ποιεῶν ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὅμοτεχνοί σ' ἴσα σοι.
ἐρωτῶν δὲ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ

Quamobrem, Prote-
filac in Helenam irruens,
strangulas illam? P. a. o.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxo-
re, quam nuper duxi, red-
ditus mortuus sum. A. e. a.
Accusa igitur Menelaum,
qui vbs omnes pro tali
coniuge recuperanda, cō-
tra Troiam duxit. M. e. n.
Nequaquā me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorē con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
vt qui tam multis, mortis
causa extiterit. P. k. o. t.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam ē mani-
bus. P. a. Iniuriam adeo-
num facis Protefilacē, idq;
eo magis, quod eandē te-
cum artem exerceo. Nam
& amorī etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincit' teneor. Nosti

autē quod quidam sunt
 quæ inuitis nobis gerun-
 tur, & nescio quis deus
 nos ducit, quocunq; ipsi
 placet, atque impossibile
 est, illi repugnare. P R O.
 Recte dicis. Utinam rigi-
 tur cupidinem ipsum hic
 comprehendere mihi li-
 ceat. A E. At ego etiam
 pro cupidine tibi respon-
 debo, quæ ista videntur.
 Sic enim ille dicet: Sese
 quidem Paridi fuisse for-
 tassis causam amandi, sed
 mortis causam tibi fuisse
 neminem aliū, quam
 teipsum, Proteſi. qui clam
 uxore nuper ducta, post-
 quam appropinquabatis
 Troadi, ita omni contem-
 pro periculo, & velut de-
 speratus ante reliquos o-
 mnes in litus exilijsſi, glo-
 riæ nimirum cupidus, p-
 pter quam & primus, in
 egressu nauis occisus fui-
 ſi. P R O. Proinde & ego
 pro me ipſo tibi, Aeace,
 respondebo, multo iusti-
 ora, quam tu. Neq; enim
 ego mihi horū causa fui,
 sed fatum, & quod iam
 inde ab initio ita prædelli-
 natum fuerat. A E A. Pro-
 be, qd ergo illos accusas?

Me-

τῶ αὐτῷ θεῷ κατέρχομαι.
 οἶδα δὲ ὡς ἀλύσιόν τί ὄντι,
 καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
 ἔνθα αὖ θέλει, καὶ ἀδυνά-
 τόν ἐστιν ἀντιτάττειν αὐ-
 τῷ. Πρῶ. εὖ λέγεις. εἴθι
 ἔν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν διωκτὸν ἴω. Αἰ. ἐγὼ
 σοὶ καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
 κρινῶμαι τὰ δίκαια. φησὶ
 γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρῶντος
 Πάριδι ἰσως γεγενῆσθαι αἰ-
 τίος, τοῦ θανάτου δέ τοι,
 ἑδέναι ἄλλον ὃ Πρωτεσί-
 λαον, ἢ σεαυτὸν, ὅς ἐκλα-
 θόμενος τῆς νεογάμης γυ-
 ναικὸς, ἐπεὶ περὶ σφίγγεσσι
 τῇ Τρυφάδι, ἔτω φιλοκιν-
 δυνός καὶ ἀπονενονημένος
 περιπλήθους τῶν ἄλλων,
 δόξης ἐραδείς, δι' ἴω πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθαν-
 υς. ἐκὼν καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
 τοῦ σοὶ ὃ Αἰάκῃ ἀποκρινῶ-
 μαι δίκαιοτερα. ἐ γὰρ ἐγὼ
 τέπων αἰτίος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
 καὶ τὸ ὑπερῆχ' ἔπος ἐπὶ
 κινῶσθαι. Αἰ. οὐδῶς. τί
 ἐν τούτοις αἰτίζῃ;

Μέ-

Μενίππος καὶ
Αἰακός.

Menippi & Aiaci.

Πρὸς τῷ Πλούτωνος δὲ
Αἰκὴ, πείνησαι μοι τὰ
ἐν ᾧδε πάντα. Αἰ. ἔ-
στιν ὦ Μένιππε πάντα.
ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
μάθαι. ἔτι δὲ μὲν, ὅτι
Κέρβερος ὤν, οἶδα, καὶ
τὸν πορθμέα τῶν, ὅς νη
διπέρασε, καὶ τὸν λήναιον,
καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
δη εἶδρακας ἐστίν. Μέν. οἶ-
δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πρὸς
Λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἰ-
γον, καὶ τὰς Ερινύς. τὰς
δ' αἰθρώπας μοι τὰς πάλ-
λαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τὰς
ὀπσήμες αὐτῶν. Αἰ. ἔ-
τις μὲν Αγαμέμνων, ἔτις
δ' Ἀχιλλεύς, ἔτις δὲ Ἰδο-
μενεύς πλησίον. ἔπειτα Ο-
δυσσεύς, εἴτα Αἴας, καὶ Διο-
μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
λῶν. Μένιππος. βαβαί
Ομηρε, οἷά σοι τῶν ἑαφω-
δίων τὰ κεφάλαια χα-
μαὶ ἔξεσθαι, ἀγνοῶ,
καὶ

Per Plutonem, & Aea-
ce, expone mihi, quæso,
hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A. E. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summam &
veluti per capita indicari
possunt hæc accipe: Hic
quidem, quod Cerberus
sit, nosti. Deinde & por-
torem hunc nosti, qui te
traiecit, præterea & lacū,
& Pyriphlegethontē iam
vidisti, cum ingressus es.
M. E. N. Nosti hæc, & præ-
terea te quoq; , quod hic
in vestibulo sedes, atque
aditum obseruas. Etiam
regem ipsum vidi, & Fu-
rias. Homines vero pri-
mos, quæso, ostende &
maximè eos, qui inter cæ-
teros nobiliores fuerunt.
A. E. A. Hic quidem Aga-
memnon est, ille autē A-
chilles. Rursum hic Ido-
meneus, qui propius assi-
det, post hunc Ulysses, de-
inceps Ajax & Diome-
des, & cæteri græcorū præ-
stantissimi. M. E. N. Papæ
Homere, & ibi rapsodia-
rum tuarum capita, humi
proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pul-
vis omnia, & nux me-
rx, denique vere, ut abe-
re dictum est, capita infir-
ma & caduca. Sed hic,
Aeace, quis nam est?
ΑΑΑ. Cyrus est. Ille au-
tem Cræsus, & iuxta ip-
sum Sardapalus. Ultra
hos autē Midas, & dein-
ceps ille Xerxes. ΜΕ. Ε-
τε, ὁ σεielte, tota exhor-
ruit Græcia, iungentem
pontibus Hellepontum
& per ipsos montes navi-
bus trajcere affectantē?
Qualis vero & ipse Cræ-
sus est? Cæterum, Sarda-
napalo, quæso, huc Ae-
ce, permitte, ut demulce-
am caput, inflicto cola-
pho. ΑΕΑ. Nequaquam.
Cōminueres enim ipsi cal-
nariam, muliebris ac fra-
gilis adeo cū sit. ΜΕ. Α-
certe tamen amplexabor
illum, utpote semivirum
ac mulierosū plane. ΑΒ.
Vis ne tibi ostendam, &
doctos illos? ΜΕΝ. Per
Iouē etiam. ΑΕ. Primus
en hic tibi Pythagoras est
ΜΕΝ. Salve Euphorbe,
sive Apollo, sive denique
quodcunq; voles. ΡΥΤ.
Ita sane, & tu utiq; ΜΕΝ.
ΜΕΝ.

καὶ ἄμορφα, πότις πάντα,
καὶ λῆρος πολὺς, ἀμνηστὶς
ὡς ἀληθῶς κάρλυνά. οὗ-
τος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστίν;
Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ
Κροῖσος. ἔδ' ὑπὲρ αὐτὸν,
Σαρδανάπαλος. ἔδ' ὑπὲρ
τούτους, Μίδας. ἐκείνους
δὲ, Ξέρξης. Μέν. ἔτα-
σε ὦ κάθαγμα ἡ Ἑλλὰς ἔφ-
ριπτε, ζευγνύτα μὲν τὴν
Ἑλλάσποντον, διὰ δὲ τῆς
ἑρῶν πλεῖν ἐπιθυμουῦται;
οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν;
τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ
Αἰακὲ, πατάξαι μοι κα-
τὰ πόρεος ἐπίτητον. Αἰα.
μηδαμῶς, διαδρύψας γὰρ
αὐτοῦ τὸ κρατίον, γυναι-
κεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν
ἀλλὰ περισπύρομαι γε παύ-
τως αἰδρογυῖω ἐντι. Αἰα.
βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ
τὸν σοφούς; Μένιπ. νῦν
Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗ-
τός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν.
Μένιπ. χάρις ὦ Εὐφορβε, ἡ
Ἀπόλλων, ἡ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης.
Πυθ. νῦν, καὶ σὺ γὰρ ὦ Μένιππε,
Μέν.

Μέν. οὐκ ἔστι χρυσεὺς ὁ μνη-
 ρὸς ὅτι σοι ; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἴδω, ἔστι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὠγούθῃ.
 ὥς οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὸς μόνον, ἀλ-
 λα παρὰ νικηθεὶς δογμάτα.
 ἔμαθον γάρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κῆων ἐνθάδε. Αἴα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Σξηκεσίδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος, καὶ
 παρ' αὐτοῦ, Πιττακὸς, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ αὖ δὲ πάντες
 εἴην, ὥς ἔρεξ. Μέν. ἄλυσ-
 ποι οὗτοι ὧ Αἰακὲς μόνον, καὶ
 Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 ἀποδοῦ πλείους, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὃ τῶς φλυκτα-
 νας ὅλος ὀξυθηνκώς, τίς
 ὄσιν ; Αἴα. Εμπεδοκλῆς ὧ
 Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὧ χαλ-
 κόπου βέλτισε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοῦ κρατήρας ἐνέ-
 βαλες ; Εμ. μιλαγχαλία
 τίς ὧ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κνοδοξία,
 καὶ

M E N. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? P Y T. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M E N. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. P Y.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. A. S. Porro
 hic Solon est, filius Exce-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittac',
 & cæteri illi, septem au-
 tē omnes sunt, ut vides.
 M E. Læti hi sunt Acæce,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hinc oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruescens, quisnam est?
 A. S. Empedocles, M E.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. M E N.
 O xripes optime, quid
 obsecro acciderat tibi, cur
 teipsum in cratores Aet-
 næ iniiceres? E M. In-
 sania quædam, Menippe.
 M E N. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ
 M 5 affe-

affectatio, & fastus, & mul-
 ta dementia. Hæc te con-
 flagrare fecerunt, vna cū
 iplis crepidis, cum dignus
 minime esses. Verunta-
 men nihil tibi commēn-
 tum istud profuit, depre-
 hensus enim es & ipse
 mortuus. Cæterum So-
 crates ille, Aeace, vbi lo-
 corum tandem est? A E.
 Cum Nestore ac Palame-
 de ille plerunq; nugatur.
 M E N. Cuperem tamen
 videre ipsum, sicubi loco-
 rum hic foret. A E A. Vi-
 des ne caluum illum? M.
 At omnes hic calui sunt,
 quare omnium æque no-
 tatio hæc fuerit. A E. Si-
 num istum dico. M E N.
 Etiam hoc simile omniū
 est. Nam & simi omnes
 sunt. S O C K. Mene que-
 ris Menippe? M E N. Te-
 ipsum. S O C K. Quo pa-
 tiores Athenis se habēt?
 M E N. Multa maiorem phi-
 losophari se profitentur.
 Ac habitum certe ipsum,
 & incessum si quis aspic-
 at, meri philosophi viden-
 tur, admodum multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 hac ad te venerit, & Pla-

καὶ τόφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλωθρά-
 κωτεν οὐτῶς κρηπίτην ἐκ-
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἄλλ' ἔ-
 δέν σοι τὸ σόφισμα ὤνησεν.
 ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ,
 πῶς ποτε ἀρά ὄσθι. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμά-
 δος ἐκκῆνος λαρεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβαλόμενος
 ἰδεῖν αὐτ', εἶπε ἐνθάδε ὄσθιν.
 Αἰ. ὄσθ' ἔ' φαλακρόν; Μέν.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥστε πάντων αὖ εἰ τῆτο
 γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν
 λέγω. Μέν. καὶ τῆθ' ὁμοιο-
 σιμοὶ γ' ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὦ Σώκρατες. Σω. τί
 τὰ ἐν Αθῶναις; Μέν.
 πολλοὶ τῆς γένος φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε ὄρηματα
 οὐτὰ, καὶ τὰ βελήματα ἡ-
 δεάζονται, ἄκρην φιλό-
 σοφον. Σω. Μάλα πολλοὺς
 εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶδρακα σίμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

των οὐτῶς. ὁ μὲν Σποπνέων
 μῦθε, ὁ δὲ τὸς ἐν Σικελίᾳ
 τυραννέας δεξασσάμενος ἐμα-
 θῶν. Σωκ. πῶς ἐμοῦ δὲ τί
 φρονήσῃ; Μέν. οἰδαίμεν
 ὅτι Σώκρατες ἀνδρὶς εἰ-
 τά γε τοιοῦτα πάντα ἐν
 σοφισμῶσιν οἰοῦται ἀνδρῶν
 γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. εἰ γὰρ οἶμαι
 τὰ λεγόμενα λέγειν, οὐδὲν εἰδὼ-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὰς ἐφα-
 στον ταῦτα πρὸς αὐτὰς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν φόντο τὸ πρᾶξ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνας βου-
 τοὶ εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαερμίδης ὁ Μένιππι, καὶ
 Φᾶδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεῖνου.
 Μέν. οὐκ ὦ Σώκρατες, ὅτι
 πάνταςθ' αὖ μέτ' ἐπὶ ταῦτα
 τέχνῃ, καὶ ἐκ ἐλπιζομένης τῆς
 καλῆς. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἡδὺν πράττοιμι; ἀλλὰ πλε-
 σίων ἡμῶν κατάκειτο, εἰ δο-
 κῇ. Μέν. μὰ Δι' ὅτι τὸ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπηναι, πλεστον οἰκί-
 σων αὐτῶν. εἴκοι γοῦν οὐκ
 ἔλαττα γέλασεν, οἰκισθε-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguentā, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaque te admirabilē
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (deceat enim, opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides. Menippe, &
 Phædrus & Clinias filius
 ille. M e. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exeres, neq; formo-
 sos illos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 vem. Ad Cressum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, que
 rideam, quando ploran-
 tes

tes illos audiam. A & A.
Et ego quoq; iam abeo,
ne quis mortuorum clam
nobis subducatur sese. Ple-
raque autem alia videbis
Menippe, quando iterum
conueniemus. M & A. Ab-
eas licet, nam & hæc Aca-
ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe- ri.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiã
humano more loqui, si
quando velis. C & R. Quũ
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atq; interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquã hoc ipsum vellet
ijs, qui procul a specus in-
gressu stabant, ostendere.
verum simul atq; despexit
in hiatum viditque pro-
fundum atq; atrum antri
reces-

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
γὰρ ἤδη ἀπῆμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λείψη διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐς αὖθις
ὄψατο Μένιππον. Μέν. ἀ-
ποθί. καὶ ταυτὶ γ' ἱκανὰ
Αἰακέ.

Μενίππου καὶ Κερεέρου.

Ω Κερεερε, συγγνώμη
γὰρ εἰμὶ σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος εἰμὶ ὁ Σω-
κράτης ὁπότε κατήει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σὶ δι-
δόντα, μὴ ὑλακτεῖν μέ-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων
φθιγγίδαι ὅπῃτ' ἐθέλοις.
Κερεε. πόρρωθεν μὲν ὁ Μή-
νιππος, παντάπασιν ἔδει
καὶ ἀτρέπῃς προτόπῳ προ-
σίειναι, καὶ εὖ πάντῃ δι-
δόναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφύει τῆς
ἕξω τοῦ σομίου ἐσώτη
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκ-
ψεν εἰς τὸ χάσματος,

καὶ εἶδε τὸν ζῶον, κα-
 γὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὸν δακὼν τῷ πονεῖν
 κατέσπασα τοῦ ποδός,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠ-
 δούετο, καὶ παντῶς ἰ-
 γένετο. Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνὴρ πρὸς μὲν, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει
 τοῦ πρᾶγματος; Κέρβ. οὐκ,
 ἀλλ' ἐπὶ πλείους ἀναγ-
 καῖον αὐτὸ εἶναι, κατε-
 δρατυνέτο, ὥς δᾶδεν οὐκ
 ἔκων πεισόμενος, ὁ πάν-
 τως εἶναι παθεῖν, ὥς θαν-
 μάσωνται οἱ διατά. καὶ
 ὅλος, πρὸ πάντων γε
 τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τῷ, ὥς τοῦ σομίου
 τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι.
 τὰ δ' ἐνδοθεν, ἐλεγχέ-
 σθαι. Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατελλυθέναι
 εἶδον; Κέρβ. μόνος ὁ
 Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους. καὶ Διογένης πρὸ
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μιν οἱ ἰσχύει, μὴ δ' ὠ-
 δού-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pedo
 correptum detraherem,
 infatium ritu eiulabat su-
 osq; deplorabat liberos,
 nihilque non faciebat in
 omnem speciem sese con-
 uertens. M E N. Num
 igitur fucate sapiens erat
 ille, neque vere mortem
 contempnebat? C E R.
 Haud vere, ceterum ubi
 vidit id esse necesse, auda-
 ciam quandam prae se fer-
 rebat, quasi vero volens
 id esset passurus, quod a-
 lioqui volenti nolenti ta-
 men omnino fuerat, feren-
 dum, videlicet, quo ipse
 statorib. esset miraculo.
 Equidem illud in totum
 de viris istiusmodi vere
 possum dicere, ad fauces
 usq; specus intrepidi sunt
 ac fortes, porro intus cū
 sunt, nihil mollius neque
 fractius. M E N. Ceterum
 ego quoniam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 C E R. Unus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neutriquam adacti subie-
 ritis-

ritis, aut intrusi, verum
tum ultroque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Charontis & Me- nippi.

Redde nautum sceler-
is. M e n. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C h a.
Redde, inquam, quod pro
traiectione debes. M e n.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C h a. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M e. Sit ne
alius quispiam praeterea,
equidem ignoro, ipse cer-
te nō habeo. C h a. At-
qui provocabo te per Di-
tem impurissimē, ni red-
das. M e. At ego illiso ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C h a. Num ego te
tam longo traiectu gratis
transuexero? M e. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M e n. Belle me-
cum agitur per Iovem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per
soluam. C h a. Haud o-

δέμενοι, ἀλλ' ἐθελήσασθαι
καλῶντες, ἀμώζον παραγ-
γείλαντες ἄπασιν.

Χάρωνος καὶ Με- νίππου.

Απόδος ὧ κατὰ δεξιὰ τὰ
πορθμία. Μέν. ἔβα, ἢ
ταῦτό σοι ἥδιον ὧ Χάρων.
Χάρ. Ἄπιδος φημί ἀπὸ
ὧν σε διαπορθμεύεται.
Μέν. ἔκ αν' λάβοις πνεῦ-
τόν μιν ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὁβελὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις,
ἔκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, ἔκ ἔχα-
Χάρ. καὶ μὴ ἄγξω σε νῦν
τὸν πλεῖστονα ὧ μισρὲ,
ὡ μὴ δόδως. Μέν. κα-
γὼ τὴν ξύλῳ σε πατάξας
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι ἔν ᾧ τῇ πεπλευκῶς
τοσούτον πλῆν. Μέν. ὁ
Ερμῆς, ὡς ἐμὴ σοι δό-
δω, ὅς με παρεδάκε σοι.
Ερμ. νῦν Δία ὀνείριον, εἰ
μέλλω γὰρ καὶ ὑπερβύτιον
τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἔκ δό-
δωτος.

τάτημά σε. Μέν. τότε
 μετὰ κακωλήτας τὸ πορθη-
 μένόν, παρ' αὐτοῦ. πλὴν ἀλλ'
 ὅ, μερὶς ἔχει, πῶς αὖ λάβεις;
 Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κο-
 μίζεν δέον. Μέν. ἡδεῖν
 καὶ ἐκ αἰχλὸν δέ. τί ἐν,
 ἐχέμεν δὲ τῷτο μὴ ἀποθα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος ἐν αἰχλή-
 σιν ἀρδῖκα περιουκέναι;
 Μέν. ἐπ' αὐτὰ δὲ βέλτιστον. καὶ
 ὅ, ἡντλητὰ καὶ τῆς κόπης
 ἐπιλαβόμενός, καὶ ἐκ ἑλλάσσο-
 μῆτος τῷ ἄλλων ὀπτατῷ.
 Χάρ. εἰδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθημῖα. ἢ ὁλοὺν ἀποδα-
 ναί σε δεῖ. ἐγὼ δέ μιν ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. ἐκὼν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χεῖρ' ἀγέεις,
 ἄνα καὶ πληγὰς ὅτι τάτω
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ πορθηλάβω.
 Μέν. μὴ ἐνύχλις ἔρ. Χάρ.
 δεῖξόν τι ἐν τῇ σῆμα ἔχεις.
 Μέν. δέμας εἰ δέλεις, καὶ
 τὸ ἐλάττω τὸ δειπνον. Χάρ.
 πόθεν τῶτον κινῶ. Εἰ μὴ τὸ
 κινῶ ἡγάγεις; οἷα δ' καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τῷ πλῶν, τῷ δ' ἄλ-
 λω

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, naum trahere,
 quousquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C H A. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit ad portan-
 dum? M E N. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C H A.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transuectum?
 M E N. Haud gratis ὁ πρῶ-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 accipui, & vectorem omnium
 vnus non ciulavi. C H A.
 Illa nihil ad paulum, ob-
 lum reddas oportet, neq;
 enim fas est secus fieri.
 M E N. Proinde tu me
 rursum in vitam reuehe.
 C H A. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam.
 M E N. Ergo molestus ne
 sis. C. Ollende quid ha-
 beas in pera. M E. Lupi-
 num si velis, & Hecatae co-
 nam. C H A. Vnde nobis
 hunc canē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia gaudie-
 bat inter nauigandum &
 vectores omnes irritans,

ac dideris incessens, v-
nusque cantilians, illis
plorantibus. M E R C V.
An ignoras Charon quem
virum transuexeris, plane
liberum, cuius nihil om-
nino curæ sit. Hic est Me-
C H A. Atqui si vnquam
posthac te recepero? M E.
Si receperis o præclate,
ne possis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
noster Iupiter & tu Cere-
ris filia, ne despiciate pre-
ces amatorias, P L U. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis denique es?
P R O. Equidem Protesila-
us sum, filius Iohieli, pa-
tria Philacensis, qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam prædictus
ac primus omnium contra
Ilium pugnando, occisus
sum. Precor autem ut di-
missus hinc, modicum re-
poris, in vitam redire de-
puto permittat. P L U.
Hunc amorē, Protesilaē,
omnes mortui amant. sed
nullus tamē ipsorum po-
tatur

βατῶν ἀπάντων καὶ ἀγγέλων,
καὶ ὁπισκοπῶν, καὶ μόνος ἀ-
δων, οὐκ ἐκζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὅπως
ἀνδρα διεπόμενους; ἐλευ-
θερον ἀκρίβως, καὶ δυνὸς πῶ-
τε μέλει. οὗτος ὅστις ὁ Μή-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν ἀν-
τάδω ποτέ; Μέν. ἀν' ἀλά-
τῃ βέλυσεν δις ὃ ἐκ αὐτῆς λάβοις.

Πρωτεσίλαου καὶ Πλούτου.

Ω Νέστορα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτις Λεῦ, καὶ σὺ Διὶ μή-
τρος θυγατερ, μὴ ἐπεὶ ἴδης
δῆσιν ἐρωτικῶς. Πλού. σὺ
δὲ τίνας δὲν παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ γὰρ Πρωτεσίλαος ὁ Ἰλίου
καὶ φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῶν Ἀχαιῶν, καὶ παρῶ-
τος Διοτάρων τῶν ἐπ' Ἰλίῳ.
δυναί δὲ ἀφ' ὧν παρὸς ὁ-
λίγων, αἰαδῶμαι πάλιν.
Πλού. τοῦτον γὰρ τὸ ἐρώτα ὁ
Πρωτεσίλαος, πάντες νικῶν
ἐρωτᾷ πάλιν οὐδεὶς αὖ οὐ τῶν
τύχων.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωτοῦ ἐρῶ ἔργον.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ὣν νύγα-
 μον ἔτι ἐν πᾶσι θαλάμῳ κα-
 ταλιπῶν, ἐν χόμῳ ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀπαθείᾳ ἀπέθανεν ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ ματρίως ἀπα-
 κτείει με ὡς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον
 ἐφθεῖς αὐτῇ, καταβῦναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπικε
 ὡς Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὡς
 δέσποτα. τὸ δὲ πρῶτον ὑ-
 πέρουχον ἔω. Πλου. οὐκ οὐ
 πείμεινον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 κολοῦν δύνει. Πρωτ. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὡς Πλού-
 των. ἡ δὲ αἰὶς δὲ καὶ αὐτὸς
 ἤδη, καὶ οἶδα οἷος τὸ ἐξῆν
 ἔστιν. Πλου. εἴτα τί σε ὀνεί-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρομένον; Πρωτ. οἷμαι
 πείσσειν καὶ κέντρον ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμῶν. ὥς αὖτ' ὄνεις
 δύο

titur eo. P. R. O. An non
 vitam, ὁ Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellum nauigando pfe-
 ctus sum. Deinde intelix
 in egressu nauis, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; ista uxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuerō, rursus huc descē-
 dere. P. L. V. T. Non bibi-
 sti, Proteσίλαε, aquam Le-
 theam? P. R. O. T. Bibi e-
 quidem, sed hac res prae-
 ualuit pondere. P. L. V. T.
 Igitur expecta, aduenies
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquam
 erit, iterum ascendere te.
 P. R. O. Sed moram hanc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res Amor
 sit. P. L. V. Et quid adeo
 iuuabit te vnuum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hac lu-
 gere? P. R. O. Spero me et-
 iam illam abducturum ef-
 se, ut huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. P x o. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista auda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponse tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; auferiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P x o. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinā aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucē peruenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponse thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δὺο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐδέ τις χρεῖται ταῦτα οὐδὲ ἐγγίτο πάσι. Πρω. ἀναιδήσω σε δὲ Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὸν Εὐρυδίκην παρέδωκε, καὶ ὁμογενὴ μου Ἀλκυσιν παρέπεμψατε. Ηρακλεῖ χαρίζομενοι. Πλού. διαθήσεις δὲ οὗτω κρανίον γυμνὸν ὢν, καὶ ἀμορφόν, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κακείνη προσβλεταί σε, καὶ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φοβήσεται σε. καὶ μάτην ἔτι τοσαύτην ὁδὸν ἀνελθούσῃ. Πρω. οὐκοῦν δὲ αὐτὸς σὺ καὶ τοῦτ' ἴσαςαι. τὸν Ερμῆν κέλευσεν, ἐπειδὴ ἐπὶ τῷ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτισλαος ἢ κατὰ κράτος ἐν τῇ ξάβδρῃ, νεανίαν ἐπὶ τοῦ καλὸν ἀπεργάτασθαι αὐτὸν, οἷος ἐστὶν τοῦ πατρὸς. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀεγάζον τοῦτον αἰεὶς ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ

μὲν᾿ ἄρα, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam unum diem
tibi permittum esse.

Διογένης καὶ
Μουσώλῃ.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
φρονημάτων ἀξίως; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὁ σινωπεῦ ὅς ἐβασίλευ-
σεν Κασίας μὲν ἀπάσης,
ἡρξά δ' καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ γὰρ οὐδὲ τινὰς ὑπο-
γαγόμεν, καὶ ἄρτι Μιλή-
του ἐπέβην, μὲν ποιεῖ τῆς
Ιωνίας κατασφιγμένους.
καὶ καλὸς βῆ, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρὸς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον παμ-
μέγεθες ἔχω δῆκνυμινον,
ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ ἕως ἐς κἀλ-
λος ὕλητην μένον, ἵππων
καὶ αὐδῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον οἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, διὸν
οὐδὲ εἴς ἐμὴν τις αἰὶ ἔα-
δως

Ohé tu Car, quare tan-
dem insolens es, tibi quo-
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis omni-
bus antepondere? M. A. V.
Primum regni nomine &
tu Sinopenſis, quippe quē
Carix imperauerim vni-
uerſe, præterea Lydiæ
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
vsq; peruenierim, plerisq;
Ionix partibus vallatis.
Adhæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in
rebus præualidus. Postre-
mo, quod est omnium ma-
ximū, in Halicarnasso mo-
numentum erectū habeo,
singulari magnitudine,
quātum videlicet defun-
ctorum alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulchri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cherrimo cincto, ad viam
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo ut

vel phanum aliquod simile hand facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; cfferri? D i o. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? M a v. Per Iouem ob hæc inquã. D i o. Atqui ô formose Mausole, nequẽ vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest; adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellẽtia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem vtræq; pariter tũ calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter narib. sinis ac sursum hiãtib. deformati. Cæterum sepulcrum hac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquã qui magnificã quandam apud se structuram habeat, verum quid hinc commoditatis ad te redeat vir egregie, nequaquã video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus

δίδως. οὐ δοκῶ σοι διγνώσκειν τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογῶν. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μάσω. ἢ Δι' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὅ καλὲ Μάσωλε, οὔτε ἵχθες ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρισιν. εἰ γούτινα ἐλοιμῆθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχοντες εἰπεῖν πῶς ἔνθα τὸ σὺν καίῳ προτιμηθῆι αὐτοῖς ἐμοῖ. φαλακρὰ γὰρ αἰφῆς, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὁδῶτας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρημένα, καὶ τὰς εἰμένας ἀποστιμώμεθα. ὁ δὲ τάφους, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶν' ἐπιδείκνυνται, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄσιν. σὺ δὲ ὡς βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῖς, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνένητα οὐ-
 μοι κείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 mos ἔσσι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
 γυναιότατ', οὐ γὰρ Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαμονεῖν ᾔπτο· Διογῆνης
 δὲ καταγλάσσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἔχει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σά-
 ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβαιω-
 κὼς ὑψηλότερον ὥς Κερῶν ἀν-
 δραποδέσασθαι τὸ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βέβαιότερῳ χορίῳ
 κατεσκευασμένον.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac lobarans.
 M A V. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol' ac Diogenes? D I O.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim eum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habeat
 sepulcrum. Neque enim
 illi res ea curæ est, vtrum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

Ecce denique vel me-
nipp^{us} hic iudex erit, vter
nostrum sit formosior.
Dic Menippe, an non ti-
bi videor forma præstan-
tior? M E. Imo quoniam
sitis, prius arbitror indi-
candū, nam hoc opinor,
scitu est opus. N I. Nire-
us ac Therſites. M E. Vter
Nireus vter Therſites, nō
dum enim vel hoc satis li-
quet. T H E. Iam vnum
hoc vincō, quod tibi sum
similis, neque tantopere
me præcellis, quantopere
te cæcus ille Homerus ex-
tulit, vnum omnium for-
mosissimum appellans,
quin ego fastigiato verti-
ce, rarisque & impexis ca-
pillis, nihilo te inferior vi-
sus sum arbitror. Iam ve-
ro tempus est, vti pronun-
cies Menippe, vtrum alte-
ro formosiorē æstimes.
N I R. Mirum me Aglaia
Charopeque prognatum,
qui vir pulcherrimus v-
nus omnib. ē Græcis Pri-
ameia ad Pergama veni.
M E N. Atqui non item
sub terram opinor, pul-
cherrimus venisti, quip-
pe qui reliquis quidem
edibus alijs appareas af-

ἴδω δὲ Μένιππος οὐ-
τοσίδικάσσει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ὄσιν. εἶπε δὲ
Μένιππος, εὐ καλλίων σοὶ
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ γὰρ
ἔσε, πρότερον ὁμῶς. καὶ
γὰρ τοῦτο εἰδέναι Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο ἔγνω.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίως εἰμὶ σοὶ,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρει, ἢ λίγον σὸ Ὀμη-
ρος ἀκείνος ὁ τυφλὸς ἐπη-
γεῖν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον περσενέων. ἀλλ'
ὁ φοβὸς ἔχω, καὶ ψεδνὸς
οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ
δικαστῇ. ὥρα δὲ σοὶ ὦ Μέ-
νιππος, ὅτ' τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἦγῃ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαίας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος αἰνῆς ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθεν. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γῆϊ, ὥς ὁμῶς κάλ-
λιστα ἦλθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμῶς, τὸ δὲ κρατίον,
ταύ-

ταύτη μὲν ἄρα διακρί-
ναιτο ὑπὸ τοῦ Θερσίτου
χεανίου, ὅτι εὐθρυπίον τὸ
σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὲν ἔρου
Ομηρον ὅποιος εἴ, ὅποτε
συμπράττοντον τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνειράτά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐμῆνα δὲ οἱ τότῃ ἔ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ᾧ Μένιππε; Μεν. οὐτε
σὺ, οὐτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν εἶδον, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θερσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τὸτο ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑὶ ΧΕΙ-
ΡΩΤΟΣ.

Ἦκουσα ὦ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιθυμῆσαις ὑπε-
ρβαν. Χείρ. ἀληθὴ ταῦτ'
ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ἑστὶς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνατόμε-
νος. Μέν. τίς δὲ σε
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc uno insigni à Ther-
ste caluaria dignosci possit
q. tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effeminatū ac neu-
tiq. viro decorum. N. Ar-
tamen Homerū percontā-
re, qua speciesū fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. e. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, ceterum ista
norunt, qui id tēporis vi-
uebant. N. 1. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq. alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paresq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὦ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse
M. At quænam te mor-

tis cupido tenebar, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? C H I. Dicam apud te, vicū neutiquam stultum atq; imperitum. iam mihi defecerat iucundum immortalitate frui. M. B. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? C H I. Erat iniquum Menippe, nam q̃ iucundum vocāe, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; ijsdē perpetuo reb. uter, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, te circumquodam orbe redirēt, atque alijs alia per vices succederēt, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris ijsdē, sed omnino in permutando posita est. M. B. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud in feros agitur vita, quinam tibi p̃cedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorē te contulisti? C H I. Hand suaviter Menippe

ἔρας τοῦ θανάτου ἔχῃ ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς χεῖματος; Χείρων. ἔγωγός σε οὐκ ἀπέχοντον ὄντα. οὐκ ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ἔτι, ζῶντα ὁρᾶν τὰ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῶς ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίου, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἷ ὁρᾶν δὲ αἱ αὐτὰ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥππερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ. ἐν πλήθει γοῦν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τρεπνὸν ἔστι. Μέν. οὐ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν αἵθου δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ παραλαμβάνουσιν αὐτὰ ἥκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημαγωγικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότει· ἄλ-
λως τε, οὐδὲ δὴ μὲν ὥ-
στις ἀνὴρ, οὐτὰ περὶ μὲν
δεῖ, ἀλλ' ἀντιπαρὶς τοῦ-
των ἀπάντων ἐστὶν. Μέν-
ορα ὦ Χείρων, μὴ πει-
πίπῃς σιωπῇ, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περ-
εῖ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένιπ. ὅτι εἰ πρὶν ἐν ταύ-
βῳ τὸ ὁμοίον αἰεὶ καὶ ταύ-
τον ἐγένετό σοι περὶ πο-
ρῆς, καὶ ἐν ταύτῃ ὁμοί-
οντα, περὶ πορῆς ὁμοίως
αὖ γένοιτο, καὶ δεῖται με-
ταβολῇ γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθα ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥσπερ οἶμαι ἀδυνα-
τον. Χείρ. τί οὖν αὖ πά-
ροι τις ὦ Μένιππε; Μέν-
οστις, οἶμαι, καὶ φασι,
σιωπῶν ὄντα, ἀρῶκε δὲ
καὶ ἀγαπᾷ τοὺς παρῶ-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφ᾽ ἑ-
αυτοῦ οἰεῖται.

Διογέ-

liquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodū
populare. Nihil autem in-
terest, vtrum in luce quis
agat, an in tenebris. Præ-
terea neque sittendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos, neq; esuriē-
dum, sed eiusmodi rerum
omnium egentia vacam^{us}.
M E N. Vide Chiron ne
temetipso inuoluas, neue
eodē tibi recidat oratio.
C H. Quamobrem isthuc
ais? M E N. Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit, quod
in vita semper ijsdem simi-
libusque rebus utendum
erat, cum hic itidem simi-
lia sint omnia, eundem
admodum pariet fastidi-
um. At de integro tibi
querenda erit vitæ com-
mutatio, atque hinc quo-
piam^{us} aliam in vitam de-
migrandum, id quod arbi-
tror fieri non posse. C H.
Quid igitur faciendū Me-
νίππε? M E. Illud nimirū,
ut sapiens cum sis, quem-
admodum opinor, & vul-
go prædicant, præsentib.
rebus sis contentus, boniq;
consulas quod adest, neq;
quicquam in his esse pu-
tes, quod ferri non queat.

N 5

Dia-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογέους, Αντισθένης,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo
rum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim specta
culum hoc iucundum fue
rit, videre alios quidem
ipsorum lacrymari, alios
autem ut dimittuntur,
supplicare, quosdam au
tem ægre descendere, &
quāquam ceruice vrgen
te ac impellente Mercu
rio reluctari tamen, & re
supinos obniti nulla ne
cessitate aut commodo
suo. C R A. Ego vero et
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D. I. Q.
Exponas licet, Crates, vi
deris enim quædam om
nino risu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma
xime nobiles, Ismenodo
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντισθένης καὶ Κράτης,
χολῶν ἄγομεν. ὅτι τί οὐκ
ἀπὶ μὲν οὐδὲ τῆς καθόδου
ἀπειπατήσαντες, ἀφ' ὧν
τὸς κατιόντας οἱοί τινες εἶ
σι, καὶ τί ἕκαστος οὐκ ἔστι ποιῆς
Αν. ἀπὶ ὧν ὁ Διόγνης.
καὶ ὅ αὖ τὰ θέαμα ἡδὺ
γίνοιτο. τοὺς μὲν δακρυ
όντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ
ἡκετούσας ἀφεθῆναι.
ἐπίους δὲ μόλις κατιόν
τας, καὶ ὅτι τράχηλον
ᾠθεῖν τοῦ Εἰμοῦ, ἔ
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
ἐπίους ἀντιγείδοντας, οὐ
δὲν δὴ. Κρά. ἐγὼ γοῶ
καὶ διηγέομαι ὑμῖν ἃ εἶ
δον, ὅποτε κατήεν κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διηγέσαι
ὁ Κράτης, ἔσikas γὰρ τινα
παυγέλεια εἶναι. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ'
ὁ Πλάτων, Ἰσμενόδορος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μυσίας ὑ-
παρχος, καὶ Ορεΐτης ὁ ἀριμέ-
νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσχυροδω-
ρος, ἐπιφύοντο γὰρ ὑπὸ ἀη-
σῶν παρὰ τὸν Κιθαεῶνα, ἐς
Ἐλευσίνα οἰμα βαδίζων,
ἔτι τί, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
ταῖς χερσὶν ἔχει. καὶ τὰ παι-
δια τὰ νεογνά, ἀκαταλεί-
πτει, ἀγκαλεῖτο, καὶ ἐ-
αυτῷ ἐπιμέμεντο τὸ τόλ-
μας. ὁ δὲ Κιθαεῶνα ὑπερ-
βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
λευθιεῶς χωρία σπάνεσμα
ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμου, διο-
δοῶν, δύο μέγους οἰκέτας
ἐπήγειτο, καὶ τούτα, φιάλας
πάντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
τέσσαρα μὲν ἐαυτοῦ ἔχων.
ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιός. γὰρ
ἤδη, καὶ γὰρ Δι' οὐκ ἄστευτος
πλὴν ὅτι ἐς τὸ βαρβαρικόν,
ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
ἵππον αὐτοῦ παραχθῆναι.
καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτοῦ σωετι-
σθήκει, μὴ πλὴν ἐμφό-
τεροι διαπαρέντες ὑπὸ δρα-
κόντινος σελτασεύς, ἐν τῇ
ὁδῷ

& Arsaces Medorum præ-
fectus, & Armenius Orce-
tes. Ismenodorus igitur
(occisus enim fuerat à la-
tronibus circa Cithæro-
nem, quando Eleusinem,
ut arbitror, proficiscebatur)
& gemebat & vulnus
in manib. præ se ferebat,
liberos suos paruos, quos
reliquerat identidem vo-
cando, sibi que ipsi ob au-
daciā succensendo. qui
cum Cithæronem transis-
set, ac illa loca circa Eleu-
teras deserta, ac bellis va-
stata peragrasset, non am-
plius quam duos seruos
secum adduxisset, idq; et-
iam cum phialas quinque
aureas & cymbia quatuor
secum haberet. Arsaces
autem (senior enim iam
erat, & per Iouem, pro
Barbarico illō ritu, facie
non adeo inhonesta aut
cōtemnenda) grauitē fe-
rebat atq; indignabatur,
quod pedibus incederet,
volebatque sibi equum
suum adduci. Nam & e-
quus vna cum eo mortu-
us fuerat, vna plaga am-
bobus transfossis à Thra-
censi quodam scutario, in
eo prælio, quod cum rege
Cap-

Cappadocum ad Araxem
fluvium commissum fue-
rat. Nam Arsaces quidem
infesto cursu in hostem fe-
rebatur, longe, ut quidem
ipse narrabat, ante alios
euectus. Thrax autem ex-
pectato illo subsistens,
ac scutum præ se tenens,
venientē Arsacis hastam
excutiendo diuertit, ipse
autem submissa parum-
per sarissa sua, & equum
& insidentē illum trans-
verberat. A N. Sed quo
pacto fieri potuit, Cra-
tes, ut vno ictu ambos
transverberaret? C R A.
Facilime Antist. Nam il-
le quidem cursu fereba-
tur, centum quendam vi-
ginti cubitalem prætentū
habens: Thrax autem ubi
pelta obiecta, plagam ex-
cussisset, & iam cuspis ip-
sum præteruecta esset, in
genū præmibens excipit
sarissa venientis impetum,
ac equum sub pectus vul-
nerat, quo mox præ fu-
rore ac vehementia cur-
sus se ipsum transadigente,
eadem hasta etiam Arsa-
ces per inguina utrinque
ad nates usq; penetrante,
transfoditur. Intelligis
nimi-

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππα-
δοκίῳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν
γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
διηγέτο, πολὺ τῶν ἄλλων
περὺπιζομένης. ὑποσά-
δῃ δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ὑποσείσται τὸν
Ἀρσάκου κοντόν. οὕτως δὲ
ὑποθείς τὴν σάρισσαν, αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν
ἵππον. A N. πῶς οἶόν τε,
ὦ Κράτης, μίᾳ πληγῇ
τοῦτο γινέσθαι; Κράτ. ἔσ-
σα ὦ Ἀντίθενης. ὁ μὲν γὰρ
ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῆχυ
τίνε κοντόν περιβλημένος.
ὁ Θράξ δ', ἐπειδὴ τῇ πέλ-
τῃ ἀπεκρούσατο τὴν περ-
σολίαν, καὶ παρήλθεν αὐ-
τὸν ἡ ἀκωκὴ, ὅς γ' οὐκ ἀλά-
σας, δέχεται τῇ σάρισσῃ
τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρ-
νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότητος ἑαυτὸν διαπεί-
ραντα. διγλαύνεται δὲ καὶ
ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶ-
να διαμπάξ, ἄχρως ὑπὸ
τῷ πυγμῷ. ὅσως, εἰ
τι

τί ἐξήκετο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μάλλον
 τὸ ἔργον. ἡγανάκτη δὲ
 οὐκ ἔστι, ὁμότιμος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππους
 κατιέναι. ὁ δὲ γὰρ Οἰ-
 κτις ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 ῃ παλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ'
 ἐστάναι χαίρει, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδυνάτο. πείρον-
 σι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μη-
 δοὶ πάντες, ἐπὶ ἀπο-
 βῶτι σὺν ἵππων, ὥστε εἰ
 δὴ σὺ ἀκάνθων ἐπιβάνον-
 τες ἀκροποδῇ, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκλυτο, καὶ
 οὐδ' ἐμὴ μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἠθέλην, ὁ βέλτιστος Εὐρυπύ-
 λος ἀνέστη, ἐκβύβ-
 σεν ἄρ' αὖτις τὸ πρῶτον,
 ἐγὼ δὲ ἐξέλαον. ΑΝ. κα-
 γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφείετο ἑμῶν
 τὰς αὐτὰς, προσδραμὼν
 εἰς τὸ πρῶτον, περκα-
 τέλαβον χώραν, ὥς αὖ
 ἐπιτηδῆως πλεύσωμι. πα-
 ρὰ δ'

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed a-
 qui magis hoc opus fue-
 rit. Verumtamen indigna-
 batur ille, quod non am-
 pliorem honorem, quam ca-
 teri habebatur, volebatq;
 eques descendere. Οἰκ-
 tes autem, privatus quis-
 piam erat, atque admo-
 dum debilis pedib', quip-
 pe qui neque stante humi,
 ne dum incedere vll'o mo-
 do poterat. Accidit au-
 tē hoc prorsus Medis o-
 mnibus, ut postquam ab
 equis descenderant, veie-
 ti qui super spinas ingre-
 diuntur, summis pedum
 digitis, vix atque exgre in-
 cedant. Quamobrem,
 cum per seipsum humi de-
 iectus iaceret, neq; vll'o
 prorsum pacto resurgere
 velleret, bonus ille Μερ-
 ούριος sublatū in se homi-
 nem, ad cymbam vsque
 portavit, ego vero sequēs
 ridebam. ΑΝ. Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me
 ipsum ceteris, sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbam accurrendo, prae-
 occupavit mihi locū, quo
 commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. D i o. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blephas ille fcenerator, ex Pirxo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero ueneno interemptus fuerat, Lampis autē ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blephas vero fame miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, nō iniussa vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberēs concernata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adolescen-

ti

εὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτιροπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Αντίσθηνες, τοιούτων ἐτύχιστα ξυνοδοιπόρου. ἐμεῖ δὲ Βλεφίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραίου, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρὸν, ξυναγώνων, καὶ Δάμις ὁ πλοῦσις ἐκ Κορίνθου συγκατήσαντο. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανόν. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἐρωτὰ Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάζας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεφίας λιμῶν ἀθλιὸς ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδόκει ὡχρὸς ἐς ὑπὸ πόλιν, καὶ λιπὼν ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαεινός. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὶς εἶδός, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθανού. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αὐτιωομένη τὸν υἱόν, ἢ κ' ἀδικα μὲν τοι ἔπαθες ἔφην ὑπὸ σούτου, ὅς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ πρὸς αὐτὸς ἐναγνηκοντάς τις ὢν, οὐτω χρηδαίεται νεατὶς-

καὶ

κῶ τέπαρα ὀβολουὺς παρῆ-
 χαι. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναί, ἔσενε
 γῶ κακῆϊνος, καὶ κατηρᾶτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τις μὲν πολέμιους οὐδὲ
 πώποτε ἔπρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου πρὸ
 ὧν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχεύοντος παιδιστηαίου, καὶ
 δακρύων δαπνιάσων, καὶ
 συναγμῶν, ἑάλωσεν ὁ γυν-
 τᾶιος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλὰ τὴν ἀναι-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν περὶ σῆκισι
 πληροῦμοις, εἰς αἰεὶ βιώ-
 σαθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πάλιν ἐμοὶ γὰρ οὐ τὴν τυ-
 χούσαν τερπικλῶ παρῆσ-
 χον τῷ τε συνέγχεσθαι. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅτι τὰ σομίου ἐσμέν.
 ἀποβλέπειν χεῖρ, καὶ ἀπο-
 σκεπῆν. ἀδέρωθεν τὰς
 ἀφικνομένους. βαβαί,
 πολλοὶ γὰρ καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πάλιν
 ὧν γνοῶν τούτων καὶ γη-
 αίων.

ti illi quatuor obulos scili-
 cet suppedibabas. Tu vero
 Acarnan, (gemebat enim
 & ille, ac deuovebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidē haud vnquam per-
 horrueris, sed te vltro pe-
 riculis offerendo, ante a-
 lios in praelium descēde-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lacrymis atq; sin-
 gultibus ficticijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blephas quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stulticiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 non vulgarem voluptatē
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes illi. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque a
 longe contemplari adue-
 nientes. Papæ, multi cer-
 te, & varij, omnesq; la-
 crymantes, præter pul-
 los istos & intantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc ?
 num philtro aliquo vitæ
 tenentur? Istum igitur de-
 crepitum interrogare lu-
 bet, Quid ploras licus tu,
 tam prouecta ætate mor-
 tuus ? Quid indignaris
 bone vir, præsertim cum
 senex huc aduenieris ? Ec-
 cubi rex fuisti ? M E N.
 Haudquaquam. D I O.
 Verum satrapes. M E N.
 Neque hoc. D I O. Num
 igitur dives fuisti, idcirco
 male te habet, quod reli-
 ctis multis delicijs ac vo-
 luptatibus mori coactus
 fueris ? M E N. Nihil tale,
 sed annos quidē circiter
 nonaginta natus fui, vitā
 autē difficilem egi, arun-
 dine & linea victum que-
 ritans, ultra modum ege-
 nus ac pauper, liberis ca-
 rens, & præterea claudus
 quoque, & parum oculis
 videas. D I O. Et vivere
 cupiebas cum talis esses ?
 M E N. Certe quidem,
 dulcis enim erat lux, mo-
 ri autem graue & horren-
 dum. D I O. Deliras o se-
 nex, & iuueniliter te ge-
 ris erga necessitatem, &
 hoc, cum sis eo æqualis
 portitori huic. Proinde
 quid

πρίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γέ-
 νησάκότες ἐδύροντο. τί τοῦ-
 το ; ἄρα τὸ φίλτερον ὡς τὰ
 ἔχει τ' εἶναι ; τούτου οὐκ τὸν
 ὑπὲρ γενῶν ἔξεσθαι βούλομαι.
 τί δακρύεις τῆλικούντος. Σπο-
 θανὼν ; τί ἀγανακτεῖς ὃ βέλ-
 τιστε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
 γνῶντες ; ἡ τοῦ βασιλέως ; ἡ δα ;
 Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
 λὰ σ' αὐτὰ πῶς ; Πτω. οὐδὲ
 τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπ' αὐ-
 τῆς, εἴτε αὐτῶν σε τὸ πολ-
 λὰ γενομένην ἀπαιτῶντα τε-
 θνάσκει ; Πτω. οὐδὲν ταῦ-
 τόν. ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἐγγύθεν
 ἀμφὶ τὸ ἐννεαήκοστα. βίην
 δὲ ἀπύρην ὑπὸ καλάρμου καὶ
 ἐργασίας εἶχον, ἐς ἡμέρας οὐκ
 πτωχὸς ὢν, ἀτεκέος τε,
 καὶ ἀρροσέτι χλωρὸς, καὶ ἀ-
 μνηστῆρον βλέπων. Διογ. εἴτε
 τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἢ θῆαι ;
 Πτω. καί. Ἡδὲ γὰρ ὡς τὸ
 φῶς. καὶ τὸ τεθνήσκειν, δεινὸν
 καὶ φοβερόν. Διογ. παρεπαί-
 εις ὃ γέρον, καὶ μεγακτεῖν
 πρὸς τὸ γέρον, καὶ ταῦτα, ἡλι-
 κιώτης ὢν τοῦ παρθένου. τί
 οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει περὶ τῆς
νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
φιλόζωοι εἰσὶν; οὐκ ἐχρυσὴν
διώκειν τὸν θάνατον; ὥς
τῆς ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρ-
μακον, ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
καί τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὥς
ὑπόδεσθαι βουλεύοντας, ὁ-
ρῶν περὶ τὸ εὐμειον εἶλον-
μένους.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
ΤΙΡΕΣΙΟΥ.

quid iam de adolescenti-
bus dicamus, quando et-
iam decrepiti isti tātope-
re vivere cupiunt? quos
decebat ipsam mortē et-
iam confectari, tanquam
remedium quoddam eo-
rum malorum, quæ secū
fert senectus? Sed abez-
mus iam, ne quis & nos
suspicietur tales esse, qui
hinc aufugere cupiamus,
quando circa fauces hic
nos oberrare viderit.

Menippi & Tire-
sia.

Ω Τίρεσια, εἰ μὴ καὶ
τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
ναι ἐξέστιον. ἅπανσι γὰρ ἡμῶν
ὁμοίως τὰ ὅμματα κινᾶ,
μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν.
τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
μὴ τοι μάλιστα ἤσθαι, καὶ ὅτι
ἀμφότερα ἐγγύου μόνος ἀ-
νὴρ καὶ γυνή, τῆς παρ' ἑαυτοῦ
ἀκούσας οἶδα. παρὲς τῆς θε-
ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
τέρου ἐπειράθης ἠδύοντος τῆς
βίωσιν, ὅποτε αὐτὴς ἤσθαι, ἢ ὁ
γυναι-

An vero & cæcus sis,
Tiresia, non amplius co-
gnitu facile est. Nobis e-
nim cunctis atque sunt
vacui oculi, ac solæ illo-
rum sedes relictæ: quod
autem ad cætera attinet,
non facile dixeris, qui
Phineus aut qui Lynceus
fuerit. At vero, quod va-
tes futeris, & quod utrum-
que solus teipsum perhi-
bueris, marem ac fœmi-
nam, auditis aliquando
poëtis, noui. Proinde per
deos, dic mihi utram vi-
tam expertus es suauio-
rem, vir ne quando fuisti,

an cum femina? T i κ.
 Potior multo fuit, Menippe,
 muliebris vita, expeditior enim,
 & dominantur quoque viris mulieres,
 neque ipsis necesse est in
 bellum proficisci, neque
 ad propugnacula stare,
 neque in cōtionibus dissidere,
 neque in foro atque iudicijs contendere. M κ.
 Quid? an non audisti, Tiresia,
 Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum
 mulierum genus deplo-
 rando cōmemorat, quā
 miseræ sint, & intolerabilem
 parturiendo laborem
 sustineant? Verum dic
 mihi (commonefecerunt enim
 me versiculi isti Medæ)
 peperisti ne etiam aliquando,
 cum mulier esses, an vero
 sterilis, & absque semine vitam
 illam degisti? T i κ. Quid hoc
 Menippe interrogas? M.
 Nihil acerbe. T i κ. Verum
 responde, si tibi molestum
 non est. T i. Non fui sterilis
 quidem, sed neque peperī tamen.
 M. Sufficit hoc. Vtrum enim
 & vuluam habuisses, scire
 volebam. T i κ. Hui scilicet.
 M κ N. Succellu

γυναικεῖος; Τει. ἀμείνον
 ὡς παρὰ πολὺ ὦ Μένιππε ὁ
 γυναικεῖος. ἀποραγμένους
 γὰρ, καὶ δεσπόζουσι τῶν
 ἀνδρῶν οἱ γυναῖκες, καὶ οὐτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐτοῖς,
 οὐτε παρ' ἐπικλῆσιν ἐστάναι,
 οὐτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
 θαι, οὐτ' ἐν δικαστηρίοις ὑψι-
 τάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
 κοας ὦ Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οὐκ
 κλέψουσά τὸ γυναικεῖον, ὡς
 ἀθλίας οὖσας, καὶ ἀφθρητόν
 τινα τὸν ἐκ τῆς οὐδένων νό-
 νον ὑφισταμένης; αὐτὰρ εἶπέ
 μοι, ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς
 Μηδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτε-
 κες ποτὲ ὅποτε γυνὴ ἦθες.
 εἶρα, καὶ ἀγορὰς διετέλευ-
 σας ἐν ὀκείνῳ τῷ βίῳ; Τει.
 τί τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρω-
 τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
 πὸν ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπο-
 κριναι, εἰ σοι ἔσθ' ἰδιον. Τει.
 οὐ εἶρα μὲν ἡμῶν, οὐκ ἔτε-
 κον δ' ὁμοῦ. Μέν. ἱκανὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μήτ' εἶχες,
 εἰς οὐλόμην εἰδέναι. Τει.
 εἶχον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρ
 δὲ σοι ἢ μήτ' αὖ φαίδη, καὶ
 τὸ μῦθον τὸ γυναικῆον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπι-
 τάθηνσαν, καὶ τὸ ἀνδρῆον
 αἰφύη, καὶ πώγωνά ἔξ-
 ἴνευκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς αἰφ' αἰφάνης; Τηρε.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὐκ
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' εὖ πως
 ἰγνέτο. Μέν. οὐ γὰρ γάρ
 ἀπισεῖν ὧ Γερυσία τοῖς τοι-
 οῦτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἔξετάζοντα, εἴτε
 δαίατά ὄσιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχονται; Τηρε. σὺ
 οὐκ οὐδέ τιλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπῃτ' αὖ ἀκέ-
 σης, ὅρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 νοντο τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πῶς Ἀνδρόα, ἢ πῶς
 Δάφνις, ἢ πῶς τοῦ Λυκά-
 ρου θυγατέρα; Μέν. ὡς
 οὐ κακίαις ἐτύχων, εἴ πο
 μὴ ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτερι, ὅπῃτε γυνὴ
 ἦν, καὶ ἱμανταίου τότε
 ὄσων καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα αἰφ'

καὶ

cessu autē temporis, vul-
 ua ne illa evanuit, & mē-
 brum muliebre obtura-
 tum est, mamillaeque ite-
 rum complanatae, deinde
 virile succreuit, & barbā
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijit? T 1. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hxc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. M e n. Quid an non
 dubitare, Tiresia, de hu-
 iusmodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis, fieri ne possint an nō,
 protinus pro veris recipe-
 re? T 1 κ. Tum igitur ne-
 que cetera credis hoc pa-
 cto contigisse, puta quum
 audieris, ut quaedam ex
 mulierib. aves factae sint,
 aut arbores, aut ferae, Phi-
 loela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis illius fi-
 lia? M e n. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tū
 quid ipse dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὀπρί-
 με, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

Ο

2

ter

ter & vir & vates didicisti
esse? Tl. Vides? ut cun-
cta ea q̄ de me feruntur,
ignoras; puta quo pacto
& litem quandam Deorū
diremi, & Iuno visu me
priuavit, Iupiter autē in
solatium damni eius vati-
cinandi artem mihi dedit.
M. Adhuc ne Tiresia, mā-
dacijs istis caperis? Sed fa-
cis hoc more vatum. Con-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iam sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, detrun-
catis, deformasti, quid
quæso Vlystem accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere ipsum voluisti, cum
venisses huc vates cōsul-
turus, neque alioqui di-
gnatus es virū commili-
tonem ac socium, sed su-
perbe admodū ac gran-
di incedens gressu, præ-
terijsti. A. i. Merito Aga.
Ille enim mihi furoris
huius auctor extitit, ut
qui

καὶ μάρτις ἑμαυτὸν εἶναι
Τειρ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ πρὸς
ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ Δέ-
λυσά τινα ἔξιν ἦν θνητῶν;
καὶ ἢ μὲν Ἡρα ἐπὶ ἔρωσέ με
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβάσας τῇ
μαρτικῇ πλὴν συμφορᾷ.
Μίν. ἔτι ἔχη ὦ Τειρεσίᾳ
ἦν ψευσμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τοῦ μάρτεος τοῦτο ποιεῖς.
ἔθος γὰρ ὑμῶν, μηδὲν
ὀυγιὲς λέγειν.

Αἴαντ. καὶ Ἀγα-
μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν-
σεαυτὸν ἐφόνευσαι, ἐμελί-
σας ὃ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
αἰτίᾳ τὸν Οδυσσεύα; καὶ
πρώτῳ οὔτε προσέβλεψας
αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαρτυ-
ρόμενος; οὔτε προσεπείν-
ηξίωσας ἀνδρᾶ συστρατιώ-
τῳ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑ-
περοπτικῶς μεγάλα βαινὼν,
παρεῖλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ
Αγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μαλίας αἰτίος κατέστη,
μόνος

μόνος ἀντιξισταῖς ἐπὶ
 τοῖς ὅπλοις. Αἰαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνταγώνισας εἶναι, καὶ
 ἀκοντὶ κρατῆν ἀπάντων;
 Αἴα. καὶ, τὰ γε τοιαῦτα,
 οἰκεία γὰρ μοι ἢ πανο-
 πλία, τοῦ ἀνέψιου γε εὔσα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρὶ χα-
 ρίσσάτε μοι τῆς ἀθλῶν. ὁ
 δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἴσασα κινδυνεύον-
 τα κατὰ κικόφθαι ὑπὸ
 τῆς φεγγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπτηδεύτε-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αἰαμ.
 αὐτίκω τοιγαροῦν ὧ γιν-
 τῶν τιμὴν Θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ τιμὴν κληρονομίαν τῆς
 ὅπλων παραδιδόναι συγ-
 γυνεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τὰ. Αἴα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη
 μένος. Αἰαμ. συγγνώ-
 μη ὦ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
 ὡς ἔχθρη δόξης ἡξίους πράγ-
 ματος, ὥστε οὐ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; puluere, vt dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali vtiq; cau-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis, quodam iure
 ad me pertinebat, cū fra-
 tris mei patruelis certe fu-
 erit. Deinde vos ceteri, q
 multo quam ille præstan-
 tiores eratis, detrectatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Iste autem Læer-
 te filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruavi, cum iam à Troia-
 nis prope concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac di-
 gnior qui armis illis poti-
 rétur. A G. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset armorū suc-
 cessionem ac hæreditatē,
 utpote cognato, tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A I. Haudquaquam,
 sed Vlyssē, vt qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὦ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vicit
te postea, & hoc, Troia-
nis ipsis iudicibus. A I A.
Noui ego quæ me dam-
narit, sed fas non est, de
dijs aliquid dicere. Vlyf-
sem igitur aliud quam o-
disse non possum, Aga-
memnon, non si ipsa mihi
Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphlegethō-
tem præcipitetur, sacrile-
gus autem ille à Chimera
discerpatur, Tyrannus ve-
ro iste, Mercuri, iuxta Ti-
tyum in longum exten-
tus, arrodendum & ipse
epas præbeat vulturib⁹.
Vos autem boni ac probi
abite quam celeriter in-
campum Elysiū, insulasq;
beatorum habitate, p ijs,
quæ recte ac iuste in vita
fecistis. S. Audi ô Minos,
num tibi iusta dicere vide-
ar? M. An ego denuo nūc
audiam? an non cōvictus
es Sostrate, quod & mal⁹
fueris, & tam multos oc-
cidens? S. Cōvictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομέ-
νει, ἐπεὶ καὶ ἐμὴν ἀτηνέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρώσιν δικά-
σαι. Αἶα· οἶδα ἐγὼ, ἥτις
μου κατέδικασεν, ἀλλ' οὐ
δείκνεις ὅτι γινώσκεις τὸν θε-
ὸν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ
οὐχὶ μετεῖν οὐκ αὖθις αἰνέω
ὃ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ σὺ τὰ
μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττει.

Μίνω  καὶ Σω-
στράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς ἐστὶ Σώστρα-
τος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα
ἐμβιβλήσθω. ὁ δὲ ἱερόσυλος
ὑπὸ τῆς Χιμῆρας διασπα-
σθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὃ Ἑρ-
μῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ὑποίκα-
σθαι, ὑπὸ τοῦ γυπῶν κειμή-
σθω καὶ αὐτοὶ τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς
ὅ οἱ ἀγαθὴ ἀπὸ πλεονεξίας
ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδῖον, καὶ
τὰς μακάρων νήτους κατοι-
κεῖτε, αὐτὸν δὲ δίκαια ἐποι-
εῖτε παρὰ τὸν νόμον. Σώ. ἀκου-
σον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
δόξω λέγειν; Μίν. νῦν ἀκού-
σω αὐτοῦ, οὐ γὰρ ὀξείληλα γένοιτο.

ὦ Σώφρωνε πονηρὸς ὢν, καὶ το-
 σούτων ἀπεικονώς; Σώ. ἐλπί-
 ληγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
 κνίως κολαδίσσομαι. Μίν. καὶ
 πάν, εἴ γε ὑποτίθεντι πῶς ἀ-
 ξίαν δίκην. Σώ. ὅμως ὑπο-
 κρινάμην ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐρήσομαι σε. Μίν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μένεις, ὅπως καὶ
 τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἤδη.
 Σώ. ἐπὶ ὅσα ἐπραΐον ἐν τῷ
 βίῳ, πότερά ἐκὼν ἐπραΐον,
 ἢ ἐπικέκλωσθό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μίν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σώ. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χεῖροὶ ἀπαύτις, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δουλοῦνται ἑμῆς, ἐκείνη
 ὑπερεταῦνται, ταῦτα δεῶ-
 μιν. Μίν. καὶ, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
 τὰ πραΐέα. Σώ. οὐὲ τις
 ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φο-
 ρεύσειεν τινά, οὐδ' ἀνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δαρυφάρος,
 ὁ μὲν δικαστὴς πρῶτος, ὁ δ' ὅς τυ-
 ράννος, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φθί-
 νου; Μίν. ὅλγον ὥς τ' δι-
 καστῶ, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδ' αὖ

dem fui, sed vide, num ius-
 te ob id supplicio afficiar
 M i. Atq; admodum, si
 modo id iustum est, pro
 merito quenq; suo poenā
 dependere. So. Attamen
 respōde mihi ὦ Min. Bre-
 ue enim quiddam interro-
 gabo te. M i. Dic, sed ne
 prolixè modo, quo dein-
 cept & ceteros dijudica-
 re possimus. S. Quæcunq;
 in vita egi, virum volens
 ea feci, an ita à Parcis ag-
 glomeratum mihi fuit? M.
 A parca scilicet. S o. Pro-
 inde & boni pariter om-
 nes, & nos, qui mali vide-
 mur, eadem agimus, dum
 illi obsecundamus. M. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ uni-
 cuique iniungit, cum pri-
 mum natus est, quæ agen-
 da ipsi sunt. S. Si quis igitur
 ut compulsus ab alio,
 occiderit aliquem, cum
 non possit illi contradice-
 re, à quo compescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles quispiā alter
 iudici parendo, alter tyrā-
 no, quæ nam cædis illius
 reum ages? M. Quem ali-
 um, nisi iudicē aut tyrannu-
 num? Quoniam neq; ip-
 sum

sum gladiū accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. So. Recte sane ô Minos, laudo quod hæc etiā exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat, ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ex gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptū referendum est? Mi. Et qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. So. Vides ne igitur quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit, & rursū, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsus vi ac necessitate imperata fuerint. Mi. Multa,

o So.

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτῷ. ἴσμεν
τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὅν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὰ πρῶ
τας παραχρῆντι πλὴν αἰτίας.
Σω. εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι
καὶ ἐπιδαφιλὺν, τὰ πα
ραδείγματι. ὡς δὲ τις
ἀποσείλαντος τοῦ ἀποτό
του, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίτι πλὴν
χάριν ἰσθῶν, ἢ τίνα εὐε
γέτω ἀναχρηστέον; Μιν.
τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρα
τε. δάκονος γὰρ ὁ κομί
σαι ὡς. Σω. οὐκοῦν ἔργα,
πῶς ἔδικα ποιεῖς καλὰ
ζων ἡμᾶς ἱσμεῖται ἡ
νομίους, ὧν ἡ Κλωθὰ προ
σέταπτε, καὶ τούτους τι
μῶν τῶν διακηνηταμένων
ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
δὴ ἐκεῖνο εἶπεν ὅχει τις
αὐτῷ, ὥς ἀντιλέγειν δυνα
τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγμένοις.
Μιν. ὦ Σώστρατε πολλὰ
ἰδοὺς αὐτὸ καὶ ἄλλα οὐ κα
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἔ
κρίβως ἔξετάζοις. ὦ πάλιν
αὐτῷ.

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ
ληγὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπό-
λυσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μὴ
κέτι πολεζέδω. ἔρα δέ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος. ἦ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
ἐρόφυλάδ' ἐσίας ἐμῆς.
ὡς ἄτρωτος σ' ἐσείδον, ἐς
φάος μολώ. Φίλω. οὐ Μέν-
νιππος εὐτὸς ὅστις ὁ κύων;
εὐμενοῦ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
περὶ βλέπω Μενίππους ὅ-
λους. τί δ' αὐτὰς βούλεται
τὸ ἀγλῆκοτον τοῦ χήματος,
παῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτὰς.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
σον ἡμῖν ἀφίξει; πολλὰ
ἢ χέρον οὐ πέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ηκὼ νεκρῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότου πό-
λας λιπὼν, ἢ ἄδης χα-
ρις

ὁ Solrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamē
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verum etiā Sophista
quidē esse videris. Solue
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur.
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubēs aspicio luci red-
ditus. PHI. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolencia,
clava & lyra, leonis exu-
iæ? Adeundus tamen est.
Salve Menip. unde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. ME. .
Adsum reuersus mortuo-
rum è latibulis foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes ubi infer-

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, reuixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc viuum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit nouæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro
 iuuenta haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 rius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vellis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilectæ grauissime infernas
 egit ad vmbraς, Consule-
 rem manes vt vatis T i-
 resiai. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos consarcinatis ver-
 sibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus, nescio quo fa-
 cto versibus sic impletus
 sum, vt numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 cto

εἰς ὧν καταστῆναι. Φίλω. ἡ-
 γάρ τις, ἐλελήθει. Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανόντων, καὶ τ' ἔξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβιβάσκων; Μέν.
 οὐκ, ἀλλ' ὅτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς
 μ' ἐδίδξατο. Φί. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τὴν κτανῆς καὶ παραδ-
 ξου ταύτης ἀποδημίαν; Μέν.
 νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ
 νεότητος πλέον. Φί. ποῦσιν μακά-
 ρις τραγωδῶν, καὶ λέγα οὕτως
 πως ἀπλῶς, καὶ ἀβυστὴν τῆ
 ἰαμβείων. τίς ἡ εὐλογία; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδίδασκεν;
 ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδυνάτις, οὐδ'
 ἀσπασίως ἠόδοις. Μέν. ὦ Φί-
 λότης, χρεώ με κατήγαγεν
 εἰς αἶδαο, ψυχῇ χρεοβέμενον
 θηβαίου Τύρρεσιος. Φί. ὦ Μέν,
 ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
 οὕτως ἐμμέτρως ἐξέφυγες
 πρὸς ἀνδρα φίλους. Μέν.
 μὴ θροῦέτης ὧ ἐταῖρε, γινώσκεις
 γὰρ Εὐριπίδα καὶ Ομήρου συγ-
 γλυφῆρας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνι-
 πλόω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτό-
 ματά μοι τὰ μέτρα δῶν τὸ
 εἶμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
 σοι-

οὐκ ὄντι ἐν τῇ πόλει; Φι.
 κακὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆ ἀρπάξευσιν, ὁπρὸς κοῦσι,
 τοκογλυφῶσιν, ὀφέλοσά τ' ἔ-
 σιν. Μέν. Αἰῶνες καὶ κακοδα-
 μονες. οὐ γὰρ ἴσταται, οἷα ἐν γυ-
 χος κικύρω παρὰ τοῖν κα-
 τῶ, καὶ οἷα κεχειρολόγηται τὰ
 ψήφισματα καὶ τῶν πλουσί-
 ων, ἀλλὰ τὸν κίρβερν οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδο-
 κται τι νεώτερον τοῖς κατὰ
 σελὶ τ' ἐξ ἡμετέρας; Μέν. γὰρ διὰ
 καὶ πολλὰ ἀλλ' οὐδέ τις ἐν-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 οὐδ' τὰ ἀπὸ τῆς ἑξ ἀγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γερά τ' ἔ-
 ροφ' ὡς ἀτιθείας ἐπὶ τ' ἑξ-
 ἀμαρτήρας. Φι. μηδαμῶς ὅ
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ
 φθορήσης τ' ἀγῶν φίλῳ ἀν-
 δρὶ πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν
 ἔρεϊς τάτ' ἀλλὰ, καὶ πρὸς με-
 μενημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ἐπιτάξις τοῦ πίναγμα, καὶ οὐ
 πᾶν τὴν ἀσφαλὲς, πλὴν ἀλλὰ
 σοὶ γὰρ ἕνεκα τολμῶν. ἔδο-
 ξε δὲ τοῦ πλουσίου τέρας καὶ

παλιν

Et res humanæ hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius actitabant, ra-
 piunt, peierant, sceneran-
 tur, vsuras colligunt. M E.
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sortē iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Corberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H I. Quid ais? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de reb. decretum est?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem multa, verum
 prodere non licet, neque
 arcanā que sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H I. Nequa-
 quam ὅ Μένιππε, per Iouem,
 ne inuideas sermo-
 nes amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 sos

sos aurum tanquam Da-
 naën servātes abstrusum.
 Ρ η ι. Ne prius ó beate,
 quæ sunt decreta dixeris,
 quam ea percurras om-
 nia, quæ abs te audire li-
 bentissime velim. Quæ
 videlicet descensus causa
 fuerit, quis itineris dux
 deinde ex ordine, & quæ
 illíc videri, & que audie-
 ris omnia. Verisimile est
 enim, te, quum res pul-
 cras videndi curiosus sis,
 eorum quæ visu aut au-
 ditu digna videbantur,
 nihil omnino prætermi-
 sisse. Μ ε ν. Parendum
 etiam in his tibi est. Nam
 quid facias, urgente ami-
 co? Ac primum sanè tibi
 expediam, quæ res ani-
 mum meum ad hunc de-
 scensum impulerit. Ego
 igitur quum adhuc puer
 essem, audiremque Ho-
 merum atque Hesiodum,
 seditiones ac bella canē-
 tes, nō semideorum mo-
 do, sed & ipsorum iam
 Deorum, adhuc vero &
 adulteria eorum & vio-
 lentias, rapinas, supli-
 cia, patrum expulsionēs,
 & fratrum & sororum nu-
 ptias. hæc me Hercle om-
 nia

πολυχημάτων, καὶ τὰ χυσοῖν
 κατάκληστον ὥσπερ τὸν Δα-
 νάειον φυλάσσοντας. Φι. μὴ
 πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ τὰ
 διδογμένα, πρὶν ἐκείνα δι-
 ελθεῖν ἂ μάλισ' αὖ ἡδέως
 ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία
 σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τῇ
 δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγούμενος, εἴ-
 ῃς ἅτα εἶδες, ἅτα ἤκουσας
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
 λόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς
 ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλι-
 πεῖν. Μέν. ὑπεργητέον, καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
 θοι τις, ὅποτε φίλος αὐτὸς βιά-
 ζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δι-
 μιτῶν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ
 ὅθιν ὁρμήθην πρὸς τὴν κα-
 τάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν
 πατρὶν καὶ ἀκούων Ομήρου καὶ
 Ησίοδου πολέμους καὶ εἰρήνης
 διδογμένων, οὐ μόνον τῆς
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἡδὴ
 τῆς θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχεί-
 ας αὐτῆς καὶ βίας καὶ ἀρεπ-
 γίας καὶ δίκας, καὶ πατέ-
 ρων ὀξυλάσας, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡ-
 γού-

ἰοῦμίην ἵνα καλᾶ, καὶ οὐ παρ-
 ἔρως ἐκινούμιην πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δ' εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμιην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον. τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποικταῖς κελευόντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σασιά-
 ξειν, μήτε ἀεπάζειν. ἐν μεγά-
 λη οὖν καθέστηκεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χερσαί-
 μιην ἐμαυτῶ. οὔτε γὰρ πού τις
 ἐς αὐ ποτε ἠγούμιην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιᾶσαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς πρὸς καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ πού
 κομοθεῖται τὰναντία τῶτοις
 παρακταῖς, εἰ μὴ λυσίτελεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δ' ἀπα-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλουμένου τῶτος φι-
 λσοφους, ἐλχεῖσαι τε ἐμαυ-
 τὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῷ χερσαί-
 μι, ὅτι σοφολογία, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δῆξαι τῷ βίου. τούτα μὲν δὲ
 φρονῶν προσήειπ αὐτοῖς ἐλελή-
 θην εἰ ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνοῦ βιαζέ-
 σθαι. παρὰ γὰρ δὲ τῶτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatē per-
 venirem, hic leges rursus
 iubētes audio poētis ad-
 primē contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsta-
 bundus constiti, incertus
 omnino, quæ me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 ynquam putavi moecha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. periinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; rur-
 sus legumlatores hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; vti sic, vtcun-
 que liberet, vterentur, vi-
 taque viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputās ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter obseruans summam reperi ignorantiam omniaque magis incerta, adeo vt præ his ilico mihi vel idiotarū vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atq; ad eum scopum vniuersam vitæ cursam dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumelijsq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorē videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quādam pugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de con-

λιστα εὐρίσκον ὁποιοῦν ἄ
 ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀπείραν πλεί-
 ονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χευσού-
 ἀπέδξαυ ἑταί τ' ἰδιωτῆ-
 ρίον. ἀνέλες, ἢ μὲν αὐτὸ παρέρ-
 νει τὰ πᾶν ἡδέως, καὶ μένον
 τῷτο ἐκ παλῆος μελίεναι, τῷ-
 το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ἢ δέ
 τις ἐμπαιν, πονεῖν ἰὰ πᾶν-
 τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
 καταπαγκάζειν, ἐμπῶντα καὶ
 σὺχρῶντα, καὶ πᾶσι δουτα-
 ρεσουῖτα, καὶ λοιδορούμενον·
 σωεχὲς δὲ ἔρα φεδῶν τὰ
 παθήματα ἑταῖνα τ' Ἡσιόδου
 ὡς τ' ἀρετῆς ἔπη, καὶ τ' ἰδρῶ-
 τα, καὶ τὴν ὅτι τὸ ἄκρον αἰά-
 βατον. ἄλλος κατασφραγῖς
 χρημάτων παρηνελούτο, καὶ
 ἀδιάφορον οἰῶς τὴν κτήνην
 αὐτῷ, ἢ δέ τις αὖ πάλιν ἀγα-
 θὸν εἶναι καὶ τ' πλείον αὐτὸν
 ἀπιφοίνετο, ὡς μὲν γὰρ τ' κῶ-
 σμου τί χεῖν καὶ λέγειν; ὅς γε
 ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό-
 μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
 ὄχλον ὀνομάτων ἐσημέρει
 πᾶσι καὶ τ' ἀκούων ἐταπῆται, καὶ
 τὸ πάντων δεινὸν ἀτοπώτα-
 τον,

τον, ὅτι οὐκ ἔστιναντιωτά-
 των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
 θανούς λόγους ἐπορίζιτο,
 ὥστε μήτε τὰ διεξιόντων αὐτῶν
 ἀγῶμα λέγοντι, μήτε τὸ
 φύξιν, αὐτὶ λέγειν ἔχον, καὶ
 ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἐκ
 αὐτοῦ ποτε διεξιόντι εἴη καὶ φύ-
 ξιν ἐκ ταυτὶ χεῖν, ἀτιχ-
 τῶς αὖ ἐπαχον τοῖα νοσά-
 ζουσι τούτοις ὁμοίον, ἄρτι
 καὶ δεινύων, ἄρτι δὲ ἀνα-
 τεύων ἐμπαινον. ἔτι δὲ
 πολλῶν τούτων ἐκείνων ἀτυ-
 πώτερον. τοὺς γὰρ αὐτοῦ
 τούτους ἐπισκοπῶν δεινύων,
 ἀντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις δεινύοντας. τοὺς
 γοῦν καταφρονεῖν παλαι-
 νουτας χρημάτων, ἐώρων
 ἀπορίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 οὐκ ἐκ τῶν διαφορῶν,
 καὶ δὴ μὲν παλαιούοντας,
 καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
 ἐπομένους, τοὺς τε τὰ
 δεῖν ἀποδομένους,
 αὐτῆς ἕνεκα πάντα δει-
 νύοντας, ἡδονῆς τε αὐ-
 χι-

de contrarijs unusquisq;
 quum diceret, invincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adferebat, ut
 nec ei qui calidum, nec ei
 qui frigidum idem pror-
 sus esse cōtenderent, con-
 tra quicquam luscere po-
 tuerim, atq; id, quum ta-
 men manifeste cognosce-
 rem fieri nunquam posse,
 ut eadem res calida simul
 frigidaque sit. - Prorsum
 igitur tale quiddam mihi
 accidebat, quale solet dor-
 mientibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat illis absurdus, vitam
 eorum diligenter obser-
 uans, comperi eam cum
 ipsorum verbis præceptis
 que summo opere pugna-
 re. Eos enim qui spernen-
 da censebāt pecuniam,
 avidissime conspexi colli-
 gendis divitijs inhiare,
 de fenore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 deniq; nummorum gra-
 tia tolerantes. Ij vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitam suam
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipientisque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdā ac mysterijs aperire, & quæ libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quorū de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consularem, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegit

χρὶδὸν ἅπανται κατηγερῶντας. ἰδίᾳ δὲ μένῃ ταύτῃ προσσημῶνους. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυαχέρανον. ἡρέμα παραμυθόμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα δὴ συνέσει διαβόλοις ἀνδράσι τε εἰμι, καὶ τὰληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περὶέχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δειδυνῶσθαι τινος τῆς μάγων, τῆς Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδοχῶν. ἤκουον δ' αὐτὸς ἐπρωδᾶς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνείρειν τε τοῦ ἄδου τὰς πόδας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐτὸν βέλον) ἀσφαλῶς, καὶ ἐπίτω αὐτοῖς ἀσπείμπει. ἄριστον οὖν ἡγέμεναι εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραχθέντων πάλιν κατὰβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τήρσιαν τὸν βοιωτικόν, μαθὼν παρ' αὐτοῦ, ἃ τὰ μάλιστα καὶ σοφὸν, τίς δὲν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἀντιέ-

λοιτο

λοιτο εὐφρονῶν. καὶ δὴ ἀνα-
 παύσας ὡς ἔχον τάχους,
 ἔτρενον εὐρὺ βαθυλῶνος. ἐλ-
 θὼς δὲ, συγγίνομαι τῷ τῷ
 γαλδαιῶν σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 δεοπεσίῳ τῷ τέχνῳ πολιῷ
 μὲν τῷ κρυμῷ, ἡμίον δὲ
 μάλα σικνὸν καθήμενῳ, τῷ
 νομα δὲ καὶ πύτῳ μινθεοβαρ-
 ζάνῃς. δευδαίς δὲ καὶ καθικε-
 τεύσας, μέλις ἔτυχον παρ'
 αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μινθεῷ
 καθιγῆσαθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ αὐτὸς,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ
 εἰκοτὴν ἅμα τῷ σελιῶνι ἀρ-
 ξάμενος ἔλκε κατάγων ὅπῃ
 τῷ εὐφράτῳ, ἑσθιν περτα-
 νατέλλοντα τῷ ἡλίῳ ἔστιν τι
 να μακρὰν ὁπλήγων, ἥς οὐ
 σφόδρα κατήκον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φεῦλοι τῷ ἐρῶνι ἀγῶσι κη-
 ρύκον, ὅπῃ τροχὸν τι καὶ ἀσα-
 φὲς ἐφθέργειο, πλὴν ἀλλ' ἐν-
 καὶ γὰρ τινες ὁπκαλεῖσθαι δαί-
 μονας. μὲν γὰρ τῷ ἐπὶ
 δὴν ἴσιν αὐτὸς μὲν πρὸς τὸ πρὶ-
 σσάπον ἀπὸ πύσας, ἐπὶ στήρι
 πάλιν, οὐδένα τῷ ἀπάντων
 περτα-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poterā cē-
 lerrime Babilonem, ver-
 sus recta contendit. Quo
 quū venio, diuersor apud
 Chaldeorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; arte mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumque promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cranisque vix exorauī, ve
 quauis mercede vellet, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir,
 primum quidem dies no-
 uem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluī ad
 Euphratem, mane soleni
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quen-
 priam longam missitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 epti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat, nisi quod quos-
 dam visus est inuocare dæ-
 mones. Post illam igitur
 iacantationem ter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam in
 obuium quenquam defle-
 tens.

& ceni. Et cibus quidem
 nobis glandes erant, po-
 tus autem lac atque mul-
 sum, & Chospi tympha,
 lectus vero in herba sub-
 dio fuit. At postquam iam
 preparati satis hac data
 sumus, medio noctis siē-
 tio ad Tigretē me flui-
 um docens, purgavit si-
 mul, atque absterxit, fa-
 ceque iultrauit ac squilla,
 tum pluribus itidē alijs,
 & magicum simul illud
 carmen submurmurans,
 dein totum me iam in-
 cantans, ac ne a spectris
 læderer, circumiēs, redu-
 cit domum, ita ut eram,
 reciprocantem, ac reliqua
 noctis parte navigationi
 nos preparauimus. Ipse
 igitur magicam quandam
 vestem induit, Medorum
 vesti ut plurimum simi-
 lem, ac me quidē his quæ
 vides, ornauit, claua vi-
 delicet, leonis exuijs,
 atque insuper lyra. Iussit
 præterea ut nomē si quis
 me roget, Menippum qui-
 dem ne dicerem, sed Her-
 culem aut Vlyssē aut
 Orpheum. ΡΗΙ. Quid
 ita ὦ Menippe? neque e-
 nim causam aut habitus,
 aut

προσβάτων. καὶ σιτία μὲν
 οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ὅσον, οὐκ ἔστιν
 γάλα, καὶ μὴ ἰκτάριον, καὶ τὸ
 τοῦ χοάσπιου ὕδωρ, οὐκ ἔστιν
 ὑποαίθριος ὅτι τὸ πόσιον. ἐπεὶ
 δὲ, ἅλκις εἶχε τῆς προσδια-
 τήσεως πρὸς τὴν νύκτα, ὅτι
 τὴν γὰρ πύλαριν ἀγαγόν,
 ἐκάθην τε μετὰ ἀπέμαξε, καὶ
 πρὸς γνίσσε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ
 ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ πῶς
 ἐπρόβου ἐκείνῳ ἑσπερίῳ
 ῥύσας. οἷα ὅλον με κατα-
 μαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἦ
 μὴ βλαπτόμενον ὑπὸ τῶν φαν-
 τασμάτων, ἐπανάγει ἐς πῶς
 οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀποδίζου-
 τι καὶ τὸ λοιπὸν ἀνὰ φῶς
 εἶχομεν οὐ γὰρ μὲν οὐκ ἔστι
 κῆρ τιν' ἔδου σοφίᾳ, τὰ πολ-
 λὰ εἰσκήσαν τῇ μετρίᾳ, ἐμὲ
 δὲ τετοιοῖσι φέρον ἐνδοκίᾳ
 πρὸς πάλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέειπε τῇ λίσσᾳ, καὶ παρὶ
 λούτατο, ὡς τις εἴηται με-
 τοῦτομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ηερκλέα δὲ ἢ Οδυσ-
 σέα ἢ Ορφέα. φησὶ ὡς δὲ τί
 τῆτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ σὺ
 οὐκ

ἡμὶ τὴν αἰτίαν, οὔτε τὸ χη-
 μάτος, οὔτε τὸ ὀνομάτων. Με-
 τὰ μὲν πρόδηλόν γε τὸτο, καὶ
 οὐ πάντεσσιν ἀπὸρρητόν. ἔπει-
 δ' οὗτοι παρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 ἔθου κατεκλύθησαν, ἠγῆτο,
 καὶ με ἀπὸ κλέος ἐν αὐτοῖς, ἐξά-
 ρως αὖ τὸ τὸ Λιακοῦ φρουρὰν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀλωύτως παρε-
 λθεῖν, ἅτε συνηθέσιον τρα-
 γικῶς μάλα παρεπιπτόμε-
 τον. ὑπὸ τοῦ χήματος τῆδε δι-
 οῦς ἐπέφανεν ἡμέτερά, καὶ κα-
 τεκλύθησαν ὅππῃ τὸ πολέμιον, ὅτε
 ἀναγωγῇ εἰσδύμεθα παρ-
 ούμενο δι' αὐτὴν καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερεῖα καὶ μαλὶν καὶ αἶ-
 λα ὅσα πρὸς τὸ τελειῶν χεῖ-
 ριμα. ἐμβαλόμενοι ἔνθα ἀπαρ-
 ταλὰ παρὸ κλέος ἡμεῖς, ἔτω
 καὶ οὗτοι βαίνοντες ἀχνύμε-
 τοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μὲν γὰρ ὁπότες ἐπὶ τῇ ἐπι-
 στασίδι τῶν πολεμῶν εἴτα δ' ἐστὶ
 πλεῖστα μὲν ἐς τὸ ἔλος καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς τὴν δ' οὐ φεράτης ἀ-
 φανίζῃ. πρὸς αὐθέντες δ' καὶ
 ταῦτά, ἀφικνούμεθα ἐς τι-
 χασίον ἄρμον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀήλιον. ἐς δ' ἀποβάλλεται, ἠγῆτο

aut nominis intelligo.
 MEN. Atqui perspicuum
 id quidem est, ac neuti-
 quam arcanum. Nam hi
 qui ante nos ad inferos o-
 lim viui descenderant, pu-
 tauit si me his assimula-
 ret, fore ut facilius Acacē
 custodias fallerem, atque
 nullo prohibente transi-
 rem, utpote notior tragi-
 co admodum illo cultu e-
 missus. Id igitur dies ap-
 paruit, quum nos ad flu-
 men ingressi in recessum
 incumbimur: parata liqui-
 dem ab illo fuerat, cym-
 ba, sacrificia, mulla, & in
 id mysterium denique
 quibuscunque opus erat.
 Imponentes ergo omnia
 preparata, ita iam & ip-
 si ingredimur tristes, la-
 crymisque implemur ob-
 ortis. Atque aliquanti-
 sper quidem in fluuio fe-
 rimur, deinde in sylvam
 delati sumus, ac lacum
 quandam, in quem Eu-
 phrates conditur. Tum
 hoc quoque transmissio, in
 regionem quandam per-
 uenimus solam, syluo-
 sam atque opacam, in qua
 descendentes (praibat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, daemones si mul omnes cōuocat, Erinnas, Erinnyes, Hecatem nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quaedam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & timas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane trillis fuit ac morosa. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lac^{us} Pyriphlegethō, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatū, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὃ Μινροβαρζάνης βόθρον τε
 ὠρυζάμεθα, καὶ ἰὰ μῆλα ἰσφά
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα πρὶ τῷ βό
 θρον ἐσπίσσεσθαι. ὃ δὲ μάλας ἐν
 τοῦτέτῳ, δῆδα κακομένειον ἔ
 χων, ἐκ ἑτ' ἡερμία τῇ φωνῇ
 παυμένης δὲ ὡς οἷος τι ἔ
 ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὅμῳ
 πάντας ὀπιθεῖσθαι, καὶ ποταμῶν
 ἑριννύας, καὶ τυχίαν ἐκάντιον καὶ
 αἰπὴν βὺν περσιφόνειαν, παρὰ
 μιγνύς αἶμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσπρη ὀνδίατι καὶ τολὺ
 σβίλαβῃ. οὐδὲς οὖν πρὸς τῷ
 ὀκῆναι ἰσαλευέσθαι, καὶ ὑπὸ τῷ
 πρῶτῳ τῷ δαφρὸς ἀντὶ τῆς βύβου,
 καὶ ἡ ὕλας καὶ τῷ κέρβερος πρὸς τῷ
 θιν ἡκίετο, καὶ τὸ πρῶτον ἡ
 περκαίλῳ φησὶ καὶ σκυθραπὸν
 ἔδδισιν δὲ ὑπὸ τῷ τῷ αἰσ
 ὑέρον αἰδωνεύς καὶ φαίνῃ
 γὰρ ἡδὲ ἰὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ
 ὁ πυριφλεγεθὼν, καὶ τῷ Πλέτο
 ρος τὰ βασιλῆα. καὶ ἐλθόντες
 δὲ ὅμως διὰ τῷ χάσματι, καὶ
 μὲν Ραδάμανθου εὐρομεν ἡ
 νῶτα μικρῶ δειν ὑπὸ τῷ δει
 νος. ὃ δὲ κέρβερος ὑλάκῃσθαι
 μὲν τοι, καὶ παρὶ κίνησιν ταχὺ
 δὲ

ἦ μὲν κρέσσαντος τὴν χύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλει. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἐδὶ ἐ-
 στρασιόθημεν. ὡς γὰρ ἤδη παύ-
 ρε τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς
 ἀνέπαυον. θαυμάσια δὲ πάν-
 τος ἐπέπαυον, ὃ μὲν τὸ σκέλος
 ὃ δὲ τὸ κεφάλιν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 συσπριμμένον, ἐμοὶ δοκῶν ἐκ-
 τινος πολέμου παρόντος. ὁ-
 μως δὲ ἐν ὁ βέλτιστος χέρων
 ὡς εἶδε τὴν λεοντίαν, οἰηθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσθλὸν αὐτὸν καὶ
 διπρόθυμον ὅτι ἀσμύρος, καὶ
 ὑποδάσει δισήμενον τὴν ἀτρε-
 πόν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σάβτῳ
 πρὸς μὲν ὁ μυροβασζάνης, εἰ-
 σόμην δὲ ἐγὼ καλὸν πινὲν ἐχόν-
 τας αὐτῶν, ἔως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνέμεθα πρὸς
 ἀτφιδέλω καλὰ φύλον, ἔνθα
 δὴ πεπτόντο ἡμᾶς ἰερίδαι
 τῶν κερῶν αἱ σκιάι καὶ ὀλίγον
 δὲ περιόντες, παρεγνόμεθα
 πρὸς τὸν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανεν δὲ ὃ μὲν δὴ θρόνου
 τινὸς ὑψηλῆς καθήμενος. πα-
 ρεῖσαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat nauigium, & ciulata
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic femur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, vsque
 adeo, vt multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me ratus Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzaues, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhæreo, quoad in
 pratum maximum perue-
 nimus asphodelo consi-
 tum, vbi certe circumfū-
 sæ undiq; mortuorū strī-
 dulæ nos sequuntur vā-
 bræ. Tū paulo proceden-
 tes longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in folio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pænæ, Tortores, maii
 P 3 Genij

Genij, Furis. Ex altera parte plurimi quidam ad-
ducti sunt ex ordine lon-
go fune vincti. Diceban-
tur autem adulteri, leno-
nes, mœchi, homicidæ,
adulatores, sycophantæ,
ac talis hominum turba
quoduis in vita patrantium.
Scorsim autem diuites ac
fœneratores prodibant,
pallidi, ventricosi ac po-
dagrici, quorum quisque
trabe vincitus erat, ferri
pōdere duorum talentorum
imposito. Nos igitur
astantes, & quæ sunt om-
nia conspiciamus, & quæ
dicuntur, auscultamus.
Accusant autem noui qui-
dam atque admirabiles
rhetores. P H I. Quinam
ergo hi, per Iouem, sunt,
ac ne isthuc quidē te pi-
peat dicere. M E N. Vin-
bras ne ynquam istas no-
sti, quas opposita soli red-
dant corpora? P H. Om-
nino quidem igitur. M E.
Hæ nos igitur quum pri-
mum functi vita sumus,
accusant, testantur, at-
que redarguunt, quic-
quid in vita peccauimus,
& sane quædam ex his di-
gna admodum fide vidē-
tur,

ἀλάστορες, καὶ ἑριννύες. ἐτέρω-
θεν δ' προσήγοντο πολλοί τι-
τες ἐφ' ἑξῆς αὐτῶς μακροὶ δι-
δυμῶι ἐλέγοντο δ' εἶναι μαι-
χοὶ καὶ πορνέυοντες καὶ ἡλῶναι,
καὶ κλέακα, καὶ συκοφαντοὶ καὶ
τοιοῦτος ὅμιλος τ' πάντα κυ-
κώσαν ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ
οἵ τε πλούσιοι καὶ τυκολάφον
προσήσαν, ὡς χροὶ καὶ πορνά-
στορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοῖον ἔ-
καστος αὐτῶ καὶ κλέακα διττά-
λαστον ὅτι κείμηνος, ἐφισώτες
οὐκ ὄντες, ἐωρεώμεν τε τὰ ἡ-
γούμενα, καὶ ἠκούοντες τ' ἀπὸ
λογουμένων. κατηγόρου δὲ
αὐτῶ καὶ οἱ τινες καὶ παρὰ
δύοις ῥήτορες. Φι. Τίνες οὗτοι
πρὸς δῖόν; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶδ' ὅτι
σου ταυταστὶ τὰς πρὸς τὸν
ἥλιον ἀποτυλουμένας σκιάς
ἀπὸ τ' σωμάτων; Φι. πάν-
μῶ οὐκ. Μέν. αὐταί τούτων
ἐπιδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγό-
ρουσί τε, καὶ κατὰ μαρτυροῦσι
καὶ διελέγχουσι τὰ πεπρα-
γμένα ἡμῶν παρὰ τ' εἶναι, καὶ
σφόδρα τινὲς αὐτῶ ἀξιόπιστοι
δο-

δουλοῦσιν, ἅτις αἰὲν συνοῦσαι,
 καὶ μηδὲ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 παμάτων. ὁ δ' οὐαί. Μίνως
 δημολῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 τριπεν ἑκάστον ἐς τὸν τῷ ἀσε-
 βῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα
 κατ' ἀξίαν τῆς τετολιμυκί-
 ας, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἃ
 πῆτο τῷ δυνάμει πλούτοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τε τετολιμυκίαν, καὶ
 μοιχοῦ καὶ πορνευῶντος
 δεινότητων. τὴν τε ὑλίσθη
 τὴν ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν
 ἀποφύγαν μυστήριας, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπὶ μὲν αὐτοῦ, ἐν τῷ πᾶσι
 ὄντες αὐτοῖς, καὶ ἐν τῷ ἁλ-
 θῶν τετυχεῖν. οἱ δ' ἀπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλούτους λέγουσιν
 καὶ δυνασταί, γυμνοὶ
 καὶ πτωχοὶ, παρὰ τὴν ἀνά-
 πνευστον αὐτῶν ὄντων ἀνα-
 πνευστον. ὥστε ἐγὼ γε
 ταῦτ' ἔβην, ὑπὲρ χάριν, καὶ ἐ-
 λθὼν ἠρώταμι αὐτῶν, πορνεύων
 καὶ ἡσυχῇ πως ὑπεμνήσκον,
 οἷος ἂν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ ὑλίσθη
 ἐφύσατό τις, ἥτις πολλοὶ μὲν
 ἔωθεν

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorum relegabat in cœ-
 tum, pœnas ibi sceleribus
 suis dignas luiturum.
 In hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dum
 viderent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum brevi perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui non meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, diuitias, inquam, ge-
 nus, munia, nudæ ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quàm somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quæ eorum forte
 agnoueram, accedens
 quicquid aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramue porrigens, permittere osculandam. Illi vero audientes illa moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimæra alligatum absoluit à poenâ, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ciulatus hominum

ἴσθην ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς παρὰ
 σήκισαν, τὸ πρὸς αὐτὸν πρὸς
 μέγιστον, ὠθούμενοι τε καὶ ἀπο-
 χλιδόμενοι πρὸς τὸ εἶναι. ὅς μὲν
 τις αὖ πρὸς ἀνάλειπας αὐτοῖς
 πρὸς τοὺς τις, ἢ πρὸς τοὺς
 ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας
 φίλος καὶ μακαρίους ἀποφαίνου-
 τας πρὸς τὴν πρὸς τοὺς
 ἢ τὸ δὲ πρὸς τοὺς δόξιν κα-
 ταφιλεῖν. ἐκείνοι δὲ ἐν ἡντιῶν
 τὸ ἀκούοντες. πρὸς δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἰδικά-
 δη δίκην. τὸ γὰρ τοῖς σικελιώταις
 Διονύσιον πολλὰ καὶ αἰτίαι ὑ-
 πό τῃ Δίῳτος καὶ πρὸς τὴν
 καὶ ὑπὸ τῇ τοῦ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρὰ τὸν Αἰετῆρος
 ὁ κυρτωτὴς (ἀγορεύει δὲ αὐτὸν
 ἐν τιμῇ καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κατὰ) μικροῦ δὲ τῇ
 χιμαίρᾳ πρὸς τὴν πρὸς τὴν
 σὲ τὴν καὶ τὴν, λέγοντας πολλοῖς
 αὐτὸν τὸ πρὸς τὴν πρὸς
 ἀξίον γνέσθαι δὲ τὸν. ἀπο-
 πάντες δὲ ὅμως τὸ δὲ πρὸς
 πρὸς κυρτωτὴν ἀφικνήμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὁ φίλος πολλὰ καὶ
 ἐλεῖν αὐτὸν ἀκῆσαι τις καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος
 ἠκέλο, καὶ οἰμωγὴ τῇ ἐπὶ τῇ πυ-
 ρὸς ὑπὸ μύλων, καὶ σπέρλαι καὶ
 κούφωτες καὶ ῥοχοί, καὶ ἡ χιμαι-
 ρα ἐσπάρει, καὶ ὁ κέρκερος
 ἐδάδαπτι. ἐκολάζοντο δὲ αἱ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι,
 σαβάραι, πένντες, πλέσιοι,
 πτωχοί, καὶ μάλιστα πάνσι τῇ
 τετολμημένω. ἐνὶς δὲ αὐτῇ
 καὶ ἐγνωρίτα μὲν ἰδόντας, ὅπο-
 σοι ἦσαν τῶν ἐναγχοῦς πετε-
 λυληκότων, οἱ δὲ ἐνεκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπιστρέφοντο. οἱ δὲ καὶ
 περισβλέποιν, μάλα δὲ λο-
 φρεπὲς τι καὶ κολακωτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑποβπῇ παρὰ τῇ βίον-
 τοῖς μὲν τοῖς πέννσι ἡμίελα
 τῇ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παύμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κακῆνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τῇ ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τῇ φεύγα Τάν-
 τалον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τῇ
 γηγῆν Τίτυον, ἡράκλεις ὅ-
 σος; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀρεῶν. διαλθόντες δὲ καὶ
 τέτυς, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagranti-
 um, tum rotæ & tormen-
 ta, carenæ, Cerberus la-
 cerat, & Chimera dila-
 niat, cruciabanturq; pa-
 riter omnes captivi, re-
 ges, præfecti, pauperes,
 mendici, divites, & iam
 scelerum omnes pœnite-
 bat. Et quosdam quidem
 eorum, dum intuemur,
 agnouimus, videlicet qui
 nuper è vita discesserant.
 Ad hi se pudères tum oc-
 culebant, nostrog; sub-
 trahebant aspectui, aut si
 nos aliquando respicie-
 bant, id seruiliter admo-
 dum abiectione facie-
 bant, atque hi quidem
 quam olim putas, onero-
 si fastuosique in vita? At
 pauperibus malorum di-
 midium remittebatur, &
 quum interquieissent,
 denuo repetebantur ad
 pœnam. Sed illa quoque
 quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum,
 Phrygiumque grauitèr
 affectum Tantalum, ge-
 nitumque terra Tityum,
 Dij boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrum oc-
 cupabat. Hos tandem
 prætereuntes, in campum
 P 5 veni-

venimus Acherusium,
 iuvenimusque ibi semide-
 os, heroidasque & aliam
 simul mortuorum turbā,
 iugentes tribusq; dispo-
 sitam, alios quidem ve-
 tulos quosdam ac marci-
 dos, atque (ut Homerus
 ait) evanidos, alios ve-
 ro iuvenes, & integros,
 & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam
 Aegyptios. Veram di-
 gnoscere quemlibet haud
 proclive fuit, adeo nu-
 datis ossib. omnes evant
 invicem simillimi, nisi q̃
 vix tandem eos diu inten-
 dentes agnovimus. Quip-
 pe conferti considebant
 obscuri atque ignobiles,
 nullumque servantes ani-
 plius pristinae formae vesti-
 gium. Cum igitur multi
 simul ossei consisterent,
 invicem omnino similes,
 qui terrificum quiddam
 per cauos oculorum or-
 bes transpicerent, dentes-
 que nudos ostenderent,
 haesitabam certe mecum,
 quonam signo Thersticem
 a Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicum
 Irum a Phaeacum rege,
 aut Pyrrhiam coquum

ab

μῶν, τὸ ἀχρεύσιον, οὐδέ πο-
 μὲν τε πῦρ ὅτι τῶν ἡμιθέων
 τε καὶ τὰς ἡρώνας, καὶ τὰ ἄλ-
 λων ὄμιλον τῶν νικῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαίσιμους, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινες καὶ ἐνερπίζον-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀ-
 μεκηνούς. τοὺς δὲ νεαλῆς καὶ
 σιωπηλὰς καὶ μάστιγα τοὺς
 αἰγυπῆων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρκῆς τῶν παρ' ἑαυτῶν, τὸ μὲν
 τοὶ διαγινώσκουσιν ἕκαστον, οὐ
 πάντες μὲν ἔχουσιν. ἀπαντὶς
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν δὲ ἑσέων ἱερμνωδῶν,
 πλεὺς μόνως καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθαρῶντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομιν. εἰρήνη δ' ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμαρτῶν καὶ ἀτηνῶν, καὶ οὐ
 δὲν ἔστι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
 ταῦτα σκελῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερῶν τε καὶ
 διάκνον διγορκότων, καὶ ἱερ-
 νούς τοὺς ὀδόντας περφαίνον-
 τας, ὑπὸ ἑαυτῶν ἐμαυτῶν, ὅ-
 τι γινώσκουσιν τὸ Θερσίτιον
 ἀπὸ τῶν καλῶν Νιρέως, ἢ τῶν με-
 τὰ τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῶν Φαιάκων
 βασι-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάξι-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀλκιμέμενος. ἔδεν
 γὰρ ἔτι τ' παλαιῶν γνωρίσμα-
 τος αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ἐς αὐτὸν, ἀδελὰ καὶ
 ἀντίγραφα, καὶ ὥς ἔδινός
 ἔτι διακρίνεσθαι δυνατόν. Ιὼς
 γὰρ τοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἰδὼς
 μοι ὅ τ' ἀνθρώπων βίος ποιο-
 πῇ τινι μακρῷ περὶ τοῖς κέναι,
 χορηγῆν ὅ καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχην, δαίμονα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπικαῖς ἡμίαινα
 προσάπνους αὐτῇ μὲν γὰρ λαβῆ-
 στα ἢ τύχην, βασιλικῶς δι-
 σκούσας, τιάραν τε ἐπιθεῖσθαι καὶ
 δορυφόρους παραδύσθαι, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασθαι τοῖς διαδή-
 μασι. τοῖς δ' οἰκέτεσσι ἡμίαινα πε-
 ριέσθαι. τ' δὲ τινὰ καλὸν εἶναι
 ἐκδύσθαι, τ' ὅτι ἀμορφον καὶ ἡ-
 λθιον παρὶσσεύασθαι παρὶ τοῦ
 πλὴν γὰρ οἷμα δέιν γινώσκειν τ'
 δέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλεν ἰὰ οἷων
 ἡμίαινα, ἐκ ἐῶσα ἐς τέλει δι-
 απυπύσαι, ὥς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφίετασθαι, τ' μὲν
 Κροῖτον ἠνάγκασε τ' τ' οἰκέ-
 τε καὶ ἡμίαινα τε σκευὴ α-

ab Agamemnone. Nihil
 enim ampli⁹ veterum iu-
 diciorum eius permanse-
 runt, sed omnia fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique vnquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctari mihi, persimilis ho-
 minum vita pompæ cui-
 priam longe videbatur cui
 præsit ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diversos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Alium siqui-
 dam fortuna delicens, re-
 gis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, vt opi-
 nor, debet esse spectaculū
 Quin habitus quorundā
 plerunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodē finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo prædierant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui-
 dem coëgit seruicaptiuq;
 vestes induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem , Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit v-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt , appa-
ratum quisq; restituens ,
& cum corpore simul ex-
utus amictu , qualis ante
fuit , efficitur, nihilo à vi-
cino differens . Quidam
tamen ob inscitiam , quæ
suos fortunæ cultus exi-
git , ægre ferunt atque
indignantur , tanquam
proprijs quibusdam bonis
privati , ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in-
scena quoq; vidisse te ple-
rumque puto histriones
istos tragicos , qui (ut fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes , modo Priami
sunt, aut Agamemnones.
Idemq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam graviter Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus , paulo post
servus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus , personam depo-
nens , & descendens à
crepi-

αἰαλαβεῖν, ἥ ἡ Μαϊάνδριον ἴ-
ως ἐν τοῖς οἰκείαις πομπαῖ-
σιν, ἥ Πολυκράτους τυραννί-
δα μετινέδῃσι, καὶ μέγχι μὲν
ἴνους ἔασσε χεῖρας τῷ χῆματι,
ἐπεὶ δ' ὁ τ' πομπῆς χειρὸς
παρέλθῃ, πάλιν αὖτα ἕκαστος
ἀποδῇ ἥ σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μενος τὸ χῆμα μὲν τ' σώματος
ὥσπερ ἡμεῖς πρὸς τ' γλῆσιν μηδὲν
τ' πλῆσι διαφέρων ἔνιοι δι-
ὕψ' ἀλγασμοσύνης, ἐπεὶ δ' αὖ
παλιν τ' κόσμον ὅπως αὖτα ἡ
λύχη, ἀχθούλαι τε, καὶ ἀλγασκῶ-
σιν, ὥσπερ οἰκείων ἱνῶν τερψι-
κόμιοι, καὶ ἔχ' αὖ πρὸς ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. εἶμαι
ἥ καὶ τ' ἐπὶ τ' σκηνῆς πολλάκις
ἑωρακέναι τὴν βαρύνειν ὑπο-
κρίτας τέχνης πρὸς τὰς χεῖρας
τ' δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κρέοντα,
ἐνίοτε ἥ Πριάμην γιννομένους,
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σημνῶς, τὸ τ' Κλέροπος ἢ Εὐριχ-
θῆος χῆμα μιμησάμενος, μὴ
ὀλίγον οἰκείως προῆλθεν ὑπὸ τ'
ποιητῆ κεκλευσμένος, ἥδη ἥ
πῆρας ἔχοντος τ' δράματος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὖτ' ἥ

χρυσόπασον ἐκείνῳ ἰδῆται,
 καὶ τὸ περὶ σωπείον ὑποθέμενος,
 καὶ καίλας ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πέ-
 νης καὶ ταπείνης ἀειέρεχθαι, ἐκ
 ἑτ' Ἀλαμέμων ὁ Ἀβέας, καὶ
 Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χερικλέης σουριεύς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεω-
 λείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀνάμνα-
 τὰ ὄντι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξεν. ΦΙ. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ἢ τὰς πολυτελεῖς τέ-
 τας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ ἐκ-
 ναι καὶ ὀπίσθια, ἔδει τι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἶσι τῶν
 ἰδιωτῶν νικητῶν; Μέν. ἀρεῖς ὦ
 φίλτατε, εἰ γὰρ ἐθέλω τῶν Μαντα-
 λῶν αὐτῶν, λέγω ἢ κάρη, τῶν
 ἐκ τῶν τάφου ἀειδόντων, οὐ οἶ-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτῶν ἰπαύσω γελῶν,
 ἢ τῶν ταπεινῶν ἐξείημι ἐν πα-
 ραθύτῳ περὶ, λαμβάνων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νικητῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν. τοσούτον ἀπολαύων τῶν
 μνήμας, παρ' ὅσοι ἐβαρύνει
 τὸ τηλικῶτον ἄχθος ὀπιλεί-
 μους. ἰπείδαν γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agememnon ille
 Atreo prognat^{us}, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sinien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tum
 spectanti videbantur. PH.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilone
 sunt apud inferos plebeiis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiores? MENIP.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectum abiecti
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescēs. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, ὦ amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

amplius pedem, necesse
est contentum decumbe-
re, seseq; ad loci modum
contrahere. At vehementer
multo risisses opinor,
si reges hostes nostros, sa-
trapasq; vidisses apud eos
medicantes, & aut iussa-
menta vendentes aut pri-
mas ipsas literas urgente
inopia prohitentes, & quæ
admodum contumelijs à
quouis afficiantur, atque
in faciem cedantur, per-
inde atque vilissima man-
cipia. Itaque Philippum
Macedonē conspicatus,
continere me certe non
potui, offensus est mihi
in angulo quodam, de-
tritatos calceos mercede re-
sarciens. Quin alios præ-
terea multos erat videri
mendicantes in triuijs,
Xerxes videlicet, Dari-
us, ac Polycrates. P H I.
Admiranda narras ista
de regibus, peneque in-
credibilia. Socrates au-
tem quid facit ac Dioge-
nes, & si quis est sapien-
tium alius? M E N I P.
Socrates profecto etiam
ibi obseruatur, omnesq;
redarguit, versantur au-
tem cum illo Palamedes,
Vlyf.

Λίσκος ὑπεμετέσθῃ ἐκάσῳ τῷ
τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον
οὐ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἄλλα-
πῶντα καὶ ἀκῆϊσθαι, τορὸς τὸ μέ-
γιστον συνισαλιότου. πολλῶν δὲ
αὖ, ὅμαι, μάλλον ἐγέλας, εἰ
ἐθιάσῃ τῆς παρ' ἡμῶν βουσι-
λέας, καὶ σαβάραι, πλουχούον-
τας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταχ-
χεπωλουῦντας ὑπὸ ὑπερίας δὲ
τὰ πρῶτα διδάσκοντες γράμ-
ματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχεύοντος ὑ-
βριζομένους, καὶ κατὰ κέρους πω-
λομένους, ὥστε τῷ ἀνδραπόδων
τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον
γούν τῷ μακεδόνι ἐξὸ διατά-
μφοι, οὐδὲ κρατεῖν ἐμῶν τῷ δι-
ναρίῳ ὡς ἐδείχθη δέ μοι ἐν το-
νίσῳ τινι, μὴδὲ ἀέμενους τὰ
σατρά τῷ ὑποδραμάτῳ. πολ-
λὸς δὲ καὶ ἄλλος ὡς ἰδεῖν ἐν
ταῖς τριόδοις μεταλιούτας,
Ξέρξας λέγων, καὶ Δαρείους καὶ
Πολυκράτες. Φιλ. ἄτοπα
διηγῇ τὰ περὶ τῆς βασιλείας, καὶ
μικρὸν δεῖν ἄπιστα. ἵ δὲ ὁ Σω-
κράτης ἑώραπτε, καὶ Διογένης, καὶ
εἰ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὅ-
μως Σωκράτης καὶ αἱ περὶ ἐρχεῖ
διηγ-

διλέγχαν' ἀπαντας, σώεισι
 δ' αὐτὰ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός, ἐτιμώ-
 τοι ἐπεφύσθῃσιν αὐτοῖς, καὶ διω-
 δική ἐκ τῆ φαρμακωποσίας τὰ
 σκέλη. ὃ δ' ἐβλήσας Διογένης
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῃ
 τῇ Ἀστυρίῃ, καὶ Μίδα τῇ Φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τοῖς τῷ πονη-
 κῶν ἀκούων δ' αἰμαζόντων σύ-
 γῃ, καὶ τῇ παλαστῇ ἰσχυρῶς ἀ-
 ταμεβονομῶν, γὰρ ἴσῃ καὶ τέρ-
 πεϊ, καὶ τὰ πολλὰ ὅπως κα-
 τακείμενος, ἀδὲ μάλα τρα-
 χεία καὶ ἀπνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 αἰμαγὰς αὐτῇ ὅτε καλύπτων,
 ὥς ἀνιᾶσθαι τὴν ἀνδρᾶς καὶ δι-
 ασκέπτῳ μελοικεῖν, οὐ φέρον
 τὰς τῇ Διογένη. Φηταυτὸς μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἰὸ ψήφισμα λέω,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεξας κεκυρῶ-
 δος καὶ τῇ πλουσίῳ; Μέν. εὖ σε
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 πρὶν τότε λέγειν προθέμενος,
 παμπόλῳ ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρίβοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθισαν οἱ
 πρὸντάντες ἐκκλησίαν πρὶν
 οὐδ'

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno-
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyrio, Midæq; Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumtuo-
 forum numero manes,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinē recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque incunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægrè ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H A. De his
 iam satis quidem, ceterū
 quod nā illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 ctum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem adiōcauerūt
 his videlicet de reb' quæ
 in

in commune conducerēt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbiz, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrāt in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum fundi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remisse in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerū statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; a pauperibus agi-

τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλὰς σιωθεόντας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τῶν ἀρχαῖων. Διοκῆδ' οὖν μὲν οὐκ ἔτι ἀλλὰ, τελευταῖον δὲ τὸ πρῶτον πλάσιον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸ κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἐμασάε τις τῶν δημαγωγῶν ἀγγέγων ψήφισμα τοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρ' ἡμᾶς οἱ πλείστοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζονται, καὶ πάντῃ τρέπονται πονηρῶν καὶ ἀφρονουῶντες, δεδοκῶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴ ἀπολύωσι τὰ τῶν σώματα αὐτῶν καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ἅπαντες καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς ψυχαῖς ἀνατεμνόμενους ἀναεὶς τὸ βίον καὶ ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν ἑσπέραν. ἔχουσιν οὖν τοιοῦτον διαγᾶγοντι μνησάμενος ἐπὶ τῶν πόνων καὶ ἐκαστοῦ, οἷον εἰς ὄνον ἰσθμίζοντες, καὶ ἀχθοφοροῦντες.

καὶ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐλαυνόμενοι, τὸ τοῦτον ὅ λαιπὸν ἔξῃ
 ἔναι αὐτοῖς ἀποθαρῃν. εἶπε
 ὁ Ἰνώμην Κρασίῳ σκελεσίω-
 νος, νικυσίου, φυλῆς ἀλιβαν-
 τιάδος. τέττε ἀγνοῶντος
 ὁ ψήφισμαλος, ἐπεψήφισαν
 ὅ αἱ ἀρχαί, ἐπεχρηστένησε
 ὅ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνέκριμ' αἰ-
 ῖ Βριμῶ, καὶ ὑπάκλυσεν ὁ κέρβε-
 ρος. ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνηται,
 καὶ κύρια, τὰ ἀεγνοσμένα
 ταῦτα μὲν δῆσαι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγ-
 μιν ἔνεκα, τῷ Τηρεσίᾳ περὶ
 λαθῶν, ἰκέτευον αὐτὸν ἵνα παύ-
 τα δινῇ τ' ἀμερος, εἰπὼν περὶ
 με ποιόν τινα ἠγείτο ὁ ἀρι-
 στον βίον. ὁ δὲ γελᾶσας, ἔστ' ὅ
 τυφλὸν γερόντιον καὶ ὠχρὸν,
 καὶ λεπτόφρονον, ὃ τέκνον, φη-
 σὶ τί μὲν αὐτίκην οἶδά σου τ'
 ἀρεσίας, ὅτι περὶ τῶν σοφῶν ἐ-
 γμῖτο, ἔλα αὐτὰ γινώσκόν-
 των ἐνυτοῖς. ἀτὰρ ἐξ ἑμέμης
 λέγων πρὸς σε, ἀπείρηται ὅ ὑ-
 πὸ τῶν Ραδαμαίθους. μηδα-
 μῶς, ἔφην, ὃ πατέρειον, ἀλλ'
 εἶπε, καὶ μὴ περὶ δὲ με σέβου
 φλῶ

agitati. Deinde ut liceat
 illis è vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Caluari-
 us patre Aridello, patria
 Manicensis, tribu Aliban-
 tiade. Hoc recitato decre-
 to, approbaverunt princi-
 pes, sciuit plebs, adfremu-
 it Proserpina, allatrauit
 Cerberus. sic enim rata,
 quæ inferi statuunt, au-
 tenticaq; sunt. Quæ igitur
 in concione ageban-
 tur, erant huiusmodi. Tū
 ego statim, cuius gratia
 veneram, Tiresiam adeo,
 atque illi re, uti erat, or-
 dine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quod-
 nam optimum vitæ ge-
 nus putaret. Hic vero sub-
 ridens (est autem senicu-
 lus quispiam cæcus, pal-
 lidus, voce gracili) ὁ φίλι,
 inquit, causam tuæ per-
 plexitatis scio à sapienti-
 bus illis profectam, haud-
 quaquam idem inuicem
 ijsdem de rebus sentienti-
 bus, verum haud fas est
 id tibi proloqui, siquidem
 quod Rhadamanthus in-
 terdixit. Nequaquam, in-
 quam, ὁ πατέρειον, sed dic
 amabo, neq; me contem-
 nas, qui in vita te etiam
 ipso

ipſo cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima eſt, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab inſipientia ceſſans alta cogitandi, & fines & principia inſpiciendi, & vatros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugæ æſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, ut præſentibus bene compoſitis minime curioſus, nulla re ſollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixiſſet, rurfus in aſphodelorum pratium ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rurfus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus abducens in regionem quandã magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum, tenue

φλότερον φερόντα ἐν τοῖς βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολλὸν τῆς ἄλλων ὑπερῶσας, ἡρέμα προσηύδα πρὸς τοὺς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτικῆς ἀριστερὸς καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τὴν μετὰ ῥητορικὴν καὶ τέλη καὶ ἀρχαὶ ὅπτη κοπεῖν καὶ κατὰ πύσας τὴν σοφῶν τέτοιον συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆξεν ἡδησάμενος. τὴν το μόνον ἔξ ἀπαρίσθης διηγήσῃ, ὅπως τὸ παρὸν ἐνθιμῶς, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ φεῖ μὴ δὲν ἐπαυδακίῃ. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὡς ἰοκατ' ἀσφοδὶλὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ' οὐ καὶ γὰρ ἡδὴ ὀφείλω, ἀγχι δὴ ὡς Μιθροβαρζάνη, φημι, τί θιαμέλομαι, καὶ ἐκ ἀπὸ μὲν αὐθις ἐς τὴν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρσει, φησὶν ὁ Μένιππε, ταχέως γὰρ σοι καὶ ἀπράξατα ὑποδείξω ἀπαπτόν. καὶ δὴ ἀπαλαλῶν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφοτέρων, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς ἑσπέρην ἀμεινόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κληθείας ἐσθλὸν φῶς, ἐκ γῆνο

ἐπεῖτο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερόν τοῦ
Τροφωνίου, καλεῖσθαι καλεῖ-
χονται οἱ ἀπὸ βοιωτίας. τοῦ-
τι οὐκ ἀνίθι, καὶ οὐδὲς ἔστι
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ εἰς δὲ
τοῖς εἰρηυμένοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπασάμενος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σορίου
ἀνελκύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-

θροπος.

ὦ ζῷ φίλῃ καὶ ξένῃ καὶ
ἐταρείῃ καὶ ἐφέσει, καὶ ἀσπρε-
πυτῇ, καὶ ὄρεσι, καὶ νεφελῇ
ἐτά, καὶ ἐρίγδουπῃ, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο εἰ ἐμδρόντηλοι ποιη-
ταὶ καλεῖσθαι καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἄπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώτυμος
γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πεί-
πον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κακῶς τοῦ ῥυθμοῦ.
τοῦ σοι γὰρ ἢ ἐρισμάρατος
ἀσπρη, καὶ ἢ βαρύερος βρον-
τῆς καὶ ὁ αἰθαλῆς καὶ ἀργῆς
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἢ δὴ
εἶνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
è Βροχία descenditur, hac
ascendens, atque illico ex-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gavisus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perveni.

Timon siue Misān-
thropus.

O Jupiter Philī & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, insuran-
dice, nubicoge, grandī-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomē attoniti Poætæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multinominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metricque exples hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, graui fre-
mum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugæ esse,
fumumq; poëticum, nec
Q 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundia aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quiuis ex his, qui peieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titione quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus reb. factum est, ut iam Salmones tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abire, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora fterris, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt

ἀπαπέφηνε, καὶ καπνὸς πομπη-
τικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τ' ἀπα-
τάγῃ τ' ὀνομάτων. τὸ δ' αἰ-
διμὲν σε, καὶ ὀκνηδὺν ὄπλον
καὶ ἀπὸ χειρὸς, ἢ οἷδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ᾧ, μηδὲ δλίγον σπινθήρα ἔρ-
γῃς. καὶ τῷ ἀδικοῦντων δια-
φυλάττον. δάπην γοῦν τῷ
ὀπιορκεῖν τις ὀπχειρέντων
ἔωλον δρυαλλίδα φουδεῖν
αὐτῷ, ἢ τῷ τ' αὐδαμάτορες
κρηαυνοῦ φλόγα ἔγω δαλὲν
τινα ἐπανατείναντες δοκῇς
αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἡ καπνὸν
ἀπ' αὐτῶ με διδιέναι, μόνον
δὲ τοῦτο οἶδαι Στολσίειν
τῷ τρώματι, ὅτι αἰσθη-
θήτον τ' ἀσέβει. ὥς ἤδη
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σατρω-
νὸς ἀντιβροντήαν ἐτόλμα, ἐ-
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
ἔγω ψυχρὸν τ' ὑγρὸν Δία
στερμαγρὸς αἰῆς, καὶ μεγα-
λαυχέμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γε καθάπτεται ὑπὸ μανδρα-
γόρα καθύδεις, ὅς ἔτι
τῷ ὀπιορκουῶντων ἀκούεις,
ἔτι τὰς ἀδικοῦντας ὀπ-
σκηπῆς

σκοπεῖς, λημῶν δ', καὶ ἀμβλυ-
 ώπης πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὦτα ὑπεκκώφουσαι
 καθάπερ οἱ παρηκνήβτες.
 ἐπεὶ νέος γὰρ ἔτι καὶ ὀξύθυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀφ-
 ρῶν, πολλὰ καὶ ὄντως ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ ἐδύ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τὸς ἐμειχρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νιγὺς πάντος ὁ κεραινεύ-
 ῶν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείλο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγέτο, καὶ ἡ
 ἀστράπη συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβόλιον προσηκονίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμικῶν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρῶδόν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγῃμαι, ὑετοὶ τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, πατα-
 μὲς ἐκάσῃ σαγῶν. ὥς τε τη-
 λικαύτη ἐν ἀκρεῖ. χρόνου
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ος ἐγέρετο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδιδυκῶν,
 μόγις ἔν τι κιβώτιον περ-
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ
 Λυκωρεῖ, ζώοντι τι τοῦ
 ἀνθρώπινου σπέρματος δια-
 φυ-

tant, respectu ægas? Ex-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinaris ad ea quæ
 fiunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quū
 iuuenis adhuc esses, acti-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 quæ tum unquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 uibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 saporū in morem, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis,

quasi scintillas quasdam
servans, unde sceleratius
etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum
igitur dignum socordia
præmii ab illis repor-
tas, quum iam nec sacra
faciat tibi quisquam nec
coronas offerat, nisi si
quis obiter in Olympicis,
ac ita ne is quidem rem
admodum frugiferam fe-
cere videatur, sed priscum
quendam ritum magis re-
ferre, ac pene Saturnum,
ὁ Deorum generosissi-
me, te reddunt magistra-
tu abdicantes. Omitto lo-
qui, quoties iam templū
tuum sacrilegio compila-
runt, quum tibi etiam ip-
si in Olympiacis manus
admoliti sunt. Atque in-
terea tu altitremus illi pi-
gritaberis, vel excitare
canes, vel vicinos aduo-
care, ut auxilio accurren-
tes illos cōprehenderent,
quum etiam dum adorna-
rentur ad fugam. Sed ge-
nerosus, Gigantūq; extin-
ctor, & Titanum victor
sedebas, quum tibi caesari-
es ab illis circumtondere-
tur, decem cubitale ful-
men dextra tenens. Horū
igitur

φυλάκων εἰς ὀπιογυῖα κα-
κίας μείζονες. τοῦ γὰρ τοι
ἀκλόουθα τῆς ξαθυμίας τα-
πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν,
οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινός
οὔτε σιφασουῶτος, εἰ μή τις
ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκῆα
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἴθους
τὶ ἀρχαῖον σαρτελῶν, καὶ
κατ' ὀλίγον κέρνον σε ὁ θε-
ὸν γυναιότατε, ἀποφάνη-
σι, παροτάμνοι τῆς τιμῆς,
ἰὼ, λέγειν, ἐπιστάχης ἤδη
σου τὸν γαῶν σισυλήκασιν.
οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπιάσιν ὀπβεβλή-
κασι, καὶ σὺ ὁ ὑπερβριμέτης
ᾠκνησας ἢ ἀνίστησαι τοὺς κύ-
νας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπκα-
λέσασθαι, ὥς βονδρομήσαν-
τες αὐτοὺς συλλάβωσι, ἔτι
συσκευάζουράους πόρος τὴν
φυγὴν, ἀλλ' ὁ ἥρηναιος, καὶ δι-
γαῖολέετες καὶ τιτανοκρά-
τωρ ἐκείνησο, τοὺς πλοκά-
μους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
τῶν, δικάπηνχων κερσινὸν
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ταῦτα
τοί-

τοίνυν ὦ Σάνδαλσον πλῆλιν
 παύσεται οὕτως ἀμιλῶς
 παροξύνει; ἢ πότε κολά-
 σεαι τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φάεσθαι ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπεραντλῶν ὑβριν τοῦ βίου;
 ἢ αὖ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ
 μὰ ἔγωγε, τοσούτους Αθιμῶ-
 νων εἰς ὑψὸς ἀΐας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πινυσαίων ἀποφά-
 ναι, καὶ πᾶσι τοῖς διομένους
 ἐπικούρησας, μᾶλλον ὃ ἀθελ-
 ούς ἐνεργείαν τῆς φίλων
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγνώ-
 μην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γινώ-
 σμαι πρὸς αὐτῷ, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπνέοντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, κακτοῦ ἐμοῦ νέυ-
 ματος ἀνερτημένοι. ἀλλ'
 ἴω σου καὶ ὁδῷ βαδίζων
 ἐντύχω τινὶ αὐτῷ, ὥστε
 τινὰ ἐμὴν παλαιὰν νι-
 κροῦ ὑπὸ τὴν, ὑπὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνατετραμμένην παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πότερ' ὦδεν ἰδόν-
 τες

igitur, ὅ preclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs pœnas sumes? quod
 Phaethōres aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem?
 Etenim ut de comuni-
 bus fileam, de ijs quæ mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nienſes in ſublime eueke-
 rim, ex pauper. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 ſuppeditarim, imo ſemel
 vniuerſas opes in amicos
 iuandos effuderim, ſi-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noſcor quidē ab illis, nec
 aſpicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod ſi
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euerſam homi-
 nis iam olim defuncti ſta-
 tuā, ac tēporis longitudi-
 ne collapsam prætereunt,
 quaſi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspicatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redact⁹
consilia, remone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque sigone philoso-
phor. Hoc interim lucti
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus vrentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igitur
tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excussio profundo isto, gra-
uique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Octa
redaccenso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ à Cretenribus de
te, tuaq; sepultura feren-
tur, I V P I T. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic

ἔρε-
ναι-

τες, ἑτέραν ἐκτρέπον), δι-
σάντητον καὶ ἀποβόπαιον θέα-
μα ὄψιός ἐπολαμδαύοντις
τὸν ἐφ' ὅρῳ πολλῆς σωτῆρας καὶ
εὐεργετίᾳ αὐτῆς γεγενημένον,
ὥς ἐπὶ τῇ κακῶν ὅττι ταύ-
τῃ πῶς ἐχατὶαν τραπόμε-
νος, ἐπαλάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι πῶς γὰρ ἐπὶ
μῖσος ὁβολῶν τιστάρων, τῇ
ἐκμίσῃ καὶ τῇ δικάλῃ φρο-
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τὸτο
γοῦν μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μη-
κέτι ὄψιός πολλὰς παρὰ τῇ
ἀξίαν αὐτῆς ἀπάτησας. ἀνιστρε-
φον γὰρ τὸτο γε. ἡδὴ ποτὶ
οὐκ ὦ Κρόνῃ καὶ Ῥέας ἡ,
τὴ βαθὺ τῆτον ὕπνον ἀπο-
σφάλλους, καὶ ἰσχυρόν, ἐπὶ
τὸν Επιμενίδην γὰρ κηκοίμη-
σαι, καὶ ἀναξίτητας τὸν κε-
ραυνόν, ἢ ἐκ τῆ Οἴτης ἐκαστά-
μινος. μεγάλῃ ποίησας τὴ
φλόγα, ὅττι δείξαι τινὰ γο-
λήν ἀνδράδας καὶ γενναίου
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ἐπὶ
Κροτῆς ποιεῖ σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης τιφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς ἐτός ἐστι, ὦ Εἰρηῇ, ὁ
κεκερ-

κικραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς,
 παρὰ τὸν Τυμπὸν ἐν τῇ ὑψω-
 ρείᾳ, πινερός, ὄλος καὶ αὐ-
 χιῶν, καὶ ὑποδιφθερός; σκά-
 πται δὲ, οἶμαι, ὀπηκκυφῶς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς,
 ἥσυχος φιλόσοφος ὅστις ἐ γὰρ αὐ-
 τῶς ἀσινεῖς τὰς λόγους
 διεξήκει καθ' ἡμῶν. Εἰμ. τί
 φησὶ ὁ πάτερ; ἀγνοεῖς Τι-
 μονα τὸν Εὐκρεατίδην, τὸν
 κολυτῆρα; ἔτις ὅστις ὁ παρ-
 λάκις ἡμῶν καθ' ἡρώων τε-
 λείων ἐσιάσας, ὁ νιό-
 πλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκα-
 τόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς
 διαβάμεν ἐορτάζον τὰ διά-
 σια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλείσιος, πῶς ὄν οἱ τοσού-
 ται φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τοις ὅστις ὅστις, αὐχιμερὸς, ἀθ-
 λιος καὶ σπαργανύς καὶ μι-
 σωτὸς, ὡς εἰκεν, ἔτω βά-
 ρειαν καὶ ἀφάρων τὴν δίκην
 λαλ. Εἰμ. ἔτι μὲν εἰπέσ-
 χης ὅτις ἐπέτριψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλικήν, καὶ ὁ
 παρὰ τὰς δομένους ἀπα-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radicē
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pellicq; hif-
 cina amictus, fodit autem,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax &
 confidens, mirum ni phi-
 losophus est, neq; enim
 alioqui adeo impia, nefa-
 riq; in nos fuerat ictu-
 rus. M. n. Quid ais pater,
 an non nosti Timonem
 Echekratidis filiū Colyt-
 rensem? Hic nimirū est,
 qui nos saepenumero in sa-
 cris legitimis conuiuio ac-
 cepit, ille repente diues
 factus, ille qui totas he-
 catombas, apud quem
 splendide Iouialia festa
 consueuimus agitare. I. v.
 Hem quanam ista rerum
 commutatio? hiccine ho-
 nestus ille, diues, quem
 tam frequentes cingebant
 amici; Quid igitur acci-
 dit, ut hoc sit habitu?
 squalidus, xumposus,
 fossor conducticius, uti
 conijcio, quum tam graue
 ligonem gerat? M. e. r. n.
 Ad hunc modum illam
 quemadmodum probitas
 euertit, atq; humanitas, &
 in omnes quicunque ege-
 rent

rent misericordia. At re-
vera Vecordia potius fa-
cilitasque, nulliusque in-
fatigandi amicis dele-
ctus, quippe qui neuti-
quā intellexerit, sese cor-
uis lupisque largiri. Quin
magis quam à vulturibus
tam multis misero iecur
eroderetur, amicos esse
eos & socios iudicabat,
quasi benevolentia erga
se afficerentur, quum il-
los epulæ magis caperent.
Ergo posteaquam ossa pe-
nitius nudassent, circum-
rosissentque deinde si qua
medulla suberat, hanc
quoque admodum diligen-
ter exuissent, aufuge-
runt, exuccum & radici-
tus defectum destituētes,
adeo ut postea ne agno-
scant quidem, aut aspici-
ant, tantum abest, ut sint
qui suppeditent, imperti-
antque. Has ob res tossor
& sago, ut vides, opertus
pelliceo urbē præ pudore
fugiens, mercede terrā ex-
erceat, aduersus ingratos
atra bile Romachatur, qui
quidem sua benignitate
ditati, admodum fastuo-
se nunc prætereant, ac ne
nomen quidem ac Timon
voce-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖς
λόγῳ, ἀνοία καὶ εὐήθεια καὶ
ἀκρίστια πρὸς τοὺς φίλους,
ὅς αὖ σωίει, κέραι, καὶ
λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακο-
δαίμων κεκόμενος τὸ ἥπαρ,
φίλους ἵνα αὐτοῦ καὶ ἐταί-
ρους ᾤτο, ὑπ' ἐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορῇ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνά-
σαντις ἀκρίστως, καὶ περι-
τραγόντες, ἢ τις καὶ μυιὰς
ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῷ-
τον αὖ μάλα ὀπιμνῶς ᾤχον-
το, αὖρον αὐτὸν καὶ τὰς εἰζας
ὑποτιτμημένῳ ἀπολιπόν-
τες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
οὐδὲ προσβλέποντες, πῶς
ᾧ ἢ ὀπικουρώτες ἢ ὀπιδι-
δόντες ἐν ταῖς μέραι, διὰ ταῦ-
τα δικιλίτης καὶ διφθιρί-
ας, ὡς ἐρεῖς, ἀπολιπὼν ὑπ'
αἰχμῶνς τὸ ἄστυ μισθοῦ
γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῦ-
τες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑ-
περοπικῶς παρέρχονται,
οὐδ' αὖ τούνομα εἰ Τίμων κα-
λεῖτο

λοιτο εἰδότες. Ζεὺς καὶ μὲν
 οὐ παροπίεος αὐτῆς, οὐδὲ
 ἀμελητέας. ἐκόντα γὰρ ἡγά-
 γακται δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὅμια ποίησιν τῶς κα-
 ταράταις κέλαξιν ἐμεί-
 νοις, ὀπληκισμένοι αὐτοὶς
 τοσούτα τούτων τε καὶ
 αὐτῶν πύτατα κήρυαν-
 τας ἡμῶν ὅτι τῶς βιωμῶν.
 ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥῖσι τίω
 κτίσαν. αὐτῶν ἔχω, πάλιν
 ἔσθ' ἀγρολίας τε καὶ εὐρύ-
 σου πολλοὺς τῶν ὀπλοκω-
 των καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ πηγά. τῶν ἡεροσυλω-
 των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῶν ἐφι-
 ᾗτι) πολλὴ ἡδὲ χεῖρον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τίω Ἀθηναίω,
 καὶ μάλιστ' ὅς οὐ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπε-
 πόλεσαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 των γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κεκρυγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 κόβειν ὅτι τῶν εὐχῶν. ὥς
 τε ἢ ἐπιβουλάμενον χεῖρ τὰ
 ᾗτα

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adultero-
 res ipsi quoq; fuerimus i-
 mitati, si eam virum ne-
 glexerimus, q̄ tantum tau-
 torum & caprarum pin-
 guissimas quasq; nobis in
 aris adoleuerit, quarum
 nidor etiamnum mihi in
 narib. residet. Tametsi pro-
 pter negociaq; & turbam
 maximam peierantium,
 tū vi, non iure agentium,
 neq; non aliena rapientū-
 um, præterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo vt ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 torssim, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes a-
 pud istos increbuerūt, ita
 vt pugnantib. inter se istis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortaliū
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merisque nugæ ingenti vociferatione connectunt, hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quæ haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutoni adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent. Neque usque adeo facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Ceterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen iustaurauero. Nam fracti sunt in eo re-tusa cuspide duo è radijs maximi, quum nuper a uidiis in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ δῆτις βῶαι
 πρὸς αὐτῷ ἀρετῶς τινα καὶ
 ἀνώμαλα καὶ λήρεα μεγάλη
 τῇ φωνῇ ξυμπετόντων. διὰ
 ταῦτά ται καὶ τῦτον ἀμειλη-
 θῆναι συμέβη πρὸς ἡμᾶς, &
 φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
 Πλάτωνα ὡς Εὐμήν παραλα-
 βὼν, ἀπὸ παρ' αὐτῷ χεῖρτά
 χεῖ. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ
 τὸν Θηταυρὸν μετ' αὐτῷ, καὶ
 μέλωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μὴ ἀπαλλατῆσαι
 σὺν ἑτῷ ῥαδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστ' ὑπὸ χηστότητος ἀν-
 θις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῇ οἰκίᾳ.
 πρὶν ὅτ' αὐτῷ κολάκων ἐμείνων,
 καὶ τῇ ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδεί-
 ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐδὲ
 μὴ σέβεται. καὶ οἰκίᾳ
 δάτυσιν, ἐπεδὸν τῷ κεραι-
 νὸν δῆσκειν ἄσθ. κατὰ τῷ
 ναὶ γὰρ αὐτοὺ καὶ Σποσομε-
 μῆναι εἰσὶ δὲ ὡς ἀκλίνας ἀμέ-
 γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον
 ἡκόντιτα πρὸς αὐτὸν τὸν σο-
 φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὅς ἐπεί-
 θε τὰς ἀμειλητάς, μὴδὲ ὅλας
 εἶναι τῶν ἡμᾶς τὰς δεῖς.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῆμαρ-
 του. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
 πῶς χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κερωνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύνθας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγη
 δεῖν συντρέξῃ παρὰ πῶς
 αἴτταν. πῶς ἰκανὴ ἐν
 τοσούτῳ, καὶ αὐτῇ τιμωρία
 ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τουῦτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
 Εἰμ. οἷον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
 γῆμαι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 δρατῶν οὐ φῶς δικαιολο-
 γῆσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 οὐχομένοις τῆτο χησίμονα.
 ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
 σιος ἐκ πινυάτης κατασῆ-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ ποσειδωνιάσας. ἔα
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπίσθας τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔκκαπιν
 ὀππεφυγὼς, ἔτι αὖ ἔκκαπ-
 τιν ἀμελέμενος. Πλουτ.
 ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτοῦ ἀπέλθοιμι ὡς
 Ζεὺς παρὰ αὐτὸν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὦ ἄριστε Πλῦτε, καὶ
 ταῦτα ἐμεῦ κελεύσαντος;
 Πλῦ. ὅτι γὰρ Δία ὑβρίζον εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum prexerit. Cæ-
 terum fulmen in Casto-
 ris ac Pollucis templum
 detortum tum illud exul-
 sit, tum ipsum parum ab-
 fuit, quin ad saxum com-
 minueretur. Quanquam
 interim vel id supplicij sa-
 tis magnum in illos fue-
 rit, si Timonem conspe-
 xerint egregie locupletem
 factum. M E A. Quan-
 tum habet momenti ali-
 um vociferari, & obstre-
 perum audacemque esse?
 Idque non ijs modo qui
 causas agunt, verum etiam
 qui vota faciunt condici-
 bile. En mox à pauperri-
 mo diues evaserit Timon,
 qui se imprecando clamo-
 rum & improbum præsti-
 terit, Iovemque reddide-
 rit attentum. Si vero si-
 lentio fodisset nutans, et-
 iam nunc foderet negle-
 ctus. P L V T. At ego Iu-
 piter haud quaquam ad
 istum rediturus sum. I V.
 Quid ita non rediturus
 optime Plute, præsertim à
 me iussus? P. Quoniam
 per Iovem iniuria me af-
 fecit

fecit eijciens, & in multa
 fragmenta difsecans, id-
 que quā illi paternus es-
 sem amicus, ac me pene
 dixerim, fuscinis ex adi-
 bus extruxit, nec aliter
 quam ij, qui ē manibus
 ignem abijciunt. Num
 rursus ad illum ibo, para-
 sitis, adulatoribus & scor-
 tis donandus? Ad eos me
 mitte ō Iupiter, qui mu-
 nus intellecturi sint, qui
 amplexuri, quibus equi-
 dem in precioso sim, & ma-
 iorem in modum exopta-
 tus. At hi stupidi cum in-
 opia cōmercium habeant,
 quam nobis anteponunt,
 ut ab ea accepto sago pel-
 liceo, ligoneque, sat ha-
 beant, quum quatuor lu-
 crantur obolos, decem
 talenta contentum dono
 dare soliti. I V P. Nihil
 istiusmodi posthac in te
 facturus est Timon, quip-
 pe quē ligo abunde satis
 corripuerit, nisi prorsus
 nullum dolorem sentiunt
 illius ilia, quod oporteat
 te p penuria praeoptare.
 At tu mihi querulus ad-
 modum videris esse, qui
 nunc Timonem incuses,
 quod tibi patefactis fori-
 bus

ἐμὲ, καὶ ἑξέφορξ, καὶ εἰς πολλὰ
 κατεμείριζε, καὶ τὰυτὰ πα-
 τρώον σὺ τὰ φίλον ὄντα. καὶ
 μόρον οὐχὶ δικαίοις με ἐξεί-
 θε, τὴ οἰκίας, καὶ ἅπτε οἱ τὸ
 πῦρ ἐν τῇ χερὶ ὄντι πρὸς πρὸς
 τρε. αὐθις ἐν ἀπέλθω, παρα-
 σίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίροις
 παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἑκεί-
 νου ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς
 αἰσθητοὺς καὶ δαίμονας, τοὺς
 πεινέοντες, οἱς τίμιος ἐγώ
 καὶ πεινῶντος. οὗτοι ὅ οἱ λα-
 ροὶ τῇ πνίᾳ ζυγέσσαν, ἡ
 φρονησὶν ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δι-
 κίλλαν, ἀπαπάτωσαν ἀθλίαν,
 τέτλαρας ὀβελὺς ἀπαφέρουσι,
 οἱ δὲ καὶ τὰ λαλῶντος δωρεὰν ἀνέ-
 ληπτι προέμενοι. Ζ. εὐδὲν ἴτε-
 τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσει;
 πρὶ σε, πάνυ γὰρ οὐτὸν ἡ δι-
 κέλλα πεινῶντα γόηκεν, εἰ
 μὴ αὐτὰ πασινα ἀλάγητος
 δεῖ πλεὺς ὀσφύ, ὥς χεῖρ σὺ
 αὐτὴ τῆς πνίᾳ προσαρῃδης.
 οὐ μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος
 εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς τιν' ἔχει
 Τίμωνα αἰτιᾶ, δίδετι σοι τὰς
 δίκας

δύραϊ ἀναπλάσας, ἢ φίλῃ πε-
 ριπροσῆν ἐλευθέρας. οὔτε ἀπο-
 κλείων, οὔτε ζυγίοντων, ἄλλο-
 τι δὲ τὴν ἀντίον ἢ γανὰ κίε χι-
 τῶν πλουσίων, κατακεκλειῶν
 λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλεῖς
 καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λῶν, ὥς μὴ δὲ παρεκλύψαι σοι
 ἐν τῷ φῶς δυνάμει εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με-
 ἀποπνίγειν λέγων ἐν πολλῶν
 πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς
 ἡμῶν ἐφαίνου, φρονίδος ἀ-
 γάκλειος, συνεπακῶς τῶν
 δακτύλων πρὸς τὸ ἔθνος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ὑποδράστα
 ἀπειλῶν, εἰ χειρὸς λάβοιο
 πρὸς αὐτὸν. καὶ ὅλως τὸ πρῶτον
 μα. ὑπερδύον ἐδύκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδερεῶν θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρε-
 δινούσῃ, ὑπὸ ἀκρίβεισι καὶ
 παμπούτοις παιδαγωγοῖς
 ἀναβιβάζον, πρὸ τῆς καὶ τῆς
 λογισμῶν ἀτοπαίου πρὸς
 ἐφασκεσ αὐτῶν, ἐξῶντας μὲν εἰς
 ὑπερβολῶν, ὅσον δὲ ἀπολαύον
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῶν ἑσῶν, κυρί-
 ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 si, vt ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfoca-
 ri te nimis tenebris eoq;
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruā-
 diq; vñ contractis, con-
 tortisq; , quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreoue thalamo, Dana-
 ës exemplo, virginem as-
 seruati atque a scelestissi-
 mis educari pedagogis,
 fœnore & computo. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quā
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quoniam ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vicerentur, sed
 vici-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniventibus neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnum fructum arbitran-tes; non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autem fore ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac striculis scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam inculaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V R. Atqui si rem vere perpenderis,

verum

ες γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ-
την ἐρηγορότας, ἐς τὸ σημή-
ον καὶ τὸ μαχλὸν ἀσκαρδαμ-
κί, βλέποντας, ἱκανῶς ὑπο-
λαύσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτὸς
ὑπὸ λῆξιν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-
δὲν μελαδιδόναι τὴν ὑπολαύ-
σεως. καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάτ-
τῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐδὲ ἴ-
σαν τὴν κρητῶν, μήτε τὰ ἴπ-
πων παρῶντι διατρέψαν.
καὶ περὶ τὴν καὶ καταγέλας
αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλάτ-
τόντων, καὶ τὸ κριτέτατον
αὐτὸς ζήλοτυποῦντων, ἀ-
γνοούντων δὲ ὡς κατὰ ρα-
τοῖς οἰκέτης, ἢ οἰκτιρῶν, ἢ
παιδοτρῶν. ὑπερτίων λατρεῖ-
ας, ἢ μεταρρίκτας, ἢ κοκιδά-
μον καὶ πέρρασαν διασπῶν,
πρὸς ἀμαλγόν τι καὶ μικρό-
στομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον
δρυαλλίδιον, ἐπαχρυπτῶν
ἑάσαι τοῖς τόκοις πρὸς οὐκ
ἐκ ἀδικεῖν, πάλαι μὲν σου
τοῦτο ἀτιθέσθαι, νῦν δὲ τὰ
τιμῶν τὰ ἐναντία ὁπκα-
λῶν; Πᾶν καὶ μὴ ἔχ-
τάληθ' ὑπεράζεις; ἀμφω

σοῦ

σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το ἀειμένον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ ἐνυϊλὸν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖη, τοῦ τε
 οὐ κατὰ κλέσον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γαροφύλιον
 καὶ τιμωρὴς, καὶ ὑπερόγκος,
 ὀπμιλουμένους, οὔτε πρὸς
 ἀπιομένους αὐτοῦ, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς περάγοντας, ὥς
 μηδὲ ὀφθαλμῷ πρὸς τινος,
 ἀνοήτους ἐνβριζέειν εἶναι καὶ
 ὑβρίζαι, οὔδ' ἐν ἀδικουμένῳ
 με ὑπὸ τισούτοις δεσμοῖς
 καταστίνοντας, οὐκ εἰδύ-
 τας ὥς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῳ τινὶ τῷ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες· οὔτ'
 οὐδ' ἐκείνοις, οὔτε τοῦ πᾶν
 πρὸς χεῖρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαυῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπως ἀρι-
 στὸν ὅτι, μέτρου ὀπμιλουμένης
 τοῦ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφειζομένους τὸ πρὸς πᾶν
 μήτε πρὸς πᾶν τὸ ὅλον
 σκόπει γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γῆρας γυ-
 νῆκα

utrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis illa nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diuer-
 so, qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioreq; ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspicerer
 à quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil commeritum tot
 in vinculis cogerent situ
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probo, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admouent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate utantur, uti
 nec prorsus abstineant.
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter. Si quis
 ubi puellulam & formo-
 sam

sam lege duxisset uxorem,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdiu, quocunque
 libitum sit ire, & quicun-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, ut adultere-
 tur, fores aperiens, pro-
 stitutusque, & quos libet
 ad illam inuitans, num hic
 amare videbitur? Profe-
 cto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui sepe-
 numero amorem senseris.
 Rursum si ingenuam lege
 domum deducat, uti li-
 beros legitimos progene-
 ret, cæterum nec ipse con-
 tingat florentem ætate,
 decoramque virginem,
 nec alium sinat aspicere,
 sed inclusam, orbam, ille-
 rilemque in perpetua vir-
 ginitate contineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidem
 præferat, pallore, corpo-
 re exhausto, oculis refu-
 gis, num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quæ
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,
 puel-

γαῖκα νέαν ἢ καλὴν ἐπεὶ
 μήτε φυλάττει, μήτε ζηλο-
 τυπῶι τοπιδάπαν, ἀφίει
 καὶ βαδίζειν ἐνθα αὐτὴ θέλει
 νύκτος καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ζῶειναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μάλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευομένου, καὶ
 ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μα-
 στρούων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῇ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δέξειν αὐτὸν; οὐ σὺ
 γὰρ ὦ Ζεῦ τοῦτο φάσκει,
 ἐραδίης πολλάκις. εἰ δέ τις
 ἑυπαλὴν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρετῇ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 περιστάσῃτο ἀκμῆας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ
 περιστάσῃ ὅπως ἐποι, ἀγο-
 νον δὲ καὶ σείραν καὶ ἀκλει-
 σας παρθένους, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
 κῆς ἐκτετηκίας, ἢ τῆς ὀφ-
 θαλμῶν ὑποδεδοκότων, ἔσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρο-
 παίων δόξῃ αὐτὸν, δέον παι-
 δεποι

δοποιεῖσθαι καὶ συμπύην τοῦ
 γάμου, καταμαραινὼν εὐ-
 πλοσώπων αὐτῶ καὶ ἐπέραςον
 κέλευ, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
 δεσμοφύρῃ τρέφων διὰ παν-
 τὸς τῷ βίῳ; τὰυτὰ καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίῳν μὲν ἀτί-
 μως λακίμβυδρος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἰξαντλούμενος.
 ἔω' ἐνίῳν δ', ὥσπερ εἰσμαλίας
 δρᾶπέτης πεπεδημένος. Ζ.
 τί οὐκ ἀγανακτεῖς καὶ αὐτὸς;
 διδάσκει γὰρ ἀμφοὶ καλὴν τὴν
 δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποιοὶ καὶ ἀγρυπτεῖ, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ σῶμα, ὅπως χλωότες
 μένοντες πρὸς χερσίν, οἱ δ' ἀκαθά-
 ρως ὁφιντοῖς ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 τὴν τροφὴν ἔωδ' τῆς ἀγρυπνίας
 ἀφαιρουμένοι. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδονῆς
 σωφρονεσέμεν παραπολὺν πρὸς
 Τίμωνι ἐκλυζόμενος. Πλού.
 ἐκείνος γὰρ ποτε πᾶσι δεινός, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱερὸν πηλίου,
 πρὶν ὅλως εἰσρυσθῆναι με καὶ
 σπονδὴν ἰξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος τὸν ὁπότερον, μὴ ὑ-
 πέραντα εἰσπεσὼν ὅπως κλύ-
 σω αὐτόν. ὥς; ἐς τὸ τὸ Δαρδανί-
 ον

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cereri
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fero,
 quum a nonnullis igno-
 miniose cedor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, a nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tius compedibus vinci-
 or. I v p i r. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem utrinque
 poenas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynco cibos
 Harpyiæ ipsis a faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac usu-
 rus cordatiore. P i. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino influ-
 xerim, data opera exhau-
 rire, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam,
 veritus ne si copiosius in-
 fundar, ipsum undis obru-
 am? Quo fit, ut in Danaï-
 dum doliū aquā mihi vi-

dear allaturus, frustraꝓue
 infusus, vase non con-
 tinente liquore, imo prius
 propemodũ effuso, quod
 influit quam influxerit.
 Adcò latus dolij hiat⁹ ad
 effusionem, ac liber exi-
 tus. I v p. Proinde ni hia-
 tum istum obturauerit,
 perpetuamq; perstillatio-
 nem sistere studuerit, te
 propediem effuso, facile
 inueniet sagum rursus &
 ligonem in fece dolij, sed
 interim abite, atq; illum
 diuitem reddite. At tu
 Mercuri fac memineris,
 vt rediens Cyclopas ex
 Actna tecum adducas,
 quo fulmen cuspidē resti-
 tuta resarciant. Nam eo
 nobis acuminato opus
 fuerit. M e r. Eamus Plu-
 te. Quid hoc? Num clau-
 dicas? Equidem ignorabũ
 ò praeclare, te non cæcum
 modo, verumetiam clau-
 dum esse. P l. Atqui non
 hoc mihi perpetuũ Mer-
 curi, verum si quando
 proficiscor à Ioue missus
 ad quemquam, tum ne-
 scio quo pacto tardus sum
 & utroque claudus pede,
 ita vt xgre ad metam per-
 tingere queam, sene non-

nun-

δὼν πῖθον ὑδροφορήσαν μοι
 δοκῶ, καὶ μά τι ἐπεντλήσῃ,
 ἢ κύτους μὴ σέγοντος, ἀλλὰ
 πρὶν εἰσευλῶαι χεῖδον ἐκχυ-
 θητοῦρόν τ' ὀπιζέοντος, ἔ-
 τως ἐνρύττερον τὸ πρὸς τιῶ
 ἐκχυσιν κεχλιὸς τ' αἰθου, καὶ
 ἀκώλυτος ἢ ἐξοδός. Ζ. ἔκαστος
 εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλιὸς
 τῷτο, καὶ οἷς τὸ ἀπαξ ἀναπε-
 πλαιῖον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεὶ σου, ῥαδίως ἐνρήσῃ τιῶ
 διφθέραν αὐθις καὶ τιῶ δίκει-
 λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ αἰθου.
 ἀλλ' ἀπῖε ἤδη, καὶ πλουτίζετε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνητο ὦ Εἰμῶ
 ἐπανιών σπὸς ἡμᾶς ἄλγος τοῦ
 κλέωπας ἐκ τ' αἰτνης, ὅπως
 τ' κεραιὸν ἀκονήσαντες ὀπ-
 σκευάσωται, ὡς ἤδη ἴε τεθνη-
 ῶτος αὐτ' δειτόμεθα. Εἰμῶ.
 προΐωμεν ὦ Πλουτί. τί τῷτο
 ὑποπάζεις; ἐλελήθεις μα ὦ
 χονέδα ἢ τυφλὸς μότον, ἀλ-
 λά καὶ χολὸς ὢν. Πλουτ. οὐκ
 αἶε τῷτο ὦ Εἰμῶ, ἀλλ' ὀπότε
 μ' ἀπὶ πὰρ ἴνα πεμφθῇς
 ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφὶ ῥέ-
 ροις

σοις, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅπῃ τέρε-
 μα, προσηράσατος ἐνίοτε τῷ
 ἀεικλόντος. ὁπότε δὲ ἀ-
 παλλάτῃς δὲ, πῶς οὐκ ὀφεί-
 ποτε τῷ ὀρνέων, ὡκύτερον. ἄμα
 γοῦν ἐπεσεν ἡ ὑπάλυξ, καὶ
 ἰὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικη-
 κώς ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῷ θεῷ
 τῷ. Εἰμ. οὐκ ἀληθὴ τὰ τα-
 φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
 εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν ἔ-
 ὄσον ὥς πρὶαδὲς βρόχον
 ἐγκύβεται, ἀφ᾽ ὧν τῷ τήμερον
 πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅπῃ
 λευκοὺς ζεύγους ἵξιλαύνον-
 τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπε-
 ξεσάποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσόχερες πειέρον-
 ται, οὐδὲ αὐτοὶ πιστεύοντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ-
 σιν. Πλούτ. ἑτερεῖον τοῦτ'
 ὅσον ὡς Εἰμῇ. καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
 μαυτῷ προσβαδίζω τότε, οὐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
 ὑποέλλει με παρ' αὐτοῦ, ὥστε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλόδω-
 ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
 καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴ
 τοῖσι

nunquam interim facto,
 qui me operiebatur. Por-
 ro quum discedendū est,
 elatum videbis multo aui-
 bus celeriores. Unde fit,
 ut vix iam a noto repagu-
 lo, ego iam præconis vo-
 ce victor pronunciet, sal-
 tu stadium transiensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatoribus. M.
 At ista quidem haud vera
 narras, imò ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 verò hodie diuites & sum-
 ptuoso in albo curru au-
 riganes, quibus ante ne
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurunq; manibus gellan-
 tes obambulant. Quine
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium diuites sint. P l.
 isthæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior petibus,
 nec a Ioue, sed a Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna dō-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirandinem aduolantem, fridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille tuniculus incisus, apertaque tabellæ, iamque novus dominus pronunciatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscenus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subraſo, pro varijs & opiparis voluptatibus quas sibi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferēs generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias

αὐτ

τοίνυν μετακινῶνται δὲ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβάλλοντες με καὶ κατασηκνῶμενοι ὅπμηνως, φερῶν ἀράμφοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ τοῦ τοῦ οἰκίας τῶν κεῖθι, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιῶν ὑβὸν ἢ σκεπόμενος, περὶ μάχης τοῦ τῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιλείπουντες, ἐν τῇ ἀγορῇ περὶ μῦθου τι κεχρηστές, ὥσπερ ἢ χιλιδὸνα περιστοιχίζοντες, τετραγόνους οἱ νεοττοῖ. ἐπεὶ δὲ αὖτ' ὁ τὸ σημεῖον ἀφαιρέθῃ. καὶ τὸ λῆρον ἐνταμῆθ' ἢ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ κενὸς δεσπότης, ἥτοι συγγνής τις, ἢ κῆλαξ, ἢ κατὰ πύγων οἰλέτης, ἢ παιδικῶν τίμιος, ὥς ἔμελλε εἶναι ἢ γνῶθον, αὐτὶ τοῖς οἰκίαις καὶ παντοδραπῶν ἡδονῶν, αἷς ἢ ἢ ἔξωτος τῶν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναικὸς ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν ὅς τις αὖτ' ἢ, ποτὲ ἀρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρων, αὐτὶ τοῦ τέως πωρῆσαι

ἢ δρῶ

ἢ δρόμωνος ἢ τίβιου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάθυρος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομασθεῖς, τοῦ
 μάλιστα κηλεύεται ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀπελέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθῆς ἀγούλας
 ἰοπένθος, οἷος αὐτοῦ ὁ θυμὸς
 ἐκ μυχοῦ τῆς σαλῆος διέφυ-
 γέν, ἢ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιόν. ὁ δ' ἐμπιστὼν ἀθεό-
 ως ἐκ ἐνὲ ἀπείθαλλος καὶ πα-
 χύδερμος ἀνθρώπος, ἔτι πῶ
 πῶδ' ἔτι περὶ αὐτοῦ, καὶ εἰ πα-
 ριὼν ἄλλος μασιζεῖε τις ὄρ-
 θιον ἐφίσας τὸ οὖς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνὰ κίονον
 πρεσβυτέρων, οὐκ ἔτι φρενὶς
 ὅτι τοῖς ἐπ' αὐτοῦ γαυροῦσιν, ἀλλὰ
 τοῦ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 τοῦ ὁμοδούλου μασιζοῖ
 ἀπαπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς ἴα
 τοιαῦτα ἔξειν, ἀχρεὶς αὖ ἢ
 ἐς πορνείῳ τι ἐμπιστὼν, ἢ
 ἱπποτροφίας ἐπιθυμήτας, ἢ
 κῶλαξι παρθοῦς ἑαυτὸν ὁμ-
 νούσιν ἢ γὰρ ἐὼς μορφώτερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, ἐὼς γνέ-
 σκεον δ' ἢ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, σπουδαιότερον δ' ἢ Ὀδυσ-
 σέως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelleretur. Ceterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum iustā
 agentes, quod eiusmodi
 Thyneus ex intimo sāge-
 niz sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 fam deuorarit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis prateriens
 loco increpit, arrectis ster
 auribus, quique pistri-
 num, perinde vti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum viuit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris ex-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiuspiam
 irriteritus, aut equorum a-
 plendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlys-
 se,

se, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento tem- poris semel profundat in- felix, quæ inuariatim mul- tis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. M. R. Illa ferme sic ha- bent uti narras, verum v- bi tuis ipsius ingrederis pe- dibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te mi- ferit, dignos illi visos qui diuitijs abundant? P. L. V. Enimvero credis me re- perire illos ad quos mit- tor? M. R. C. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præ- terito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenien- ses, homines ne obulo qui- dem estimandos. Cete- rum quid facis, quando- quidem es emissus? P. L. Sursum ac deorsum cir- cumcursans oberro, do- nec imprudens in quæpi- am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, ab- ducit, ac possidet, te Mer- curi pro lucro præter spẽ

σέως, πλουτιώτερον ἢ συνά- μα Κρείτων ἐκχεύειν, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χέθρου ἀθλίου ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπηρεκῶν καὶ ἀεπα- γῶν καὶ πανουργιῶν σωει- λεγυθία. Εἰμ. οὐτά που χέθρον φῶς τὰ γιγνόμενα. ὁ- πόταν δὲ οὐὼ οὐτόπους βα- δίζης, πᾶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκες πλὴν ὁδόν, ἢ πᾶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς αὐ σὺ ὁ Ζῆλος ἀποσείλη, κρεί- ναι εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλουτ. οἶσι γὰρ εὐρίσκεν με οἱ τινὲς εἰσι; Εἰμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάντῃ, οὐ γὰρ Λεϊτείδῳ καὶ Αἰλιπῶν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ περ- θεῖς, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Αῑθωαίων, ἐ ἢ ὁβολοῦ ἀξί- οισι. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπειθεῖς. Πλουτ. πρῶ καὶ κάτω πλῆθῶμαι πείνο- σθῶν, ἀρχεῖς αὐ λάθω τινὲ ἐμ- πισθῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὐ πρῶ- τός μοι περιτύχη ἀπαγα- γῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Εἰμύῳ, ὅτι τῷ παρα- λόγῳ

λέγω τ' κέρδους προσκυών
 Ερμ. οὐ κοῦν ὀξυπότηται ὁ
 Ζεὺς, οἷονδ' ἂν σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκούτα πλουτίζειν ὄ-
 σους αὐτῷ εἶναι τ' πλουτεῖν ἀξί-
 ουσ; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὅ γαρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀνὰ ζήλοισιν
 δυσχερῆτον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τ'
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ ἔλκετο ῥαδίως, ἀμωρόν ἔ-
 τω καὶ μικρόν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ῥᾶν ἐς τοῦ τοιού-
 τος ἐπιπίπῃ πειρᾶν, καὶ
 σαλῶ νόμῳ πρὸς αὐτ'. Ερ-
 ῖτα πῶς ἐπιδαν καλῶς ἀλίστης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φύγεις; οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀε-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν κωρόν τῆς φύγης. Ερμ.
 ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σῃ; καὶ πρὸς τί ὥχρος
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τοιού-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsius
 animi sententia, ditari abs-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui ditescer-
 rent? P L V. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum me
 cecum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim ē vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in ciuitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M E R-
 C V R. At qui sit, ut quo-
 ties eos deferis, celeriter
 aufugias, quum vix sis
 ignarus? P L V. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tempus inuitat. M E R-
 C V R. Iam illud quoque
 mihi responde, qui sit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallitus, postremo clau-
 sus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, si frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, qui sic perditæ te ama-
 rint, ut se aëreo è scopulo
 piscos in equoris alta;
 præcípites abiecerint ratē
 fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam fat scio, tu quoque
 fateberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, furere illos
 qui eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem illis videri, ne prope
 claudum aut cæcūm, aut
 si quid aliud adeo mihi vi-
 cij. M κ κ. Quidni δ Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P L. Haud
 cæci quidem, δ opti-
 me, verū inscitia errorq;
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offūdūt tenebras.
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per-
 sona vehementer amabili
 tectus inaurata, gemmis-
 que picturata, ac versico-
 loribus amictus, eis occur-
 ro,

τοσούτους ἐρασὰς ἔχοις, ὥς
 πάντας ἀποσλέπειν εἰς σε, καὶ
 τυχεύειν ἢ εὐδαιμονεῖν οἶ-
 σις εἰ δὲ ἀποτύχουσι, οὐκ ἀνέ-
 χεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ἐλίγους οὕτως οὕτω
 σου δυστέρωτας ὄντας, ὥς ἴε καὶ
 εἰς βαθυκήτεα πόντον φέρον-
 τες, ἔξελαν σὺνταὺ καὶ πε-
 τῶν κατηλιζάτων ὑπερῶ-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 πτερ οὐδὲ τιμὴ ἀρχὴν ἑώρας
 αὐτοῦ. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ,
 εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ-
 τι ξυνίης σ' αὐτῷ, κρυβεμένην
 αὐτοῦ; ἐρωμύνω τριτύτῳ θη-
 μεμυότας. Πλ. οἶει γὰρ τοι
 οὗτον, οἷός ἐμι ὁρᾷς αὐταῖς
 χολὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι σφόδρα σιν. Ερ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλάτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἀνοία καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ πτερ γὰρ κατέχου-
 σι τὰ πάντα, θηροκιάζουσιν
 αὐτοῦ. ἔτι γὰρ αὐτὸς ὥς μὴ
 παντρίπασιν ἀμορφος εἶναι,
 πρῶτον πείον περὶ βούρος ἐρασ-
 μιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθο-
 κήλη-

πόλλων, καὶ περικίλα ἐνδύς,
 ἐνδυγχαίω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρὸν ὄντες οἰόμενοι ὅτι τὸ
 κάλλος, ἐξῶσι, καὶ δαπύλῳ
 μὴ ἐνδυγχαίοντες, ὡς εἰγέλις
 εὐτὺς ὅλον ἀπογυμνάσας,
 ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτῷ ἀμεινωμένους
 τὰ τελικαῦτα, καὶ ἐξόντες
 αἰετῶν καὶ ἀμβροτῶν φραγ-
 μάτων. Εἰ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἡδὲ τῷ πλουτεῖν γυμνέμενοι,
 καὶ τὸ πρὸς αὐτὸ πειθέ-
 ρηται, ἐτι δ' ἀπαλάσσει, καὶ ἡ
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, δαπύλῳ
 αὐτῷ κεφαλῇ ἢ τὸ πρὸς αὐ-
 τὸν πρὸς αὐτὸ; οὐ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκός, αὐτοῦ ὡς
 ἐπὶ χεῖρας ἢ εὐμορφία ὅτιν, ἐν
 δοθῇ τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 ἐκ ὀλίγα ὦ. Εἰμὴ, καὶ πρὸς τὸ
 τὸ μοι συναγωνίζεσθαι. Εἰ. τὰ
 πάντα; Πλ. ἐπεὶ δ' ἂν τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπλά-
 σαι τὸ δύσαν εἰς διχλαί με,
 συμπαιστέσθαι μετ' ἐμοῦ
 λαθρὸν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἔτι

ro, at illi rati sese nativi
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere cæcu-
 tierint, ad amantes res neu-
 tiquam amandas ac fœ-
 das. *M e r c.* Quid ergo
 posteaquam, eo peruen-
 tum est, ut iam divites e-
 uiderint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahare cone-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciāt?
 Neque enim verisimile est
 etiam tum illos ignorare,
 auro bracteata esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. *P l v r.* Ad
 id non parum multæ res,
 ὦ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. *M e r.* Quænam?
P l v. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactan-
 tia, mollities, violentia,
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, à quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum maiorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur rejicere. M b κ c v. ut levis ac lucribus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quo prensus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. P l v τ. Quam? M b κ. Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel imprimis erat opus. P l v. Ist hæc quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπτα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων
ἅπαντων καταληφθεὶς τὴν
ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ
δαίμασιν, καὶ ὁρᾷ γὰρ τῶν φευ-
κτῶν, καὶ μὲν τὰ πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῶν εἰσεληλυθό-
των κακῶν τέθηπε, δορυφο-
ρούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα
πρότερον πάθει αὐτῶν, ἢ ἐμὰ
προέειπε ὑπομύξεν αὐτῶν. Εἰ. ὥς
ᾧ λέγεις εἰς ᾧ Πλούτε, καὶ ὁλι-
σπρὸς καὶ δυσκάθικτος καὶ δια-
φυκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλα-
βὴν παρεχόμενος βεβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπε-
τεύεις καὶ οἶδα ὅπως, ἢ πα-
νία δ' ἐμπαιν ὑξώδης τε καὶ
εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἀγκι-
στὰ ἐκπιφυκτότα ὑξ ἀπαλὸς
τῶν σόμματος ἔχεται, ὥς πλησι-
άσαντας εὐθὺς ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχον ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλ'
ἀλλ' αὖτις ἤδη φλυαροῦται
ἡμᾶς πρᾶγμα ἐμικρὸν διβ-
λαθι. Πλ. τὸ ποῖον; Εἰ. ὅτι
τῶν θησαυρῶν ἐκ ἐπιβαλόμεθα,
οὐπὲρ ἔδει μάλιστα. Πλού.
δάξει τάδε γένηται, ἐν τῇ
γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καὶ ἀλείπων ἀνέρχο-
μαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκιάσας
ἐνδον, μὲν δὲ ἐπικλειτάμενον
τὸ δούραν, ἀνείηεν ὁ μινδινί,
ὡς μὴ ἐμοὶ ἀκούσῃ βνήσαν-
τος. Εἰς. ἐκ τοῦ ἐπικλεινόμενου
ἤδη ἴης Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπον
ἐχόμενος τὸ χλαμύδος, ἀρχὴς
αὐτὸς πρὸς τὴν ἐχάλασιν ἀφίκα-
μαι. Πλ. οὐ ποιεῖς ὡς Εἰς μὴ
χρῆσθαι, ἐπεὶ ὡς γε ὑπολί-
πης με, ὑπερβόλῃ ἰάχα ἢ χλῆ-
ωνι ἐμπεσοῦμαι πεινροῦ.
ἀλλὰ τίς ὁ ψέφος οὗτος ἐστίν,
καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον;
Εἰς. ὁ Τίμων οὗτος ἐκείνῃ
πλησίαν, ὁρῶν καὶ ὑπερβόλῃ γῆ-
διον. παπαῖ, καὶ ἡ πείρα πάρε-
στι, καὶ ὁ πόντος ἐκείνος, ἡ καρ-
τερία ὅτι καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
δρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀ-
παίων, πολὺ ἀμείνους οὗτος
σὼν δορυφόρος. Πλ. τί οὖν
ἐκ ἀπαλκῆς μεθ' ὡς Εἰς μὴ τὸ
ταχίστω, οὐ γὰρ αὖτις ἡμεῖς
δράσμεθα ἀξιόλογον πρὸς ἀν-
δρα, ὑπὸ τηλικύτῃ στυλοπέ-
δον πεινροῦ. Εἰς. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussuque intus mane-
re foribus oclusis, neque
cuiquam aperire, nisi me
vociferantem audierit.
M E R C V R. Iam igitur
Atticam adeamus. Et me
sequere chlamydi adhae-
rens, donec extremam vi-
am attigerimus. P L V T.
Recte facis Mercuri, quā
me per viam ducis. Ete-
nim si me deseteres, for-
san oberrans in Hyperbo-
lum aut Cleonem incide-
rem. Sed quis hic stridor
ceu ferri saxo impacti?
M E R C V R. Timon hic
est, qui proximè monta-
num & petricosum fodit
solum. P a p a, adest & Pau-
pertas, & labor ille, tum
Robur, Sapientia, Forti-
tudo, atque id genus alio-
rum turba quorum om-
nium agmen Fames cogit,
longè præstantius quam
tui sint satellites. P L V T.
Quin igitur quam ocys-
sime discedimus Mercuri;
Neque enim ullum operæ
precium fecerimus cum
homine eiusmodi vallato
exercitu. M E R C. Secus
visum est Ioui. Quare ne
metu deterreamur. P A V-
P E R. Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis?
M E R C V. At hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. **P A V P.** Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientie & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniurieque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio eripiat, iam ex ætissima cura ad virtutem exultum, ut Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manui iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, tarsum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijctus? **M E R C V.** Sic ó Paupertas Ioui placitum est. **P A V P.** Equidem ab eo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognosce, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδωκε τὸ Διὶ, μὴ διαδειλιώ-
 μαι αὖν. Πεν. ποῦ τοῦτο; ἀ-
 πάγες ὃ ἀργυροφόντα, χεῖρα-
 γαγῶν. Εἰ. ὅτι τέλει τὸ Τί-
 μονα ἐπέμφθην ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
 ὅτι Τιμόνα, ὅποτε αὐτὸ ἐγὼ
 κακῶς ἔχοίλα ὑπὸ τῆς πρὸς
 παραλαβούσα τοῖσι παρὰ
 δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ πόνῳ,
 θρονῶν ἄνδρα καὶ πολλοὺς ἄξι-
 ον ἀπέδειξεν. οὕτως ἄρα εὐ-
 κλεία φρονήσεως ὑμῶν ἢ Πενία δο-
 κῶ, καὶ εὐκλείας, ὥς θ' ὁ μόν-
 ον κτήμα εἶχον, ἀφωρεῖσθαι
 με ἀκρίβως πρὸς ἀρίστην ἔξτε-
 γασμένον, ἢν' αὖτις ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρη
 καὶ τύφῳ ἐγχεῖσθαι ὅμοιον,
 τὰ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγρο-
 νῶ καὶ ἀνέκτον διαφύνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ἱάκος ἡδὴ γα-
 λλονδρον. Εἰ. ἔδωκε ταῦτα ὁ
 Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχο-
 με. καὶ ὑμεῖς δὲ ὁ Πόνος καὶ
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκρο-
 λουθεῖτέ μοι. Εἰ. δὲ τάχα
 εἰσεῖ, ὅταν με εὖσαν ἀπολεί-
 ψει, ἀγαθὰ συνεγόν, καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τ' ἀρίστον, ἢ συν-
 ὄντων ὑγιγνές μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
 ἑωκέρως δ' ἐπὶ τῷ γνῶναι δι-
 τέλειται, ἀνδρὶς βίον ζῶν, καὶ
 παρὶς αὐτὸν ἀποδέπων. τὰ δ' ὅ-
 σ' ἐπὶ τὰ καὶ πολλα τούτα ὡ-
 σπερ εἶναι ἀνδρὶα ὑπολαμβάνει
 νων. Εἰ. ἀπέρχομαι, ἡμεῖς δὲ
 παραμένωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνας
 ἐστὶν οὗ καλέρατοις; τί βουλό-
 μθοι δεῦρο ἵκετε, ἄνδρα ἐξέ-
 πτω καὶ μετ' αὐτὸν ἐνοχλήσον-
 τες; ἀλλ' οὐ χάνοντες ἀπὸ
 μιᾶς πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμῶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις
 συντρέψω. Εἰμ. μεθ' αὐτὸν οὐ
 Τίμων μὴ βάλῃς; γὰρ ἀνθρώ-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Εἰμῆς εἰμι, εἰ δὲ δὲ Πλαῦ-
 τος. ἐπεμψέ δ' ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κοῦσας τ' εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τ' ὄλβον, ἀποσας
 τ' πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ξισθεὶς ἡδὺ καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαλέ. πάντας γὰρ αἶμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦ-
 τον δ' ἔτι τυφλὸν, ὅς τις αὖ ἢ,
 καὶ ὁππότε μοι δοκῶ τῇ
 δεικνύ-

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseve-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad sese respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ut
 sunt, existimans. Μ Ε Ρ
 C V R. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. Τ Ι Μ.
 Quinam estis οὗ σκελεστοί;
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioque negotium
 exhibitori? verum haud-
 quaquā lati abibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos illico glebis & sa-
 xis petitos comminuam. Μ Ε Ρ
 C V. Nequaquam
 ὁ Timon, ne ferito, neq;
 enim feries mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Plutus. Misit nos Ju-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, quod bene vertat,
 opes accipe, desistens a
 laboribus. Τ Ι Μ. Atqui
 vos iam ploraveritis, eti-
 amsi dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc cæcū, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impacto com-

comminuere. P L V. Ab
 camus per Iouem Mercu-
 ri quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non me-
 diocriter insanire ne ma-
 lo quopiā accepto disce-
 dam. M E N C. Ne quid
 ferociter Timon, quin
 exue potius penitus illam
 ferocitatem: asperitatem-
 que, ac manib. obuijs ex-
 cipe bonam fortunam,
 rursum dives esto, rursum
 Atheniensium princeps,
 & despice ingratos illos
 solus ipse feliciter agens.
 T I M. Nihil mihi vobis
 est opus, ne obturbate,
 sat opum mihi ligo, prae-
 terea fortunatissimus sum
 si nemo propius ad me ac-
 cesserit. M E K. Adeone
 quāto inhumaniter? Hæc
 ego seua Ioui refero at-
 que immania dicta: At-
 qui par erat forsitan ho-
 mines tibi haberi inuisos,
 ut qui tam multa indigna
 in te committent, deos
 odio te prosequi nequa-
 quam erat cōsentaneum,
 quum illi tantopere tu-
 curā agant. T I M. At ti-
 bi Mercuri, Ioui; quod
 me respicitis, plurimum
 equidem habeo gratiam,

κα-

δικέλλη. Πλούτ. ἀπίωμιν
 Ερμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μεγα-
 χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μέ-
 τρώς μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
 ἀπέλθῃ προσλαβών. Ερμ. μη-
 δὲν σκαδὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάντα τοῦτο ἄρειον καὶ τευχὸν
 καταβαλὼν, προστοίνας τὰ
 χεῖρσι λάμβαναι τὴν ἀγαθὴν
 τύχην, καὶ πλούτει πάλιν,
 καὶ ἰδοὶ Ἀθηναίων ἰδὲ πρῶτα,
 καὶ ὑπερέβατο τῶν ἀχαρίστων
 ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαι-
 μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
 δεομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
 ἵκανος ἐμὸν πλοῦτος ἢ δι-
 κέλλα, τὰ δὲ ἄλλα εὐδαι-
 μονέστατός εἰμι, μηδὲν μοι
 πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
 ὦ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ
 φέρον Διὶ μῦθον ἀπλωέστε
 κρατερός τε, καὶ μὲν εἰκὸς
 ὡς μετὰνθρώπων καὶ ἐν ἀνθρώ-
 τοις οὕτως ὡς αὐτῶν δεινὰ
 πεπονθότα, μετέβαιεν ὁ μη-
 δαρῶς, οὕτως ἐπαιλουμέ-
 νον σὺν τῷ θεῷ. Τίμ. ἀλλὰ
 σοὶ μὲν ὦ Ερμῆ καὶ τῷ Διὶ
 πλείστη χάρις ὅτι μελέειας,
 τὸτο-

τούτοις δὲ τὸν Πλούτων οὐκ
 οὐ λάβοιμι. Εἰμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἰτίος οὗτος κατέσθην,
 κλέσξιν τε περσέδουσι, καὶ ὀπι-
 βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μί-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἠδυστα-
 δεία διαφθείρας, καὶ ὀπίσθο-
 γον ὑποφύνας, τέλος δὲ ἄφ-
 γω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 σως καὶ περδοτικῶς. ἢ βελ-
 τίση δὲ πῆνία πόνους με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας περσο-
 μιλοῦσα, τάττε ἀναγκῶν
 κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν
 πωλῶν ἐκείνων καλαφροῦσιν
 ἐπαίδουσι, ἔξ αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασά
 με τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ἂν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, οὐ
 οὔτε κλέσξιν περσέδων, οὔτε
 συκοφαντῆς φοβῶν, οὔδ' ὄμιος
 παροξυνθεῖς, ἐκ ἐκκλησιαστ-
 ῆς ψευδοφροσύνης, εὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλεύσας ἀφελέσθαι
 δύναται. ἐξωμῶτος τοῖς ἀρ-
 σενῶν ὑπὸ τῶν πόνων, τούτοις
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. M e n-
 c v n. Quid ita? T i m.
 Quoniam pridem innum-
 merabiliū malorum hic
 mihi fuit author, quāni-
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 vitaret, conflaret odium,
 illicebus corrumpere, &
 invidiæ obnoxium redder-
 et, deniq; quum me adeo
 perfidæ ac proditorie de-
 stitueret. Contra puerper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis egerens
 inecumque verè & libere
 convivens, & quibus o-
 pus erat, suppeditavit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contempere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quænam
 essent opes veræ viæ,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neq; syco-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum graviter ex-
 erceo, neque quicquam
 S
 eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remediens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem euident. Μ Ε Λ C. Nequaquam δ̄ bone, neque enim omnes ad euilandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiuntur. Ρ Ι. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè feres si quid dixerò? Τ Ι Μ. Dicite, ne multis tamen, neque cum procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. Ρ Ι V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te, quemadmodum ais, laferim? qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπίνως ἐπιγε-
γασμένος εὐδὲν ὄρων ὅτι
ἐστὶ κακῶν, ἱκανὰ καὶ δι-
αρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ
τῆς δικέλλης. ὥστ' ἀπὸ
δρομῆς ἀπιθὶ ὁ Εὐρῆς, τὸν
Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ
Δίῃ ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἴδω,
πάντας ἀνθρώπους ἰδὼν
ὁμῶς ἐν ποίῃσιν. Εὐρ. μὴ
δαμῶς ὁ γὰρ ἐ. οὐ γὰρ πάν-
τες εἰσὶν ὅτι ἰδῶσι πρὸς ὁ-
μολίᾳ. ἀλλ' ἔα τὰ ἐργά-
τα, καὶ μερακιώδην, καὶ τὸν
Πλούτον παρὰ λαβε, οὔτις ἐπὶ
βλήῃ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ
τῆς Διός. Πλούτ. βούλῃ ὁ Τί-
μον δικαιολογήσομαι πρὸς
σε, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγον-
τις Τίμ. λέγε, μὴ, μακρὰ μὲν
τοῖς μὲν ὅτι ποιοιμένων, ὥς
περ' οἱ ὀπίστητοι ἔχουσιν.
αἰέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέ-
γοντα, διὰ τὸν Εὐρῆν τῆτο-
ν. Πλούτ. ἐχέτω μὲν τοῖς ἴ-
σως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὔτε
πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέν-
τα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὠ-
φής, ἡδίκηκα, ὅς ἐστι μὲν
ἡδὲ

ἰδὼν ἀπάντων αὐτίος σοι
κατέστυγμις καὶ περιφρί-
ας καὶ ἐφάρων, καὶ τῆς ἀλ-
λως πρὸς ἡς. πείλεπτος δέ
τοί καὶ αὐδῖμος δι' ἐμὲ ἦν δα,
καὶ πειστούδασος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῆς κολέων
πέτονθας, αὐατίος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
αὐτὸς ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαι-
νεῖσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρόπον ἐπιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τὸ γε τελευταῖον
ἔφη δα, ὡς περιδέδωκά σε,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κε-
φαλῇ ὕψωσθαι τῆς οἰκίας.
τοίγαρ ἂν τὴν μαλακίαν
χλαμύδος, τάντῃ τῇ δι-
φθέραν ἢ ἡμιωτάτῃ σοι Πε-
νία περὶ ἐθακέν. ὥς μάλιστα
ὁ Εὐμήτης οὕτως, πῶς ἰκέτευ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν πα-
ρά σοι, οὕτως δυσμενὲς μοι
περὶ τῆς γαλῆος. Εὐμ. ἀλλὰ
καὶ ὁρᾷς ὃ Πλούτωνος ἦδη

24-

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exite-
rim autor, opifexq;, au-
toritatis, præsidentix, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
observandus. Ceterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea q̃
me tam ignominiose vitis
illis execratis suppeditaris
qui te mirabantur, ac præ-
stigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus insi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
a me proditum, deser-
tamque fuisse, illud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim mo-
dis omnibus a te reiectus,
præceptq;, exactus ex ædi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum istud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim,
ne ad te venire, adeo ho-
stiliter mihi aduersatum.
ΜΕΝ. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S 2

nem

nem sit cōmutatus. Pro-
inde audacter cum illo
consuetudinem age. Tu
verò fode ita, vt facis. Tu
interim thesaurum sub li-
gonem adducto. Audiet
enim si tu accersueris.
T I M. Parendum est Mer-
curi, rursusque direscen-
dum. Quid enim facias
quum dii compellant? ta-
men vide, in quas turbas
me miserū conijces, qui
quidem cum adhuc vs-
que diem felicissimē vi-
xerim, tantum auri repen-
tē sum accepturus, nihil
commeritus mali tantum
que curatum suscepturus
M E R C Y R. Sustine Ti-
mon, mea gratia, tamen si
grauē est isthuc, atque in-
tolerandum, quo videli-
cet palpones illi prae inui-
dia rumpantur. Ego por-
ro superata Actna in cœ-
lum reuolauero. P L V T.
Abijt ille quidem, sicut
apparet, nam ex aliarum
remigio facio coniecturā.
Tu vero hic opperiri, si-
quidem digressus Thesau-
rum ad te transmittam,
sed feri forti⁹. tibi loquor
auri Thesaurē, Timoni
huic audiens esto, offer-
que

γελῶν; ὥς δ' αὖτ' ὅν ξυμ-
βάλλει αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν ἀνέ-
πτε, ὡς ἔχει. σὺ δ' ἔθ' θυσια-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ Διέκλῃ. ἡ
πακούσῃ γὰρ ἐμβόησάν τι σοι.
Τί περὶ τὸν ὦ Εὐμήν, καὶ αὖθις
πλευτάεσσιν. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
θοι τις, ὅσποταν οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πῶς ὅρα γε, εἰς οὐ-
μὲν ἀνὰ μαλακὰ ἐμβαλεῖς, καὶ
κοδάμονα, ὅς ἀγχι νῦν εὐ-
δαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν
ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδελήσας, καὶ τοσαύτας
φρονίδας ἀναδέξομαι. Εὐμή-
ν' ἄρ' ἔστι δὲ Τίμον δι' ἐμὲ καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο; καὶ ἂν οἷσθ' ἔ-
στι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαξυγῶσιν ὑπὸ τῷ φθόνου,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶς αὐτῷ ἐν
τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι.
Πλούτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρησίᾳ τῇ πλεῶν, σὺ δ' αὖ-
τοῦ φέμεναι, ἀναπέμψω γὰρ
σοι τὸν θυσιαρὸν ἀπελθόν,
μᾶλλον δὲ πάει. σὲ φημι
θυσιαρὲς χρυσοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάει.
· · · · · χίσι-

χι σ' αὐτὸν ἀνελέδ'· οὐκ ὅτι
 ὦ Τίμων βάθειας καταφέρ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήτομαι.
 Τίμ· ἄν· δὴ ὦ δίκαια· ναῦ
 μοι ὁπῆρ' ὅσον σ' αὐτῷ καὶ μὴ
 κάμης ἐν τῷ βάθει· τὸ δ' οὐκ αὖ-
 ρὸν ἐστὶν ἀφανὲς περὶ καλῶν
 μῶν, ὦ Ζεῦ τεράσιν, καὶ φίλοι
 κορυβάντες, καὶ Ἑρμῆ· κτεδῶν
 πόθιν· χρυσίον τὸ σὺν τοῖς
 πού· ὅναρ ταῦτά· ὅτι, δέδω-
 γαῖ μὴ ἀνθρώπων, οὐκ αὖ-
 ροῖν· ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ὅτι· ὁπῆρ' ὅσον· ὡς ἐρῶν, βα-
 ρύ, καὶ τῷ πρὸς ὅσον· ὡς ἔστιν
 τὸν δ' χρυσὸν, διξίωμα κάλλι-
 πον· βροτοῖς, αἰθέρων· ὡς
 ἄτε· διαπύρε· καὶ νόκτω καὶ
 μεθ' ἡμέραν· ἐλθὲ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρατῆ· ναῦ πείθο-
 μαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ ἡμέρῃ
 χρυσόν· τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θένος ἀναπνέμενοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτι κα-
 λὸν ἐρασῶν, διὰ τὸ τέλει κα-
 ταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σί, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς αἰαθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦ-
 τος

que temet eruerendum; Po-
 di Timon alius impin-
 gens. Ceterum ego a vo-
 bis digredior. Tunc Age-
 iam diligo, nunc militu-
 as vires explora, neq; de-
 fatigare, dum ex abdite
 Thesaurum in apertum e-
 vocaris. Hec prodigio-
 rum author Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac iuveniter
 Mercuri, unde nam aucti-
 tantum; Num somnium
 hoc est; Metuere carbo-
 nes reperturus sim expe-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fecto est insigne, fulvum,
 grave, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcherri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctesq; & dies renides. Ades
 ὦ mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iovem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō ex porrecto sinu
 usq; adeo formosum ama-
 torē excipiat per tegulas
 illapsam? ὦ Mida Cræse-
 que, ac munera Delphico
 in templo dicata, ut nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

feramini, cui ne Persarum
quidem rex par est. O li-
go, sagum charissimū vos
quidem Pani huic repo-
nere commodum. At ego
quam maxime semotum
mercatus agrum, turricu-
laque seruandi auri gratia
constructa, vni mihi affa-
tum vixero, sepulchrum
item inibi mihi defuncto
parare est sententia. Hæc
igitur decreta sunt, pla-
citaque in reliquum vitæ,
seijunctio, ignorantia, fa-
stidium erga mortales o-
mnibus. Porro amicus, ho-
spes, sodalis, aut ara mi-
sericordiæ meræ nugæ.
Tum commiserari lacry-
mantem, suppeditare e-
gēribus, iniquitas, ac mo-
rum subuersio, ac vita so-
licitaria, qualis est lupis, v-
nus sibi amicus Timon,
ceteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores.
Cum horum quopiam
congrēdi, piaculum, adeo
ut si quem asprexero dun-
taxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio
nobis habentur loco quā
signa saxeæ, æreæ, neq;
fœcialem ab illis nullum
recipiamus, neque fœde-

ra

τοῦ, ὃ γὰρ ἡ βασιλεὺς
ἐστὶν ἰσότης. ὡς δὲ δίκαια καὶ
φιλάτη διφθέρα, ἡμεῖς μὲν
τοῦ Πανὶ τέτρω ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δὲ ἤδη παῖσιν ἀνι-
στάντων πλὴν ἐχάσας, πυρρὴν
οἰκοδομησάμενος ἵστος τῆς
θησαυροῦ μόνῃ ἐμῇ ἐκκατὰ
ἐνδιαλείψει, τὸ αὐτὸ καὶ τὰ φαν-
τασματῶν ἔξω μοι δοκῶ. δε-
χέσθω δὲ ταῦτα, καὶ νεομοι-
λήσῃ πρὸς τὸ ἀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπάντας καὶ ἀνι-
στία καὶ ὑπερφία. φίλος δὲ ἢ ξέ-
νός, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέος βωμὸς,
ὄβλος πολὺς, καὶ τὸ οὐκ εἶναι
δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δε-
ομένῳ, παρρησία καὶ κατὰ λυ-
σιν τὸ ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αίτης, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντας ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ
τὸ προτομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον,
ἀποφραγὲς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλους ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμεῖν διαφιερέτωσα,
καὶ μήτε κήρυκα δεχάμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς ποιεῖν
δωμε-

δώμεθα, ἢ ἐρημία ἢ ὄρεος ἔσω-
 ατος αὐτοῦ. Φυλέτω ἢ καὶ
 φράτρες καὶ δῆμοι, καὶ ἡ πα-
 ρίς αὐτῇ, ψυχὰ καὶ ἀνθρωπι-
 νὰ ὄντομα, καὶ ἀνείτων ἀν-
 δρῶν φιλομνήμια, πλεῖσται
 τῶ ἱμῶν μένος, καὶ ὑπερ-
 βάτω ἀπάντων, καὶ τυφάτω
 μένος καθ' ἑαυτῆς, κολακείας
 καὶ ἐπαίτων φοβηκῶν ἀπλη-
 καγυρίας, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐωχεῖται μόνος ἑαυτῷ γεί-
 ῳν, καὶ ἄμορος, ἐκείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἅπασι ἑαυτῆς δεικνύσα-
 ρος δειδομένη, καὶ δὲ ἀπολα-
 γῆς, ἢ αὐτῇ σέφανον ἐπενιγ-
 κῆν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μισάν-
 θρωπος ἡδιστον. Τὸ τρέπου δὲ
 γυρίσματα, δυσκολία καὶ
 τεαχύτης. καὶ σκαότης καὶ ὀρεῖ-
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα
 ἰδοιμὸν περὶ διαφθέρων
 καὶ σβεννύειν ἐκείνου, πῶς
 τῇ καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτὸν σβεννύει.
 καὶ καὶ τινὰ τὸ χερμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ ἢ τὰς χεῖ-
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὠθεῖν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλῇ
 πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι
 δυνα-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Exterum tri-
 bules, cognati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quidam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon dives esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 excutiens sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 unus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam admoveere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quā Misantropi, id est,
 hominum osoris. Morum
 autem nota, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 dio conflagentem, obte-
 stantem quo restinguam,
 pice oleoque restinguere.
 rursum si quem flumen
 undis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

re, hunc admodum par
 pari relaturus esse. Hanc
 legem Timon tunc Eche-
 crates Colytensis, &
 contionis subscripsit sat-
 fragijs idem ille Timon.
 Age hęc decreta finto &
 pro virili inmoremur eis.
 Caterum vero magno e-
 metim, ut id omnib. inno-
 tescat, quod in opib. ab-
 uso, nam illa res illos
 praefocaverit; sed quid il-
 lud? Hem quae trepida-
 tio e. undiq. concurrunt,
 puluerulenti atq; anhelii,
 haud scio, unde aurum o-
 dorati. Vtrum igitur hoc
 conscenso colle saxis eos
 adigo e. sublimi deiaculas
 an hac tantum in re legē
 violabimus, ut semel cum
 illis congrediamur, ut ma-
 gis obgantur, fastiditi, re-
 pulsique; ita satius esse
 duco. Itaque restemus,
 quo illos excipiamus. Age
 prospiciam, primus eorū
 iste quis est? Nempe Gna-
 thides adulator, qui mi-
 hi nuper ecenam petenti
 funem porrexit, quum
 apud me saepenumero so-
 lida dolia vomuerit. Sed
 bene est quod ad me ve-
 nit, nam primus omni-

δωκεῖν. οὗτω γὰρ αὐτῷ
 ἴσμεν ἀπολάβαιν. εἰπα γὰρ αὐτῷ
 ὅτι νόμον Τίμων ἔχερα ἰδὼν
 κολυπῶν, ἐπιψήφισε τῇ ἐκ-
 κλισίᾳ. Τίμων δ' αὐτὸς, εἰπὼν
 ταῦτα ἡμῖν διδύχθω, καὶ ἀνδρῶν
 κῶς ἐμυλῶντο αὐτοῖς, πολλὰ
 ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτὸς ἐποικ-
 ῶμεν ἅπασιν γνωριὰς ὡς
 ταῦτα γινέσθω, ὅτι ὑπὸ πικ-
 τῶν, ἀλχόν γὰρ αὐτῷ τὸ πρῶτον
 γινώσκω αὐτοῖς, καὶ τοῖς τί τῶ-
 τος φεῖται τὰ φεῖται, πᾶσι γὰρ
 θῆν σωθέουσι, κακοῖσι γὰρ καὶ
 πνευσίαντες, ἐκ οἷα, εἰπὼν
 ὅς φραγδύροι τ' ἡρώου πᾶ-
 τρον οὐκ ἔστι τ' ἀλάγον τ' τον
 ἀλάλας ἀπὸ λούω αὐτοῦ ἴσμεν
 λίθοις ὅς ὑπερδύζων ἀκροβ-
 λίζομενος, ἢ τὸ γὰρ τοιοῦτον
 παρὰ νομῆσιν οὐκ εἰς ἀπαξ αὐ-
 τοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πᾶσιν
 αὐτοῖς τοῖς παρορῶμενοι, τοῦ πε-
 οῖμα καὶ αὐτῶν, ὡς ἀδύνατον
 θῶ ἢ αὐτὰς, ὑποσάτις. φέ-
 ρει ἰδὼν, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ οὐ-
 τὸς ὅτι; Γναθωνίδης ὁ κα-
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔσαν αὐτῶν
 τί μοι δ' ἔξας τ' ἔξοχον, πᾶ-
 θους

αἶθε ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμνησκός. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἷμά ῥε-
 ται γὰρ ὅδ' ἄλλων. Τυ. ἔκ
 ἐγὼ ἔλθω, ὥς ἔκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ὡς αὖτ' αὖθρ' οἱ θε-
 οί; χάρε Τίμον, εὐμορφώτα
 τε καὶ ἡδιστὴ καὶ συμπόσιον ἄριστον.
 Τί. ἦ καὶ σὺ δὲ Γναθωνίδην;
 γυπῶν ἀπάντων βορέαυτι
 καὶ ἀνθρώπων ὀπιθιότατα.
 Τυ. ὡς φιλοσκώμων σὺ δὲ
 ὦλὰ παρ' τὸ συμπόσιον, ὥς
 χαλκόν τι σοὶ ἄσπερ ἔρεο δι-
 δάκλων διθυράμβων ἦκον κο-
 ρίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγεῖά γε
 αὐτῇ μάλα περπαθὼς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί γὰρ
 τό; πάρε δὲ Τίμον; μαρτύ-
 ρημα, ὦ Ἡράκλεις, ἰδὺ ἰδὺ, πορ-
 καλουμαι σὺ βούμαις ἐς ἀ-
 ρστον πάστον. Τί. καὶ μὲν αὖ γὰρ
 μικρὸν ἐπὶ βραδυῇ; φόνε τά-
 χα περ κελήτη με. Γν. κηδε-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γὰρ πάντως τὸ
 βούμα ἴασαι, μικρὸν ὀπτα-
 σαι ἔχουσι, δὲ γὰρ γὰρ ἴσται
 μὲν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 μήρε; Γνα. ἀμχαί, σὺ δὲ οὐ
 χαί-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salus
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam nouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doct^r
 ligone. G N. Quid isthuc;
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in-
 ius te voco apud Areopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox credis me
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu planè vul-
 neri medere, paululo auri
 inuncto. Mirum enim in
 modum presentaneum id
 est remedium. T I. Etiam
 manes; G N A. Ab eo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro cōmodo tam sa-
 uis factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-
 ua-

uaster ille? Philiaides, as-
sentatorum omnium exe-
cratissimus. Hic quum a
me solidum acceperit fun-
dum, tum filix in dotem
talenta duo, laudationis
præmium, quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum extulisset,
perierans me veloloribus
magis canorum, ubi ægro-
tantem antea vidit me, &
adieram oraturus ut mei
curam ageret, plagas
etiã egregius ille vir im-
pegit. P H I. O impu-
dentiam, nunc demum
Timonẽ agnoscitis, nunc
Gnatonides amicus &
conuiua, enimvero habet
ille digna se, quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus. At nos qui iam
olim conuictores sumus,
æquales ac populares, ta-
men modeste agimus, ne
insilire videamur. Salue
here, fac ut illos adulator-
es sacrilegos obserues,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa, præterea a cor-
uis nihil differunt. Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli fidendum
est. Omnes ingrati & sce-
lesti

χαρήτης οὗτος πάλος ἐκ χε-
ρὸς ἡμῶν. Τίμ. τίς οὗτος
ἔστιν ὁ προσίων, ὁ αἰσφαλα-
τίας; Φιλιάδης πολέων ἀ-
πάντων ὁ βδελυρότατος, οὗ-
τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὄλεσ-
σας, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
δύο τάλαντα μισθόν. ὃ ἐπαί-
νον, ὁ πότε ἀτανία με πάντων
σιωπῶντων μόνος ὑπερήνε-
σεν, ἐπαίνοσ' ἀμείνων ὠδινώτε-
ρον εἶναι τὸ κύκτων, ἐπεὶ δὴ νο-
σοῦντα πρόσωπον εἶδε με καὶ
προσῆλθεν ἀπικουρίας διόμα-
ρος, πληγαὶ δ' ἡμῶντος προσ-
ενέτην. Φιλ. ὦ τ' ἀναιχμύ-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης; Τοῖς περὶ δίκαια
πέπονθεν οὗτοι ἀχάριστοι ὄν-
τες, ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
ἐμμέφηδοι, καὶ δημόται, ὁμῶς
μέριάζομεν ὥς μὴ ἐπιπιδῶν
δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα,
καὶ ὅπως τοῦ μισροῦς τέτονος
κόλακας φυλάξῃς τοῦ ἐπὶ τῇ
τραπέζῃς μόνον, τὰ ἄλλα δ'
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας,
ἐκ ἑτι περὶ οὗτοι τῇ νῦν οὐκ
δινί,

οὐδὲ πάντες ἀχάριτοι καὶ πο-
 νηροί. ἐπεὶ δὲ τὰ λαλῶν σοι κομι-
 ζών, ὥς ἔχουσιν πρὸς τὰ καλεῖται
 ἰστοία ῥητόν, καὶ ὅδον ἡδὲ πλὴν
 οἶον ἡκούσας, ὥς πλεονέχης ἔπει-
 μεθεὶν τινὰ παῖδιον. ἡκούσας
 ἰσχυροῦ τούτων σε γουδίησων,
 καὶ τοὶ σύ γε ἔγω σοφὸς ὢν·
 οὐδὲν ἴσως δέησιν τὸ παρ' ἐ-
 μοῦ λείπον, ὅς καὶ τὸ Νέστορι τὸ
 δέον παρέανέσθης αὖ. Τίμ.
 ἔσται ταῦτα ὦ Φηλιάδην. πλὴν
 ὦλλε πρὸς τῇ, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήτωμαι τῇ δικάνῃ. Φιλ.
 αὐθροῦται, καὶ ἔα τὸ κεράνιον
 ὑπὸ τῷ ἀχαρίστου, δίδτε τὰ
 συμφέροντα ἐγρουθέτεν αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ τρίτος ἐστὶ ὁ ῥήτωρ
 Δημέας πορτέρχης, ψύφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγλινὲς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, αὐτὸς
 ἐκκαίθηκα παρ' ἐμοῦ τὰ-
 καθὰ μιάς ἡμέρας ἐκλίται τῇ
 πόλει. καὶ αὐδύνας οὖδ', καὶ
 ἐδέδωκε ἐκ ἀποδιδούς, καὶ ὡς ἐ-
 λήσθαι ἐλυσάμενος αὐτὸν, ἐπέ-
 δα πρῶτον ἐλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανέμεν τὸ θωρηκόν,
 καὶ γὰρ προσήλθεν αὐτὸ τὸ γι-
 γνέ-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles v-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 ctum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat o-
 pus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita hæc
 Philiaades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P H I L. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod eum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius hæc arator
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, aitque
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sede-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac vinc-tus, at quum
 soluendo non esset, ego
 misertus illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se ciuem nosse
 me.

me. D & M. Salve Timon, præcipuū generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echekratidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimæ de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & iustâ cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T I M O N. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. D & M. Quid tum; spectabis posthac? sed ista communia addi satis est. Tum anno superiore apud Achærenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensiū duas acies concidit. T I M. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γυμνόν, οὐκ ἔφη γινώσκων πολίτευ οἷά με. Δημ. χεῖρ δὲ Τίμον, τὸ μέγα ὄφιλος ἔσθ' ἡμῶν τὸ ἔργον τῷ Ἀθλωματῶν, τὸ σφόδρα τῷ ἑλλάδου, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ἐν φλεγυρῶσι, καὶ αἱ βουλὰὶ ἀμφοτέρωθεν περικύβηται. πρῶτον δὲ ἀκούσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχικρατίδου κορυφαῖος, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἕκαστος ἐν τῇ ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πορείων τῇ πόλει, καὶ νίκῃ δὲ πρὸς καὶ πάλαι καὶ σφόδρα ἐν Ὀλυμπίᾳ μᾶλλον ἡμερᾶς, καὶ τελείῳ ἄεσματι, καὶ σωφρίδι παλαιῇ. Τί. ἄλλο οὐδὲ ἐβλάψατο ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δημ. τί οὐκ; δεωρήτης ὕμνον τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἡρίσσυσι δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυτι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πο

ἡγάφην ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δι. μέτρια δὲ δεῖ σὺν λέ-
 γει. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὖ ἐ-
 νὺν ἀμνημονουῦμεν. ἔτι δὲ καὶ
 ψήφισματα γράφον, καὶ συμ-
 βουλεύοντες καὶ ἐπαγγέλλοντες, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλησι τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ὑλι-
 κίᾳ καὶ φυλαίᾳ, καὶ τοῖς δέ-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀναθεῖναι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίνειν ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφανοῖς ἑπτά, καὶ αὐτὰ
 κερυχθεῖναι πρὸς στεφάνους
 σήμερον Διονυσίοις θάγυνδ' ἰς
 κοινῶς. ἀχθεῖναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. ἐπι-
 τὴν γνώμην Δημέκ' ὅς ῥ' ἔγωγε
 συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιεὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ εἰν. καὶ
 γὰρ ῥ' ἔγωγε αἰεὶ οὗτος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ἑπὶ ταῦτα αὐ-
 τὸν εἶπε. τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοὶ
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ
 τὸν ἑὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim no-
 men. D. x. m. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 cōsultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebī, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragædijs novis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demecas ora-
 tor, propter quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem.

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. Ti. Qui potes Demea, quum ne uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit. D e m. At ducam, nouo incunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T i m. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta a me plaga accepta. D e m. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occideas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem poenas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. T i m o. Atqui non conflagrauit arx scelestae. Proinde palam est te calumniatorem agere. D e m. Sed & diues es ararium profodiens. T i m. Non profossum est neque isthuc, unde ne haec quidem probabiliter abs te dicuntur. D e m. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quae in ea

παράσι, ὅτι ἐπὶ τὰ σὺ ὀνόματι Τίμωντα ὀνόμακα. Τίμων τῶς ὁ Δημέα, ὅς σου γιγάμικαι, ὅτα γι καὶ ἡμᾶς εἶδεναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ μοι, ὡς δίδω θείας ἐς νέωτα, καὶ παρδοποιήτομαι, καὶ τὸ γυμνασάμενον, ἄξιον γὰρ εἶσαι. Τίμωντα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ μή τις ἐτι ὁ οὗτος, τῆλικαί τι παρ' ἐμοὶ πάλιν λαμβάνων. Δημ. οἱ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, ὅλ' αἶσος ὢν; ἀλλὰ δάσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ἴτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέσκησας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέσκησαι ὦ μοι, ἀρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥς δ' αἶσος εἰ συκοφαντῶν. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπιθόδομον διαρύζας. Τίμ. οὐ διάρυνται οὐδὲ οὗτος, ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διαρυνθήσεται μὲν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις. Τίμ.

Τίμ. ἔκ' ἄλλω λάμ-
 βαν. Δι. οἱμοι τὸ μελάφρι-
 τον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίτω γάρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελῶσα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακ. δαυμενίων
 μύρας καὶ ἀκρόφας σόοπλος.
 καὶ δὲ μικρὸν ἀνθρώπιον μὲν
 ἐπιτρέψας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νενικυκῶς ὀλύμπια
 πούξ καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τῆτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὗτος ἔστιν; οὐ μὲν
 ἔν' ἄλλος. ἐκπετάσας γὰρ
 τὸν πύγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρινθουδῶς
 τι πρὸς αὐτ' ἔρχεσθαι, τίλει-
 δας βλέπων, ἀνασεσοδμή-
 νος πλὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κέ-
 μι, αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 των, οἶον οὐ Ζεῦς ἔγραψεν.
 ἴδ' ὁ τὸ χῆμα ὑψαλῆς, καὶ
 κέσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς πλὴν εὐαβόλιον, ἔω-
 θιν μύρια ὅτ' αὖτε ἀρετῆς
 διεξιών, καὶ τῇ ἡδονῇ χαρῆν-
 τωι κατηγορεῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκές ἐπαυῶν. ἐπειδὴ λα-
 σάμινος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
 δεῖπ-

in ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D I M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, unum
 scelestum hominum non
 protriucro. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasicles hic est;
 Profecto ipse est, pro-
 missa barba, subductis-
 que supercilijs, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obruens, cæsa-
 ricam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeuss depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incellu moderatus, ani-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vī-
 rute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 devenit ad cœnam, pu-
 erque ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratione
autem maximè gaudet,
perinde ut Lethes aquam
ebibens, a dilucularijs il-
lis disputationibus diuer-
sissima quæ sunt exhibet,
dum milui instar præcipit
obsonia, & proximum
cubito opposito arcens,
mento interim condimē-
tis oppleto, dum canum
ritu ingurgitat, prono in-
cumbens corpore, perin-
de atque in patinis vir-
tutem inuenturum sese
speret, dumque usque
adeo diligenter catinos
extergit indice digito,
ut ne paululum quidem
reliquiarum sinat adhæ-
rere, nunquam non que-
rulus, tanquam deterio-
rem partem acceperit,
vel si totam placentiam,
aut suam solus omnium
accinias, qui quidem e-
dacitatis & insatiabilita-
tis est fructus temulen-
tus, vinoque bacchatus,
non ad tantum modò,
saltationemque, verum
ad conuicium usque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maximè)
de temperantia, sobrie-

tate-

δειπνον, καὶ ὁ πᾶσι μαγέ-
λιον τὴν κύλικα δρέξεν
αὐτοῖς, τὰ ζωροτέρω δ' χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
δρε ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώ-
τατα ἐπιδαίκνεται τοῖς ἐν-
δυνόις ἐμείνοις λόγοις, περι-
σσεύων, ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλείστον πα-
ραγκωνίζομενος, κατέκλει-
σε τὸ γένειον ἀντάπλων, κυρη-
δὸν ἐμφροῦμενος, ἐπιει-
κυφίως, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι τὴν ἀρετὴν εὐχόμενος
περὶ δακῶν, ἀπειθεῖς τὰ πύ-
βλια τὰ λιχναῖα ἀποσμή-
χων, ὥς καὶ ὀλίγον τ' ἐμύ-
τωτοῦ καλαλίποι, νεμεσίμοι-
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλάκουτα
ἄλλος, ἢ τὸν σὺν μόνος ὄν-
των λάβοι, ὅς τι πρὸς λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίαν ὀφίλος,
μέθυρος καὶ πάροινος, οὐκ
ἄλλος ὡδῆς καὶ ὀρχηστῆρος
μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας
καὶ ὀργῆς περιτέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ
σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-

τος,

τοι, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ἐπὶ τῷ ἀκρότου πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑπερδουλίζων γελῶ-
 ντα. ἔπειτα ἑλπίος ὅτι τέτοιαι, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράουσί τε
 γὰρ ἐκφέρηται αὐτῷ ἐκ τῆς συμ-
 ποσίου τῆς αὐτοῦ κριτικῆς ἀμφιθέ-
 ραις ἐπελυσμένον, πλὴν ἀλ-
 λά καὶ γὰρ οὐδὲν τῶν προεί-
 κων πνευματικῶν αὐτοῦ, ψεύ-
 σματος ἔνεκα, ἢ δραστήσιας
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ, καὶ καλὰ-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπου κεί-
 πεται χεῖρτάλα, καὶ ἡ γοντεία
 περὶ γένετα, καὶ ἡ ἀναρχωμία
 παραμαρτεῖ, καὶ ὅπως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόρει ἀκρίβει, καὶ ποικίλως
 ἐκτελεῖται. οἱ μὲν γὰρ τοιγαροῦν
 αὐτὸν εἰς μακρὰν χεῖρ ὦν. τί
 τὸ; παπαί, χεῖρ ἡμῶν
 Θρασύκλεις. Θρα. ἔστι τὰ
 ταῦτα ἴσμεν τοῖς πολλοῖς. τέ-
 τοιαι ἀφίγμαι, ὥστε οἱ τὸν
 πλεόντων σοὶ τεθιπότες, ἀρ-
 ρίς καὶ χεῖρ καὶ δειπνῶν πο-
 λυτέλων ἑλπίων σιωδιδραμῶ-
 νας, πολλὰ τῶν κολακείων
 ὅτι δὲ αὐτοὶ πρὸς αὐτὰ εἰον
 σέ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de convivio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhaerētē. quan-
 quam alioquin sobrius
 quidem ulli primariorū
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet; pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus ad mirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varieque absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 dellus. Quid hoc? papa,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? T H K. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timō,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conviviū ad-
 ducti spe cōcurrunt; mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-

T

parti-

parentem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suaviissimum, caepe aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista, atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis serpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes uniuersas in mare præcipitabis, utroque quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

ποτα-

σὲ ἀποϊκὸν, καὶ ὄντων κοινικόν. οἶδ' αὖ γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδίστον, δύμον ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώλω ὀλίγον ἤν' ἁλῶν. ποτὲν δὲ ἐννέα κρουνοῦς. ὁ δὲ τρεῖς οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χευσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον ἤν' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σὺ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὥς μὴ διαφθῇ ἢ σὶ τὸ κάκιστον τῆτο καὶ ὀπιθυλότατον κτήμα ὁ πλεῖτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἰτίας ἀνῆκέων συμφορῶν γηρημενός. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλα σ' ὅλον εἰς πλὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐδὲν ἀνάγκησιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖστον ὄρεῖν δυναμένῳ. μὲν μὲν τοι ἐς βάθος ὧ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βυζῶνας ἐπιμελῆς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλίδος γῆς, ἐμοῦ ὀρεῶντος μόνου. εἰ ὅ μὴ τῆτο βέλῃς, σὺ ὅ ἅλлон ῥέπονν' ἀμείνω χεῖ τάχιστα ἐκφύ-

ἐμφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
 εἰκίας, καὶ μὴδὲ ὀβολὸν αὐ-
 τῷ ἀνείη, διαδιδούς ἀπα-
 σι τοῖς δευτέροις, ὧ μὲν
 ὀδραγμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ
 δὲ τάλαντον, εἰ δὲ τις φι-
 λόσοφος ᾖ, δημοσίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμῶν-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῷ ἐταίρῳ τοῖς
 δευτέροις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 τῷ πᾶσι ἐμπλήτας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 δέμους χωρεῖσαν αἰγυνη-
 τικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτριοις καὶ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφουῦτα, καὶ μὴδὲν ὑπερ-
 τῷ πᾶσι φρονεῖν. Τιμ.
 ἔπαυται ταῦτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γοῦν τῆς πᾶσι
 εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῷ κεφα-
 λῷ ἐμπλήτω κονδύλων,
 διμετρήσας τῇ διέλλῃ.
 Θρας. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρ-

potiore via ex ædibus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, illi
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnus est. Quamquam hoc
 quidem mihi non me ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram hanc largitione tua
 expleueris, ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque convenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. T i m.
 Equidem ista, quæ di-
 cis, probo Thrasycles,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam
 ligone sum mensus. T h.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bera in ciuitate? T i m.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrasycles? num te

defraudavi? Atqui adij-
ciam ultra mensurā Chr-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adveniunt, Blepsias
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego inrupem
hanc conscendo, ac ligo-
nē quidem paulisper in-
terquiescere sino dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B L E. Ne iace o
Timon, abimus enim.

T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

παρεκέρυσμαί σε; καὶ μὴ
ἐπιβαλὼ χρίκας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ συμέχον-
ται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
σωτήριμα τῆς οἰμωξομένης
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πᾶσι πέτρας
ταύτης αἰεθλὼν, τί μὴ δι-
κίλλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πά-
λαι πεπονηκῶν; αὐτὸς δὲ
ὅτι κλείους λίθους συμφο-
ρήτας, ὅτι χαλαζῶ πτόξω-
θιν αὐτοῦ; Βλεψ. μὴ βάλ-
λεῷ Τίμον, ἀπικεν γάρ. Τι-
ἀλλ' οὐκ ἀναιμώϊ γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἄνεν τραυμά-

των.

F I N I S.

Τ Ε Λ Ο Σ.

L I P S I A E

IMPRIMEANT HAEREDIS
IOHANNIS STEINMANNI,

Anno

M. D. LXXIX.

ΟΙΚΕΙΟΝ

ΔΙΑΛΟΓΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ

καὶ ῥωμαϊσί,

FAMILIARIUM COLLO-
QUIORUM LIBELLUS

Græcè & Latinè,

*Auctus & recognitus.*Accessit & utilis Dialogus de ratione studio-
rum rectè instituenda.

ITEM

*Oratio de ratione discende ac docenda
lingua Latina & Græca.*

A U T O R E

JOHANN E POSSELIO.



1 6

1 8.

WITTEBERGÆ,

Typis Joh. Richter. Impensis Zacharia Schnoreri



ἸΩΑΝΝΗΣ Ο΄ ΠΟΣΣΕΛΙΟΣ

ΤΟῖΣ ΑΝΔΡΑΣΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙΣ
καὶ στωϊαίοις, τοῖς μετὰ τῆς Ἀρετῆς πα-
θείας τῆς νεανίσκου τῆ ρωμαϊκῆ καὶ ἐλ-
ληνικῆ γράμματα διδάσκουσιν,
ὧς πρῆτειν.

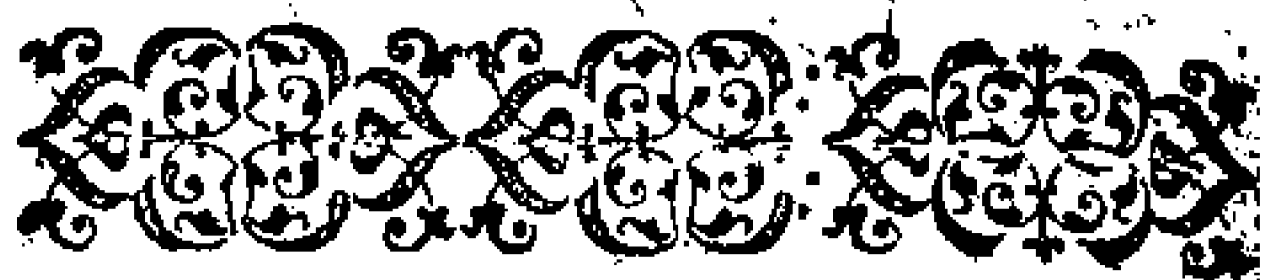
Ορθῶς καὶ νυνεχόντως ἐπὶ τῶν σφαι-
ρῶν εἴρηται;

Ὅς μὴ ρωμαϊκοῖς ἐλληνικὰ γράμματα μίξεν,
ἐδιδάτα λογικῆ τένομα ἀνδρὸς ἔχειν.

Ὁμολογεῖται μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν πατέρων, πα-
τριάρχων καὶ ἀφρογνόντων ἀνδρῶν, τῆς
ρωμαϊκῆς λογογράφου, καὶ ποιητῆς, πα-
σαν τὴν ἐαυτῶν παιδείαν καὶ σοφίαν, ἢ τὴν
ἐν τοῖς λόγοις δεινότητα, πρὸς τῶν Ἑλλήνων
εἰληφέναι, καὶ πλείστα σὺν ἄλλαις, πολλὰ
ἐλληνικαῖς λέξεσιν, ἐκφανεῖσθαι διδάσκειν,
μᾶλλον ἢ τὸν λόγον ρωμαϊκὸν ἐκ ὁρθῶς γνω-
θῆναι, ἢ δὲ γραφῆναι, ἢ δὲ ἐρμηνεύθῆναι,
ἀντὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώττης οἶοντ' εἶναι.
πλείστα τοιγαρὲν ὠφελεῖνται πάντες, ὅσοι ἐν
ταῖς ἐαυτῶν παλαιῇ γράμματα στωϊαῖς, καὶ
ρωμαϊκῇ τῆς ἐλληνικῆς συνάπῃσιν, ὅπως
ἐν ἀμφοτέροις ὁμοίως ἰσχύοντες τυγχάνω-
σιν. ἐγὼ δὲ ἵνα κατ' ἑμαυτὸν μερῶς ἐν τῇ ταῖς
ἀμφο-

ἀμφοτέρως γλώττας ὀρθῶς καὶ ῥαδίως μα-
 θεῖν, τοῖς φιλομαθεῖσι τῶν νεανίσκων βοηθή-
 σω, τέττε τὰς ἀφ' αὐτῶν ἐξέδωκα, αὐτὰς τῇ
 ἐκείνων ψυχῇ καὶ χερίσιν σωματικῶς, τὰ
 τε εἰσὶν ἀναγνώσονται καὶ ἅμα χεῖ-
 ρουσιν τὸν βίον, αἰσθάνονται τέττε τὰ
 πόνους πλείους ὀνησόμενοι. ἔρρωθε, καὶ μετ'
 ἐμῶν τίτω, ὡς καὶ τὰς τέχνας καὶ γλώττας ἀναγνώ-
 σαι τὸν Θεόν, τὸν πάντων τῶν ἀγαθῶν τῶν
 ἐν τῷ βίῳ αἴτιον, δοξάζειν, καὶ τίτω ἀληθι-
 νῶς ὡς αὐτὸς, καὶ τὰ ὑπὸ αὐτῷ ἡγαπητῷ Ἰησοῦ
 Χριστῷ, τὰ κορίθ' ἡμῶν, διδάχῃ μακρύνειν,
 κατατίθεσθαι μεμνημένοι τοῦ τῷ Δανιὴλ Θεοῦ· οἱ
 στυγνέοντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τῆς σε-
 ρεώματος Θεοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν
 ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ἐτι. ἐκ τῆς
 Ροδοπόλεως, ἐτὶ ἀπὸ τῆς Θεογονί-
 ας α Φ π η.





ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ὧΣ ΧΡΗ
ἀκωάξει καὶ εὐ ἐπεύχεσθ.



Αἶρε διδάσκαλε αἰδέσιμε.
Χαῖρε ἄνερ θεοφανέσατε.
Χαῖρε κύριε ἐκδοξότατε.
Χαῖρε πολλῶν ἀδελφε.
Χαῖρε συμμαθηταί.
Χαῖρετε συμμαθηταί.

ἀποκρίσις.

Χαῖρε καὶ σύ.
Χαῖρε ὁμοίως.
Σὼθ' ὅτι ἐπὶ ἡλθες, ἡδομαι.
ἡδεῖα ἐμοὶς παρεσσία
Ἰσὺν ἢ λαφίξίς } σθ.
Χάριν σοὶ ἔχω.
δίδομαι τὸ θεῶν, εὐδαίμονά σοι ποιῆσαι τὴν ἡ-
μέραν ταύτην.

ἀποκρίσις.

Ταυτὸ καὶ σοὶ εὐχομαι.
εὐχομαί σοι νύκτα εὐτυχῇ.
ἐπεύχομαι σοὶ ὕπνον ἡσυχον.

ἀποκρίσις.

Γοῖχ' ἐν καὶ σοὶ εὐχομαι, ὦ Παῦλε φίλτατε.

Λυσ.

**SALUTANDI ET BENE
præcandi formula.**

Salve Doct or observandè.
 Salve vir ornatissime.
 Salve Domine clarissime.
 Salve plurimum frater.
 Salve condiscipule.
 Salvete condiscipuli.

Responsio.

Salve & tu.
 Salve similiter.
 Salvum te advenisse gaudeo.
 Iucundus est & adventus.
 mihi tuus & creditus.
 Habeo tibi gratiam,
 Precor Deum, ut tibi hanc diem felicem
 reddat.

Responsio.

Idem & tibi precor.
 Precor tibi felicem noctem.
 Precor tibi placidam quietem.

Responsio.

Talem & tibi precor, Paule carissime

ΕΟΛΟΘΗΙΑ

Αυσιτελείτω σοι τὸ βαλανεῖον.
 Εὐτυχὲς πικίτω ὁ Θεὸς τὸ λυτρὸν σε.
 δατοκρίσις.

ἔχω σοι χάριν.
 ἡδεῖα μοι ὤξιν ἢ εὐχή σε.
 ἔρρωσο θυδαμύνως.

καὶ σὺ ἔρρωτο { εὐ.
 κάλλιστα.
 { εὐτυχέως.
 ἔρρωθε.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΩΣ ΧΡΗ ὅτι δαῖτα καλεῖν.

Χαῖρε διδάσκαλε.

Διδάσκαλῶ.

Χαῖρε καὶ σὺ φίλε { παῖ.
 μαθητῶ.
 { Πέτρε.
 παιδάριον.

πατὴρ μὲ	{	δριτῶν	{	δεκάτη.
δεῖται σε		τῇ ὥρᾳ.		ἐνδεκάτῃ.
ρεῖ αὐτὸ		δειπνῶν		πέμπτῃ.
				ἕκτη.

κόριθ μὲ αἰτεῖ τὸ δά σε, ἡ ἀρίστω.
 συμβιώναι αὐτῷ ἐν τῷ δειπνῶ.

πατὴρ.

FAMILIARIA.

Prosit tibi balneum.

Deus fortunet lavationem tuam.

Responsio.

Habeo tibi gratiam.

Grata mihi est precatio tua.

Vale feliciter.

Et tu $\left. \begin{array}{l} \text{bene} \\ \text{optime} \\ \text{feliciter} \end{array} \right\} \text{vale.}$

Valete.

INVITANDI AD CON-

vivium formulæ.

Salve Præceptor.

Præceptor.

puer.

Salve & tu mi $\left. \begin{array}{l} \text{discipule.} \\ \text{Petre.} \end{array} \right\}$

Puer.

Meus pa- $\left\{ \begin{array}{l} \text{prandas.} \\ \text{cænes.} \end{array} \right\}$ *ter rogat* $\left\{ \begin{array}{l} \text{hora} \\ \text{decima.} \\ \text{undecima.} \\ \text{quinta.} \\ \text{sexta.} \end{array} \right\}$ *te, ut a-*

pud se

Dominus meus petit à te, ut sit sum-

conviva in $\left\{ \begin{array}{l} \text{prandio.} \\ \text{cæna.} \end{array} \right\}$

A A

Pater

COLLOQUIA

πατὴρ.

Βάδιζε { προσάγειν } τῆς κεκληρυγῆς.
{ καλέσαι }

Βαλίζω πάτερ.

προβόμα κύριε.

ἐκτελέσω τὰ προστεταγμένα.

Χαῖρε { κύριε } Φιλανθρωπότητα
{ καθηγητῶν }

ἀποκρισὶς.

Χαῖρε καὶ σὺ παιδάριον Φίλον.

παιδάριον.

πατὴρ { με περιμένει τὴν Φιλανθρωπία }
κύριός { σε αὐτὴν ὅταν ἔλθῃ. }

Ὅπὶ τὸ { ἄριστον } ἔλθέτω.
{ δεῖπνον }

Διδάσκαλε λαμπρότατε, πάντες οἱ κεκλη-
μένοι ἤδη παύεισι, μόνον σε ἀναμένοντες, καὶ
ἐὰν μὴ σε προσδοκῶσι, νυνὶ αὖ ἀνέκειντο, διὰ
τὸ δεόνταί σε, ὅπὶ τὸ { ἄριστον }
{ δεῖπνον } ἔλθῃ.

ὅλκῃται { ὥρα } { πέντη.
ὁκτώμαται } { ἑκτη.
δεκάτη.
ἐνδεκάτη. }

ὅτι

FAMILIARIA.

Pater.

Abi {advocatum} convivias.
{adductum}

Puer.

Ab eo Pater.

Vado Domine.

Fiet. Curabitur.

Sis saluus {Domine} humanissime.
{Preceptor}

Responsio.

Salvus sis tu quoque mi puer.

Puer.

Pater {meus expectat humilitatem.
Herus} tuam.

ea, ubi volet, ad {prandium} veniat.
{cœnam}

Eximie domine Doctor, omnes convi-
ve jam adsunt, unum te expectant, &
nisi te expectarent, jam accumberent. id-
eo te rogant, {prandium} accedas.
ut ad {cœnam}

Imminet {quinta,
Instat} hora {sexta.
decima.
undecima.

A Ω

Pran-

COLEOQUIA

ὁ δὲ { ἄριστ' ἄν } χρόν' ὅτι πάρεσι.
 { δεῖπν' ἔν }
 πάρεσιν οἱ κεκλημένοι ὅτι τὴν θύραν
 εἰσαγετὸς κεκλημένους.
 ὑποδέχεται τὸς συνοδείπνους.

ἦος.
 Καὶ εὖ διδάσκαλε αἰδέσμευε·
 κεχαρισμένως ἡμῖν ποιεῖς ἀξιώσας ἡμέτε-
 ρ' εἶναι συμπότης.
 πατήρ.

ἐτοίμασον τὸ { ἄριστον } παιδάριον.
 { δεῖπνον }

ὡρ' ὅταν ἐθέλῃς } τὴν τράπεζαν·
 σφῶσον

ὡρ' ὅταν { ἄριστον } { δεῖπνον }
 τίθῃς { κοχλιάρια } { ξυλικὰ }

Φέρε { κάρδοπον.
 { ὀθόνιον.
 { ποτήρια.
 { τὴν κύληκα.

ἔκλανε { τὸ δεῖπνον ποτήριον.

τὸν κύκλον ἐν μέσῳ τῆς τραπέζης τίθῃ.
 τίθῃ κατὰ τὴν ἄξιν ὡς εὐδρας, καὶ προσκε-
 Φάλαγα ὅτι τίθῃ.

Φέρε ὕδωρ πρὸς τὸ νίπαι τὰς χεῖρας.

FAMILIARĀ

Prandendi { tempus adest. ●
Cœnandi {

Adsunt invitati pro foribus.

Duc intro convivas.

Excipito convives.

Filius.

Salve Præceptor observande.

Gratam rem nobis facis, quod non dēdi-
gnaris noster esse conviva.

Pater.

Para { Prandium } puer.
 { cœnam }

Adorna { mensam.

Sterne {

Appone { panem } argentea.
 { cochlearia } lignea.

 { panarium.

Adfer { mappam.
 { pocula.

Elue { calicem.

 { argenteum poculum.

Circum in medium mensæ ponito.

Colloca ex ordine sellas, & pulvinaria
superpone.

Adfer aquam ad lavandas manus. ●

LAVA

FAMILIARIA.

Νίπτε σὺ πρόπτερον.

Νίπτε τὰς χεῖρας.

Νιψομεν ὁμῶς.

Ἐπίδος σχειρόμακτρον.

μοι ἱαλοδόχον.

Ἐκμασσετὶς χεῖρας.

Τί ἐξή- { καθέζεσθαι.

κατε; { κατακλίνεσθαι.

Τὸ { ἄριστον } Διαφθεί- { ἀπὸ γαστρίαν.

{ δεῖπνον

{ ρεταί Δια

{ ἀναβολῆς.

{ συμπόσιον

{ τὴν σὺν

{ βραδυτήτα.

Τὸ σιτίον προτέθη. καθέζεσθαι ἐν,

Πῶς κελεύεις με καθέζεσθαι;

ἐν πρώτῳ τῷ { κατακλίνε.

τόπῳ. { ἀνάπεσε;

ἀνέπεσον οἱ κεκλημένοι,

παιδάριον, εὐλόγησον τὴν τράπεζαν.

παιδάριον.

οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σε βλέπωσι κύ-
ριε, καὶ τὰ λοιπὰ.

προστίθη καὶ γνώμην, ἀξιωματικόν,
ἢ νεωστὶ ἐκ τῆς δημογραφίας ἔμαθες.

πάν κτήσιν καλόν, καὶ ὅθεν ἀπόβλητον,
μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον, ἀγιάζεται
ὡς Δια λόγῳ θεῷ, καὶ ἐντεύξει, α. Τιμῶν.
καφ. δ.

FAMILIARIA.

Lavatu prior.

Lava manus.

Lavemus unā.

Porrige { mantile.

mibi { salinum.

Absterge manus.

Quid { sedete.

statis? { accumbite.

Prandium.

Cæna.

Corvivium } corrumpi } absentia
 } tur tua } mora.

tarditate.

Cibus appositus est, accumbite igitur.

Vbi jubes me sedere?

In primo { accumbe.

loco { discumbe.

Accubuerunt convivæ.

Puer consacra mensam.

Puer.

Oculi omniū in te sperant Domine, &c.

Adde etiam sententiam memorabilem.
quam nuper ex concione sacra didicisti.

Quicquid creavit Deus, bonum est &
nihil rejiciendum, si cum gratiarū actio-
ne sumatur. Sanctificatur enim per ver-
bum D E I, & precationem. i. Timoth. 4.

Adfer.

COLLOQUIUM.

φέρε { σιτία, τρεφὼν, ὅτι
 { κρέα { ὀπία.
 { ιχθύας. { ἐφθιά.

δός μοι τὸ { ἐκπῶμα }
 { ποτήριον } ὑαλῆν.

ὅστις δός μοι τὸν { τὰ δρυγερὰ ἐκπώματα.
 { καίθαρσιν.
 { τυρῶν.
 { ἄρτον. τὸ μαχαεῖδιον.

ὡς λογείτω { τὸ τὸ ποτόν }
 ὑμῖν { τὸ τὸν οἶνον } ὁ χρυσός.

ἔσω ὑμῖν σωθήσθε ἔσθε ὁ ζύθος,
 γήοιτο ἔσθε, Φίλε παῖ, ἀμύν.

δός μοι ἡ { τῆς ὀρενιθῆ.
 { ἔ ἀλέκθε.
 { τῶν ιχθύων.
 { ἔ ἄρτε.

βέλοι ἡ { κρέως; } ναί.
 { χλωός; } βέλομαι.
 { ιχθύς } ἐβέλομαι.

ἔγχες { ζύθον }
 { μελίκρατον } ἵνα πίνωμεν.
 { οἶνον }

FAMILIARIA.

Adferi { epulas. cibum. acetum.
 { carnes salsas.
 { pisces. Relixas.

Da mihi poculum
 vitreum.

Porrige { Argentea pocula. sancta barum.
 { caseum.
 { panem.
 { cultellum.

Sospitet { hunc potum } Christus.
 { vobis } { hoc vinum }

Sit vobis saluti hac cerevisia.
Id faxit Deus, & bare puer. Amen.

Da mihi { Gallina.
 { Gallo.
aliquid de { Piscibus.
 { Pane.

Vis aliquid de { pisce? { etiam.
 { anser? { volo.
 { carne? { non volo.

In funde { cerevisiam
 { aquam mulsam } ut bibamus
 { vinum }

Non

COLLOQUIA

ὃ θέλεις πίνειν;

Διὰ τί ὃ πίνεις;

καλῶς με ἐπέμενησας, πάνυ γὰρ διψῶ.

ὃ διψῶ.

ἱκανῶς ἔπιον.

πρὸς πίνω σοι.

ὁ θεὸς ἐλογίζετο

ἡδέως πρὸς σὺ λαμβάνω.

καὶ ὅλον ἔκπινε,

ἱκανόν σοι λείψω.

πλεῖόν σοι λείψω, ἢ μέλλω πίνειν.

ζύθον

οἶνον

ὕδρ' ὁμελί

} ὅκ' ἔτι ἔχομεν.

ἀπότρεμνέ μοι τι τῆς κρέως βουκολικῆς, τῆς
καπνῶ σκληρωθέντ'.

αἶρε τὴν πίνακα τήν, καὶ πρὸς τίθ' ἰδέ-
σμετα ἄλλα.

ὥστε πλήρωσα

} τὴν ὄρεξιν.

ἔπαυσά

σὺ μὲν } ὀλιγόσι τ'.

} ὀλιγότερο φ'.

} εἰ.

ὅκ' εἰμὶ ἀδδὴ φάγ'.

πίνε, ὅκ' ἀγνοεῖς τὸ τῶν καλαῶν ἰδι-
ῶν: ἢ πίθι, ἢ ἀπίθι.

ἀλλὰ βελτίον ἔστι τὸ τῆς χειρ' ὅς. πρὸς ἔχου
ἑαυτοῖς, μὴ ποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι
ἐκ κρεπάλης καὶ μέθης.

παρέ-

FAMILIARIA

Non vis bibere?

Cur non bibis?

Rectè me mones, omnino enim sitio.

Non sitio.

Satis bibi.

Propino tibi.

Deus benedicat.

Libenter à te accipio.

Ne totum ebibas.

Satis tibi relinquam.

Plus tibi relinquam, quam bibiturus sum.

Nil { cerevisiæ
vini } reliquum est.
aquæ mulsæ

Abscinde mibi aliquid de carne bovina,
fumo indurata.

Tolle banc patinam, & appone cetera fer-
cula.

Explevi?

Sedavi famem.

Superpauci cibies.

Non sum edax.

Bibe: non ignoras veterum Græcorum
legem. Aut bibe, aut abi.

Sed melior est Christi lex: cavete vo-
bis, ne quando graventur corda vestra cra-
pula & ebrietate.

B

Pre-

FAMILIARIA.

Præbete & latos.

vos. { hilares.

Torre, puer, hunc piscem in craticula.
& cave ne aduratur.

Cura ut ova co- & molliuscula.
quantur { duriuscula.

sunt molliora.

Ova { sunt cruda.

{ iusto molliora sunt.

Muta orbes.

Tolle { cibum. Butyrum.
{ panem. Caseum.

Appone pelvim cum mantili.

Adfer bellaria, puer.

Emunge candellam.

Cave ne lignum extinguas.

Appone	{	poma.	{	pyra.
	{	pruna.	{	cerasa.
	{	noces avellanas.	{	juglandes.
	{	uvæ.	{	amygdalas.
	{	uvæ passas.	{	pyra tosta.

Ego vestra comitate fretus,

ad { prandium frugale } vos invita-
{ cœnam frugalem } vi.

COLLOQUIA

Οἱ κεκλημένοι.

Τὸ ἄριστόν σε ὡς εὐβαλλόντως λαμπερὸν γέ-
γυς.

Τὸ δεῖπνόν σε σὺ εὐτελές, ἀλλὰ πολυτελές
ᾔσῃ.

Τὸ δεῖπνον μεγαλοπρεπέστερον τὸ δέοντον
γέγονε.

Οὐκ ἀπολογία ποιεῖς, τὸ μόνον κατηγορη-
τέον ᾔσῃ.

Ὡς οἰκεῖσι φίλτετοι, δεομαι ὑμῶν καὶ τὸ δε-
πνίδιον, καὶ ὡς εὐτελές σε γένη.

Ἐχω σοι χάριν, ὅτε ᾔπῃ τὸ τὸ δεῖπνον πολὺ
ἡδιστόν με ἐκάλεσας.

Ὡς ἐν ᾧ αἶπον τὸ εὐχαριστῆν,

Ἐγὼ ὁμολογῶ σοι χάριν οὐδεμίαν, ὅτι εἰς τὸ τὸ
δεῖπνον λεπτόν ἐλθεῖν ἠξίωσας.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ὡς κρῆναι αἰτῆ-
σαι τὴν πρὸς διδασκάλου.

Αἰδέσιν με παιδαγωγέ, δεομαί σε συγχω-
ρῆταί μοι τῆς σχολῆς ἀπεῖναι τῇ ᾧ πρῶτη
τὸ λείπειν ἐνεκα.

Ἀξιώ σε, δεναί μοι ἐξουσίαν οἰκομῆσαι,
δεῖ γὰρ με ὁπτιτελεῖται τί.

ἀναγκαίως ἔχω σὺ τοῖς τοκεῦσιν εἰς ἀγρόν
βαδίζων. Τὸ σὺ συγχωρησάντων γίνεσθαι
αἰτιώ.

FAMILIARIA

Convivæ.

Prandium tuum supra modum splendidum fuit.

Cœna tua non frugalis, sed sumptuosa est.

Cœna tua magnificentior fuit, quam æquum est.

Quod excusas, id unum habes, cur accusandus sis.

Amici charissimi, quaeso ut cœnulam nostram, licet tenuē, æqui boniq; consulatis.

Habeo tibi gratiam, quod ad banc cœnam longè suavissimam me vocasti.

Non est quod gratias agas.

Ego agnosco me tibi gratiam debere, quod ad banc tenuem cœnam venire non dedignatus es.

PETENDI QUIPPIAM à Præceptore formulæ.

Observande Præceptor, quaeso ut liceat mibi schola abesse, hora prima, lavandi causa.

Precor, ut facias mibi facultatem manendi domi. Est enim mibi aliquid efficiendum.

Est mibi abeundem rus cum parentibus meis, id ut tua pace fiat, oro.

COLLOQUIA

δός μοι ἐξουσίαν ἐξελ- { ἀποσκάλλεσθαι.
θεῖν ἐξω. ἕνεκα { ἀποπατήσαι.
ἐξήσκει.

Δός μοι ἐξουσίαν εἰς οἶκον ἀναδραμεῖν πρὸς
τὸ κομίζειν βιβλίον.

ἐξέτω { τὰ διδασκαλεία }
μοι { τῆς σχολῆς } ἐξελθεῖν.

πρὸς τὸ ἀγοράζειν { πᾶν πύρον.
πῶρον.
ἄρτον.

πρὸς τῆς θύρας τις αἰς ὀπισθομείων πρὸς
εἶναι. θέομαι ὅτι οὐδὲναί μοι ἐξουσία πρὸς
τὸν ἐξίεναι.

Κύριός { με ἐκέλευσε με οἶκαδε ἐπι-
πατήρ } ελθεῖν.

τῇ ὥρᾳ { δεκάτῃ }
πρώτῃ } τὰ τῶνα μοι ἐξῆ ποιεῖν,
τρίτῃ } ἀξιώ.

ἀλγέω { τὴν κεφαλὴν.
τὰς οὐδόντας.
τὴν γαστέρα.

Ἡ ρὶς σάζει αἷμα.

Κακῶς ἔχω, τὰτ' ἕνεκα θέομαι ἐξίναί
μοι οἶκαδε ἀπελθεῖν.

Φίλτατε καθηγηταί, Ἰωάννης αἰτεῖ αὐτῷ
ἀπόνη συνήνωση ἔχον.

Ἰωάν.

FAMILIARIA.

Concedas mihi po- { levandi alvi.
testatem exeundi, { solvendi ventrem.
caussa. { reddenda urina.

Liceat mihi recurrere domum affer-
rendi libelli cujuspian gratia.

Liceat mihi { ludo literario } exire ad
{ schola }
emendum { Papyrus.
pennam.
panem.

Quispiam me praeforibus conventum
expetit. Quaeso itaq; ut liceat mihi tua pa-
ce ad burc exire.

Dominus } meus iussit me domum redi-
Pater }

re hora { decima } id ut mihi liceat
{ prima } facere, oro.
{ tertia }

Dolet mihi caput.

Dolent mihi dentes.

Dolet mihi ventriculus.

Nasus stillat sanguinem.

Malè habeo, ideo quaeso, ut mihi liceat
domum ire.

Amantissime Praceptor, Joannes petit
sibi absenti veniam dari.

COLLOQUIA

Ἰωάννης κ. Πάδλος αἰδοῖσθ' αὐτοῖς ἀπὸ
 συγγνώμην ἔχον.

Φίλτατε διδάσκαλε, χθὲς βιβλίον ἡ ἀπώλεσα,
 ὃ ἔγωγ ανέλαβον. Δὲ σὺ δέομαί σε, νῆθε-
 τὴν τὰς συμμαθητῶν ὅπως, εἴ τις ποτε αὐτὸ
 εὐρημοι δοσῶ.

Εὐδοξότατε καθηγητᾶ, διδάξόν με ὃν τρόπον
 λέξω ἑλληνισί, *Johannes me verberavit.*

Διδάσκαλ.

Κατὰ τὸν τρόπον λέξης, Ἰωάννης ἔτυπεν με.
 Παῖδάριον.

Δέομαί σε διδάσκαλε, γράφειν μοι τὰς
 τῶν σοιχείων ἑλληνικῶν χαρακτῆρας, ὅς τῷ
 γράφειν αἶμιμῶμαι.

Διδάσκαλ.

Πᾶ ἔχεις τὸν δαχτύλον, ὃν πρὸ ὀλίγων
 ἡμερῶν σοὶ κατέγραψα;

Παῖδάριον.

Τὴν Δὲ ἀμελείας ἀπώλεσα.
 Ἰωάννης αὐτόν μοι διεσώραξε.

Διδάσκαλ.

Ἰδὲ ἔχεις νῦν ἄλλον, φρονίζε ὅπως μὴ κη-
 τὸν ἀπώλεσης.

Παῖδάριον.

Δέομαί σε διδάσκαλε, παρακαλεῖ-
 ζειν μοι τὸ πλεονέκτη.

Διδά-

FAMILIARIA

*Joannes & Paulus petunt sibi absentibus
dari veniam.*

*Carissime præceptor, veri libellum quen-
dam amisi, quem nondum recepi. Rogo i-
gitur te, ut admoneas condiscipulos, ut, si
quis forte eum inveniit, mihi restituat.*

*Clarissime præceptor, doce me quibus
verbis dicam Gracè, Johannes me verbe-
ravit.*

Præceptor.

Sic dices: Johannes & c.

Puer.

*Oro te Præceptor, ut mihi describas fi-
guras elementorum Græcorum, quas scri-
bendo imiter.*

Præceptor.

*Ubi habes archetypum, quem antepau-
cos dies tibi præscripsi?*

Puer.

Eum per incuriam amisi.

Johannes eum mihi discerpfit.

Præceptor.

*En habes jam alium, cave ne & hunc
perdas.*

Puer.

*Quæso præceptor, ut prepares mihi pen-
nam hanc.*

ΕΠΙΛΟΓΗ

Διδάσκαλε.

Ποῖον πλεον θέλεις.

Παιδάριον.

προσέρμοζε τῇ χειρί σου.

Δίδαξόν με ταῦτα ἀναγνώσκειν.

Τίνα τρόπον ταῦτα ἀναγνώσομαι;

πρόσταξόν μοι ὅσον χρεῖ με ἐκμαθεῖν ἐν
τῇ ὥρᾳ ταύτῃ.

ἀγέ μοι γραμμάς.

ὅκ ἔχω μέλαν γραφικόν.

ὅκ ἐστὶ μοι { μελανδοχείον. Μαχαιρίδιον.
χρήματα. πλεον γραφικόν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ὥς χρὴ

τῷ διδασκάλῳ πρὸς τὸ αἰτεῖναι ποι-
εῖν τὰς διπολογίας.

Διδάσκαλε.

Δὴ τί σ' ἔτι βραδέως ἤκεις;

Οἱ ἡμέτεροι βραδύτερόν με ἤχθρου.

Βραδύτερον ἀνέστη τῷ γινώμην.

Βραδύτερον { συμπο- } εἰς μέσην νύκτα
ἐξυπνιάθην { σιον, δεῖ- } ἀναβεβλημένον.
Δὴ τὸ { πνον }

Τὸ ὥρολογεῖον ἡμῶν διήμαρτε.

Δὴ ἀμελείας κατέλιπον βίβλον οἴκου
ἐνεκα τῆς κομίζεσθαι ταύτην, ὅκ τῆς οὐδ' οἴκαδε
ἀνέδραμον.

ἐβόη-

FAMILIARIA. *

Præceptor.

Qualem pennam cupis?

Puer.

Attempera ad manum tuam.

Docce me hac legere.

Quomodo hac legam?

Prescribe mihi quantum ediscam hac
hora.

Duc mihi lineas.

Non habeo atramentum.

Non est & atramentarium. Cultellus.

mihi Pecunia. penna.

FORMULÆ EXCUSANDI

apud Præceptorem absentiae.

Præceptor.

Cur tam serò venis?

Nostri seriùs me somno excitaverunt.

Seriùs surrexi præter voluntatem.

Seriùs expergesa- { convivi- } in mediam
Etus sum propter { um, cæ } noctem
nam } prolata.

Horologium nostrum aberravit.

Per negligentiam reliqueram librum
domi, hunc ut afferrem, ex itinere
domum recurri.

Adju-

COLLOQUIA.

Ἐβόηθησθε τοῖς ἐν τῇ οἰκῇ, ἐν τῇ δόξαθειναι τῇ
ξύλῃ.

ἀπέσφλε με ποι { δεσπότης. δέσποιναι.
πατήρ. μήτηρ.

Ἦνευκα { οἶνον } τῇ πατρὶ, τῷ κυρίῳ.

Καθηγητής.
Τίν' ἐνεκά, { τὸς δ' ἐν χερσὶν οὐκ ἔλ-
Διὰ τί } θες.

εἰς { τὴν χολῆν;
τὸ διδασκαλεῖον.

Διὰ τί ἐπερ- { πρώτη. }
γένετ' ἡ ὥρα { πέμπτη, } τῇ ἀναγνώσῃ;
ἕκτη.

τῇ διηγησίᾳ ἱερᾷ. Τί ἐκώλυσέ σε σήμε-
ρον ἢ ὡς γινέσθαι τῇ ἀναγνώσῃ;

Μαθητής.

κακῶς {
ἀρρώστως } εἶχον.

ἤλγισται τῷ { κεφαλήν.
} γαστέρα.
ἐπύρεσθον.

ἐχ' ὥς ἔρχόν μοι { σκελεταί.
} ὑποδύματα.

Ἐλθόντων ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ.

FAMILIARIA.

Adjurvi familiam in seponendis lignis.

Miserat me } berus. } bera.

quopiam } pater. } mater.

Attuli { vinum } patri, bero.
 { cerevisiam }

Præceptor.

Cur }
Quam ob causam } tanto tempore non

venisti in } Scholam?
 { ludum literarium?

Cur non in- } prima } lectioni, con-
terfuisti hora } quarta } cionis?
 { sexta }

Quid te impedivit, quo minus bodie
interfueris lectioni?

Discipulus.

Malè habui.

Ægrotavi.

Doluit mihi } caput.
 { venter.

Laboravi feбри.

Non } erant mihi tibialia.
 { erant mihi calcei.

Lavinus domi nostra.

Parca.

ΕΠΙΛΟΓΙΑ

Οἱ γονεῖς σὺν ἡθελόν με εἰσέναι εἰς σχολήν.

Διδ. { τὸ ὑπερβάλλον ψύχῃ.

Διδ. { τὸ πρῶτον θαλάττῃ.

Διδ. { τὸν ὑετὸν. Τὸν ὁμβρον.

ἐξ Φάλα { χοίρας.

μλν { βῆς. πρόβατα.

γάμῃ ἐγγύεθ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν, ὃ οἱ γονεῖς ἡθελόν με ὡφρ γίνεσθ.

Δέομαί σε διδάσκαλε, συγνώμην μοι ἔχῃ
μετὰ ταῦτα γὰρ ὡφθαλμῶν καὶ σιμῶν ἐδομαί
ἐν τῇ σχολῇ.

Διδάσκαλῃ.

Ἰδι εὐφρόμῃ τί πρᾶτεις Πέτρε, ὅτι ἐν
τῇ νυκτὶ ἀπὸ τῆς διδασκαλείας.

Μαθητῆς.

Ποιῶ διδάσκαλε. προβόμα.

Χαῖρε Πέτρε,

Χαῖρε καὶ σὺ συμμαθηταί.

Ἰωάννης.

Ὁ διδάσκαλῃ ἐκέλευσεν ἐρωτῆσαι, τί
πρᾶτεις, ταῖς ἀναγνώσεσιν ὡφρ γινώσκῃ.

Πέτρε.

Ὁρᾷς με { ἀσχολῶμενον.
{ κακῶς ἐχόμενα.
{ γοῦντα.

FAMILIARIA.

Parentes noluerunt me frequentare scho-
lam, propter { intensum frigus.
vehementem aestum.
pluviam, imbrem.

Maſtavi { porcos.
mus { boves. Oves.

Nuptie celebratae sunt domi nostra, qui-
bus parentes me voluerunt interesse.

Rogo te Praeceptor, ut mihi veniam
des. post hac enim ero diligens, & assiduus
in schola.

Praeceptor.

Eas visum quid agat Petrus, quod nunc
non sit in schola.

Discipulus.

Eaciam praceptor. Vado.

Salve Petre.

Salve & tu condiscipule.

Johannes.

Praeceptor iussit interrogare, quid agas
quod lectionibus non intersis.

Petrus.

Vides me { occupatum esse.
male habere.
agrotare.

Ide.

COLOQUIA

Διὰ τὸ τοῦ δόγματός, ὡς ἐμὲ ἀπαιτῶ
ἀπολογεῖσθαι.

Ὅταν βέλτιον ἔχῃ ἀρξομαι ταχέως ἀνα-
στῆναι πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν σχολήν.

Μαθητῆς.

Διέπραξα, διδάσκαλε, ὡς ἐπείτα ἔαξας.

Ἐπεὶ οὖν ἀφῆλθες.

Πέτρος λέγει καλῶς ἔχῃ ἔχον.

Ἐπιστολὰς γεγραφέας.

Κεῖται ἐν τῇ κλίνῃ τρεῖς ἡμέρας συνεχῶς.

Οἱ γονεῖς Πέτρος λέγουσιν αὐτὸν ἀποδη-
σαι.

Οἱ γονεῖς Ἰωάννης φασίν, αὐτὸν ὁδεύειν
ὑπάρχει πραγματεία. Διὰ τὸ τοῦ δόγματος
σκολάζειν αὐτὸν, ὅταν εἰς τὴν σχολήν
ἐπαυθῇ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ὧς ἔρη

κατηγορεῖται μαθητὸς τοῦ δι-
δασκάλου.

Φίλτατε διδάσκαλε, Ἰωάννης παρέχει μοι
πράγματα.

Ἐνοχλεῖ με.

Ὁκ εἶ με.

ὦθεῖ με.

Θλίβε με.

Ἰωάν-

COLLOQUIA

Ἰδαίνης { καταχλῆ } μὲν
 { με.
 { προσέβαλέ μοι πόδα, ἵνα πίπτω.
 { κνίξει τὰς τείχας μὲν.
 { σὺν ἑᾷ με διαβαίνειν.

Ἐνοχλεῖ με { γράφοντα.
 { ἔκμασ θάνοντα.
 { ἀναγιγνώσκοντα τὴν ἀνάγνωσιν.

Κατέχει τὸν τόπον μὲν.
 ἔκβάλλει μὲν ἐν τῷ πᾶσι μὲν.

Ἐτυψέ { βακτηρία.
 με { μελαροχείῳ. κολάφει.
 ἔκολάφισέ με.

Ἐβαλεν εἰς { βιβλίον.
 ἐμὲ { λίθον. χιόνα.
 ἔβαλέ με λίθῳ.

Ἐτραυμάτισέ { ξίφει.
 με { μάχαιρῳ.

Ἐνέπυσεν εἰς { χλαῖναν }
 { εἴμα } μὲν
 { ἱμαῖόν } μὲν

Κατηήσα τῷ με.
 ἀτίμως με ὠνόμασε.
 Ἠπείλησέ μοι δεινῶς.
 Ἀσελγῶς με λοιδορεῖ.

FAMILIARIA.

illudit { mibi.
me.

Iobannes { objecit mibi pedem, ut caderẽ.
convellit mibi capillos.
non sinit me transire.

Interturbat me { scribentem.
ediscentem.
relegantem lectionem.

Occupat locum meum.

Extrudit me ex meo loco.

Percussit { baculo.

me { atramentario. pugno.

Colaphum mibi inpegit.

Conjecit in { librum.

me. { lapidem. nivem.

Petiit me lapide.

Vulneravit { gladio.

me. { cultello.

Conspuit { pallium
vestimentum } meum.
vestem.

Imprecatus est mibi, Maledixit mibi.

Appellavit me ignominioso nomine.

Comminatus est mibi graviter.

Petulanter me calumniatur.

COLLOQUIA

ἑσπέραξε }
ἔκαυσε } τὴν βίβλον.

ἐρρύπανε { τὸ βιβλίον
 { τὸ πῶλον } μὲν
 { τὸ πηλιδίον }

ὁφείλῃ μοι { χεῖρατα.
 { δυνάριον.

ἐβέλεται μοι { ἀποτίειν.
 { ἀποδῆναι, ἐκτίειν,

Δαβαίνοντ' { ὡς αὐτὸν { σὺ δ' ἀνέω-
 { βελάτῃ } ξε τὴν κε-
 { ἐκκλησιασθ' } Φαλιώ.

ἐπαρέσχεν αὐτὸν ὡς πρὸς τοῖς γονεσὶ.

Ἀπολογία.

ἐχ' ὅπως ἐχ' τὸ πρᾶγμα.
Ἰωάννης ψάδεσαι.

Πέτρ' { μισεῖ με.
 { δυσμῆρως ἔχει πρὸς με, Διὰ τὰ
 ταῦτα πλάττει κατὰ μὲν.

σὺ δ' ἐβλάψα αὐτὸν.
σὺ δ' ἠψάμην αὐτὸν δακτύλῳ.
ἐχ' ἐκὼν ἐπείραξα.
Διὰ ἀγνοίας ἐποίησα.
σὺ δ' ἐγὼ εἰς αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς εἰς με ἐξήμαρτε.

μετα-

FAMILIARIA.

Discerpsit }
 Aduſſit } librum meum.

Commaculavit { libellum }
 pileum } meum.
 pileolum }

Debet mihi { pecuniam
 denarium.

Non vult mihi { persolvere.
 reddere, solvere.

Tranſeunte { conſule } non aperu-
 ſenatore } it caput.
 concionatore }

Non præbuit ſe obediẽtem parentibus.

Excufatio.

Non ita ſe res habet.

Johannes mentitur.

odit me.
 Petrus { mihi malè vult, ideo hæc commi-
 niſcitur in me.

Non laſi eum.

Non attigi ipſum digito.

Non volens feci.

Per imprudentiam feci.

Non ego in illum, ſed ille in me deli-
 quit

COLLOQUIA

μεταμέλει μοι τὰ ἔργα.

Μεταμέλει μοι ὧν εἰς Πέτρον ἐξήμαρτον.
ἔδεν τὸ μὲν πάντα ποιησέμα.

ἔχ' ὑπερῆξι μοι } γράφειν
σχολή τ' } μαθαίνειν } πάντα.

Δὲ τὴν ἀσχολίαν σὺκ ἐδυνάμην παρῆνα.

ὑποσχέμαι }
ἐπιγγέλλομαι } βελτίονα.

πᾶσι } πατὴρ;
} μήτηρ;
} διδάσκαλος; } σὺκ οἶδα.
} ἀγνοῶ.

Εἰν ἐν τῷ }
} μισεῖω.
} ταμείω.
} ὑποκαύσω.
} ἀφελῶνι. κήτω.
} σάβμω. μαγρεῖω.
} βαλανείω κοιτῶνι.
} ὑπερώω vel ἀνωγέω.
} σενιδώματι.
} ὑπογίω. ναῶ. vel ἱερῶ.

Οἶκοι σὺκ εἰσι. } τῆς θύρας.
ἐξεπορεύετο } τῆς πόλεως.
} τῆς οἰκίας.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ὧς χρὴ
ταῖς συμμαθηταῖς προση-
μιλεῖν.

FAMILIARIA.

Pœnitet me facti.

Pœnitet me illorum, qua in Petrum deli-

Nihil tale deinceps faciam. (qui

Non fuit mihi { scribendi } hac.
otium { discendi }

Propter occupationes non potui adesse.

Promitto { meliora.

Polliceor }

Ubi est { pater? } Nescio.
{ mater? } Non scio.
{ preceptor? }

{ museo.

penu, vel promptuario, in dec
astuario. (Speiſtammer.

latrina. borto.

Est in { stabulo. culina.

balneo. cubiculo (lo.

superiori adium parte b. cœnacu-

tabulato seu contignatione adi-

{ cellario, templo. (um.

Domi non est { extra fores.

Egreſſus est { urbe.

{ ex adibus.

AGENDI CUM CONDI-

scipulis formulæ.

COLLOQUIA.

πρᾶξις } ὦ Πέτερ.

ἴστα } ὀλίγον χρόνον.

ἔχω σοί τι εἰπεῖν.

ἔστιν ὃ σὺ αἰτήσω.

ἔστιν ὃ ᾧ σὺ αἰτήσῃ.

Δέομαί σε, συνηγορεῖν μοι ᾧ τῷ δι-
δασκάλῳ περὶ τῆς ἀπεινᾶς ἀσχολῆμαι γὰρ ᾧ
ρητὰ πρᾶγματα. Διὰ τὸ νῦν ἐν τῷ διδάσκειν
λείω εἶναι ὁ δυνάμαι.

Ἄσμελῶς ποιήσω.

Ἐπιτέλῃς μὲν, ἀλλὰ ᾧ ταύταις ταῖς
ὁμολογίαις, ὅπως καὶ σὺ τὸ αὐτὸ ποιήσης, εἴπο-
τε μοι δεησῇ.

Ἐρμηνεύει μοι ταῦτα.

Πόσον χρόνον ἡμᾶς ἀπὸ σώματος εἰπεῖν τῇ
ᾧ πρώτῃ, ὁ δεύτερα;

Ταῦτα ἡμᾶς ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν δεῖ.

Ἀκούσον με ἀπὸ σώματος ἀναγνώσκον-
τῇ, ὅσα εἶδέναι ὁφείλομεν, μὲν ταῦτα ἐναλ-
λάξας ἀκούσω.

Διαμαρτάνεις τὰ ἀναγνώσκεις.

Κακῶς ἀναγνώσκεις.

Δέγο βραδέως.

FAMILIARIA.

Accede, }
Veni huc } Petre.

Resiste, }
Mane } Paulisper.

Habeo quod tibi dicam.

Est quod te rogem.

Est quod à te petam.

Rogo te, ut me excuses apud præceptor-
em absentia. Nam sum certis negotiis oc-
cupatus, quo fit, ut nunc in schola esse non
possim.

Libenter faciam.

Expediam, sed eâ conditione, ut & tu i-
dem facias, si fortè mibi opus erit.

Interpretare mibi hæc.

Quantum est nobis pronuntiandum,
memoriter bora prima, secunda?

Hæc nobis memoriter recitanda sunt.

Audi me memoriter pronunciantem,
quæ scire debemus, postea vicissim te au-
diam.

Aberras pronunciando.

Malè legis.

Dic sensim.

COLLOQUIA

Μὴ ἀνάγνωθι περὶ ταῖς.

Βελ πόν ὅτι βραχύτητι, ἢ ταχύτητι ἀμαρταν
νὴν ἐν τῷ καλεῖν.

τὰ ῥήματα ἐν τῷ σήθῃ, καὶ ὅτι ἐν τῷ σόματι
γεννηθῆναι δεῖ.

Θάξομαι, ὁ φόβος βλάπτει τὸ μνήμιον.

πύξον { τὸ εἶβλον.
 { τὸ βιβλίον.

Ἦ μνήμη, καὶ μὴ ταῖς εἰβλοῖς πιστεύειν δεῖ.
ποσὶν ἔκαστος ἵπταται, ὅσον μνημονεύει.

Πόθεν ποιήσομαι τὴν δέχνην;

Ἐξαρχε ὅπως ὕστατα ἔληξας.

Ἀρεσκὴ συναγωνίζεσθαι μοι ὅτι τὰ γράφει
γράμματα;

Ἀρεσκὴ μὲν ἀλλ' { πατήρ.

ἀπορώ.

{ πῆρ.

{ μέλας ὁ γραφικῶς.

Δός μοι ὀλί- { τῆς παπύρου.

γονία

{ τὰ μέλας ὁ γραφικῶς.

Τίνος ὅτι ἡβί- { ἐμὴ ὄντιν.

βλῶ;

{ ὅτι πέτρα.

Ἀπόδος μοι ποτὲ τὴν βίβλον με, ἄλλως αὐτῇ
χρησάμενος.

FAMILIARIA.

Ne precipites verba.

*Satius est tarditate, quam celeritate
peccare in loquendo.*

*Verba in pectore, non in ore, nasci de-
bent.*

*Sis presenti animo: metus officit me-
moriam.*

Claude { *librum.*
 libellum.

Fidendum est memoria, non libris.

*Tantum quisque scit, quantum memo-
ria tenet.*

Unde faciam initium?

Incipe ubi proximè desisti.

*Placēt ne mecum certare pingendis lite-
ris?*

Placet quidem, sed { *charta.*

deest mihi { *penna.*
 atramentum.

Da mihi paululum { *charta.*

de tua. { *atramento.*

Cujus est li- { *meus est.*

ber? { *Petri est.*

*Redde mihi tandem librum meum, eo
satis usus es.*

Desine

COLLOQUIA

Λήγε λαλῶν ὁ διδάσκαλος } προσέρχεται.
παύε γελῶν } λῶ } πάρεστι.

Τίνα βιβλὸν ἔχεις;

Γραμματικὴ ὅτι.

Συγχώρησόν μοι ὀλίγον τι βιβλὸν σε εἰσα-
ρεῖν.

Σίγα, καὶ τὰ προσεταγμένα πράττει.

Οὐχ ἔγωγε εἰς διδασκαλίας, ὡς αὐτὸς τὰ θεῶν
προσκέρις, μὴ πύθαιχων.

Καὶ πάλιν ὁ διδάσκαλος λῶ ἄπειν, ὅμως ὁ θεὸς
πάρεστιν, ὁ πάντα εἰδὼς καὶ εἰσορῶν.

Σημειῶτε { τῆς ὀπίχωρις λέξεως.
 { τὰ σαλοικισμῶ.
 { τὰ βαρβαρισμῶ.

Δάλησον { Ῥωμαῖς.
 { Ἑλλήνισι.

χρῶ λόγῳ Ῥωμαϊκῶ Ἑλληνικῶ.
ἀγνο- { Ῥωμαϊκὸν } λόγου { Ῥωμαῖσι } λακτεῖν
εἰς τὸν { Ἑλληνικὸν } τῶ { Ἑλλήνισι } κτηθῆ-
(ναι;

Μάτητι μαθαίνοντες πολλά, εἰ μὴ τὰ
αὐτὰ τῶ γράφειν ἢ τῶ λαλεῖν χρῶμεθα πρὸς
τὸν βίον.

Ἄπει μοι τὸν τὸν λυχνον.

Ἐνδύκε λυχνεῖον. λυχνῆχον.

FAMILIARIA.

Desine fabulari } Præceptor } advenit
Desiste ridere } } adeſt

Quid libri habes?

Grammatica eſt.

Fac mihi copiam tui libelli parumper
inſpiciendi.

Tace, & quæ tibi mandata ſunt, fac.

Non tam præceptores, quam ipſum De-
um offendis, ſi non obtemperas.

Licet præceptor abſit, Deus tamen ade-
eſt, qui omnia ſcit & intuetur.

Nota te } vernaculi ſermonis.
} ſolæciſmi, barbariſmi.

Loquere } Latine.
} Græcè.

Utere ſermone } Latino.
} Græco.

An i } Latinum } ſermo } latine } lo-
gnoras } Græcum } nem. } græcè } quen-
(do comparari?)

Fruſtra diſcimus multa, niſi eadem
ſcribendo & loquendo aduſum transferi-
mus.

Accende mihi hanc candelam.

Adfer candelabrum, laternam.

Emun-

COLLOQUIA

ὑπόμυθε } τὸν λύχνον.
 καθάριζε }
 συσκάλλε } τῇ θρυμάστῃ.
 πῦρ ἐν } τῇ ἐστία, τῷ καμίνῳ.
 Σιωπῇ } τὰς δαλὰς ἐν τῷ
 διώτῃ } βαύνῳ.

πλείους σχίδακας } ὡρατίῃ.
 πλείω ξύλα }

ἌΛΛΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Τίς κότε τὴν θύραν.
 Ἐγώ εἰμι τίς ὁ ἐγώ;
 Φθέγγε τὸ ὄνομά σε.
 Ὄνομα σοι τί ὄστι;
 Ἐσί μοι ὄνομα Ἰωάννης.
 εἰσδέχε με. ἄνοιγε τὴν θύραν.
 ἡ θύρα ἀνεωγμένη ὄστι.
 Ἐζήτησέ σε τις.

Τίς πρὸ θυρῶν ἐστὼς σε προσερεῖν ὅτι θυ-
 μεῖ.

σπυδαῖ τε λέγεις, ἢ παίζεις;
 χωρεῖς παιδιᾷς φημί.
 ἔ παίζω, ἀλλὰ σπυδαίω.

τίνα ἕνεκα }
 τί } δακρύεις;

Τί κακὸν ἔπαθες; ἐπύφθην.

ἔδωκα

FAMILIARIA.

Emunge }
Purga } candelam.
Strue ignem } fornace.
in } foco. camino.
Compone } titiones in fornace.
Protrude }
Plus assularum } appone.
Plus lignorum }

ALIUS DIALOGUS.

Quis pulsat ostium?
Ego sum. Quis ego?
Ede nomen tuum.
Quod est tibi nomen?
Est mihi nomen Joanni.
Intromitte me. Aperijanuam.
Janua aperta est.
Quaeruit te quispiam.
Quidam pro foribus stans te conven-
tum expetit.
Serione, an joco istud dicis?
Extra jocum dico.
Non jocos, sed seria ago.
Quam ob causam } flet?
Cur }
Quid mali tibi accidit? Cesus sum.
Dedi

COLLOQUIA

ἔδωκα ἡμῶς τὰ διδασκάλῳ.

ὕδινον ἐποίησας; ἔδεν.

Κοιῇ αὐτῇ ὅτι πάντων τῶν παιδαρίων

ἀποκρίσεις; καὶ μὴ ὅτε δικαίως τύπῃται

πρὸς τὴν ὑμῖν ἢ ἕρις ὅτι;

ἀναγγέλλω μὲν τὸ ἀμφισβήτημα τὸ
ὑποδιδασκάλῳ.

ἐκομίζεις τὸ βιβλίον ὃ σοι ἔχρησα;

Φεῖ. πάντως ἐκείνῃ ἐλαθόμεν.

ὅτι ὅτι νῦν ἦλθε μοι τῆς οἰκίας ἐκβαίνοντι

ἀληθῶς κο- σήμερον.

μίσω. ἰαῦρον.

Τὴν ὅτι νῦν χορηγεῖν ἡμῖν λύχνον;

Τὴν ὅτι ἤδη ἀγοράζειν ξύλα;

Τὴν ὅτι { σκεῖν } τὸ μυστήριον;
καθαρίζειν

ἐμὸν

ἰωάννη

σόν.

{ ὅτι.

{ ἀπορῶ σαρωθῆναι.

{ ὅτι ἐστὶ μοι σαρωθῆναι.

{ τὴν κλίμα.

στῶσον { τὸ λέχθαι.

ἄπλε λύχνον.

τὰς βίβλους αὐτῆς εἰς τὸ πόν ἐαυτῶν τίθη.

Α Α Λ Ο Σ.

τί σκυθρωπότερῳ εἶ, ἢ εἰώθας.

ἔχι

FAMILIARIA.

Dedi pœnas præceptori.

Quid mali feceras? Nihil.

Hac communis est omnium puerorum
responsio, etiam cum meritò vapularunt.

Quid controversiæ est inter vos?

Referamus de hac controversia ad by-
podasalum.

Affers ne libellum, quem tibi commoda-
to dederam?

Vab istud mihi omnino exciderat.

Non incidit mihi cum domo exirem.

Certò affe- { hodie.

ram. { cras.

Cujus est nunc ministrare nobis candclam?

Quem oportet nunc emere ligna.

Cujus est { verrere } museum.
 { purgare }

Meum

Tuum

Iobannis

{ est. Desunt mihi scopæ.

Egeo scopis.

{ lectum.

Sterne { lectulum.

Accende lychnum.

Libros in suum locum repone.

A L I U S.

Quid tristior es solito?

D

Salve

COLLOQUIA.

ἔχῃ πάντα καλῶς ἔχει;
 Διπλώλα τὸ βιβλίον μου.
 θύναῶς ἔπεσον. πέτρῳ ἡπείλησέ μοι
 ὡληγὰς.

Διὰ τί τοσῶτον χαίρεις;
 Ὅτι ἐδόθη ἡμῖν τὸ βαδίζειν οἴκαδε ἐξουσία.
 Ἐδόθη ἡμῖν τὸ παίζειν ἐξουσία.
 Εἰς πόσιν ὥραν ἐκελεύμεν ἑωυτοὺς εἰς
 τὴν σχολήν.

εἰς ὥραν	{	ἑκτίῳ,	ἑξοδόμῳ.
		ὀγδόῳ,	ἐννάτῳ.
		δεκάτῳ,	ἐνδεκάτῳ.
		δωδεκάτῳ,	πρώτῳ.
		δωδέκατον,	τρίτῳ.
		τετάρτῳ,	πέμπτῳ.

πῶς νῦν βαδίζεις; προῖομαι οἴκαδε.
 εἰμὶ ἀγορεύων { πᾶν πύργον. μέλας γραφικόν.
 πῆρεά. ἄρτιν πόρινον.

Πῶς ὄντιν ἰωάννης;
 ἔξω. τῆς σχολῆς.
 ἔξῃλθε { πρὸς τὸ διτοπατεῖν.

ἔξεπορεύετο τὸ διδασκαλεῖν, τὸ εἶναι
 ἕνεκα.

πόσιν { ἡγόρευας } ταύτην τὴν εἰβλόν;
 ἐπείω

ἡγόρευα.

FAMILIARIA.

Salva ne res est?

Perdidi libellum meum.

Graviter cecidi, Petrus minatus est mihi verbera.

Quid tam latus es?

Quia facta est nobis abeundi domū copia.

Patet est nobis ludendi venia.

Ad quotam horam sumus iussi redire in scholam?

Ad horam	{	sextam.	septimam
		octavam,	nonam.
		decimam,	undecimam.
		duodecimam,	primam.
		secundam,	tertiam.
		quartam.	quintam.

Quo nunc vadis? eo domum.

Adeo em- { papyrus, atramentum.

ptum { pennas, panem triticeum.

Ubi est Johannes?

Exiit { foras. Schola

{ ad requisita natura.

Egressus est è ludo literario, reddens

aurina causa.

Quanti { mercatus es } hunc libellum?
Emisti

COLLOQUIA

ἡγόραζον { τρείων διναρίων
τεσσάρων χρυσῶν } ὡς βί-
πέντε δραχμῶν } βλιοπώλη.

ὀλίγῃ { ἡγόρασας.
πλὴν

ἐδεῖς { πικράσας } ἀλλης ἡμῆς.
πωλεῖ

ΤΟΤ ΧΡῆΣΑΙ ΠΑΡΑ. δείγματα.

χρήσον μοί { πλεον γραφικόν.
ραφίδα σὺν νήματι.
τὴν βιβλόν.

ἀπορεῖν ἤδη ἐδιδάμα.

αὐτὸς νῦν ἐκείνην χρώμα.

χρήσω, ἀλλ' ὅτι ταύταις ταῖς ὁμολογίαις
ὥστε σὺν ἐμοὶ ἀποδώσεις, καὶ ἐν καιρῷ, ἵνα μη αὐ-
τὸς χρεῖαν ἔχω, ὅτε χρεῖαν ἔσιν.

ἰδὲ ἔχῃς, ἀλλ' ὅσον ὅσον.

ὅσον μὴ καταρυπαίνης.

ὁ διδάσκαλος ὁ ἐμὸς δεῖται σε πέμψαι
αὐτὴν χρῆσθαι, ἐπὶ ὀλίγον χρόνον, τὴν διδασκαλίαν
ἐλπίσιν.

ἐδιδάμας ἐν τῇ παρόντι αὐτῇ χρῆσαι.
τὴν δανείζειν.

ἀναγκάζομαι ὡς διδάσκαλος χρῆματά
δανείζεσθαι.

FAMILIARIA

Emi { tribus denariis
 { quatuor aureis } à bibliopola.
 { quinque drachmis }

Parvo precio }
 Nimio } emisti.

Nemo { divendit }
 { vendit } alio precio.

COMMODANDI formulæ.

Commoda { pennam.
 { acum cum filo.
 { librum.

Carere nunc non possum.

Ipse conuncutor.

Commodabo, sed ea lege, ut saluum mi-
 bi restituas & maturè, ne ipse egeam, cum
 mihi utendum erit.

En habes, sed & commacules.

vide ne & labeculis aspergas.

Præceptor meus rogat, ut sibi mittas
 utendum in breve tempus Testamentum
 Græcum.

Non possum in præsentia ei commodare.

Mutuari.

Cogor à præceptore pécuniam mutuari.

COLLOQUIA

Ἐδωκεν ἐν ἑαυτῇ τὰ ἄνευ αὐτῆς
ἰμάτια.

Δέομαί σε { δαΐζειν } μοι { δυνάμεον·
 { χεῖσαι } { λύχνον·
 χάρτιν παπύρον
 Αἷτη παρ' ἄλλου τινός, ἐμοὶ αὐτῇ γὰρ μόλις
 ἀπόδοσις.

Α Λ Λ Ο Σ

Πόση ἴσ' ἡ ὥρα,

ὅτι κρέμαται ἡ ὥρα δεκάτης
 ἐξέρρύησαν } ἡ ὥρα { ἐβδόμη.
 παρῆλθεν } { ὀγδόη.

σὺν ἡρίθμῳ τὰς ὥρας.
 τὸ ὠρθλογεῖον διὰ μαρτάνει.
 διὰ μαρτάνεις τὸ δριθμεῖν.
 τὸ κλέψαμμον ἴσταιται.
 κίνει ὃ κλέψαμμον.

ἐπενόρθω { τῆς ὀπισθολήν }
τὴν γραφὴν } μ.β.
τῆς σίχως }

Δέσμευση

FAMILIARIA.

Mutuatus sum pecuniam ad emendas
vestes.

Oro te ut mihi { denarium.

mutua des { candelam.

{ chartam papyri.

Peto ab alio quodam, mihi ipsi enim
vix sufficit.

A L I U S.

{ prima.

{ secunda.

Quota est hora? { tertia.

{ quarta.

{ quinta.

Imminet hora decima.

Effluxit { hora { septima.

Præterit { hora { octava.

Non numeravi horas.

Horologium aberrat.

Aberrat numerando.

Clepsammon subsistit.

Move clepsammon.

Emenda { epistolam meam.

{ scriptum meum.

{ versus meos.

COLLOQUIA

Δίδομαι σε ἀναγνώσκειν τὴν γραφὴν τὴν
ἐμὴν, καὶ εἰς σφαλμά τι εὐρης, αἰρεῖν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥΤΟΥ Αἴτη-
σαι τὸν διδάσκαλον.

Εὐδία ἤδη ὦσι.

Ὁ ὕψιστος Θεὸς καλεῖ πρὸς τὸ παίζειν.

Ἐξέλθωμεν παίζειν.

Ὅτε ἔξεσι παίζειν ἄνθρωποι ἐξουσίας.

Χρὴ πέμπην ἵνα, ὅς τις τὰ παίζειν ἐξου-
σίας ἡμῖν τυγχάνοι.

Πορεύεσθαι ὁ Παῦλος, πολυλόγος γὰρ
ὦσι καὶ τοιμηρός.

Ἔδεις πρὸς ταύτῃ τὴν πρεσβείαν ἱκα-
νώμενος ὦσι τὰ Πέτρος.

Ἰδοὺ Πέτρος αἰτῆσαι ἡμῖν, τὰ παίζειν ἐξουσίαν.

Πορεύεσθαι ὅστις βέλεται, ἐγὼ ἐβλομαι μάλ-
λον διπλοῦν αἰτῆσαι.

Πορεύεσθαι ὡς Φίλιππος, πολλῆς χάριτος Θεοῦ
πάντως ἡμῶν τῷ ἔργῳ.

Ἐπεὶ τὸ σῶτον αἰτῆτε, χαρίζομαι ταῖς δεήσεσι
ταῖς ὑμετέραις.

χαῖρες κύριε διδάσκαλε.

χαῖρες καὶ σὺ Πέτρος.

Οἱ μαθηταί σε αἰτῶσι Φιλανθρωπίαν σε τὰ
παίζειν ἐξουσίαν.

Διδά-

FAMILIARIA

Rogo te, ut relegas scriptum meum &
si quid errati deprehenderis, tollas.

ROGANDI PRÆCEPTO- rem formulæ.

Nunc aër serenus est.

Cælum invitat ad ludendum.

Exeamus lusum, vel ad ludendum.

Non licet ludere absque venia.

Mittendus est quispiam, qui ludendi ve-
niam nobis impetret.

Eat Paulus, nam benè linguax est, &
audax.

Nemo ad banc legationem magis idone-
us, quam Petrus.

I Petre oratum nobis ludendi veniam.

Eat qui volet, ego carere malo, quàm
rogare.

I queso ab omnibus nobis magnamini-
turus gratiam.

Quandoquidem tantopere id conten-
ditis, obsequar precibus vestris.

Salve Domine Præceptor.

Salve & tu Petre.

Discipuli tui orant tuam humanitatem
ludendi veniam.

ΕΥΛΟΓΙΑ

Διδάσκων.

Παιζέτωσαν, ἀλλὰ ἀγεληδὸν ἐν τότῳ τετρα-
μῳ, καὶ ἐν καιρῷ αἰκάδε ἀνελθέτωσαν.
Ἀμφὶ ὥραν πέμπην ἐπανελθέτωσαν εἰς πά-
λιν.

Παιδάριον.

Εὐφραίνωμεθα, ἐτύγχανον ἐξουσίας, καί περ
δυσχερῶς.
ἀλλὰ ὅν τ' ἀμεταξύ χρόνῳ φυλακτέον ὅση μὴ
ἢ ἀμαρτάνωμεν.
καὶ τὴ τῆς παιδείας γῆρας ἐν τῇ παιδίᾳ βαλῶσά-
μεθα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΟῦ ΤΟΙΣ
συμμαθηταῖς συλλαλεῖν

πόθεν ἔρχη ἔγω πρῶτῃ;
ἐκ τῆ κοιτῶν ὁ ἡμῶν.
τότε ἀνέστης;
μικρὸν πρὸ τῆς ὥρας ἑκτῆς.
Τίς ἐξήγγελέ σοι;
πατὴρ, μήτηρ, ἀδελφός, ἀδελφή.
προσεκύνησας τῷ Θεῷ;
προσηύχῃς τῷ Θεῷ;
ὅτε πρῶτον ἐκτίνισα τὰς τρίχας, καὶ
ἐνὶ ψάμῳ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ
σῶμα, προσηυχόμην.

πῶς

FAMILIARIA.

Præceptor.

*Ludent, sed gregatim in loco ad id
constituto, & mature se domum recipiant.*

*Sub horam quintam redeant in ur-
bem.*

Puer.

*Simus bilares, impetravi veniam,
quanquam egre.*

*Sed interim cavendum est, ne quid pec-
cemus.*

*De lusus genere in campo consultabi-
mus.*

COLLOQUENDI CUM condiscipulis formulæ.

Unde venis tam manè?

Ex cubiculo nostro.

Quando surrexisti?

Paulò ante horam sextam.

Quis excitavit te?

Pater. Mater. Frater. Soror.

Adorasti Deum?

Egisti Deo gratias?

*Cum primum pexui crines, & ma-
nus, faciem ac os laui, precatus sum.*

Quo-

COLLOQUIA

Πῶς προσήυχῃ.

Κάμψας τὰ γόνατα καὶ σιωθεὶς τὰς χεῖ-
ρας, διεξήλθον τὸν δεκάλογον, καὶ σύμβολον
ἀποστολικόν, καὶ τὴν προσευχὴν κ. ρ. ιακὴν,
καὶ προσέθηκα τὴν προσευχὴν γνώριμον. καὶ
τῆς ἁχαριστίας.

ποία δεξιότης εἶσθαι προσεύχου.

Τόσε μὲν τῇ πατρικῇ, τό τε καὶ τῇ ῥωμαϊκῇ,
ἐνίοτε καὶ ἑλληνικῇ.

Εὐσεβῶς ἅμα καὶ καλῶς ποιῆς ὦ φίλε
παῖ, φρόντισον ὅπως τὰ τὰ ἔργασθαι μέλῃ
ἐπὶ πότε ὠφελείῃς.

Φροντίσω μὲν ἀκριβῶς, θεῶ διδόντῃ, με-
μνημένῃ τῶ λόγῳ τῶ χρεῖ· χωρὶς ἐμῆ ἐ-
δωρίας ποιεῖν ἔδεν. εἴ καὶ, δεῖ πάντοτε προσ-
εύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκαθεῖν.

πῶς προεύη; οἶκαδε προεύομαι.

ἔχι ἔτι μὲν εἰ λόγον δεῖναι τῆς πρὸς τὰ
γράμματα σπουδῆς σου;

ἔτοιμός εἰμι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Δὸς ἔν λόγον, καὶ θάρσος.

τῇ ὥρᾳ { ἕκτη
ἐβδόμη } ἠκρότα μὲν { Κικέρωνος.
λογόη. } Τερεντίου.
Ἰσοκράτους.

ἠκηκόα μὲν ἐξηγηθῆναι τι ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.

FAMILIARIA.

Quomodo precatus es?

Flexis genibus & conjunctis manibus
recitavi Decalogum, Symbolum Aposto-
licum, Orationem Dominicam, & addi-
di notam precationem, cum gratiarum
actione.

Qua lingua soles precari?

Aliàs vernacula, aliàs Latina, non-
nunquam etiam Græca.

Piè & rectè facis & bare puer. Tu cura
ut hanc officii tui partem nunquam ne-
gligas.

Dabo operam sedulò, Deo dante, me-
mor dicti Christi : Sine me nihil potestis
facere. Item: Oportet semper orare, &
non defatigari.

Quo vadis? Domum eo.

Es ne paratus ad reddendam ratio-
nem studiorum tuorum?

Paratus sum, ut mihi videor.

Redde igitur rationem, & sis presenti ani-
mo.

Hora	{ sexta septima octava }	audivimus	{ Ciceronem. Terentium. Isocratem.

Audivimus aliquid explicari in epistolis.

Hora

COLLOQUIA

Τῇ ὥρᾳ ἐν ἑαυτῇ ἠσκήσαμεν τὴν γραφικὴν δύ-
ναμιν.

Διὰ μνήμης φέροις τὴν ἀναγνωσιν.

μικρὰ δεῖν. ὀλιγὰ δεῖν. σχεδόν.

δεῖν ἐθέλεις, ὅπως ἀναλάβωμεν μετ' ἀλλή-
λων;

μάλιστα ἐ-σ-ἄρχω ἔν.

θέλω. { ποιῶ τὴν δεξιάν.

ποιήσωμαι ἀσφάλειαν, ἀλλὰ σὸ πρόσθετον
νῦν, ἵνα ἐπαπορρώσῃς, εἰ μὴ ἀμαρτήσω.

ἤδη	{	ἅπασι	δύο	}	ἡμαρτις.
		τρὶς	τετράκις		
		πεντάκις,	ἑξάκις		
		ἐπτάκις,	ὀκτάκις		
		ἐνάκις,	δεκάκις		

ὅτι πάντα ἐγὼ ἐνόμιζον καλῶς εἶδέναι.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἐμοὶ εἰώθε συμβαίνειν. ὅτε ἡ μνήμη
ἐχ' ἅλις ἐσθέρηται.

μακάριος, ὅστις μνήμῳ αγαθὴν ἔχει.

μέγα ὡς ἀληθῶς βίβλος γένηται.

ἀλλ' ὁ χρόνος διέρχεται, ἀκθε ἔν με νῦν. ἀ-
κῶς ἀναγνώσας,

Μαθητής.

αἰδοῖσιν	γραμματοδιδάσκαλε,	ἀνάγκη τις
ἀναγκάζει	{ τὴν πατρίδα	{ ὅ ἵνα μοι συγ- χωρῇς διομαί- σας.
με ὅτι	{ τὰς γονεῖς	
σκέπτεσθαι	{ τὰς συγγενεῖς.	

Διδά-

FAMILIARIA.

Hora nona exercuimus stylum.

Tenes memoria pralectionem?

Propemodum. Ferè. Propè.

Vis ne repetamus unà?

Maximè de- { incipe igitur.

lim. { ordire tu.

*Faciam libenter, sed tu attentè auscultas
ut corrigas, si quid peccavero.*

Jam	{	semel, bis,	}	errasti.
		ter, quater,		
		quinquies, sexies,		
		septies, octies,		
		novies, decies,		

Me miserum, putabam me praeclarè tenere.

*Idem & mihi solet accidere, cum me-
moriam non satis confirmata est.*

Felix qui memoriâ bonâ praeeditus est.

Magnum reuera beneficium.

*Sed tempus abit, audi igitur & nunc
me, audio, recita.*

Discipulus.

Observande Ludimagister, necessitas quedam co- git me inui- sere,	{	patriam	}	quod ut mihi per te liceat, oro.
		parentes		
		cognatos		

Præ-

COLLOQUIA.

Διδάσκαλε ἀδέσμε, ἐγὼ ἔτη ἵνα ὑπὸ
τῇ ῥάβδῳ σε ἐν τοῖς γράμμασι διατρίψας,
Φιλικῶς καὶ πιστῶς ὑπο σε ἐνδραχίην. νῦν
καὶ τοὺς γονεῦσι, τοῖς φίλοις, τοῖς ὁπότε οὖτοις
δέετρός, ἐμὲ ἐν τούτῳ εἰς ἀκαθάρτῳ ἵνα ἀ-
πελθεῖν, ὥστε πλείον μάθαι καὶ ὑπερὸν τῷ
θεῷ ἐν κλήσῃ τῇ καλῇ χρησιμώτερον δι-
λῶν. καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις λυσιτελεῖν δυ-
ναίμην. διὸ πολλὴν σοὶ ἔχω χάριν, ἀντὶ πολ-
λῶν εἰς με δ' ἐργασίων σε. καὶ ὑποσχέσθαι
μὴ μόνον ἐκείνων εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνη-
μονεύσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας ἀγαθοὺς ἀν-
θρώποις διχαρίζω ψυχῇ καὶ γλώσσει ἐγκωμιά-
σαι μέλλειν.

Γραμματδιδάσκαλῳ.

Κεχαρισμένῳ μοί ὄντι, ὦ Φίλτατε νεαρίσκει,
ἠδηλώσις πῶς σωφροσύνης καὶ διχαρείας
σε, ἣν τέτρω τῷ λόγῳ σε ὁπιδεικνύεις. εἴθε
καὶ ἐν τέτρω τῷ διεφθαρμένῳ αἵωνι, καὶ τοῖς
βλαβεροῖς τῆς νεότητῳ τρόποις πλείους τοι-
ῶν εἶεν, τὴν σὴν ἐν τῷ μαθάνειν τὰ γράμ-
ματα, καὶ τῷ διοικῆσαι τὰς πράξεις σω-
δὴν μιμεύμενοι. Ἐγὼ δὲ ἔμνον ἀπρόσ-
τῳ ἀπελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα ἐξουσίαν δίδω-
μι ἰ ἀλλὰ καὶ θεῶν αἵμα, ὑπερὸν σε κοβε-
νήσαι

FAMILIARIA.

Præceptor venerabilis, ego aliquot jam annis sub tua ferula bonis literis operam, navans, diligenter & fideliter à te institutus sum: Nunc verò parentibus, amicis, tutoribus meis visum est, ut hinc me ad Academiam aliquam conferam, ubi ampliore ingenii cultum capere; & DEO postea in functione aliqua honesta utilius servire & aliis hominibus prodesse possim. Quare tibi gratias ago maximas, pro plurimis tuis in me beneficiis, & polliceor, me illa non solum perpetuo meminisse, sed etiam apud omnes bonos grata mente & lingua predicare velle.

Ludimagister.

Grata mihi est, carissime adolescens, significatio modestiæ & gratitudinis tue, quam hac tua oratione declaras. Utinam verò hoc corrupto seculo, & his perditis juventutis moribus, plures tales essent, qui tuam diligentiam, in discendis literis, & regendis moribus, imitarentur. Ego verò non solum libenter tibi abeundi in patriam veniam do, sed etiam DEUM oro, ut deinceps te re-

E

gat

COLLOQUIA

ἤσται καὶ εὐθύνειν, ἵνα ὡς περ καλῶς ἤρξατο
καὶ ποιῶν διατελέσῃς, εἰδὲ σεαυτὸν τίς τῶν
Φαύλων ἀνθρώπων, πολλῶν μὲν πανταχῶ ὄν-
των ὡς δειγματοὶ καὶ ὁμιλία διαφθαρεῖναι
ἐάτης, ἵνα μικρῶ ὑπεροντῇ μὲν ἐκκλησία, καὶ
τῇ πολιτεία ὠφέλεια, τῇ δὲ πατρίδι καὶ τίς
Φίλοις δοῖται, τίς καὶ γονέσιν ἡδονὴ καὶ ὡς
μυθία ὦν τυγχάνῃς.

ὕστα γε εἰς ἡγήνῃ.

Α Λ Λ Ο Σ.

Τί πρᾶτ- { ἤματι.

τῆς; { εἰδὲν πρᾶτῃ.

Ὅρα ἀλλὰ πῶς ἔχει τὰ πρᾶγματατά σῃ.

Οὐχ ἄλλῃς εὐδαιμόνως. κάκιστα ἔχῃ.

Ἰσως σὺ περὶ ἀσθενῆα ἀσχολομένῳ ἐντυγ-
χάνῃ.

Μᾶλλον καὶ σχολάζουσι. ἤδη γὰρ ἔλαβέ με τῆς
σχολῆς κόρον, καὶ σιωπὴν ἐπέθυ-
μησα.

Ἰσως { ἐμποδίζω } τὰ πρᾶγματατά σῃ.
{ τὰ πρᾶτῃ }

Μᾶλλον καὶ τὸν τῆς σχολῆς κόρον ἀφαιρεῖς.

συνγνώμη εἴ γε ὅτι καὶ ὡς σὺ ἐνέτυχον.

ἐν αὐτῇ τῇ καὶ ὡς πρὸς ἐχῃ,

ἢ ἀφίξεις σὺ πάνυ μοι ἡδέα εἶ.

Ἰσως

FAMILIARIA.

gat & gubernet, ut sicut pulchrè incepisti,
ita peragas, nec te pravorum hominum,
quorum ubique magna copia est, exemplis
& sodalitis corrumpi sinas, ut paulò post
Ecclesie & Reipublice emolumento, patrie
& amicis honori, parentibus verò volu-
ptati & solatio esse possis.

Vade in pace.

A L I U S.

Quid agis? { Sedeo.
 { Nihil ago.

Video. Sed quomodo se habent res tue?

Non satis feliciter. Pessimè habent.

Fortassis te occupatum seriis negotiis in-
terpello.

Imò maximè vacuum. Jam enim me cœpe-
rat otii tedium, & congerronem deside-
rabam.

Fortassis { interturbo }
 { impedio } tua negotia.

Imò tedium otii discutis.

Da veniam, si te parum in tempore inter-

Imò in ipso tempore advenis. (pellarim.

Adventus tuus est mihi vehebementer gra-
tus.

COLLOQUIA.

ἴσως ἀνδραῖόν τι μετ' ἀλλήλων πρᾶττετε, ὅς
 μὲν ἐγὼ εὐχαλομῶ ἐμποδίζεν.

ἀλλὰ πρὶς ἐποικόμεθα τῆς λόγους.

Ραδίως πτεύω. καὶ γὰρ μοι δεῦρο βαδίζοντι
 ὑπερβαλλόντως ἤχησε τὸ ἔξ.

πότερον; τὸ δεξιέρον. ἀφ' ἧς σοχάζομαι, ὅτι
 δὲν καλὸν πρὶς μὲν ἐρρημένον εἶναι.

μᾶλλον καὶ πάντα κάλλιστα.

ἀλλὰ τί τὸ τόθι;

Φασί σε κυνηγέτω γεγενημένον.

καὶ ἤδη ἐντὶς δικτύων μὲν εἶναι ἡ λεία, ἣν
 ἐθήρεον.

Τίς ἄρα;

Χαίρεισά κ' ὦρη. ἡμετέρου γαμήσιον,
 διὸ δέομαι ἡμῶν, τότε τῇ ὑμετέρᾳ παρυσία τὸν
 γάμον μὴ κοσμήσῃ.

Τίς δὲ εἶναι νύμφη.

Δωροθέα. ἡ τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιασάσθ' ἔθ' ἡ
 γατήρ.

Ταύτης σοι εἰκότως συγχαίρομαι. ὁ μόνον
 γὰρ καλὴ εἶναι, ἀλλὰ καὶ εὖ τεθραμμέ-
 νη, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖν αἰετῶ πεπαιδευ-
 μένη.

Οἰκιακὸς Διαλογισμός.

ὦ παιδάριον, ἄδεις ἐκπρόβεται;

FAMILIARIA.

40. Fortassis aliquid serie rei inter vos agitur, cui ego nolim esse impedimento.

Imò de te locuti sumus.

Facile credo, nam mihi buc venienti mire tinniebat auris.

Ultra? Sinistra. Unde conjicio, nihil magnificè de me fuisse dictum.

Imò nihil non honorificum.

Sed quid est bonæ rei?

Ajunt te venatorem factum esse,

Imò jam intra casses meos est præda, quam venabar.

Qua nam?

Lepida puella, quam perendie ducturus sum. Ideo oro vos, ut tunc vestra præsentia nuptias cohonestetis.

Quæ nam est sponsa?

Dorothea, concionatoris nostri filia.

De hac merito tibi gratulamur: nam non solum pulchra est, sed etiam benè educata, & ad domi manendum, accuranda negotia domestica, optime instituta.

Domestica confabulatio.

Hæus puer, nemo buc prodit?

COLEOQUIA

ὅτι οἶμαι διαρρύξει τὴν θύραν εἰς οἶκόν σου
ἵνα εἴναι.

ὦ φίλε, τί κομίζεις φίλε Πέτρε; ἐμαυ-
τὸν.

Σὺ δὴ πρᾶγμα ἔ πολλὰ ἄξιον δέδωκες ἐκεί-
μους.

καί τοι πολλὰ ἀνῆλωσεν εἰς με ὁ πατήρ μου.
πιστεύω αὐτὸν πλείω εἰς σε δαπανῆσαι, ἢ κα-
τὰ τὴν ἀξίαν.

Ἀλλ' ἔχῃ Ἰωαννης οἶκοι ὅτι;
οὐκ ἀκριβῶς οἶδα ἀλλὰ εἰμι βλεψόμενος,
ἢ μᾶλλον ἴθι σὺ εἰς οἶκοι ὅτι.
ἐρωτήσων, εἰ θέλεις ἤδη οἶκοι εἶναι.

ὦ Πέτρε, οἶκοι εἰ; ἔκ εἰμι.
ἀναίσχυτος. ἔχῃ ἀκρόασι λαλῶντες;
Μᾶλλον καὶ σὺ ἀναίσχυτότερος, νεωστὶ γὰρ τῇ
σῇ θεραπείᾳ ὅπως ὦσάν σε οἶκοι ἔκ εἶναι,
καὶ σὺ ἔπιστεύεις ἐμοὶ αὐτῷ.
Δίκαιον λέγεις, ἴσον γὰρ ἴσω ὅτι φέρεις.
ἀλλὰ σὺ μοι δοκεῖς κοχλίας βίον ζῆν.
Διὰ τί;

Ὡς περὶ πάντος τὸ χροῖόν σε οἶκοι καθίζη, καὶ μη-
δα μὲν ἐρεπής.

ἔτι μὲν, ὁ πράττω οἶκοι, ἔξω τὸ οἰκίας ἔδεν μοι
ὅτι πρᾶγμα, καὶ εἰ τί ἂν εἴη, ὅμως αὕτη αὐτὰ με
ἡμα-

FAMILIARIA.

Hic opinor effringet fores, Verisimile est
familiarem aliquem esse.

O amice, Quid adfers mi Petre?

Meipsum.

Tu certè rem baud magni pretii huc attu-
listi.

Atqui magno constitui patri meo.

Credo, eum sumtus majores in te fecisse,
quàm pro dignitate.

Sede est ne Johannes domi?

Non certò scio. Sed abi visum, Vel abi tu
potius interro- & domi sit.

rogatum, an velit jam domi esse.

Hæus Petre, num es domi? Non sum.

Impudens, non ego audio te loquentem?

Imò tu impudentior. Nuper enim ancilla
tuæ credidi, te non esse domi, & tu non
credis mihi ipsi.

Æquum dicis. Nam par pari refers.

Sed tu mihi videris cochleæ vitam agere.

Quid ita?

Quia perpetuò domi sedes, nec usquam
prorepis.

Est quod agam domi, foris nihil mihi est
negotii: & si quid esset, tamen hac aura me

COLLOQUIA

ἡμέρας πᾶς τῆ δημοσίᾳ, αὐτὸς ἀπείργει
 ἀλλ' ἐν τῷ παρόντι ὁδὶ ὁ ἔρανος ὅτι,
 καὶ τῷ ῥα καλεῖ ὅτι τὸ πείπα τῶν.
 Εἰ πείπα τῆσαι δρέσκει, σὺκ ἀναίνομαι.
 Α' Διαλείπεις τῷ ῥα καθίζεις τοῖς βιβλίοις.
 Αμέτρω σὺ δὲ ἐκθήκη σεαυτόν.
 Εθέλω σὺ δὲ ἐκθήκεσθαι μᾶλλον, ἢ τῷ ῥα.
 ἔχει ὅτι ὁ πείπατος σοι ἡδὺς ἐγγύετο:
 ἐγὼ μὲν καὶ ὑπερβολῶν αὐτῷ ἡδύ.

ἌΛΛΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Εὐχομαί σοι πολλὰ ὤτυχίαν.
 καὶ ἐγὼ σοι διπλᾶν εὐχομαι πᾶν ὅ, τι εὐχῇ
 ἐμοί.

Τί πράττεις; σιωμιλέω.
 Τί; σιωμιλεῖς μόνος;
 Ναί, ἡδίστω σιωμιλῶ σιωμιλῶν τυγχάνω.
 Τίς; Σάγιω Παύλω.
 τῷ ἱκεῖωνι.
 τῷ μὲν πολλάκις πράττεις,
 ἀλλὰ τὸ ποικίλον ἡδύ.

Σὺ μὲν ἀδιαλείπεις, ὅτι ἐν τοῖς γράμμασι
 Σὺ μὲν ὕκταις καὶ ἡμέρας ἱ διατρέχεις.
 σὺκ ἔστιν ἔδεις τῶν γραμμάτων κόρος.
 ἀληθὲς μὲν, ἀλλὰ μέτρον ὅτι πᾶσι
 ἀριστον.

FAMILIARIA.

dies aliquot à publico cohibuisset.

*Sed nunc serenum est cælum, & invi-
tat ad deambulandum.*

Si prodeambulare lubet, non recuso.

Nimum assides libris.

Immodico studio te maceras.

Malo studio marcescere, quàm amore.

*Ecquid voluptati fuit hæc de ambula-
tio?*

*◦ Ego quidem vehementer ea delecta-
tus sum.*

ALIUS DIALOGUS.

Opto tibi multam felicitatem.

*Et ego tibi conduplicatum opto quic-
quid optas mihi.*

Quid agis? confabulor.

Quid? Confabulare solus?

*Certè cum lepidissimo congerrone
confabulor.*

Quo? { Divo Paulo.

cum { Cicerone.

Istud quidem sæpè facis,

Sed varietas grata est.

Tu perpetuò

Tu noctes & dies { literis incumbis.

& s

Non

COLLOQUIA

ἔδεν ἡδὺ ἀδελφίπῃον ὄν.

καὶ τὸ εἰωθὸς σοι ποιεῖς.

καταγελάς με, ὡς εἰωθας.

αὐταὶ αἰετῖβλοι κοινορετὰ κεκαλυμμένα

μαρτηροὶ { ἐν γράμμασι διατριβῇ.

τίω ὁμῶ { πρὸ τὰ γράμματα ἀσπιδῶ.

Μοῦ ἀσπιδῆς

ἀσπιδῆ

} λαλῶ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟ- ΣΑΤΕΙΝ ΚΑΙ ΨΑΙΧΝΕΙΩΣ.

Δέομαί σε, τὸ το πρᾶγμα σοι μέλει.

ἀξιῶ σε ὡς δύναμαι μάλιστα τέττα τὰ πρᾶγ-
ματῶ, φροντίζειν.

εἰ ἐμὲ ἀγαπᾷς, τὸ ὅτι τελέσεις πιστῶς καὶ
ὀπιμολῶς.

ἐγώ σοι τὸ ἐξεργάζομαι, καὶ μὴ ὡς εἴ τι τά-
χισαι.

Τὸ ἐκβαλὼν εἰ δύναμαι κατεργάζεσθαι, τὸ το
ψαίχνεσθαι ἐμοὶ ἔδεν πίστιν ἔδεν ἀσπ-
ιδῆν ὀπιλείψεν.

Τῷ λόγῳ ἔδεν ψαίχνεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἔργα
ἀγαπᾶζομαι πάν ὅτι ὅτι φίλα γνησίαι,
καὶ πάντι θυμῷ ἐνός.

ἀλλὰ τί σὺ ὀπισκάπη;

ἀλλὰ τίνα αἰτίαν τοσῶτον χροῖον ἡμᾶς σὺ ὀπι-
σκέπη.

FAMILIARIA.

Nihil suave, quod perpetuum.

Tuo more facis.

Rides me, ut soles.

Ipsi libri pulvere obducti testan-

tur { meam in studiis diligentiam.
{ de mea in studiis diligentia.

Serio { loquor.
Ex animo {

MANDANDI AC POLLI-
cendi formula.

Quaeso, ut haec res tibi cordi sit.

Etiam atque etiam rogo, ut hoc negotium
tibi cura sit.

Si me amas, hoc efficias fideliter & dili-
genter.

Ego tibi hoc effectum reddam, & quidem
propediem.

Eventum prestare non possum, illud pol-
liceor, mihi nec fidem, nec studium
defuturum.

Oratione nihil polliceor, sed re prestabo
quicquid est amici sinseri, & ex ani-
mo benevolentis.

Cur non visis?

Propter quam causam tamdiu nos non
invisis?

Quid

COLLOQUIA.

Τί σιωβηθεὶς πολὺν ἤδη χρόνον ἐφ' ἡμᾶς
σοκ ἦλθες;

Τί διεκώλυσέ σε συχνὸν ἤδη χρόνον προσιέναι
πρὸς ὑμᾶς

σοκ ἐξὺν.

σοκ ἐξὺν διὰ ἀσχολίας.

σοκ ὡς ἤρξέ μοι χολή.

Ἐθέλησα μὲν ἀλλ' σοκ ἐδόθη μοι ἐξουσία.

αἱ ἀσכולίαι αἷς ἐμπέπλεον γὰρ ὥς ὥστε
εἶασιν ἀσπάζεσθαι σε.

Δέχομαι μὲν τίω ἀπολογία σοκ, ἀλλὰ
ὅτι ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ, ἵνα μὴ πλεονάκεις αὐ-
τῇ χρήσῃ.

ἡ ἀπολογία σοκ δικαιότερα ὅτιν ἢ βελοίμην
αὐτῇ γὰρ ἡ νόσος αἰτία ἐγένετο.

ὅτι ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ ἀποδέχομαι τίω
ἀπολογία σοκ, ἐὰν τὸ πρὸς λεγόμενον πυκνῶς
ὁμιλίαις ἀναπληρώσῃς.

τὸ συμβεβηκός.

τὸ πρᾶγμα ἀπέβη βέλτιον τῆς δόξης.

πλείονος ἐτύγχανον ἢ ἂν ἐτόλμησα εὐχεσθαι.
πάντ' ὁ πρᾶγμα ἐκδέβηκε κατὰ τίω ἔχον.

Χάρις.

Χάριν σοι καὶ ἔσω καὶ ἔξω, μέχρι αὖ ζῶ, με-
γίστην.

ὡς ἔρ

FAMILIARIA

Quid accidit, quod tam longo tempore ad nos accesseris?

Quid obstitit, quo minus jam diu ad nos veneris?

Non licuit.

Non licuit per occupationes.

Non fuit mihi otium.

Volui equidem, sed non data est mihi facultas.

Negotia quibus implicatus eram, non patiebantur, ut te salutarem.

Accipio tuam excusationem, sed hac lege, ne sepius utaris.

Excusatio tua justior est, quam vellem, siquidem morbus fuit in causa.

Hac lege accipio excusationem tuam, si quod neglectum est, crebris alloquiis compenses.

Successus.

Res successit opinione melius.

Plus impetravi, quam ausus fuisssem optare.

Res omnis cecidit ex sententia.

Gratia.

Gratiam tibi & habeo & habiturus sum, quo ad vivam, maximam.

Pro

COLLOQUIA

Ὡς τούτης τῆς ἐνεργείας σὺ ἴσῃ ἔχειν
 χάριν μόγις δύναμαι, ἀποδῆναι ἑδαιμῶς.
 Ὅτι τὸ ἐμὸν πρᾶγμα σὺ μέλει, ἀγαπῶ σε καὶ
 χάριν ἔχω.

Πασῶν τῶν ἐνεργειῶν, αἷς μὲν πολλάς σὺ ἐνε-
 γήτησας με, αὕτη ἡδίστη τυγχάνῃ σου.

ἀποκρίσις.

Μείζων ὅτι ἡ Φιλία ἡμῶν, ἢ ἵνα σὺ ἐμοί, ἢ ἐγώ
 σοὶ ὥς τινῶν ἐνεργειῶν ὀφείλω χάριν
 ἔχῃν.

ἑαυτὸν ἐνεργετῇ ὁ Φίλον ἐνεργετῶν.

Ὁ Φίλον ἐν ποιῶν, ἐκ ἐνεργετῆ, ἀλλὰ δά-
 νείζει.

εἰ μετ' ἀληθείας ἀποδέχη τὴν εἰς σὲ ὑπάρχουσαν
 ἐνεργείαν μετὰ πλεονάκει.

Ἄ Λ Λ Ο Σ.

Ἀριστήσης

δειπνήσης

δεῖ με

εἰς τὴν αὐρίον

ἐν σε ὅτι

δίδομαι σὺ αὐ-

ρίον μετ' ἐμῶς

} σήμερον οἶκοι;

{ πενθερῶ, πενθερᾷ
 γαμβρῶ, κηδεστῇ,
 ὑπάτω

} συμπαιστῶν.
 συμπεινεῖν.

} καλέω.

FAMILIARIA.

Pro isto tuo beneficio pares agere gratias
vix possum, referre nequaquam.

Quod meum negotium tibi cordi est, amo
te, & habeo gratiam.

Ex omnibus beneficiis, quae tu plurima
in me contulisti, hoc est longè gratissimum.

Responsio.

Major est nostra necessitudo, quàm ut
vel tu mihi, vel ego tibi pro ullo beneficio
debeam gratias agere.

Qui bene meretur de amico, non dat
beneficium, sed facit.

Si ex animo probas officium in te me-
um, fac utare saepius.

A L I U S.

Prande bis }
Cœnabis } hodie domi?

Oportet me apud	{	socerum	}	prandere,	
		socrum			
		genuum			cœnare.
		affinem			
		consulem			

In crastinum { prandium }
igitur te ad { cœnam } voco.

Oro te ut cras { prandeas.
mecum } cœnes.

Te

COLLOQUIA

Δέδια μὴ ἔδιδάμην.
 ὥς ἔδιδάμην δέδοικα.
 ἔλθ' σμα, εἰ ἔξέσαι.
 ἀλλὰ δέδια, μὴ σὺ οἶσ' εἰμί.
 Διὰ τί, τίν' ὅθεν; Διὰ τίνα αἰτίαν ἰτίχο-
 λυεῖ σε ἐλθεῖν,
 Τότε μὲν ἐμοὶ οἴκοι μωρετέον ὄντι.
 αὐριόν μοι ἐξελθεῖν ἢ ἔξέσαι.
 αὐτὸς μὲν, ὅσ' ἀναρίστ' ἔλκας ἀνα-
 τότε ἰσιώδειπνος μένω.
 ἔδιδάμην ὑπὸ χυμῶν.
 ἔχ' οἶος τ' εἰμί ἐπαγέμελος.
 ἔλθ' σμα, ὅταν ἐκατέρω ἡμῶν δόξη μά-
 λισμα εἶναι ἀρμωστόν.
 Ἀλλὰ ἐγὼ σε κατέχω, ἄλλο σε ἴσως προέσ-
 μνον.
 μάλλον καὶ ἐγὼ σε, οἶμαι.
 ἀλλὰ αὐριόν; Διὰ μακροτέρων ὁμιλήσομαι.
 αὐριόν πλείω φλυαρήσομαι.
 ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἔρρωσο.
 ἐν τῷ μεταξὺ φρονίσις, ὅπως ὑγιαίνης.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΑ ΤΟΥΤ' ΣΤΓ.
 χαίρειν τ' ἐπανόδ' ἔνεκα.

Ματθαῖος καὶ Λυκάς.
 Μ. συχαί- σεις πάτερ, ἀναστρέψαί τι.
 ρωσοὶ ἰτὴς ἐπανόδ' εἰς πατρίδα.

Α. καὶ

FAMILIARIA.

Timeo ne non possim.

Ut possim metuo.

Veniam si quidem licebit.

Sed metuo, ne non queam.

Quare? Cur? Propter quam causam?

Quid obstat, quo minus possis venire?

Tunc quidem mihi domi manendum est.

Cras mihi exire non licebit.

Ipse & compransores & aliquot ex-

tunc & concœnatores specto.

Non possum polliceri.

Nequeo promittere.

*Veniam, ubi utriq; nostrum videbitur
esse commodissimum.*

Sed ego te detineo, aliò fortassis iturū.

Imò ego te, opinor.

Sed cras latiùs confabulabimur.

Crastino die plura nugabitur.

Interim cura, ut valeas.

*FORMULA GRATU-
landide reditu.*

Matthæus & Lucas

*M. Gra- & in patriam reverso.
tuloꝝ tibi & de reditu in patriam.*

F

L. Et

COLLOQUIA.

Α. καὶ ἐγὼ σοι ζῶντι, ὦ Ματθαῖε.

Μ. ἀνέστρεψας ἡμῖν πρότερον καὶ μακρότερος,
ἢ ἐτύγχανες ὢν.

ἀπὸ τῶν ἀπώγων λέπαι- { πογονίας.
της λαγύρας: } μακροπύγων.
ἡλθες { ἀγρότης,

Α. βελοῖμιν αὐτὸν μᾶλλον ἐπαγγελθεῖν σοφώτε-
ρον καὶ ἐλαοσιμώτερον.

Μ. συγχαίρωμεν καὶ σοι καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, ὅτι
ζῶος καὶ εὐρύς ἐστι ἡμῖν ἀπεδόξης.

Α. ἐγὼ ἐθαλάξῃ δομαί, ὅτι σῶς ὢν ἡμᾶς
πάντας εὖρον.

ὅτι σε ὑγαίνοντα εὖρον, χαίρω ὑπερβαλ-
λόντως.

Μ. τί σημαίνει ἐκείνη ἡ ὠχρότης; τί ἰσχυρότης;
τί αἱ ἐν τῷ μετώπῳ ρυτίδες;

Α. ποίη ἡ τύχη, θιαυτή ἐστὶ καὶ ἡ τὸ σῶμα ἡ
σχέσις.

Μ. ἀραγε κακῶς πρᾶξις;
ἀραγε σοι ἀνδρὲς ἡ σιωπῆ;

Α. καὶ πρὸς ἐμένα χερόνον ἡ τύχη φιλικῶς εἶχε
πρὸς ἐμὲ, ὅμως ἐδέχοντό μοι μᾶλλον, ἢ
νυν ἡγανήετο.

Μ. σιωπῆ.

FAMILIARIA

L. Et ego tibi superstiti, *Matthae.*

M. Rediisti nobis obesior & procerior solito,

Ab-	sine barba	} red	{	barbatus.	
iisti	imberbis:			iisti	prolixam bar-
					bam habens.
					pulchra barba
				peditus,	

L. At quidem malle[m] redire prudentior & doctior,

M. Gratulamur & tibi & nobis, quod vivus & valens nobis restitutus sis.

L. Ego vicissim lator, quod incolumis vos incolumes offenderim.

Quod te salvum repererim, vebementer gaudeo.

M. Quid sibi vult ille pallor? quid macies? quid in fronte ruga?

L. Qualis fortuna, talis est & corporis habitus.

M. Nunquid malè tecum agitur?

Nunquid tibi aliquid acerbi accidit?

L. Etsi nullo ferè tempore fortuna mihi favit, tamen nunquam mihi magis, quam nunc adversata est.

COLOQUIA.

M. σιναλγέω σοι,
λυτῶμαι διὰ τὴν συμφορὰν σου.
ἀλλὰ τί τὸ τὸ κακὸν ὄστι;

A. πάντα τὰ χεῖματα ἐναυάγησα.

M. πῶς; ὦ Φίλτατε;

A. ἐν τῇ θαλάττῃ βαλτικῇ, ἐκ Κιμβρίας εἰς
Γερμανίαν πλώσων.

M. σὺκ ἀδελον ἐν, ὅτι ἀγαλείπῃως προσεύ-
χῃ;

A. ἔδέποτε πρῶτα ὁπότερον.

M. ὁμολογεῖς τιτάρῃν ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον:
ὅμη εἰδὼς προσεύχεσθαι, μαθεῖν
τὸ πλεῖν;

A. ὁμολογῶ, καὶ γὰρ τὸ ἔργον πύργον ἔλαβον.

M. καλῶς ἔχει, ὅτι αὐτὸς ἡμῖν ζωὴς ἐξέκο-
λύμβησας.

Βέλπὸν ὄστι τὰ χεῖματα, ἢ τὴν ζωὴν ναυαγῆ-
σαι.

ὁρᾷς ἐν τῇ παιδείᾳ, καὶ τὴν δεινὰν ἀ-
σφαλέστατον πλῆτον ἔσσαν, τὴν μηδὲ ἀ-
φαιρηθῆναι διωάμνον, μηδὲ βαρύνοντα
τὴν βασίζοντα.

M. καλῶς σύ μὲν Φιλοσόφεις, ἀλλ' ἐν τῷ με-
ταξὺ ἐγὼ λυτῶμαι.
ἀπαύξασθαι δι' ἐτέρη.

ἀπαύξασθαι

FAMILIARIA.

M. Doleo vicem tuam.

Dolet mibi calamitas tua.

Sed quid istud mali est?

L. Unversa pecunia naufragium feci.

M. Vbinam charissime?

L. In mari Baltico ex Dania in Germaniam navigaturus.

M. Non dubium igitur est, quin diligentè oraveris?

L. Nunquam diligentius.

M. Fateris igitur verum asse quod dicitur; Qui nescit orare, discat navigare?

L. Fateor, nam re ipsa expertus sum.

M. Benè habet, quòd ipse nobis vivus enatasti.

Melius est pecunia, quàm vita jacturam facere.

Vides igitur doctrinam & virtutem tutissimas divitias esse, qua nec eripi possunt, nec gravant circumferentem.

L. Pulchrè tu quidem philosopharis, sed interim ego dolere angor.

Salutare per alium.

COLLOQUIA

ἀσπάζετ' ἡς γονεῖς μὲν.

ἀσπάζετ' τὸν { ὑπαὶ τὴν
παιμένα,
πινθερόν,
κηδεσίω, } παρ' ἐμῶν.

Ποῖ βαδίζεις Νικόλεϑ.

ἰθὺς τῆς πατρίδϑ.

εἴ μ' ἔτρεος ὀλίγον, ἔστιν ὃ σοι Ὀπιτιάπαι.

ἀλλὰ πεζῶ ἔχ' ἀεμότῃσι Φορτίον.

ὅτεκ' Ὀπιθήσῃ σοι μέγα βάρϑ.

τί ᾗ τέ το' ὄστι;

ἵνα πάντα τῆς διδασκάλῃς, καὶ τῆς οἰ-
κῆς μὲν, τῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ροδοχικῇ, παρ'
ἐμῶν Φιλικῶς ἀσπάζῃ.

εἰ μηδὲν ἄλλο Φορτίον Ὀπιτίῃς, πλὴν ἀ-
σπασμῶν, ῥαδίως διακομίσω.

ἐγὼ δὲ ἵνα μὴ ἀμιαθὶ τέ το' ποιῇς, εὐχο-
μαί σοι Χρυσὸν τῆς οἰκῆς σου συνακόλαστον εἶ-
ναι.

ὦ, ἡ σὺ ὦχη, μένοιϑ.

Χρυσὸν γάρ ἔχων συνοδίτην, κατὰ πάντων
κινδύνων ἑξαρκούντως πετήχισμέ-
νϑ ὡς οἶδα.

ΠΑΡΑ-

FAMILIARIA.

Saluta parentes meos.

Saluta { *Consulem*
pastorem
Socrum
Affinem } *meo nomine, vel me-*
is verbis.

Quò vadis Nicalaë?

Rectè in patriam.

Resiste paulisper, est quod tibi mandem.

Sed pediti non convenit sarcina.

Non imponam tibi magnum onus.

Quid autem rei est?

Vt omnes preceptores, & familiares
meos in Academia Rostochiana, meis ver-
bis amanter salutes.

Si nihil aliud sarcina imponis prater
salutationes, facile perferam.

Ego autem, ne gratis istud facias, pre-
cor, ut Christus tibi comes itineris sit.

Quod precaris, faxit Deus.
Si enim Christum itineris comitem habue-
ro, contra omnia pericula me satis muni-
tum esse scio.

COLLOQUIA

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΗΓΙΝΕΙΑΣ.

Γεώργι.

Ληκάς.

Γ. ΟΥΧΙ ΎΓΙΑΙΝΕΙΣ; Λ. ΕΙΣΟΡΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ. Γ. ΔΙΔΕ ΤΙ Ε ΜΑΛΛΩΝ ΤΟΝ ΔΕΣΟΝ ΚΕΛΕΥΕΙΣ; ΑΕΡΑΓΕ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΜΕ ΕΙΝΑΙ ΙΑΤΡΟΝ; ΕΚ ΕΡΩΤΩ ΕΙ ΎΓΙΑΙΝΕΙΣ, ΚΑΙ ΓΑΡ Τ' ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΗ ΜΑΡΤΥΡΕΙ ΣΕ ΚΑΛΩΣ ΕΧΕΙΝ ΤΟ ΣΩΜΑ, ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΣΕΑΥΤΩ ΔΕΣΟΚΕΙΣ; Λ. ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΕΝ ΕΥ ΕΧΕΙ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΚΑΚΩΣ ΔΙΑΚΕΙΤΑΙ. Γ. Ε ΜΕΝ ΎΓΙΑΙΝΕΙ, Ο ΤΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΝΟΣΩΝ. Λ. ΕΤΩΣ ΕΧΕΙ ΤΑ ΕΜΑ. ΤΟ ΜΕΝ ΣΩΜΑ ΎΓΙΑΙΝΕΙ, Η ΚΑΙ ΠΗΡΑ ΑΙΘΕΝΕΙ. Γ. ΡΑΔΙΩΣ ΤΑΥΤΩ ΝΟΣΟΝ ΙΑΣΕΤΑΙ Η ΜΗΤΗΡ. ΠΩΣ ΕΣΧΗΚΑΣ ΕΩΣ ΑΡΤΙ; Λ. ΠΟΙΚΙΛΩΣ, ΩΣ ΤΑ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ ΟΥΤΙ. Γ. ΕΧΙ ΑΕΙ ΠΙΧΕΣ ΚΑΛΩΣ; Λ. ΚΑΛΙΣΤΑ, ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ, ΕΓΩ ΘΕΩ ΔΕΔΟΝΤΟΣ ΔΙΔΕ ΠΑΝΤΟΣ ΑΕΙ ΤΗ ΧΕΡΟΝ ΕΡΡΩΜΕΝΟΣ ΕΤΥΧΟΝ ΩΝ. ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΝΥΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΟΙ ΎΓΙΑΙΝΕΙΝ; Γ. ΔΟΤΩ ΘΕΟΣ ΤΟΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΝ, ΗΔΟΜΑΙ ΤΑΤΟ ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙΝ ΣΟΙ. ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ. ΧΑΕΡΝ ΕΧΩ ΤΩ ΘΕΩ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΩΣ ΔΥΝΑΜΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ. ΑΛΛ' ΕΔΕΝ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ΧΕΡΟΝ ΣΟΙ ΣΥΝΕΒΗ ΑΒΕΛΗΤΗΝ; Λ. ΕΔΕΝ, ΠΟΛΗΝ ΟΤΙ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΕΚ ΕΞΗΝ ΔΙΠΟΛΑΨΕΙΝ.

Αρρώ.

FAMILIARIA.

FORMULÆ INTERRO-
gandi valetudine.

Georgius Lucas.

G. Vales ne? L. Contemplare vultum. G. Quin magis lotium jubes? An me putas medicum? Non rogo an vales, nam facies ipsa loquitur te bellè valere, sed quomodo tibi placeas? L. Corpus quidem bellè habet, sed animo malè est. G. At non valet, qui ista parte laboras. L. Sic habent res meæ, Corpus valet, sed agrotat crumena. G. Facile isti morbo medebitur mater. Vt valuisti buc usque? L. Variè uti sunt res mortaliū. G. Fuisse semper prosperà valetudine? L. Prosperrima, gratia Deo. Ego Dei beneficio perpetuò bellissimè valui. Hactenus bona valetudine fui. G. Faxit Deus ut istud sit perpetuum ac proprium. Latus istud audio, Gratulor tibi. Gratia Deo. Gratiam habeo DEO, Gratias ago DEO quantas possum maximas. Sed nihil interim tibi molestiæ fuit? L. Nihil nisi. quod vestra consuetudine frui non licuit

COLLOQUIA.

Ἀρρώτως ἔχειν.

Γ. μὴν ἔρρωμύθε' εἶ; Λ. βελοίμην αἶ.
 σὺν ἔρρωμύθε' εἰμὶ κατὰ πάντα, ὅπως ἔ-
 χω τὸ σῶμα. σὺν εὐδίσκειμαι τὸ σῶμα ὡς
 εἶωθα. Δίσκειμαι κατὰ τὸ δοκῶν τῷ θῷ.
 ἑτέρως ἢ βελοίμην αἶ. ἔγω Δίσκειμαι τὸ σῶ-
 μα, ὡς εἶωθασιν. οἷς πρὸς τὰς ἰατρὰς πρᾶ-
 γμά ὄν. Γ. μὴ γνῶντο, ἀηδὲς ἢ λέγῃς. πρᾶ-
 πῃ σὲ θηρεῖν. χρεῖσε ἀνδρωδῶς Δίσκεισθαι.
 μεγαλοψύχως σὲ κατὰ τῆς νόσος ἔχειν δεῖ.
 πολὺ βοηθεῖ ἐν τῇ δυσυχίᾳ ψυχὴ ἀγαθή. τὴν
 νόσω ἐλήφθης; τίς νόσος κατέλαβες ποιῶ
 νοσήματα πρὸς πέσεις; ποῖαν νόσον ἀσθενεῖς;
 Λ. σὺ οἶδας καὶ Δὲ τὴν νόσω ὅπως φαλέ-
 κτην. Γ. ἀληθεύεις. ὁρῶς λέγῃς πρῶτον μὲν
 γὰρ πρὸς τὴν ὑγίειαν ὄν, τὸ τὴν νόσον γνῶναι.
 ἔθεν σιωβέλωσας ἰατρῶ. Λ. πολλοῖς μὲν.
 Γ. τί ἀποκρίνονται; Λ. ὁ μὲν ἀσθενεῖται. ὁ δὲ λέ-
 γῃ, ὁ δὲ βελοῦσθαι δεῖν οἶσται. ἐμὲ δὲ τῷ μετα-
 λαίπτωρ ἐῖναι ὁμονόησι. Γ. πόσος χρόνος
 ὄν, ἐξ ἧς πονήτως ἔχεις; πόσον χρόνον ἐνόση-
 σες; Λ. ὀκτὼ ἡμέρας. μικρὸν δεῖν ὅλῃ ἤ-
 ῃ μὲν ὄν. τρεῖς, τέσσαρας, ἢ πέντε μῆνας
 ὅλῃς ἀρρώτῳ. δέκατον μῆνα τῷ καμνῶ,
 ὅλῃ ἤδη εἶ ἀρρώτῳ.

Γ. πρᾶ.

FAMILIARIA.

Malè valere.

G. Rectè ne vales? L. vellē quidem. Non valeo per omnia. Vt cunq; valeo. Non ad modum benè valeo corpore. Vt soleo. Valeo ut Deo visum est. Secus quā vellem valeo. Vt solent, quibus cum medicis res est.

G. Avertat Deus, rem mihi per acerbam narras. Bono sis animo oportet. Virum te prestes oportet. Forti infractōq; animo contra morbū esto. Multum iuvat animus in re mala bonus. Quo morbo teneris?

Quis te morbus tenet? Quid habes morbi? Quo morbo laboras? L. Nescio. Et idè laboro periculosius. G. Verum dicis.

Rectè dicis. Primus enim ad sanitatem gradus est novisse morbum. Nullum ne consulisti medicū? L. Multos equidem G.

Quid respondent? L. Alius negat, alius deliberandum censet. In hoc consentiunt omnes. me miserum esse. G. Quantum temporis est, quod te malum hoc corripuit? Quam pridē habet te hic morbus? L.

Octo dies. Fermè integer jam mensis est. Tres; quatuor, aut quinq; integros menses malè habeo. Decimum jam mensem laboro. Integrum jam annum egroto.

G. Ad

COLLOQUIA

Γ. πῦρα τέον οἶμαι ἐγὼ τιμὴν νόσον ἔ' γίνεσθαι οἰκέ-
 αι. μὴ ὕδρωψ ὅτι. Λ. δὲ γίνονται. Γ. μὴ ὀύσεν-
 τερα; Λ. σὺ κ' οἶμαι. Γ. μὴ πυρετός. Λ. τι-
 σεύω εἶναι. Γ. ποῖοι ὅτι πυρετός; πότερον σιω-
 χής, ἢ ἀμφομερινός, ἢ τριταῖος, ἢ τετραταῖος;
 Λ. νομίζω νέον εἶναι τὸ πυρετὸν εἶδος, ὡς ἐν
 τῇ νυνὶ πολλάι νέαι γίνονται νόσοι; πό-
 τερον ἀγνώστοι. Γ. ἀλλ' ἄλλης ἦν τῶν πα-
 λαῶν, Λ. ὅπως δέσκει τὸ θεῶν ὅτι νέαι ἀ-
 μαρτήματα νέοις νοσήμασι κολλάζονται. Γ. πό-
 ση ἡμέρα ἀνατρέχει τὸ ἀλγῆμα; Λ. πόση
 ἡμέρα λέγεις; μᾶλλον καὶ καθ' ἐκάστην ἡ-
 μέραν πλεονακίς, ἢ ἔνυκτα. Γ. ὦ τὸ κα-
 κὸν βδελυκτὸν, πόθεν ἐπάσασθαι τὸ νόσημα;
 πόθεν νομίζεις τὸ κακὸν εἶναι; Λ. ἐκ
 λοιμῶν. Γ. ἀλλ' ὅκ' εἰώθας τοσῶτον εἶναι
 δεισιδαίμων; ὥστε νητεία σε αὐτὴν ἀποτρέψει.
 Γ. σὺ κ' ἦν εὐσέβεια, ἀλλὰ ἀπορία. ἔ' γὰρ ἐδό-
 θε τροφή. ἐκ ψύχης γράσθαι οἶμαι. ἐκ μή-
 λων ὠμῶν τὴν γὰρ οἰσοφάγην ὠμότητα ὑπάρ-
 χειν ἠγῶμαι. Γ. φυλάττω μὴ ἐξ ἀμέτρου
 καὶ ἀκαίῃ περὶ τὰ γράμματα πωδῆς τὸ
 κακὸν ὀπισπάζω, ἢ ἐκ πότος ἀμέ-
 τρου; ἢ ἐκ μέθης, ἀλλὰ διὰ τοῦ πού ποτε κα-
 λεῖς ἰατρεὸν τινα; Λ. δέδια μὴ θάττον τὴν νό-
 σον αὐξάνη ἢ δερατεύσῃ. Φοβῶμαι μὴ αὐτὴ
 φάρμακον τοξικὸν δίδῃ. Γ. δεῖ γὰρ ἐλέσθαι
 ἡνῶν, ὡς ἀδελῶς πιστεύοις αὐτῇ. Λ. εἰ χεὶρ θανεῖν,
 βέλῃ.

40046087

FAMILIARIA.

G. Adnitendum censeo, ne morbus fiat familiaris. Num est bydrops? L. Negant. G. Num disenteria? L. Non arbitror. G. Num febris? L. Credo esse. G. Qualis nam est febris? Continua ne, an quotidiana, an tertiana, an quartana? L. Opinor novam esse febris speciem, ut nunc novi subinde morbi exoriuntur ante hac incogniti. G. At plus satis erat veterum. L. Ita est visum Deo nova peccata novis morbis punienti. C. Quoto die recurrit dolor? L. Quoto die narras? imò quotidie, sepius quam Euripus. G. O malum abominandum! Vnde contraxisti morbum? Vnde suspicaris hoc esse collectum mali? L. Ex inedia. G. At non soles usque adeo esse superstitiosus, ut te jejuniis maceres. L. Non erat religio, sed inopia. Non enim dabatur cibus. E frigore natum arbitror: E crudis malis contracta est stomachi cruditas. C. Vide ne ex immodico, aut intempestivo studio conciliaris tibi hoc mali, aut ex potatione largiore, aut ex ebrietate. Sed cur non accersis medicum? L. Timeo ne citius morbum augeat, quam curet. Metuo ne pro remedio ve-

nenum

COLLOQUIA

βέλομαι μὲν μᾶλλον ἅπαρ τελευτᾶν, ἢ το-
 σέτις Φαρμάκοις ἐκτευχωθεῖς. Γ. Φρόντι-
 σον ὅν, ὅπως αὐτὸς παυτῶϊα τὸς τυγχάνης
 ὦν. εἰ αἰδρῶϊα τῶ ἀπῆτεις. Ε. Χομαί σοι τὸν
 Θεὸν ἐν ἰατρῶ μέρει εἶναι. εἰσιν οἱ ἐκδυσάμενοι
 ἐσθῆτα μοναχῶ, ἀνέρρωσθῆσαν. Λ. τὸ αὐτὸ
 ἴσως συμβέβηκεν αὐτῷ, εἰ λεοντῆν ἐνδεδυμένοι
 αὐτῶν. ἀλλὰ ταῦτα τὰ ἀπιστῶντι ἰσθῶν συμ-
 φέρει. Γ. πῶς ὤσον ὅν, ἵνα ἀναβιώσῃς. ἀλ-
 λοιπινὲς ἀσπλάγχθησαν. τῷ νόσῳ, ποιησά-
 μενοί ἔστι τῶν ἀγίων ἐπισχεσῆς. Λ. ἀλλὰ
 ἔστι μοι πρὸς τῆς ἀγίας συμβόλαιον. Γ.
 τοὶ γὰρ ὅν σὺ τὸν Χριστὸν, ὃ μὲν πτενυκαί-
 τη τῷ τῷ υἱείας χάριν. Λ. ἀλλ' οὐκ οἶδα,
 εἰ χάρις ὅτι. Γ. πῶς ἔχει χάρις ὅτι, τῆς
 νόσῳ ἀπαλλαγῆναι; Λ. ἐνίοτε τελευτᾶν
 βέλτιόν ὅτι. ἐγὼ δὲ ἔσθ' Χριστοῦ μηδὲν δεύμαι
 πλὴν ὅ, ἢ αὐτῶν ἄριστον ἢ. ὥστε βῶς σὺ μὲν
 Φιλοσοφεῖς, ὅτι μὲν γὰρ αἰτῶμεν τὸν Θεὸν
 ἀγαθὰ τὰ πρὸς τῆν τὸν βίον ἀναγκαῖα,
 αἰεὶ πρὸς εἶναι δεῖ τὸ, Κύριε ἐὰν θέλῃς. πρὸς
 μαλκὰ ὅ καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, ἀνδρὶ ὁμολο-
 γίας τὰ θεῷ εὐχαῖσαι πρέπει, ἀλλὰ ἔρρω-
 σο, ὃ φίλε λευκᾶ. Λ. ἔρρωσο εἰς
 τὴν αὐριον καὶ ὃ φίλτατε
 Γεώργιε.

Ἄλ-

FAMILIARIA.

venum det. G. Diligendus est igitur, cui
tuto fidas. L. Si moriendum est, malo
semel mori, quam tot pharmacis excarni-
ficatus. G. Fat igitur, ut ipse tibi sis
medicus. Si diffidis homini medico, pre-
cor ut sit tibi medici vice Deus. Sunt qui
induti veste monachi convaluerunt. L.
Idem fortasse evenisset, si leonis pelle te-
cti fuissent. Verum ista diffidenti nihil
conducunt. G. Fide igitur, ut reviviscas.
Alii morbo levati sunt, nuncupatis ali-
cui divorum votis. L. At ego cum divis
non paciscor. G. proinde tu à Christo, cui fi-
dis, pete sanitatis beneficium. L. At ego, an
beneficium sit, nescio. G. An non benefi-
cium est, liberari morbo? L. Nonnunquam
mori felicius est. Ego autem à Christo
nihil peto, nisi quod optimum sit. G. pie
tu quidem philosopharis. Cum enim pe-
timus à Deo bona ad hanc vitam necessa-
ria, semper addendum est, Domine si tu
vis. Spiritualia autem & eterna bona si-
ne ulla conditione à DEO petenda sunt.
Sed vale mi Luca. L. vale in crastinum
& tu, carissime Georgi.

ALI-

COLLOQUIA

ἌΛΛΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Γ. ΟΥΧΙ ΕΓΗΥΕΤΟ ΣΟΙ ΑΥΤΗ ἢ ΟΔΟΙΠΟΡΕΙΑ
 ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΝ ; Λ. ΕΓΗΥΕΤΟ ΜΕΤΡΙΩΣ,
 ΠΛΗΝ ὅτι εἶδεις τόπον ἀκινδύνως ἔχεις ἀφ'
 τῆς λησείας. Γ. ΠΕΖΟΣ ἢ ΚΕΙΣ, ἢ ὩΣΠΕΥΣ ; Λ. ΤΑ
 ΜΕΝ ΠΕΖΗ ΠΟΡΕΙΑ. ΤΑ ΚΑΙ ΑἰΜΑΞΗ, (α καὶ ἵππων,
 ΤΑ ΔΕ ΝΗ. Γ. ΠΩΣ ἔχει ΠΑ ΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ
 ΒΕΛΥΙΚῃ ; Λ. ΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΩΣ. ΠΟΛΛΑΙ ΜΕΝ Ε-
 ΚΕΙ ΠΟΛΕΜΩΝ ΑΠΕΙΛΑΙ ΕΙΣΙ. Γ. ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ
 ΕἰΣΩΜΕΝ. Εἶδέν γὰρ ἡμῖν καὶ τῷ Ἀΐρει. ΤΑ ΔΕ
 Οὐ ΠΩΣ ἔχει - Λ. Ὡ, ΚΑΧΩΣ, ΚΑΛΙΣΤΑ. Γ. Ε-
 ΧΙ ΚΑΛΩΣ ΠΡΑΤΤΕΙΣ. Λ. ΚΑΛΙΣΤΑ, Ὡ ΤΥΧΕΣΤΑ-
 ΤΑ. Γ. ΟΥΧΙ Ὡ ΤΥΧΕΙΣ ; Λ. Μᾶλλον καὶ ΔΥΣΤΥ-
 ΧΕΣΤΑ ΜΕΝ ΕἰΜΑ ΧΕΙΡΟΝ ἔχειν εἰδύαται. Γ. ΟὐΚ
 ΕἰΔΩΚΑΣ, ὅΠΩΣ ΕἰΘΗΣΩΕΣ ; ΟΥΧΙ ΣΑΥΕΒΗ ἢ
 ΛΕΙΑ, ἢ ΕΠΕΒΕΛΩΣΑΣ ; Λ. ΕἰΘΗΣΩΟΝ ΜΕΝ, ΑΛ-
 ΛΑ ΤΗΣ ΑἰΡΤΕΜΙΔΟΣ ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΗΣ. Γ. ΕἰΔΕΜΙΑ
 ΕΛΠΙΣ ΛΟΙΠΗ ὄν ; Λ. ΕΛΠΙΣ ΜΕΝ ΠΟΛΛΗ,
 ΠΡΑΓΜΑ ΔΕ ΟΥΔΕΝ. Γ. Οὕτω αὖτ' ΕἰΔΕΜΙΑ
 ΕΛΠΙΔΑ ΔΕΙΚΝΥΕΙ ; Λ. ὍΛΑΣ ΑἰΜΑΞΑΣ, ὍΛΑΣ ΝΗΑΣ,
 ΑΛΛΑ ΠΡΟΣ ΤΑῖΣ ΟΥΔΕΝ, Γ. ΟΥΔΕΝ Εἰ ΕΠΕΜ-
 ΨΕΝ, Λ. ὩΣΠΕΣΧΕΤΟ ΜΕΝ ΔΑΨΙΛΩΣ, ΑΛΛ' ΟὐΚ
 ΕΠΕΜΨΕΝ ὉΘΟΛΟΝ ΕἶΔΕΝΑΙ. ὩΣΠΕΣΧΕΤΑΙ ΜΕΝ
 ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΩ, ΕἰΣΩ ΚΑΙ ΕἶΔΕΝ ΠΙΣΤΕΙ. Γ. ΧΡΗ
 ΕΝ ΤΑῖΣ ΨΥΧΑῖΣ Τῇ ΕΛΠΙΔΙ ΤΡΕΦΕΙΝ. Λ. ΑΛ-
 ΛΑ ΤΑΥΤΗ ΕΠΑΙΝΕΤΑΙ ἢ ΚΟΙΛΙΑ. Γ. Αφ'
 τούτο

FAMILIARIA.

ALIUS DIALOGUS.

G. Fuit ne tibi hoc iter faustum & commodū? L. Sic satis, nisi quod nihil usquam tutum est à latronibus. G. Pedes advenis, an eques? L. Partim pedestri itinere, partim vehiculo, partim equo, partim navigio. G. Quo in statu sunt res Belgicae? L. Sanè turbulento. Magnae bellorum minae sunt. G. Sed hæc omittamus. Nihil enim nobis cum Marte. Tuæ res quomodo habent? L. Benè, pulchrè, optimè. G. Nonne bene tecum agitur? L. Optimè, felicissimè. G. Nonne prospero fortune statum teris? L. Imò maximè adverso, Res in pejori statu esse non potest. G. Non cepisti, quod captabas? Non contigit præda, quam venabaris? L. Venabar equidem, sed irata Diana. G. Nihil reliquum est spei? L. Spei permultum, sed rei nihil, G. Consul nihil ostendit spei? L. Totæ plaustræ, totæ naves, sed præterea nihil. G. Nihil adhuc misit? L. Promisit quidem largiter, sed ne obulum quidem misit. Promittit quidem multa verbis, sed re præstat nihil. G. Ergo spe alendus est animus. L. Sed hæc non saginatur venter. G. Ideò

G

autem

COLLOQUIA.

τὸ δὲ πρὸς τὸ ὁδοιπορεῖν ἐτύγχανες ὦν
 ἤπιτηδαιότες Θ. ἔει Φορτίον ἐν τῇ ζυγῇ ἐλω.
 Α. ὁμολογῶ, καὶ ἀσφαλεστερ Θ. ἔδεναι γὰρ
 ὅπως μαλὸν ἐλεύθερα τῶν ληστῶν εἶναι. ἀλλ'
 ἐγὼ μάλιν αὖ ἐβλομίνω καὶ τὸ Φορτίον καὶ
 τὸν κίνδυνον. Γ. ἔδεν σὲ ἀφέρηται ἐν τῇ ὁδῷ;
 Α. μὲν ἐμὰ; τί ἀφερέσχεις αὐθιγῶς γυμνῶ;
 οἱ ἄλλοι μάλιν ἐφοβῶντο με, ἐξην εμοὶ γυ-
 μνῶ ὁδοιπόρῳ Δα' ὅλης τῆς ὁδοῦ ἄδεν καὶ πῶ-
 ναι. Γ. ποῖ ἢ γυνὴ βαδίζεις; Α. εὐθὺ τῆς οἰ-
 κίας, ἀσπασόμενος τῇ γυναικαὶ καὶ τῆς γυναικός;
 πολλὰ ἤδη χρόνον ἐχέω μὲν Θ. Γ. εὐχομαι;
 σὺ πάντα ἐπεὶ εὐρεῖν ἠδέα. Α. αἴθε τὰς ἐξ-
 λοιτο θεός. ἔδεν καινὸν συμβέβηκεν ἐν τῇ με-
 ταξὺ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν; Γ. ἔδεν πάλιν ὅτι εὐ-
 ρήσῃς τὸν οἶκον ἐπιδόσιν εἰληφόντα καὶ γὰρ ἡ ἀ-
 λέκτορις σὲ ἔτεκε σοὶ ὦν καλόν. Α. καλῶς
 λέγεις; αἰτὶ ταύτης τῆς ἀγγελίας δίδωμι σοὶ
 δῶρον ταύτῃ τῇ καινῇ Δαθήκῃ ἐν Ἀσ-
 πικίαν νεωστὶ κομψῶς τυπωθεῖσαν. Γ. καλόν;
 μὰ τὸν θεόν, εὐαγγέλιον. ἔτι μοι τὰ τοῦ δῶ-
 ρου ὡς οἱ παῖδες. σκέψομαι δὲ ὅτι ἔδεν σοὶ ποτε
 χάριν ἀξίαν δῶκεναι δυνηθῶ. ἐξαρκύν-
 τως αὐτὰ ποδεδωκέναι νόμιζε,
 εἰ ἀγαπήσῃς.

FAMILIARIA

autem eras ad iter expeditior, quod nihil esset oneris in zona. L. Fateor atque etiam tutior. Nulla enim sunt armacertiora adversus latrones. Sed ego malim & onus & periculum. G. Nihil me tibi ademptum est in via? L. Mibine? Quaeso quid eripias nudo? Aliis citius periculum erat à me. Licuit mibi vacuo viatori per totum iter canere & esurire. G. Quo autem nunc abis? L. Rectà domum, salutaturus uxorem & parentes jam diu non visos. G. Precor ut illic offendas omnia lata. L. Utinam ita velit Deus. Nihil interim extitit novi domi nostrae? G. Nihil, nisi quod reperies autem familiam, Nam tua gallina peperit tibi pulchrum ovum. L. Benè nuncias. Pro hoc nuncio do tibi munus, videlicet novum Testamentum Lutetiae recens eleganter excusum. G. Pulchrum, ita me Deus amet, Evangelium. Est mibi hoc minus longè gratissimum. Dispiciam unde possim hoc donum pensare. L. Abunde te pensasse, puta, si boni consuleris.

COLLOQUIA

Α Λ Λ Ο Σ.

Γ. ΟΥΧΙ ΚΑΙΝΑ ΤΙΝΑ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΚΑΜΙΖΕΙΣ; ΕΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΩΣΤΕ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ
 ΦΕΡΕΙΣ; ΤΙΝΑ ΚΑΙΝΑ ΑΓΓΕΛΛΕΙΣ; Λ. ΚΑΙΝΑ ΜΕΝ
 ΠΟΛΛΑ, ΑΛΗΘΕΣ ΔΕ ΟΥΔΕΝ. ΤΟΙΟΥΤΑ ΜΕΝ ΨΕΥΔΗ
 ΦΕΡΩ, ΟΣΤΕ ΜΟΛΙΣ ΜΙΑ ΝΑΥΣ ΑΓΟΙ. Γ. ΛΠΟΦΟΡ-
 ΤΙΖΕΝ ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ, ΙΝΑ ΜΗ ΕΠΙ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΥ
 ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΦΟΡΤΙΣ ΔΥΟΛΗ. Λ. ΕΔΕΝ ΕΧΩ, ΤΑ ΛΙΝ
 ΟΤΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΡΕΙΟΙΣ, ΚΑΙ ΑΜΑΞΑΙΣ, ΚΑΙ ΝΑΥΣΙ
 ΘΥΛΛΕΪΝΑΙ. Γ. ΤΙ, ΟΥΧΙ Η ΠΑΤΡΙΣ ΗΜΩΝ Ε
 ΛΟΙΜΟΥ ΕΛΘΕΡΕΑ ΕΣΤΙ; Λ. ΟΥΧΙ ΟΛΩΣ, ΑΛΛΑ
 ΣΥΝΕΧΗΣ ΟΣΤΙ ΕΣΤΙΝ, ΕΝΙΟΤΕ ΓΔ ΑΝΙΗΣΙ, ΠΑΛΙΝ
 ΔΕ ΠΑΡΕΞΥΨΕΤΑΙ. Γ. ΟΥΧ ΑΛΙΣ ΗΝ ΚΑΚΩΝ, Ο-
 ΤΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΤΥΓΧΑΝΕΙ; Λ. ΗΝ ΜΕΝ, ΕΙ ΜΗ
 ΑΙΔΩΣ ΑΥΤΟΔΟΚΕΙ ΤΩ ΘΕΩ. Γ. ΑΝΑΓΚΗ ΑΥΤΟΘΙ
 ΣΙΘΔΕΙΑΝ ΕΙΝΑΙ. Λ. ΠΑΝΤΩΝ ΕΚΕΙ ΕΝΔΕΙΑ ΕΣΤΙ;
 ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΤΩΝ. Γ. ΟΤΩΣ
 ΟΙ ΣΤΡΑΤΩΤΑΙ ΚΥΡΕΥΟΥΣΙΝ, ΕΚΕΙ ΟΥΔΕ ΤΩΝ Α-
 ΓΙΩΝ ΙΕΡΩΝ, ΟΥΔΕ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΦΕΙΔΟΝΤΑΙ. Λ.
 ΟΡΘΩΣ ΟΥΝ ΚΑΙ ΣΟΦΩΣ Ο ΛΕΓΩΝ ΕΞΟΦΩΝ ΦΗΣΙ:
 ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΚΕΙ ΜΕΓΑ ΑΓΑΘΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩ-
 ΠΟΙΣ, ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕΓΑ ΚΑΚΟΝ, ΑΛΛΑ ΟΥ ΚΑ-
 ΘΕΞΩ ΣΕ ΠΛΕΙΟΝΑ ΧΡΟΝΟΝ. ΕΝ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙΡΟΙΣ
 ΔΕ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΘΑ ΤΗΝ ΖΩΗΣΙΑΝ, Ο-
 ΠΟΤΕ ΕΚΑΤΕΡΩ ΕΣΤΑΙ ΟΠΙΤΗΔΕΙΟΝ ΝΥΝ ΑΛΛΟΣ Ε ΜΕ
 ΚΑΛΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΙΝΑ.

Α Λ-

FAMILIARIA.

ALIUS.

G. Nihil ne novarū rerum ex patria adfers? Nihil novi à nostris portas? Quanam nova nuncias? L. Nova per multa, at nihil veri. Tantum mendaciorum adfero, quantum vix una nāvis vebeat. G. Exonera igitur te quamprimum, ne succumbas tāto oneri. L. Nihil habeo, prāter ea quae in constrinis, in vehiculis, & in navibus jaentur. G. Quid, est ne pātria nostra immunis à pestilentia? Non omnino, sed perpetua non est: aliquando remittit sese, deinde recrudescit. G. Nonne satis erat malorum, ubi bellum grassatur? L. Erat quidem, nisi aliter visum esset Deo. G. Annona caritatem istic esse oportet. L. Omnium rerum illic inopia est, prāterquam sceleratorum militum. G. Ubi milites dominātur, ibi nec sacris templis, nec Musis ipsis parcunt. L. Rectē igitur & sapienter Xenophon inquit: Pax videtur hominibus esse magnum bonum, bellum verò magnum malum. Sed non te morabor diutius. Alias pluribus colloquemur, cum erit utriusque commodum. Nunc aliò me vocant nequaquam.

ΕΛΛΟΘΗΛ.

Α Λ Λ Ο Σ Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Σ.

Γ. πτωθάνομαί σε ντωσί τῷ πατρίδα,
 ὀπισκέψασθαι. Δ. ἐπεσκεψάμην. πόλιω γδ
 χρόνον τῆς γονεῖς ἔχ' ἐωράκειν. σὺκ ἐδυή-
 κην πλεῖονα χρόνον φέρειν τὴν τῆς πατρίδος
 καὶ τῶν φίλων πέθον. Γ. εὐσεβῶς ἐποίησας,
 φιλανθρώπῳ τυγχάνεις ὦν, ταῦτα ἐνθυ-
 μέσθῃ, ἅπαντες γὰρ σφόδρα σέργοντες
 τὴν χώραν, τὴν ἡμᾶς θρέψασαν καὶ φύ-
 σασαν. ἀλλ' ἄγε, πῶς ἐκεῖ ἐώρακας πάντα
 ἔχοντα; Δ. πάντα καὶνὰ. πάντα μεταβε-
 βλημένα. ἐδόκην εἰς ἄλλον ἐλθεῖν κόσμον. ἔτη
 δέκα μόλις ἀπεγρόμην. σὺκ ἄλλως ἅπαντα
 θαύματα, ἢ Ἐπιμνίδης ὁ τῶν ὑπνωδῶν ἄρ-
 χων, μόλις πελὺταῖον ἀνεγερθεῖς. Γ. ποῖ
 τις ἔτος ὅτι μῦθῃ; Δ. λέξω δὴ. εἰσβολὴ σοί
 ὅτιν ἀκῆεν. Γ. ἔδὲν ἐμοὶ ἡδεον ἔσται. Δ. ἔδραν.
 ἐν σὺν πρὸς κεφαλαίῳ μοι τίθεσθαι κέλευε.
 Γ. ὀρθῶς ὑπέμνησας, καθήμένῳ γδ ῥᾶον
 ψευδολογήσης. Δ. μυθολογοῦσιν οἱ ἰσορικοὶ
 περὶ Ἐπιμνίδου τινὸς Κριτέως, ὃς μόνῳ πρὸς
 περίπαιτον ἔξω τείχεος προβάμενῳ ἐπὶ δὴ
 ἀπὸ τὸν ὑετὸν σιωπῇ σπήλαιον ἐμβὰς ἐκά-
 θεδε, παρὰκοντα ἐπὶ ἑὶ ὕδων διετέ-
 λει.

Γ. ἀλλ'

FAMILIARIA.
ALIUS DIALOGUS.

G. Audio te patriam nuper revisisse.

L. Revisi, diu enim parentes meos non videram. Non poteram diutius ferre patriæ & amicorum desiderium. G. Piè fecisti, Humanus es, qui ista cogitas, Ducimur enim omnes admirabili quodam amore ejus regionis, quæ nos aluit & edidit. Sed dic queso, quonam in loco illic offendisti omnia? L. Unversa nova: Mutata omnia. Videbar mihi in alium venire mundum. Vix dum decennium abfueram, non secus omnia mirabar, quàm Epimenides somniatorum princeps, vix tandem experge factus. G. Quanam est ista fabula? L. Dicam equidem, si vacat audire. G. Nihil fuerit jucundius. L. Sellam igitur cum pulvino mihi poni jube. G. Rectè admones, nam sedens commodius mentieris. L. Fabulantur historici de Epimenide quodam Cretensi, qui deambulandi gratia solus urbem egressus, cum subita pluvia vi compellente in quandam speluncam ingressus obdormisset, quadraginta septem perpetuos annos somnum continuavit,

COLLOQUIA

Γ. ἀλλ' ὅτοχῳς ἔμπρᾳξεν ὁ Ἐπιμνίδης, ὁ
τὰ τελευτήια ἑαυτὸν ἀναλαβὼν. πολλοὶ μὲν
τῶν ἐλλογίμων ἔποτε ἀναγείρονται ἐκ τῶν
ἐνυπνίων ἑαυτῶν. ἀλλὰ πράγτεϊς ἀξίως ἀν-
δρὸς ποιητῆς, ἔμμεν οὖν τῷ ψεύδολογῆν. Δ.
Ἐπιμνίδης οὖν ἀνεγερθεὶς, ἐκ τῆς στήλαις
πορεύομεν, περιοκοπεῖ, ὅρᾳ πάντα με-
ταβεβλημένα, τὰς ὕλας, τὰς ὀχθὰς, τοὺς
ποταμούς, τὰ δένδρα, τὰς ἀγρὰς, ὡς δὲ σιω-
τόμῳς εἰπεῖν, πάντα καὶνα. βαδίζων δ' ἐν εἰς
τὴν πόλιν ἐρωτᾷ, Διὰ τρεῖβων αὐτὸς ἡ χρονον
πνῆ, ἔδὲ ἔγνω ἔδεναι, ἔδὲ ὑπὸ ἡνῶ ἐγνώ-
σθη. ἄλλο γὰρ τῶν ἀνθρώπων πείβλημα, ἔδὲ
τὸ αὐτὸ πρὸς ὅπου, ἡ λέξις μεταβλήθη, οἱ
τρόποι Διὰ Φοροὶ. ἔδὲ θαυμάζω τὸ τῷ Ἐ-
πιμνίδῃ μετὰ τὸσαῦτα ἔτη συμβεβηκέναι,
ἐπειδὴ μικρὸν δεῖν ἐμοὶ τὸ αὐτὸ σινέβη, τῷ
ὀλίγῳ ἔτη τῆς πατρίδῃς ἀποχρομένῳ. Γ.
τί γονεῖς σὺ, ἔχῃ βίῃσι; Δ. βίῃσι μὲν ἀμφο-
τέροι, καὶ Διὰ κενταὶ ὁπωροῦν, γῆρα, καὶ
φροσῶ, καὶ συμφοραῖς τῶν πλέμων ἐκνευ-
ρισμένοι. Γ. αὕτη ὅτι τὰ ἀνθρώπων βίῃ
κωμῳδία τὰ θνητὰ τιαῦτα, ἔ-
δὲν ἐν ταυτῷ μένει.

FAMILIARIA.

G. Sed bene cum Epimenide actum, est, qui tandem ad se rediit. Multi docti nunquam expergiscuntur à suis somniis. Sed facis ut Poëta dignum est, Perge igitur mentiri. L. Epimenides igitur somno solutus, è spelunca prodit, circumspicit, mutata videt omnia, sylvas, ripas, flumina, arbores, agros, breviter, nihil non novum. Accedit ad urbem, percontatur, manet illic aliquandiu, neque novit quenquam, neque à quoquam agnitus est. Alius hominum cultus, nec idem vultus, mutatus sermo. diversi mores. Neque miror hoc Epimenidi post tantum annorum evenisse, cum mihi idem propemodum evenerit; qui pauculos annos absuissem. G. Quid uterque parens, vivuntne? L. Vivunt ambo, & valent utcunque, senio, morbo, denique bellorum calamitate confecti. G. Hac est humana vite comœdia. Tales sunt res humane, ut in eodem nihil duret statu.

COLLOQUIA

ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΗΝ ΕΝ ΤΗ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΠΑΡΕΔΙΩΘΕΝΤΩΣ
ΔΙΔΑΤΤΕΙΝ.

Μαθητὴς καὶ Διδάσκαλος.

Μ Ἐπιθύμῳ, ὦ διδάσκαλε φίλτατε, σιω-
πῶντως πρὸς σε σιωπῆσαι, ἵνα τὸ
πρὸς σε γινώσκω πρὸς τὰ γράμματα σιωπῶντως
γινώσκω, εἰάν γε σοι σχολὴ καὶ ἰκανὸς χρόνος
ᾗρηται. Δ. χρόνον σύ μὲν ἐθέλεις, ὡς εἰς
σκε, μάλιστα ἐπιπόσειον: πρὸς δὲ τὸν τὸν ἐ-
λεύθερον καὶ καλὸν πόσον σε τῶν ἐμῶν με-
γίστων ἀσχολιῶν αἱ περιετιμῶν ἀσμένους. διὰ
τὸ ἀφένειν τὴν φρονιμίαν, ἵνα καὶ τὴν
φύσιν σε ἀκριβέστερον γινώσκω καὶ ἐγὼ σοι τὴν ἐ-
μὴν εὐνοίαν τὴν πρὸς σε μᾶλλον ἐπιδείξω,
ἐμὲ περὶ ἐκάστων, ἃ εἰδέναι ἐθέλεις, ἀπὸ λῆ-
ξιν ἐρώτησον. Μαθητὴς. Εὐπεβῶς καὶ καλῶς ποι-
εῖς, ὦ διδάσκαλε εὐδοξότατε, τοσαῦτα πρὸς
γινώσκω με εὐμνῶς παιδεύειν. ὅκ. ὁκνῶν.
πρῶτον μὲν ἐν πρὸς σε πύθεσθαι βέλουμαι,
ἵνα πρῶτον τῆς πρὸς τὰ γράμματα τὰ ἡμέ-
τερα σιωπῶντος τέλ. ὅκ. εἰς ὅ, ὡς εἰς σκο-
πὸν,

FAMILIARIA.

DE RATIONE STUDIO- rum rectè instituenda.

Discipulus & Præceptor.

D Cupio, mi carissime præceptor, breviter ex te audire, quæ sit ratio studiorum rectè instituenda, si modò tibi est otium, & tempus his rebus commodum. Præceptor. Tempus tu quidem, adolescens captasti commodum. Deinde tuum illud liberale & honestum desiderium vel maximis occupationibus meis anteferrem libenter. Quare omissa præfatione, ut & ingenium tuum melius cognoscam, & tibi meam erga te benevolentiam magis probem, me de singulis rebus, quas scire cupis, simpliciter interroga. Discipulus. Piè & honestè facis, clarissime. Præceptor, quòd me de his tantis rebus benevolè erudire non gravaris. Primum itaque ex te scire cupio, quis nam præcipuus studiorum nostrorum finis sit, ad quem, velut ab scopum

COLLOQUIA

Δύο δ' ἀν-
θρώπων
πρωτε-
ροντα ἀ-
γαθὰ.

Δύο δ' αὖτε
τὰ γράμ-
ματα αὐτῶν
τῆς τέλης.

Τὸν. ἅπαντας τοὺς ἡμετέρας τὰ μαθεῖν πό-
νους σιωπῇ δέει. Δ. ὡς χρημόνας σὺ μὲν πε-
ρὶ τῶν ἐρωτημάτων τὴν δὲ χεῖρα ποιῇ.
γινόντες γὰρ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν βλέπομεν, ῥᾶον
καὶ τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξαίρετα αἰσθάνονται. Δύο
δὲ εἰσὶ τὰ ἀνθρώπων κυριώτατα καὶ μάλιστα
πρωτόντα ἀγαθὰ, οἷς πάντων ἄλλων ζώων
περιέχει, οὐδὲ καὶ ὁ λόγος. τούτων ἀκρι-
βῶς τε καὶ ὀρθῶς ἐκπονηθέντων οἱ ἀνθρώ-
ποι οὐ μόνον τῶν ἄλλων ζώων, ἀλλὰ ἀλη-
θῶν Θεοφύλων. περιέχει τοιγαροῦν τὴν
αὐτῶν γράμματα, αὐτῶν εἰς δύο ταῦτα
ἐγγύτατα καὶ ἀληθέστατα τέλη σιωπῇ,
ὅπως δηλονότι τὸν νοῦν τῇ σοφίᾳ, ἢ τῇ τοῦ
θεοῦ, καὶ τῆς φύσεως, καὶ τῶν νόμων γνώ-
σει, καὶ τῇ δέετῃ ἐκπονησόμεν, καὶ διώ-
μιντα λόγῳ, κομψῶς καὶ Φανερῶς περὶ
γὰρ ἀγαθὰ ἐξηγεσόμεθα ἡμῖν αὐτοῖς πα-
ρασκεύασωμεν. Μ. εἰ ταῦτα δύο τὰ τέλη
αὐτῶν τοῖς λογογράφοις σιωπηρώτερον ἢ
εἰς μὲν ἀναγιγνώσκονται; Δ. μάλιστα. Πε-
ρικλῆς μὲν γὰρ αὐτῶν Θεκυδίδη σιωπῆς
καὶ ἀκριβῶς περιουχομένη, Γνώσκει τὰ δέ-
οντα, καὶ ἐπιμενεῖται ταῦτα. Ληκιανὸς δ'
σιώσῃ καὶ διώμιν ἐπιμελεστικῶς δόξα-
λεῖ, τῶν δὲ Σοφίας καὶ λογιστικῆς. Μ. τί δὲ

σοφία

FAMILIARIA.

pum, omnes nostri discendi labores, referri debeant. P. Rectè tu quidem ab hac quaestione ordiris. Intellecto enim scopo & meta, ad quam tendimus, facilius etiam media, recta ad istam metam ducentia, eligere poterimus. *Duae autem sunt propriae & Praecipuae hominis dotes, quibus reliquo animantium generi antecellit, Ratio & Oratio, Hic studiosè & rectè excultis, homines non solum ceteris animalibus, verum inter se aliis alii hominibus præstant. Dirigenda igitur sunt Studia Literarum, ad hosce duos fines proximos & immediatos, ut Rationem sapientia, seu cognitione Dei, naturæ, legum, & virtute excolamus: & Orationis purè ac perspicuè res bonas explicantis, facultatem nobis comparemus.* D. Extantne hi duo studiorum nostrorum fines apud autores brevioribus verbis descripti? P. Maximè. Pericles enim apud Thucydidem breviter & rotundè nominat, Scire quæ oportet scire, & ea posse eloqui: Lucianus autem appellat, rerum cognitionem, & facultatem disertè eas explicandi, id est, Sapientiã et Eloquentiã. D. Quid autem vocas sapien-

tiam?

Duae hominis præcipuae dotes.

Duo studiorum fines.

COLLOQUIA

σοφίαν ὀνομάζεις ; Λ. σοφία μὲν, ὡς τὰ
θεῖα γράμματα λαλεῖ, ὀνομάζομεν τὴν
ἀληθινήν τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων
ἀγαθῶν γνώσιν, μεγαλύνει τὴν περὶ τὸν θεὸν
δοξασίαν : ἀφροσύνη δὲ, τὸ μὴ γινῶσκειν τὸν
θεόν, μηδὲ πείθεσθαι αὐτῷ. Μ. Τί δὲ ἡ λογί-
της εἶ ; Δ. τὴν λογίτητα Πλάτων πένυ ὁ-
σχημόνως ὀρίζει, τὸ τῷ θεῷ κεχαιρομένη
λέγειν δυνάσθαι· εἰς τὸ γὰρ τὸ ἔχατον τέλει
ἅπαντες ἀνθρώποι τὰς πράξεις ἐαυτῶν σω-
τείνειν ὀφείλουσιν, ὅπως θεὸς ὁ κτίστης ὁρῶν
ἐφ' ἡμῶν γινώσκηται τε καὶ θεράτῃ εὐχεται. α.
πρὸς τὰς Κορινθ. λ. Πάντα εἰς δόξαν θεοῦ ποί-
εῖτε. διότι ἐν ταῖς ἡμετέραις περὶ τὰ γράμ-
ματα ἀποδοαῖς, καὶ ἐν πάσαις ὅλας τὰς
πράξεσιν, αἵ τὴν τὴν ὀφελιμώτατον κα-
τῶν πόνων νόμον πρὸ ὀφθαλμῶν τίθεσθαι δεῖ : Ἀρχὴν ἁ-
πάντων καὶ τέλει ποιεῖ θεὸς. ἔγωγε τοιγαρὶν
ἐν τῶν πόνων τῶν ἡμετέρων ; ἡ σοφὴ καὶ λό-
γική ἐνσέβεια. Μ. ὁδομαί σ'· μοι λέγε, ὅκ-
αν ὁπόθεν τινῶν παιδείων ταύτῃ τὴν σοφίαν, καὶ τί
λαβεῖν δεῖ ἐν ταῖς λόγοις δεινότητι μάλιστα λαβεῖν δεῖ ; Δ.
τί τὴν σοφίαν, ἢ τὸ γινῶσκειν τὰ δέοντα, οἷς ἀν-
θρώποις ἐξεργάζονται ἡ θεολογία, καὶ ἡ φιλο-
σοφία

FAMILIARIA.

tiam? Præceptor. Sapiëntiam, ut sacrè
literæ loquuntur, nominamus veram no- Sapiëntia
titiam DEI, & aliarum rerum bona-
rum conjunctam cum vera pietate erga
Deum: Stultitiam verò, ignorationem
DEI, & inobedientiam erga DEUM. Eloquentia
Discipulus. Quid autem est eloquen-
tia? Præceptor. Eloquetiam gravissi-
mè Plato definit, Deo grata dicere pos-
se. Nam ad hunc ultimum finem omnes
homines suas actiones referre debent, ut
DEUS conditor rectè à nobis agnosca-
tur & colatur. 1. Corintb. 10. Omnia ad
gloriam Dei facite. Quapropter & in
studiis nostris, & in totius vitæ actioni-
bus, semper in conspectu esse hac utilissi-
ma Regula debet: Exordium rerum fac
& finem DEUM. Sit igitur finis stu- Finis studi-
diorum nostrorum, Sapiens & elo- orum no-
quens pietas. Discipulus. Dic quæso, strorum.
ex quibus doctrinis Sapiëntia illa, & E-
loquentia potissimum petenda sit? Præ- Sapiëntia
ceptor. Sapiëntia seu recto iudicio de unde peten-
rebus, cognitione dignissimis, mentem da sit.
hominis instruunt Theologia, & Philo-
sophia

COLLOQUIA.

σοφίαν, ἢ τὴν γνῶσιν τῶν νόμων, ἢ τῶν πα-
 ραγγελμάτων πρὸς τῶν ἡθῶν, καὶ τὰς ἱστορίας,
 τὰ ὡς ἀδείγματα τῶν νόμων παρεχόμενα,
 καὶ τὴν τῶν Φυσικῶν γνῶσιν, καὶ τὰ μαθη-
 ματικὰ συλλαμβάνοντα. Μ. πρὸς δὲ τὰ τῶν
 ἄλλων λόγων συνιέναι, καὶ πρὸς τὸν ἡμέ-
 τερον ὁρθῶς μορφοῦναι, τί μάλιστα ἀναγ-
 καῖον ἔστι; Δ. τὸν λόγον τὸν ἐν τοῖς τῶν σοφῶν
 καὶ τῶν δεινῶν λόγον γραμματικῶς καὶ
 ἀνιέρως, χρηστῶς γινώσκειν; διδάσκουσιν αἱ τῶν
 λέξεων τέχναι, μάλιστα δὲ πασῶν ἡ Γραμματι-
 κὴ ῥωμαϊκὴ, καὶ ἑλληνικὴ, καὶ Ἑβραϊκὴ. Τέ-
 των μὲν τῶν γλωττῶν μνημείοις ἐπὶ πόλιν αἱ ἐξ-
 αίρετοι τῶν τεχνῶν; καὶ αἱ ἱστορίαι συλλαμ-
 βανόνται, ἡ αὐτῶν γνῶσις ὡς αὐτὴ δύρα καὶ
 κλείς τις τυγχάνει εἶναι, ἡ πρὸς τὴν τῶν
 παιδείων ὀπισθόμην ἢ πρόσθεν ἀνοίγεται.
 πρὸς δὲ τὸν ἡμέτερον λόγον καλῶς μορφοῦν,
 χωρὶς τῶν τῶν λέξεων τεχνῶν καὶ Φύσεως ὀπι-
 τηδεῖαν, καὶ τῶν συγγραφέων ἐλλογίμων ἀ-
 νάγνωσις τε καὶ μίμησις, καὶ τὸ λέγειν καὶ
 γράφειν ἀσκησις συνεχὴς, μάλιστα ἀναγ-
 καῖα ἐστὶ. Μ. Ἐπειδὴ περὶ τῶν τῶν λέξεων
 τεχνῶν ὡς ἀγγέλματα ἐτέλῃ τῆς ἡμετέ-
 ρης

Γραμμα-
 τική.

Τὰ πρὸς
 τὸν λόγον
 ὁρθῶς
 μορφοῦναι
 ἀναγ-
 καῖα.

FAMILIARIA.

Sophia, quæ scientiam legum seu præceptorum de moribus, *Historias*, quæ exempla legum suppeditant, cognitionum naturalium rerum, & *Mathemata* complectimur. *Discipulus*. Ad orationem aliorum intelligendam, & ad nostram rectè formandam, quid præcipuè requiritur? *Præceptor*. Orationem in sapientium & eloquentium autorum scriptis, sacris & profanis, rectè intelligere docent, *Artes dicendi*, *Grammaticæ* in primis lingua Latina & Græcæ & Ebrææ. *Quarum* **LINGUARUM** monumentis cum præcipue artes & historie contineantur, **COGNITIO** earum velut *lanua*, & **CLAVIS** est, qua ad **DOCTRINARUM** scientiam aditus aperitur. Ad nostram verò orationem rectè formandam, præter dicendi artes, *Natura idonea* & scriptorum eloquentium lectio, Ad orationem rectè formandam, atque imitatio & dicendi ac scribendi exercitatio assidua in primis necessaria est. *Discipulus*. Cum autem dicendi artium præcepta non finis studiorum nostrorum

Grammatica.

omni rectè
formandæ
qua necess-
aria sint.

COLLOQUIA

ρης περὶ γράμματα στωχδῆς εἶναι· ἀλλ' ὀργα-
να μόνον, ὡς ἐν ταῖς μεγίσταις τέχναις, ταῖς
ταῖς τῆς σοφίας καὶ τῆς λογότητος πηγῶς
συλλαβάσαις, καὶ τὸν βίον αἰθερώπινον κυβε-
ρῆσαις καὶ διασωζέσαις, ἡμῖν προσεῖ, ὡς

Πόσον στωερ σέ ποτε ἐν τῷ διδάσκειν διαλεγόμενον
χρόνον περὶ μέμνημαι, ὥστε σε πυθέσθαι ὅτι θυμῷ πό-
ρῳ χρόνον περὶ ταύτας τέχνας διατρίβειν
εἴθ' ὅς τις λέγειν τέ-
χνας δια-
τρίβειν
δεῖ.

Ἡ χρῆσις
καὶ ἀσκή-
σις ἀνα-
γκαία.

ὡς νεανίσκου· ἐμὲν γὰρ πρὸς ὅλον τὸν βίον ἐν
τῷ ὁρᾷ σκοπεῖν τὴν τῆς διαλεκτικῆς καὶ
ρητορικῆς ὄργανον, κατατρίβειν, ἀλλὰ τὰς
μεμαθηκότας τὰ ὁρᾷ γέλματα πρὸς τὸ
καλῶς φρονεῖν καὶ λέγειν ἀναγκαῖα ὄντα,
(ἃ μὲν εἰς γοδὴ φιλομαθεῖ νεανίσκῳ πιστὸν
καθηγητὴν ἔχειν συμβαίνει· ἐντὶς ἐνὸς ἔτους
διδασκῆναι ῥαδίως οἶατ' ὅτι) ταχέως πρὸς
τὸ κράτιστον τῶν τεχνῶν τῶν τὴν σωφροσύνην ἔ-
χόντων βαδίζειν, καὶ τὴν τῶν ὁρᾷ γελμα-
τῶν ἀσκήσιν προσιθέναί δεῖ. Μαθητὴς τοί-
γαρ ὥσπερ ἐν ταῖς ἄλλαις τῶν τεχνῶν μη-
χανικῶν, ὅτε καὶ ἐν ταῖς περὶ τὰ γράμματα
στωχδαῖς, νομίζεις τὴν χρῆσιν καὶ ἀσκήσιν τε-
χνικὰς ἐξεργάζεσθαι;

Διδά-

FAMILIARIA.

nostrorum sint, sed instrumenta tantummodo, quibus in summis illis artibus, quae sapientiae & eloquentiae fontes continent, & vitam humanam gubernant ac tuentur, nobis opus est, ut te aliquando inter docendum differere memini ex te scire cupio, quantum temporis artibus istis tribuendum sit? Præceptor. Rectè me moneas, adolescens. Non enim tota aetas in Dialectica & Rhetorica instrumento comparando assumi debet: sed cognitis præceptis ad rectè de rebus judicandum, & dicendum necessariis (quæ si fidelis monstrator studioso adolescenti contingat, intra unum annum percipi & cognosci facile possunt) statim ad summas artium, quæ rerum doctrinam continent, progrediendum, & Exercitatio præceptorum adiungenda est. Discipulus. Ergo ut in cæteris artibus mechanicis, ita in studiis doctrinarum, judicas artifices, qui faciat, solum usum esse?

Quantum
temporis
disc edis ar-
tibus dicen-
di tribuen-
dum.

Usus & ex-
ercitatione
cessaria.

COLLOQUIA

Διδάσκαλ. μάλιστα, ἄλλως ἐὰν Φύσις
 εἴη ἄμωστος, καὶ διδάσκαλ. χρησίμ. ἢ
 ἡ κυβερνήτης πλοῦς, καὶ τῆς ἀσκήσεως ἐμπι-
 ρ. ὡς φησὶν ἔνθεν. Μαθητῆς. τὸ δὲ ὡς τα-
 ριγτῇ τάξει τις τέ-
 χνας μα-
 θεῖν δεῖ.
 Οἱ τότε οἱ
 ἐν σχολαῖς
 διὰ τὴν
 διὰ τετα-
 γμένοι.
 Διδάσκαλ. καλῶς συμελὲς φρονεῖς, ἀδυνά-
 τον γὰρ κατὰ ξυνοφῶντα, πολλὸς τεχνώμενον
 ἄθρονον, πάντα καλῶς ποιεῖν. καὶ σοφὸς
 παντὶ ὅττι Πλάτωνος νόμος, ὅτι ἕκαστον τῶν
 πολιτῶν μίαν τέχνην μόνον μαθεῖν, καὶ ἄλ-
 λης διδάσκειν κελύων. ἵνα ἐν τέχνῃ
 οἱ νεανίσκοι κατὰ τὸ πρόσταγμα τῶν παιδα-
 γωγῶν

FAMILIARIA.

Præceptor. Maxime, præsertim si natura idonea, si Magister boni judicii, seu gubernator exercitationis usu peritus & fideiis accedat. Discipulus. Constituto igitur sine studiorum, quem sapientem, & eloquentem pietatem esse dixisti, quid porro agendum est? Præceptor. Primum.

Ordine certo, quem fidus & usu peritus præceptor monstrabit, artes vita necessaria discenda, & velut per gradus scalarum ab inferioribus ad superiores transfundendum est. Discipulus. Fortasse eo

consilio sapiens antiquitas gradus in Scholis instituit, & artes ipsas distinxit, ut videlicet singulas velut in classes suas loca distributas, ordine & tempore non-veniente, facilius & rectius percipere juvenilis ætas possit. Præceptor. Rectè sentis. Nam impossibile est, ut quis multa simul faciat, & eadem rectè, ut verissimè Xenophon dixit. Et sapientissima lex est Platonis, quæ unumquemque civem, unam tantummodò artem discere, & profiteri jubet. Quare quancunque artem adolescentes de consilio Præ-

Ordine certo artes discende sunt.

Gradus in scholis cur instituti sint.

COLLOQUIA

γὰρ μαθόντων περιήρουνται, πούττω
 ἕξ ἑνὸς ἀπαρχῆς ἕξ ἑνὸς βιβλίου μόνον, τὸ μεθοδι-
 μόνον βι. κῶς τὴν τῆς τέχνης περίχλυν εἰς ῥητὰς τό-
 βλίου τὰ πρὸς μεριζομένους, δηλαδὴ τὸ, μαθήσασιν,
 τῶν τε μηδὲ ἐν τῇ μεταξὺ χρόνῳ, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς
 χνῶν κε- ἐποθέτως βιβλία εἰσογράφωσαν, πρὶν αὐτὸ
 Φάλαια εἰς ἀκέρβη μνήμην ποιῶσι. μαθητῆς. ὅσα
 μαθητῆς. περὶ τὰς τῶν τεχνῶν περιχλὰς καὶ κε-
 Φάλαια ἕξ ἑνὸς μόνον βιβλίου, πεπαιδω-
 μένως γυγναμμένους, μαθεῖν διλέχθης, παρ-
 εροσῆκει τα πάντα πασι ἐπαληθεύω. νυνὶ δὲ τὸ ἐν τῶν
 σινατάτ- ὁρμήων συγγραμμάτων ἀναγνώσῃ ποιη-
 τειν κοι- τέον ὅτι, ὡς σὺ πυθέσθαι ὅτι θυμῷ. δι-
 νῆς τῶ- δασκαλῶ. ἐν τῇ τῇ συγγραμμάτων ταχῆς
 πρὸς Φι- ὡς ἀναγνώσῃ (ὡς περὶ τῆς στωϊκῆς αἰ-
 λουσι Φι- κροσῆως, καὶ τῆς οἰκείας ἐπακολούθησας,
 ρῆς. ἥς ὁδῶς ἀμειλιτέον, ὅς ἐστιν) μέγα
 συμφέρει, κοινὰς τὸ πρὸς ἀπὸ τῆς τάξεως ἀνα-
 γεννημένους ἔχειν, πρὸς ἃς ἀπαντα, τὰ
 ἐν τῇ συγγραφῇ, ἀναγνώσῃ τῷ ἀγαθῷ ὑ-
 πέρχοντα καὶ ἀξιωματικόντα ἀπαντᾷ, θεῖ
 ὡς οὐκ ἐστὶν, καὶ ὥσπερ εἰς ῥητὴν τὰ ξιν
 ἀνέμειν. Μ. ἀλλὰ πούττω ὡς οὐκ ἐστὶν σὺ
 περὶ τὸ ἀδρεῖσαι κοινὰς τὸ πρὸς ἐν βιβλίῳ, τὸ δὲ

Πλάτ.

FAMILIARIA.

ptoris discere instituent : eam initio ex
UNICO tantum LIBELLO, qui eru-<sup>Ex unico
tantū libel-
lo summa
artium dis-
cenda.</sup>
dita methodo summam artis in locos cer-
tos distributam explicet, cognoscant :
nec alios interea ejusdem argumenti li-
bellos in manus sumant, priusquam illum
edidicerint. Discipulus. Quae te summis
artium, ex unico tantum libello metho-
dicè conscripto, discendis asseruisti, illa
mibi omnia probantur : Nunc porrò quid
mibi in lectione bonorum. Autorum præ-
cipue agendum sit, ex te audire cupio.
Præceptor. In lectione Autorum (ut
de diligenti auscultatione, quæ nullo modo
negligenda est, nihil dicam) utilissimum
est, LOCOS COMMUNES, certo or-<sup>Instituenda
Loci com-
munes Phi-
losophici.</sup>
dine distributos habere, ad quos omnia
quæ in lectione Autorum insignia & co-
gnitione digna occurrunt, annotentur :
& velut in classes certas digerantur. D.
Sed huic admonitioni de colligendis in
certum librum Locis communibus, dictum

COLLOQUIA

Πλάτων Θ' ἐν Φαίδρῳ ἐναντιῶσθαι δοκεῖ δη-
 λῶν ὅτι τὰ γράμματα λήθην καὶ ῥαθυμίαν
 μᾶλλον, ἢ μνήμην καὶ διδαχὴν ἐν τῶν μα-
 θόντων ψυχῇ παρέχει. μέμνημαι καὶ σ-
 πεύττω τὴν γνώμην παλαιοῖς διδασκατοῖς
 ἔχοντες : τὸ ὅτι ἕκαστος εἰδέναι οἶέσθω, ἔχ-
 ῃ σου ἐν τοῖς βιβλίοις γεγραμμένον φυλάττει,
 ἀλλ' ὅσοντες εἰς ἀκέρβη μνήμην ἔθηκε, καὶ
 ὅταν τὸ πρᾶγμα καὶ χεῖσις ἀπέτῃ, πρὸ χει-
 ρὸν ἔχει. διδάσκαλος ταῦτα μὲν, ὡς λέγεις,
 ἡτῶς ἔχει, ἀλλ' ὁ μὲν ὅσοι δὴ ποκρίνομαι, ἔχων
 ῥυχαῖω. καί ποτε ὅσα μὲν ἕκαστος μεμνήσθαι
 καὶ εἰδέναι ἐθέλει, σὺν εἰς τὰ χαρτίαι, ἀλλ'
 εἰς τὴν ψυχὴν ἐγγραφῆναι δεῖ, ὅμως ἔτι
 εἰμυνητοὶ καὶ θησαυροὶ τῶν κοινῶν τόπων, πρὸς
 τὸ μνημόνευεν ὅσα πρὸ πτερον ἀεὶ γνωμῶν, ἢ ἐ-
 μάθω μὲν, μέγα ὀφθαλμοί, καὶ ὡς εὐπορώ-
 τατον ταμεῖον εἶναι, ἐξ ἧς πρὸς ὅπως βέλυσαι
 πρᾶγματα, καὶ γνώμας, καὶ ὁμοιοτήτας, καὶ
 ἰσορρίας, καὶ τὰ ἄλλα ταῦτα, ὅτι περὶ π-
 νθος λόγους ποιεῖσθαι ἢ γράφειν δεῖ, πρὸ χει-
 ρίσεσθαι φιλομαθεῖς τῶν νεανίσκων διωήσου-
 νται. Μαθητὴς, περὶ τῆς μνήμης εἶναι, ἢν Πλά-
 τας τῆς παιδείας ταμεῖον ὀνομάζει, ἡ εἰ-
 δέναι

FAMILIARIA.

Platonis in Phædro refragari videtur, quod monet, literas & scripta oblivioni & desidia magis occasionem, quam memoria & doctrina præsidium adferre. Memini etiam te crebris usurpare sermonibus hanc sententiam: Tantum unusquisque se scire existimet, non quantum in libris scriptum adservat: sed quantum memoria fideliter tenet, & ubi res ac usus postulat, promptum habet, Præceptor. Vera quidem sunt, quæ dicis: sed tamen habeo, quod respondeam. Etsi illa quæ quis meminisse & scire cupit, non chartis, sed animo inscribere debet: tamen hi indices & thesauri locorum ad recordationem eorum, quæ antea legimus, aut didicimus, plurimum prosunt, & velut instructum penu sunt, ex quo copiam optimarum rerum, sententiarum, similitudinum historiarum, & huius generis alia cum de re aliqua dicendum aut scribendum est, depromere studiosi adolescentes possunt. Discipulus. Quid igitur de memoria, quam eruditionis promptuarium Plutarchus no-

ΕΠΙΛΟΓΗ.

ἡ μνήμη
φύλαξ ἡ
παιδείας.

ἡ τὴ μνη-
μονεύειν
τέχνη.

ἡ βελτίστη
ἡ ἀκρι-
βεστάτη
ἡ μνήμης
τέχνη.

δέναι προσήκει; Διδάσκαλος. ἀλλ' οὐκ οὐδὲ
λαξ καὶ θηταυρὸς τῆς παιδείας ἡ μνήμη οὔτιν.
ὅτι τὴν ἐπινοήσασαι ταύτην καὶ τὴν συνεχῆ
τὴν ἐκμάθῃν πόνον αὐτὴν σφείζω, ἐκάστας ἡ-
μέρας οἱ φιλοσοφίαν ὄντες ῥητὸν χρῶνται
ἀνατρέχοντες οὐκ οὐδὲ μαθητὴς. καὶ τῆς ἐ-
μνημονεύειν τέχνης, περὶ ἧς Σιμωνίδης τὸν
Χίον, καὶ ὕστερον ἄλλους πῶς ὡς ἀγαθὰ
ὡς δὲ δωκεῖν αὐτῷ, τί λέγεις; Διδάσκαλος.
εἰ καὶ ὁμολογεῖται τὴν μνήμην βοηθεῖν τῇ
ἀρετῇ, καὶ τῇ σώματι εὐεξία, καὶ τῷ σώματι
ψυχῇ, καὶ χρόνῳ ἐωθινῷ, καὶ συμείοις ῥητοῖς;
ὁμῶς βελτίστη καὶ ἀκριβεστάτη τῆς μνήμης
τέχνη οὔτι, τὸ πολλὰ καὶ ἡμέραν ἐκμάθῃν, καὶ
ταύτῃ συνεχῶς ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβεῖν, καὶ ἀ-
μαρτῆσαι πρὸς τὸν βίον, ἐὰν γὰρ τῆς μνήμης
ἀμυλῶσιν οἱ μαθόντες, καὶ ἀργία, ἡ σχολή,
ἡ βαθυμία, ἡ τευφαῖς αὐτὴν ἐκκινεῖ-
σιν, ἢ ἡ πῶς καὶ μάταια ὅτι μα-
θῇ πόνος ἔσται, ἢ ἐὰν εἰς ὕδωρ γράφω-
σιν, ἢ εἰς ψάμμον σπείρωσι. διόπερ' ἐν τῶν
πρώτων καὶ πάντων ἀναγκαίων μερῶν τὴν περὶ
τῶν γράμματα σπουδάζειν εἶναι νόμιζε, τὴν
τῆς μνήμης συνεχῇ καὶ συχνῇ ἀσκήσει.

FAMILIARIA.

minat sciendum est? Præceptor. Præcipuus ^{Memoria} custos, & thesaurus eruditionis est ^{custos eru-}
MEMORIA, cui excolenda, & assiduo ^{ditionis.}
 ediscendi labore formanda, singulis diebus
 certum tempus tribuere singuli studiosi
 debebunt. Discipulus. De arte autem
 memoria, de qua Simonidem Cbium, &
 postea alios nonnullos certa quedam præ-
 cepta tradidisse audio, quid dicis? Præ-
 ceptor. Etsi iuvare memoria dieta, &
 bona valetudine, & loco silenti, & tem-
 pore matutino, & notis certis, constat: ^{Ars memo-}
 tamen ars memoria omnium optima, & ^{ria.}
 certissima est, multa assidue ediscere, &
 mandata memoria sæpè repetere, ac ad u-
 sum transferre. Si enim memoriam negli-
 gent discentes, & otio, desidia, torpore aut
 delitiis enervari sinent, non minus inanis ^{Quenam}
 & supervacaneus discendi labor erit, quam ^{omnium a-}
 si in aqua interea scriberent, aut arena se- ^{prima &}
 mina mandarent. ^{certissima}
 Quare unum ex præ- ^{fit.}
 cipuis & maxime necessariis studiorum
 partibus esse statuas, frequentem &
 assiduum memoria exercitationem,
 & mul-

COLLOQUIA

Ἡ δὲ γρα-
φὴν ἀ-
σκησις
σχεδᾶσα
καὶ συνε-
χὴς ἀνα-
γκάια.

Ἐπαναλή-
ψεις, ἐξε-
τάσις, δια-
λέξεις,
μελέταις,
ἐδὲ ὑ-
περορᾶν.

καὶ τὸν τὰ πολλὰ ἐκμασθάνειν πόνον. μετὰ δὲ
τὴν τῆς μνήμης ἐργασία, ἡ μάλιστα τῆς
συνέσεως φύλακα εἶναι ἔφην, πολὺ τρυῶπον
καὶ πάντῃ πασιν ἀνάγκαϊον τὴν ἀληθινῆς
παιδείας ὄργανον εἶναι, ἢ σχεδᾶσα καὶ συνε-
χὴς τοῦ γραφῆναι ἀσκήσις, πρὸς μίμησιν καὶ
ιδεῖαν τῶν σφῶς, καὶ φάνερως, καὶ ὀπιχαι-
τως λεγόντων, διὰ πεπονημένην. ὡς περ ἐν ὁ-
ἀπελλῆς, ὅταν τις ἔδεν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης ἐξε-
ργασίας, ὡς τὴν τῆς ἡμέρας διόβολιν πεν-
θῶν, λέγειν εἴωθε, σήμερον ἔδεμίαν γραμ-
μὴν ἤγαγον. ἔτις οἱ σχεδᾶσοι τῶν νεανί-
σκων ἔδεμίαν ἡμέραν εἰσὶν παρελθῆναι, ἐν
ἣ ὅκ ὀπισθῶν, ἢ λόγῳ μέρεθαι, ἢ ὡδᾶς
τινας σιωπῆσαι. πρὸς ταύτην τὴν γραφί-
κην ἀσκησιν εἰς τὰ ὠφελιμώτατα τὰ αἰσθη-
τικὰ εἶναι καὶ σφίξαι τὴν παιδείαν ὄργα-
να, ἢ γὰρ αἱ ἐπαναλήψεις καὶ ἐξετάσεις ἐπὶ
δε αἱ διὰ λέξεις καὶ μελέταις σχολαστικαὶ πρὸς
ἐλθῶσιν, ὅκ ἐστιν ὅπως ἐ(τὰ θὰ τὸν πόνον
ἡμῶν ἐλυγῆνται) ἢ σιωπῆσις, καὶ ἢ τὰ λέγειν
καὶ γραφῆναι διῶαμις, ἢ ἐν δέχῃ τὰ λόγῳ τὰ
ἡμετέρας τέλει τῶν ἐργῶν ἡμῶν εἶναι ἐλέξα-
μεν ἀκόλουθον.

FAMILIARIA.

Et multa ediscendi laborem. Post cultu-
 ram memoria, quam dixi potissimum re-
 rum cognitionis seu sapientiae custodem es-
 se, precipuum Et maxime necessarium ve-
 ra Et solida eruditionis instrumentum,
 est stili exercitatio diligens Et assidua, ad
 imitationem ac formam eorum, qui pru- Stili exer-
citatio dili-
gens Et as-
sidua ne-
cessaria.
 denter Et perspicue Et eleganter locuti
 sunt, directa. Ut igitur Apelles, quoties
 nullum suae artis opus fecisset, velut de-
 plorans jacturam diei, dicere solebat: Nul-
 lam hodie lineam duxi: Ita studiosi ado-
 lescentes nullam diem elabi sinant, in qua
 non vel epistolam, vel orationis partem,
 vel versus aliquot connectant. Ad hanc Repetitio-
nes Exami-
na, Dispu-
tationes,
non sunt
negligen-
da.
 stili exercitationem si utilissima paranda
 Et confirmanda doctrinae instrumenta,
 videlicet repetitiones Et examina,
 tem, disputationes Et declamationes
 scholasticae accesserint, non dubium est,
 quin DEO fortunante labores nostros,
 recte judicandi, Et dicendi ac scribendi
 facultas, quam initio huius sermonis no-
 stri, finem studiorum nostrorum esse dixi-
 mus, secutura sit.

Ex

COLLOQUIA.

Φιλομα- ἐκ πάντων ἢ τῶν εἰρημένων ῥαδίως κατὰ μα-
θη- θείκ' ὅτιν, ὅτι Φιλομαθὴς σχολαστικὸς ὅτι ὅτις
λαστικός αἰότως καὶ ἀτάκτως περὶ τὰ γράμματα
πρ. σπασάξει, καὶ κατ' ἡμέραν πᾶσας ἐν σχολῇ
ἀναγνώσκει ἀκρίτως ἀκροῦται, καὶ πάντων
καθηγητῶν ῥήματα συρράπτει, καὶ ῥαψωδίας
πολλὰς σελίδας ἀναγνώσκει καὶ διὰ πολλῶν
συγγραφέων πλανᾶται· ἀλλ' ὅς το πρὸς τὸ
τέλ' ἢ τὸν σκοπὸν, εἰς τὴν πρὸς τὰ γράμματα
τα πρὸς τὴν συντείνειν δεῖ, συνετῶς πρὸς
εἶτα ἢ τὰ πρὸς τὸ ἐπιπυγχεῖν τέττα ἢ τέ-
λ' ἀναγκαῖα νυνεχόντως πρὸς αἰρεῖται, κα-
ταῦτα δὲ, ἐν τῷ ταῦτα πρὸς αἰρεῖται καὶ φυ-
λάττει ἐνθύμησιν καὶ σπυρίδι, καὶ μελέτῃ, καὶ
συνέχειαν, καὶ πόνον ἐπομένει. ἀλλ' ἐξαρ-
κούντως νυνεχῆται περὶ τέτων. Ἐγὼ μὲν, ὅσα
ἢ ὁρθῶς μαθαίνει καὶ ἀφύνει τὴν πρὸς τὰ
γράμματα σπυρίδι, ἀμα μὲν πρὸς ἀν-
δρῶν τῆς παιδείας ἀληθῶς τεκνηκόντων, πα-
ραδοθέντα μέμνημαι, ἀμα δὲ ἰδία ἐμπηρία
καὶ συνεχεῖς μαθεῖν χεῖρ γινώσκοντα ἐχρη-
κα, τέτων σοὶ ἀσμένως καὶ πιστῶς μετέδω-
κα. τῷ ἢ θεῷ εὐχομαι, ταῦτα σοὶ μέγι-
στε ἀφελῆσαι ποιῆν. Μαθητὴς. ὅσα σὺ, ὡς διδά-

καλε,

FAMILIARIA

Ex omnibus autem, quæ dicta sunt, Diligens
Scholaſti-
cus qui ſit.
facile vides, quòd diligens Scholaſticus
non ſit, qui in ſtudiis ſine certa ratione,
& ordine vagatur, qui omnes in ſchola,
lectiones quotidie ſine iudicio audit o-
mnia dictata excipit & rapsodias pro-
lixas coacervat, vel quotidie magnum
numerum paginarum perlegit, & per mul-
tos ac varios autores graſſatur. Sed qui
primum ſinem & metam, ad quam diri-
genda ſint ſtudia, prudenter proſpicit:
Deinde media, ad ſinem illum aſſequen-
dum neceſſaria, rectè eligit; Poſtea in
Mediis illis parandis & tenendis præſtat
intentionem animi, curam, vigilantiam,
aſſiduitatem & laborem. Sed de his qui-
dem hætenus. Ego quæ de ratione diſcen-
di & ſtudiis rectè inſtituendis, partim à
doctiſſimis viris tradita eſſe memini,
partim propria experientia, & aſſiduo
uſu diſcendi cognita habui, ea tibi liben-
ter & fideliter impertivi, quæ ut tibi ma-
gno uſui ſint, Deum toto pectore precor.
Discipulus. Quæ tu, præſantiſſime præ-
ceptor:

COLLOQUIA.

σκάλε κράτιστ, πρὶ μὲν τοῦ τέλους τῆς ἐν τῇς
 γραμματικῇ πρὸς, καὶ πρὸς τῆς τῆς μαθηταίνου
 τάξεως, καὶ πρὸς τῆς κεφάλαια τῶν τεχνῶν
 ἐξ ἑνὸς βιβλίου, μεθοδικῶς γεγραμμένον, μά-
 θειν, καὶ τῆς κοινῆς τῶν πρὸς συλλέγειν, καὶ πρὸς τῆς
 τῶν μνήμην ἀσκήσαι, καὶ περὶ τῆς ἀσκήσεως γρα-
 φικῆς, καὶ περὶ τῶν ἐπαναλήψεων, καὶ ἐξετά-
 σεων, ἐπὶ δὲ πρὸς τῶν πρὸς τῶν Διαλέξεων καὶ
 μελετῶν σχολαστικῶν, ὑπερῶν, καὶ εὐχρημο-
 νως διελέχθης : ταῦτα ἔτις ἡδὲως ἀκήκοα,
 ὥστε ἐλπίζω ἐκεῖνα μὴ μόνον ἑμοί, ἀλλὰ καὶ
 πολλοῖς ἄλλοις οἷς τέτων μεταδῆναι μέλλω,
 μάλιστα σιωοῖσιν. ὅτις ἀμύμος ὅτι διδασκα-
 λοῖς τοῖς τῆς σοφίας ἀληθινῆς κοινωνήσαι, ἰ-
 σόρροισιν ἡμῶν καὶ μισθὸς ὅτι αὐτοῖς τὴν
 θεὸν τὸν παντὸς ἀγαθὸν καὶ παιδείας σωτήριον
 αἴτιον ὄντα, ὡς διώομαι μάλιστα ἰκετεύω,
 σοὶ ἀξίαν χάριν, ὡν εὐπέπονθα ὑπὸ σοῦ,
 ἀποδῆναι, καὶ τὰς πόδας ἡμῶν ἀθροῖν, καὶ βοη-
 θεῖν, καὶ πάντας ἡμᾶς διδάσκῃν τε ἐν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ αὐτῇ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς σωτήρια
 μαθητῶν καὶ διδασκῶν,
 Ἀμήν.

Τέλος τῶν Διαλόγων.

RECTE STUDENDI.

ceptor, de fine studiorum nostrorum, de ordine certo discendi, de summis artium ex uno aliquo libello methodicè scripto discendis: de colligendis Locis communibus: de excolenda memoria: de exercitatione Stili: de repetitionibus & examinationibus: item de Disputationibus & Declamationibus Scholasticis, prudenter & graviter disseruisti, hac tanta cum voluptate, & audivi, ut sperem illa non solum mihi, sed & pluribus aliis, cum quibus ipsa communicare decrevi, utilissima fore, cum autem sciam, Præceptoribus, qui veram sapientiam nobis impertiunt, parem honorem, & pretium à nobis referri non posse, Deum fontem omnis boni & doctrine salutaris toto pectore oro, ut tibi præstis in me amplissimis beneficiis cumulatè gratiam rependat, & labores nostros gubernet & adjuvet, & nos omnes doceat & regat, ut Christo grata, & Ecclesie ipsius, ac nobis salutaria discamus & doceamus AMEN.

Finis Colloquiorum.

I

IN

IN ORATIO.
NEM CLARISSIMI
VIRI,

D. JOHANNIS POSSELI,

EPIGRAMMA.

Maxima pars hominum non cernit quomo-
do vivat;

Cum vixit, primum vivere discit homo.

Maxima pars juvenum non cernit, quomodo di-
scat:

Discere discit, ubi se didicisse negat.

Lex divina pie nobis sit regula vi-
va,

Regula discendi vitæ sit ordo bonus.

Hæc quem perspicua pingens Oratio signis

Auro est digna, Cedro digna probanda

Scholæ.

Johannes Frederus D.

DE RATIONE DISCENDÆ AC DO- cendæ linguæ Latinæ & Græcæ.

Oratio.

JOHANNIS POSSELI.



U M M U L T A S A-
pienter à majoribus no-
stris inventa atque insti-
tuta sunt, tum nihil præ-
clarius, quàm quod in pu-
blicis hisce congressibus non solum
Idoneis hominibus, honesta vitæ ac
eruditionis testimonia tribui, sed et-
iam de rebus bonis orationes habe-
ri voluerunt, quibus auditis, juvenes
partim de suscipienda & ingreden-
da studiorum ratione, rectè erudi-
rentur, partim ad amorem literarum
& virtutis excitarentur, partim spon-
tè currentes exacuèrentur. Non
enim ad ostentationem eloquentiæ

DE LINGUA

aut doctrinae orationes nostras recitamus. Sed ut imperator bonus & militarius instructa acie, tyronibus certa, quædam pugnandi præcepta dat, perterritos à timore deducit, & paratos ac fortes milites ad strenuè pugnandum hortatur: Ita nos in hisce conventibus & imperitiores docere, & languentes excitare, & paratos ac pleno gradu ingressos, ad verum decus inflammare solemus. Hi fines cum nobis indicendo propositi sint, non dubium est, quin omnes sapientes viri, cum multos alios veteres & honestos mores, tum hos scholasticos gradus & spectacula Promotionum, in quibus de ejusmodi bonis rebus disserimus, magnifaciant, colant, & omnibus modis ornanda ac conservanda esse putent.

Cum autem mihi hoc tempore officii ratio dicendi necessitatem imponat, & Encomia hominum præstantium ac rerum, omnium contentione laudatarum, Item *ad quædam* & adhortatio

LATINA ET GRÆCA.

tationis utiles ab aliis, qui eloquentia
valent, sæpe hîc recitatæ sint, breviter
indicare decrevi, qua ratione Lingua *Locus des*
Latina & Græca commodè discenda *cilitatis.*
& docenda sit. Hoc argumentum, et
si oratorem plenum atque perfectum
requirit: tamen cum non tam verba
& actio dicentis, quàm res, quæ dicun-
tur spectandæ sint, dicam de hac mate-
ria illa, quæ partim ipse longo usu, par-
tim, aliorum prudentum hominum
judicio ac testimonio edoctus, vera
esse, & cum re ipsa congruere, judica-
bo. Ac à vobis Clarissimi viri, & studio
si juvenes, amanter peto, ut me, quod
vestra sponte facitis, benignè attentè
que audiat. Perficiam enim, Deo ju-
vante, ut me de re tam utili, & necessa-
ria, non omnino ineptè aut perperam
dixisse fateamini.

Primum autem mihi videtur de *Partitio pro*
tempore, quo pueri in scholas Latinas *positionis*
ducendi, & qui labores ipsis imponen- *quatuor*
di sint, Deinde de exercitiis scribendi, *memoria.*
& ratione emendandi scripta, Poⁿ

DE LINGUA

quando Græca proponi, & quo ordine
& modo illa tradi debeant. Postremo
de exercitiis Græcis esse dicendum.

1. *Membræ.*

Pueri literis adhibendi sunt anno ætatis sexto vel septimo, si omnino fieri potest. Tunc enim ingenia, non planè stupida & tarda, ad percipiendam doctrinam idonea sunt. Et simul ac Latina legere noverunt, proponendæ sunt illis octo partes Orationis ex puerili aliquo libello compendiosè scripto, & assuefiant ad ediscenda paradigmata Declinationum & Conjugationum, & Vocabula Rerum ex compendio Hadriani Junii, aut simili libello, cujus Germanica versio cum puerorum idiomate congruat. Quorsum enim attinet, pueros, pistraci more verba non intellecta reddere, & eos inutili labore onerare? His addatur Cato, & similia dicta sententiosa, ex proverbiiis Salomonis & Syracidæ, propriè & Latine redditis (hi duo enim Autores, omnes Gnomologos scriptores & rerum bonitate, & figurarū venustate longè superant)

LATINA ET GRÆCA.

perant (quæ pueris propriè & Perspicuè explicentur, & in cuius repetitione singulæ voces examinentur, ut & partes Orationis probè novisse, & exactè Nomina & Verba inflectere pueri discant.

In his cum annum unum aut alterum exercitati sunt, proponenda est illis Grammatica Latina, breviter & nervosè summam artis continens, quæ assiduè tractanda, inculcanda, & exemplis ex probatis autoribus desumptis, illustranda est. Neque in his præceptis nimis diu magister immorabitur, ut & quidem aliquando fit, & ego memini, in quadam Schola, integro quinquennio Grammaticam ad finem perductâ esse, cum industrius præceptor sex mensium spacio eam facîle absolvere possit. Neque propter aliquos hebetes & stupidos, alii bonæ indolis pueri negligendi sunt. Sæpè enim magistri una & eadem opera multis, inq; diversi progressus discipulis, inservire volètes, alios, bono ingenio præditos,

DE LINGUA

remorantur & impediunt, His igitur qui jam superiorem classem ascendunt, Epistolæ Ciceronis, & similia scripta, proponenda sunt.

*Refutatio
opinionis
quorundam*

*Grammatica
præcepta
accuratè di-
scenda sunt.*

Ut autem pueri non nimis diu in discendis præceptis Grammatices detinendi sunt: Sic damnanda & explodenda est illorum sententia, qui libera- lia ingenia labore ediscendi præcepta, non oneranda, sed Linguam Latinam lectione bonorum autorum tantum, discendam esse dicunt. Et si enim præcepta & Regulæ Grammaticæ ad rectè loquendum & scribendum non sufficiunt: tamen propter maximas & necessarias causas, diligenter, & accuratè disci debent.

*Quid secun-
da classis
pueris in ex-
plicatione
autorum
præcipue in-
dicandum
sit.*

Et quia his pueris, quos secunda classis auditores nomino, non tam sapientiæ seu rerum, quam orationis for- mandæ causa, Autores proponuntur, præceptor, ut singulari diligentia vim & significationem, ac pondera verbo- rum, item similium seu Synonymorū differentias, phrasas, compositionem, &

LATINA ET GRÆCA.

& similem effingendæ orationis rationem, pueris monstret, operam dabit. Quod quò rectius & commodius fieri possit, ostendat in scriptis Ciceronis, quæ locutiones à materna lingua discedant, quomodo hanc vel illam sententiam germanicè explicaremus, itē in quibus vernaculam linguam imitemur, in quibus verò non: ut hac ratione latinitatem à germanismis separare, & purè & eleganter latinè loqui & scribere, ac Ciceronis scripta in primis amare pueri discant, memores dicti Quintiliani: Ille sciat se multum profecisse, cui Cicero valdè placebit.

Ante omnia autem cavendum est, ne sine discrimine scriptores prælegantur, & pueri varia & multiplici Non variis
auctores pueris
proponendi. Auditorum auditione turbentur. Constat enim plerosque Autores, non solum toto orationis genere; sed etiam vocibus & loquendi modis inter se dissimilimos esse.

Quod multi boni viri hoc nostro tempore, qui magnum laborem & studium

DE LINGUA

dium in scientia aliqua præclara & utili posuerunt; priventur tamen vera illa gloria; quod non literata oratione, ea quæ tenent, vel proferre, vel literis mandare possint, nulla alia causa est, quàm infelicitas primæ ætatis, quæ aptis lectionib. & necessariis exercitiis, ad linguam Latinam informata non est.

*Capnionis
dictum.*

Audio doctissimum virum Johannem Capnionem interrogatum, cur hoc tempore homines non tam docti essent; quàm temporibus Ciceronis & Quintiliani, respondisse; illos tunc habuisse paucos libros, eosque bonos, quos diligenter & assidue legendos sibi familiarissime cognitos fecissent; nunc autem se obruere homines varietate & copia librorum. Si verè cogitare volumus, non omnino erravit Capnion. Nusquam enim est, qui ubique est. Et qui, quò destinavit, pervenire vult, quam sequatur viam, non per multas vagetur: non ire istud, sed errare est, ut verè & sapienter Seneca dixit. Quare explosa è ludis puerorum præcipuè Auctorum

LATINA ET GRÆCA

torum multitudine, unum genus sermonis idque optimum proponatur, in quot antis per detineatur dum omnia purè & latinè proferre, & auctoris vim ac elegantiam loquendo & scribendo utcunque exprimere possint. Et dum ad alios veteres & recentiores scriptores tutò admittentur, quos non minori cum utilitate quàm iudicio, pervolutabunt.

De exercitio latinè loquendi hic non dicam. Sciunt enim viri docti & sapientes, id omnino necessarium esse, & sine magno discentium incommodo negligi aut omitti non posse. Qualia autem exercitia pueris proponenda sint, paucis indicabo, si prius, quibus virtutibus lud magistri & pedagogi præditi esse debeant, dixerò.

Primum necesse est eos, qui alios utiliter erudire volent, Latinè doctos esse, & vias ac rationes docendi expeditissimas tenere. & humanitate ac facultate delectandi & excitandi pueros valere.

*Exercitium
Latinè lo-
quendi in
Scholis ne-
cessarium.*

Quomo-

DE LINGUA

Quomodo enim potest alios docere, qui ipse purè & emendatè loqui nec potest, nec id ipsum loquendo & pronunciando præstare, quòd à suis discipulis requirit?

Deinde cum maximam vim habeat ad felicem in studiis progressum via & ratio docentis, prudens magister omnia, dextrè & explicatè proponet, & discipulos in illis, quæ proposita sunt, utiliter exercebit, id autem, quomodo fieri debeat, suo loco clarius ostendemus.

Quantum verò Humanitas præceptoris & alacritatis & amoris erga bonas literas adfert, tantum sævitia & crudelitas teneros & imbecillos animos frangit, & à studiis deterret. Quare meminerint præceptores, se erga discipulos, ut erga filios, affectos esse oportere, nec vel nimia austeritate, vel plagis, vel diris execrationibus, igniculum à natura datum, extinguere, sed potius comitate paternâ excitare, & inflammare debere.

Neque

LATINA ET GRÆCA.

Neque verò hæc ita accipienda sunt, quasi pueri ignavi & contumaces debita pœna coercendi non sint, aut virgis in Scholis omnino non sit utendum, ut quidem nonnulli existimant. Nam ut pius & φιλόσοφος πα-
 ter educat liberos suos, non solùm per
 νομοθεσίαν seu doctrinam, sed etiam per
 παιδείαν, hoc est, per assuefactionem,
 quotidiana exercitia, exempla, & tem-
 pestivas castigationes (nam hæc qua-
 tuor appellatione disciplinæ continen-
 tur) & memor dicti Salomonis: Pater
 qui parcit virgæ, odit filium suum:
 pueros petulantes ferula cædit, eamq;
 in conspectu liberorum collocat, ut
 semper incurrens in oculos, eos in di-
 sciplina retineat, & lasciviam coerce-
 at: Ita præceptori, qui parentum vica-
 rius est, & eorum partes sustinet, in in-
 stitutione discipulorum iisdem mediis
 utendum est, quare nec virgæ, nec aliæ
 opportuna animadversiones, ex Scho-
 lis tolli aut debent aut possunt. Est
 enim metus pœnarum velut ἐξ ἀνάγκης,

Occupatio.

Virgæ op-
 portuna ca-
 stigationes,
 ex Scholis
 tolli non
 possunt.

&c

DE LINGUA

& custos officii ac diligentiae discipulorum, sine quo, maximè in hac delinquenti mundi senectute, cum mores juventutis ad nimiam ignaviam & contumaciam incubuerunt, florens illa aetas in officio retineri non potest. Sed in omnibus modus servandus est, & ira removenda, cum qua nihil rectè fieri, nihil considerari potest.

*2. Membris,
De exerci-
tibus scriben-
dis.*

Sed jam ad id, unde digressus sum, revertar. Primum scribendi exercitationis genus est, puero illa, quæ in Cicerone observanda esse audivit, temporibus, personis, locis, rebus etiam non nihil commutatis Germanicè reddita proponere, quæ ad imitationem Ciceronis in Latinum sermonem convertant.

*Ratio emē-
dandi scri-
ptæ.*

Ratio autem emendandi scripta optimam optimam & simplicissima est, Non præceptoris arbitrio, sed ipsius Ciceronis judicio, pueri compositionem emendare, illiusque epistolam vel locum, ex quo scribendi argumentum desumptum est, velut exemplar & speculam

LATINA ET GRÆCA.

culum, in quo videat, quod suo labori
desit; ei proponere. Nihil autem per-
niciosius studiis Linguae Latinae acci-
dere potest, quàm quod pueri, negle-
cta omni imitatione, à suis magistris
magis quàm à Cicerone ipso, & simi-
libus autoribus bonis, latinitatem di-
scere coguntur. Accedit eò quod illa
sæpe præceptores pueris verèda præ-
scribunt, quorum vel appellationes
vel loquendi modos, nunquam antea
audiverunt: imò quæ ipsi pædagogi,
quomodo rectè & propriè reddenda
sint, ignorant. Quare ante omnia ca-
vebit præceptor, ne puerum vel scri-
bere, vel loqui permittat, nisi istis mo-
dis & rationibus quas, non à se, sed ab
optimis autoribus didicerit. Quod
si tale argumentum propositum est,
cujus exemplum integrum in Au-
tore non extat, ut nec semper ex-
tare, potest, emendator illud ipsum
argumentum quod discipuli tracta-
runt, propriis verbis & phrasibus præ-
clare retextum & elaboratum illis
propo-

DE LINGUA

proponat, in quo sicut & in Cicerone cernant, quid suo scripto desit, & quantum ab illa forma discrepet.

*Secundum
exercitii
genus.*

Deinde ubi aliquandiu in hoc exercitio versati sunt, & in eo aliquid profecerunt, ad majora deducendi sunt, & curandum, & Ciceronis scripta facilia, & præcipue Epistolas ad verbum à Præceptore germanico sermone redditas, non inspecto exemplari, suo Marte latinè vertant, quæ ad eundem, quem dixi, modum emendanda sunt. Quod si assidue fit, non dubium est, quin facile pueri ad purè & eleganter scribendū assuefiant. Ut enim, cum in sole ambulamus, etiam si ob aliam causam ambulemus, tamen coloramur: Sic fieri non potest, quin cum hoc modo puer exercetur, ejus oratio assiduo illo usu & consuetudine coleatur, & puritatem ac suavitatem quandam Ciceronianam redoleat.

*Tertium ge-
nus.*

Tertium exercitii genus est, orationem latinam aliis verbis latinis, & Ciceroni usitatis, exprimere. Verum

id

LATINA ET GRÆCA.

id exercitium non ad hos pueros, sed ad perfectiores, & eos magis, qui characterem orationis effingere, quàm qui latine tantum loqui & scribere discunt, propriè pertinet.

Ut autem hæc scribendi exercitia diligenter & fideliter colenda sunt: sic & Latine loquendi exercitatio, de qua paulò ante dixi, nequaquam negligi debet. Quod quo rectius fieri possit, custodes seu coricæi constituendi sunt, qui & juniores Teutonicè loquentes, & grandiores vel Germanismis vel Solæcismis, vel denique Barbarismis utentes annotet, & ad magistrum deferant, à quo justa poena afficiantur. Utrumque n. exercitiū, latine scribendi & loquendi, in latinis scholis vigere debet, nec alterum ab altero separari potest. Nam ut prudentis & industrii informatoris est, illa quæ singulari studio, observanda, exercenda & imitanda sunt, puero indicare & proponere: sic is eadem, non solum scriptione, sed etiam locutione, imitabitur.

*Exercitium
latine lo-
quendi qua-
ratione col-
endum sit.*

DE LINGUA

III.

*Membrum
de studio
Græcæ lin-
guæ.*

Dixi de ratione servanda in insti-
tuendis pueris in lingua Latinâ, usque
ad annum ætatis undecimum, aut
duodecimum: restat nunc, ut de ratio-
ne tradendæ & discendæ linguæ Græ-
cæ, breviter disseram.

*Cur pauci
mediocrem
Græcæ lin-
guæ notitiâ
consequan-
tur.*

Quod pauci nostrum mediocrem
aliquam Græcæ linguæ cognitionem
consequuntur, vel quod studium ejus
nobis perdifficile videtur, nulla alia
causa est, quàm quod aut seris hoc
studium suscipimus, aut si suscipimus,
frigide in eo versamur, nec eo ordine
& modo, quo decet, in eo progredi-
mur. Ut autem in omnibus aliis re-
bus rectè, tempestivè & feliciter perfici-
endis: sic & in discendis literis Græ-
cis, ordo conveniens omnino necessa-
rius est.

*Vocabula
Græcæ.*

Quare ubi ab anno ætatis sexto
vel septimo, usque ad annum undeci-
mum in Latina lingua, ea, qua dixi,
ratione pueri exercitati sunt, (his e-
nim sex annis, nisi planè tardi & indo-
ciles sunt, Linguam Romanam ut cun-
que

LATINA ET GRÆCA.

que discere possunt) Græca vocabula ex Evangeliiis, ut vocant, Dominicalibus, ipsis proponantur, quorum quotidie aliquot ediscant, reciteant, & octavo quoque die illa, quæ præterita hebdomade didicerunt, ab initio repetant. Ut enim liberalia ingenia facillimè res bonas arripiunt & addiscunt: sic eadem ipsis facillè excidunt, si non diligenti & assidua repetitione inculcentur. His paradigmata Declinationum & Conjugationum Græcarum addantur, in quibus certis diebus exercendi sunt.

In hoc studio cum annum consumpserunt, Evangelia Græca, nō inspecta versione latina interpretari jubebuntur. Et quia hujus classis auditoribus nunc Grammatica Græca integrè proponitur, non solum in Nominum ac verborum inflexionibus, sed etiam in temporibus verborum activæ, Passivæ & Mediæ vocis formandis, ac Regulis Græcæ Syntaxeos præcipuis & maximè

*Evangelia
Græca.*

*Formanda
tempora
verborum.*

DE LINGŪA

*Græca Syn-
taxis.*

necessariis cum uno & altero exemplo
ediscendis, operam ponent.

*Gramma-
tica Græca
diligenter
discenda.*

Diligenter autem & accuratè, ut
dixi, hisce pueris Grammatica Græca
ediscenda est, quam qui tenet, sciat se
maximam partem molestiæ, quæ in
discenda hac lingua suscipienda & per-
ferenda est, devorasse.

*Qui auto-
res his disci-
pulis propo-
nendi sunt.*

Proponi autem quatuordecim,
quindecim vel sedecim annorum ado-
lescentulis debent Socratis oratio ad
Demonicum & Nicoclem, & illa, quæ
Nicocles inscribitur, Plutarchi Pæda-
gogia, faciliores & lepidiores Dialogi
Luciani, & Fabulæ Æsopi, ex quibus
præter verborum copiam, Phrases &
variarum rerum appellationes, ma-
gnam sapientiæ partem de gubernan-
dis consiliis, actionibus & moribus, si-
ne ullo tædio tenera ætas discere pot-
est. Et quia varietas delectat, ac vo-
luptatem parit, Græca Poemata, cujus-
modi sunt, Aurea Carmina Pythago-
ræ, Phocylides & postea Hesiodus, ac
quidam

LATINA ET GRÆCA.

quidam libri Homeri, lectioni oratorum admiscendi erunt.

His auditoribus, singulis septimanis breve argumentum latinum proponendum est, quod ad imitationem Isocratis, Demosthenis, & similium Autorum, in Græcum sermonem convertant. Nam ut in Latina Lingua optimos quosq; autores & legimus & imitamur: Sic & in Græca idem facere & nostram orationem ad Græcorum autorum sermonem effingere debemus. Nec imitandi sunt, qui ex Dictionario, vel Synonymis Græcis epistolas græcas, aut versus consarcinare solent.

Debet etiam hisce, de quibus dixi, discipulis, liber aliquis Epistolarum Ciceronis, qui faciliior & elegantior videbitur, proponi quem ordine Græcè vertant, & Præceptori certis horis exhibeant. Hoc enim si fecerint, eadem operâ puritatem latini sermonis & Græcam linguam addiscent.

III.

*Membrum
De exercitiis
Græcis.*

DE LINGUA

*Ratio emē-
dandi Græ-
ca scripta.*

Emendandi autem hæc scripta via expeditissima est, primum vitia, si quæ sunt, comiter indicare, & vel ipsum Autorem, ex quo argumentum scribendi depromptum est, vel præceptoris elaboratam versionem, quam cum sua conferant. ipsis ob oculos ponere. Ad hoc utile exercitium, & illud accedere debet, ut certis quibusdam horis nihil aliud ipsis loqui liceat, nisi Græcè. Ut enim in Lingua Latina, sic & in Græca illa, quæ puer audit, non solum scribendo, sed etiam loquendo ad usum transferre docet.

*Loquantur
Græcè.*

Occupatio.

*Græca Lin-
gue suavi-
tas.*

Neque est quod quisquam vereatur, ne pueri difficultate quadam aut obscuritate, à studio hujus Linguae deterreantur. Nam ut ipsi naturâ peregrinarum Linguarum amantes sunt, easque faciliè addiscunt: sic nulla alia lingua jucundior est, nec suaviore sono auribus illabitur, quàm Græca. Quare ut requies suave condimentum laboris est, ut Græcum dictum,

LATINA ET GRÆCA.

clum, ἡ ἀνάπαισις τῶν πόνων ἀετιμα-
ῖεν, monet: Ita Græcarum literarum
studium reliquis discendi laboribus
non modo tædium nullum adfert, sed
eos etiam jucundiores reddit, & qua-
dam oblectatione ac voluptate tan-
quam sale perspergit.

Quod autem de Græcæ Linguae stu-
dio ejusque exercitiis hætenus dixi,
non ita intelligendū est, quasi interea
Latinae lectiones prorsus omittendæ
aut desponendæ, vel etiam Musica, A-
rithmetica, & initia Dialectices &
Rhetorices, his grandioribus non unā
tradendæ sint. Debet enim simul ac
Latinae Linguae fundamentum jactum
est, utriusque Linguae, Latinae & Græ-
cæ, studium simul in scholis florere &
dominari. Maximè cum hæc Lingua-
rum inter se collatio tantas habeat
opportunitates, ut utramque hoc mo-
do & citiùs & faciliùs simul, quàm
alteram separatim pueri discere pos-
sint. Ut enim Latina Lingua sine

*Alia occu-
patione.*

*Linguae La-
tinae & græ-
cæ studium
debet simul
in scholis
florere.*

DE LINGUA

Græca non intelligitur, sic ne Græca sine Latina explicari & tradi potest. Cæteræ etiam artes, quarum modo mentio facta est, cum recreationis, cum utilitatis & necessitatis causa, simul cæteris Latine & Græcè discendi laboribus admiscendæ sunt.

De exercitiis illorum, qui ætate & doctrina proVectiores sunt,

Debent autem illi, qui ætate & eruditione proVectiores sunt, illustres autorum locos, insignes narrationes & historias, ex Græca Lingua in Latinam, & ex Latina in Græcam vertere.

Regula in versione observanda.

Sed meminerint studiosi, in convertendis Græca Lingua in Latinam, & contra, scriptis non semper verbum ex verbo exprimendum esse, sed dandam esse operam, ut si quid abhorreat à consuetudine & more ejus sermonis, in quem aliquid convertetur, id omittatur omnino. Quod à se observatum in convertendis orationibus adversariis Æschinis & Demosthenis Cicero affirmat. Sic enim in libro de optimo genere oratorum scribit:

Quo-

LATINA ET GRÆCA.

Quorum ego orationes, ut spero, ita
expressero, virtutibus utens illorum,
omnibus, id est sententiis, & earum fi-
guris, & rerum ordine, verba perse- *Repetit in*
quens eatenus, ut ea non abhorreant *regula.*
à more nostro. Est igitur Ciceronis de
verbis convertendis sententia, ea per-
sequenda esse duntaxat, quæ à more
illorum, in quorum linguam usum-
que convertentur, non abhorrebunt.

Ut autem studiosi Græcarum lite- *Quod ex-*
rarum optimum exemplar habeant, *emplum in*
quod in convertendis conjungendisq; *cōspectu ha-*
Græcis cum Latinis imitentur, cum a- *bendum &*
lios ex Apologia, Phædone, Phædro, li- *imitandum*
bris de legibus & de Republ. Platonis *sit.*
locos, à Cicerone latinè redditos, tum
librum Ciceronis de Universitate, cum
ea parte Timæi Platonis, cui respon-
det, diligenter & attentè inter se con-
jurgent, conferent, & cum primum
aliquid scire græcè cœperint, ad imi-
tandum sedulò sibi proponent; quod
si fecerint, non modò elegans dicendi

DE LINGUA

genus, quod apud Ciceronem perpetuum est, discent, sibi que comparabunt: sed etiam Græca facilius intelligent, & disertius explicabunt.

*Obiectio, &
ejus refu-
tatio.*

Sed fortè obijciat aliquis, & esse, & fuisse nonnullos, qui serò admodum, cum quidem ætate provecti essent, primum literas discere cœperint, & tamen illos in utraque lingua præclaros progressus fecisse. Fateor esse ingenia quædam eximia atq; illustria, quæ celeriter, quod docetur, arripiant, & brevi tempore multum proficiant. Sed hoc adjuñgo, ut horum exempla confirmant dicta, τὰ ἐξωτὴ πάντα πείσµα, amor omnia pervia sunt, item Δὲ καρτερίας καὶ φιλοπονίας ἔδεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφυκε. Tolerantia & industria nihil in rerum natura bonorum est, quin acquiratur: Item, Labor omnia vincit improbus. Sic nemo illis exēplis ad excusandam ignaviam suam & negligendam discendi occasionem, abuti debet. Non enim
cuivis

LINGUA ET GRÆCA.

cuius contingit adire Corinthum. Ac quemadmodum heroica facta sunt supra regulam, & mediocres homines intra metas regulæ manere debent: ita nemo debet temerè talia præstantium hominum, quibus per fortunam vel alias causas, citius literas attingere non licuit, exempla imitari, & occasionem, si quæ datur in pueritia discendi literas & linguas, negligere, maxime cum ars sit longa, vita autem brevis, ut verissimè Hippocrates initio suorum Aphorismorum inquit.

Quid? quod natura ipsa sic hominis vitam dispertivit, ut prima ætas linguæ, media eloquentiæ, postrema usui & communi utilitati tribueretur: quam si tanquam ducem sapientissimum sequemur, puer ab incunabulis, usque ad annum decimum quartum, aut decimum sextum, linguis & polioribus literis informandus erit. ita poterit postea eas studia suscipere & tractare, quæ ipsi emolumentum & hono-

Argumentum à natura sumptum.

DE LINGUA

*Incommoda
ex mala in-
stitutione
proveniens
ita qua ra-
tione vitari
possunt.*

honorem, Ecclesiæ verò & Reipublicæ
utilitatem immensam pariât! Sed doc-
tendum est, hunc ordinem à natura
præscriptum, & omnium sanorum ho-
minum iudicio approbatum, multis
modis turbari. Nam vel Præcepto-
res sive ignorantia, sive ignavia, sæpe
justum instituendi ordinem non ser-
vant, vel adolescētes sine pennis, ut in
proverbio est, volare volunt, & ne-
glectis linguis ac humaniorib. discipli-
nis, ad superiores artes, Theologiam,
Jurisprudentiam, vel artem Medicam
se conferunt: vel præpostero ordine
incedentes, in Linguarum studiis, sine
suo & aliorum hominum fructu con-
senescunt. Quod ne fiat, magistri peri-
ti & ad docendum idonei, liberalibus
stipendiis conducendi, & Scholis præ-
ficiendi sunt, ex quibus, qui puro or-
natoque sermone, superiora studia il-
lustrare, exornare & propagare pos-
sint. emittantur, quod, ut ego quidem
arbitror, rectè & commodè fieri pote-
rit, si implorato Dei auxilio, sine quo
irrita

LATINA ET GRÆCA.

irrita est omnis humana industria; or-
do, qui ut cunque à me hac breviora-
tione delineatus est, in docendo & di-
scendo servabitur. Hæc habui, quæ
de Lingua Latina & Græca discenda,
& docenda, hoc tempore dicerem,
quæ etsi non omnibus placebunt, ut
nec placere debent, vel possunt, (Quis
enim omnibus satisfacere potest?) ta-
men viris doctis, & usu peritis, ac judi-
cio certo rem ponderantibus
omninò probatum iri
confido.

D I X I.



BSB
MÜNCHEN

<u>Deorum dialogi.</u>	Pag.
<u>Prometheus. Jupiter.</u>	1
<u>Amor et Jupiter. (Cupido)</u>	3
<u>Jupiter et Mercurius.</u>	5
<u>Jupiter et Ganymedes.</u>	6
<u>Juno et Jupiter.</u>	11
<u>Juno et Jupiter.</u>	19
<u>Apollo et Vulcan.</u>	19
<u>Vulcan et Jupiter.</u>	22
<u>Neptun et Mercurius.</u>	24
<u>Mercurius et Sol.</u>	27
<u>Venus et Luna.</u>	30
<u>Venus et Cupido.</u>	32
<u>Jupiter, Aesculapius et Hercules.</u>	34
<u>Mercurius et Apollo.</u>	36
<u>Mercurius et Apollo.</u>	38
<u>Juno et Latona.</u>	41
<u>Apollo et Mercurius.</u>	43
<u>Juno et Jupiter.</u>	46
<u>Venus et Cupido.</u>	48
<u>Deorum judicium.</u>	51
<u>Mars et Mercurius.</u>	67
<u>Pax et Mercurius.</u>	69
<u>Apollo et Bacchus.</u>	73
<u>Mercurius et Maja.</u>	78
<u>Marini dialogi.</u>	
<u>Loris et Galatea.</u>	76
<u>Cyclops et Neptunus.</u>	81
<u>Alpheus et Neptunus.</u>	84

Menelaus et Proteus	86
Panopæ et Salene	88
Triton, Anguon et Neptuneus	90
Vosus et Cephyrus	93
Neptunus et Delphinus	95
Neptunus et Nereides	97
Fris et Neptunus	99
Xanthus et Mare	100
Rons et Thetis	102
Neptunus et Nereides	104
Triton et Nereides	106
Cephyrus et Vosus	110
Enteri Dialogi	
Diogenes et Solus	112
Plato contra Menippum iocatus	117
Menippus, Amphilotus, Trophonius	119
Mercurius et Charon	121
Pluto et Mercurius	123
Cerpsion et Pluto	125
Zenophanta et Kalidernida	130
Cnemon et Dagnipus	132
Simylus et Soli iocatus	133
Chiron, Mercurius, Mortuus, Menippus, Mar-	
molens, Dagnipus, Damasiad, Philolochus	
Rhetor	137
Crates et Diogenes	140
Alexander tunc Minos, Scipio	150
Diogenes et Alexander	157
Alexander et Philippus	162

Antiloqueus et Achilles	—	167
Diogenes et Hercules	—	171
Menippus et Tantalus	—	175
Menippus et Mercurius	—	177
Teax, Protefilaus, Menelaus ac Paris	—	179
Menippus et Teax	—	181
Menippus et Cerberus	—	186
Charon et Menippus	—	186
Protefilaus et Pluto	—	190
Diogenes et Mausolus	—	193
Nibeus, Theristes, et Menippus	195	
Menippus et Chiron	—	197
Diogenes, Antisthenes et Crates	200	
Menippus et Tiresia	—	207
Ajax et Agamemnon	—	210
Minos et Socrates	—	212
Menippus et Philonides	—	215
Secretum	—	236
Simon five Misanthropus	241	
finis.		